ПРИГОТОВЛЕНИЯТА НА СЪРЦЕТО

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета част от 16-ата глава на Притчите – от началото до 10-ия стих.

Ще взема само думите: „На човека принадлежат приготовленията на сърцето.“ Има една правилна философия в света. В какво седи правилната философия? Правилната философия изправя живота, пък кривата философия го забърква. Всяка философия, която го забърква, не е права; а всяка философия, която изправя живота, е права. Казват: „Коя философия да следвам?“ Всяка философия, която изправя живота, каквато и да е, следвайте я. А всяка философия, която забърква живота, не я следвайте, каквато и да е.

[В] думата „сърце“ имаме символ. Сърцето е един орган, символически, през който минава човешката кръв. Сърцето отправя кръвта към всичките части на тялото за прехрана. Щом престане то да функционира, веднага всяка възможност за живот престава. И човек умира. В човека има такива центрове, такива функции; има едно умствено сърце, едно духовно сърце, което функционира и изпраща всичките енергии за човешкото развитие. В туй отношение човек има 3 сърца. Когато казвате, че ви откраднали сърцето, още две сърца ви остават. Трите сърца не може да ви ги откраднат. Пък се оплаквате, че някой ви откраднал сърцето. Благодарете, че са 3. Господ е предвидял работата и турил в запас. И при това човек е поставен в едно тяло, което е в зависимост, което е във връзка с целия космос.

Човек трябва да започне да изучава себе си. Най-правилната философия е да изучава първо себе си. Ние изучаваме най-първо външния свят, а после изучаваме себе си. Там е една от погрешките. Ти не може да имаш ясна представа за храната, която не си опитал. Ти не може да имаш ясна представа за светлината, която не си опитал. Ти не може да имаш представа за любовта, която не си опитал. Не може да имаш ясна представа за знанието, което не си опитал. Всичко това трябва да го опиташ. То е изпит, не вътрешен, но не [и] външен, който е една необходимост.

Сега всички хора казват, имат едно твърдение. Има едно твърдение, което е право. То е следното: един човек, който не вярва в това, в което ти

вярваш, който не диша същия въздух, който ти дишаш, с него работа не можеш да вършиш, той не е заради тебе. Аз подразбирам под думата „Бог“ туй, без което ти не можеш. Казвам на един човек: Ти трябва да дишаш същия въздух, който аз дишам. Ако не го дишаш, между тебе и мене няма никаква връзка. Ще ми каже: „И без него може.“ Не може. Има един свят на мисъл и чувствувания, който е така необходим, както въздухът. Ако той не мисли както аз мисля, не че аз създавам мисълта, но не може да има разбирателство помежду ни.

Та, казвам: Най-първо трябва да се приготви сърцето. То е орган. Едно вътрешно приготовление трябва на човека. Трябва да имате предвид, че човек е сглобен от много материали, които са противоположни на него. У човека и най-доброто, и най-лошото складирано; и раят е вътре в човека, и адът е вътре в човека. Ако мислите, че сте само ангели на светлината, лъжете се. Едновременно сте ангели на светлината, но и на тъмнината. Не искам да го доказвам. Вашите жени ще го докажат. Жените ще го докажат на мъжете и мъжете ще го докажат на жените. Децата на родителите и родителите на децата. Учениците на учителите. Навсякъде може да ви го докажат.

Казвате: „Защо е туй зло в света?“ Защото човек съдържа две големи противоположности. Защо е така, не го зная. Не че не го зная, аз го зная. Аз го зная, но и да ви го разправя, и вие го знаете. Обаче тия две противоположности, това са две възможности в човека. Умният човек може да се ползува от противоположностите. И туй е доброто. Не е лошо, че присъствува или отсъствува тъмнината. Едното и другото състояние са необходими за развитието на човека – за един разумен човек. Но за един неразумен човек отсъствието на светлината е опасно нещо. Има известни неща, които няма нужда да ги доказвам. Те се дължат на хората, които не разбират живота. Ние ще оставим тия неща настрана, те са големи противоречия. Ти никога не може да оправиш един неразумен свят. Най-първо трябва да научиш тия хора да мислят. Ти никога не може да накараш един човек да живее, ако не го накараш да яде. Ако не можеш да го убедиш да яде и да диша, всичко може да направиш, но ако се откаже да яде и да диша, работата е свършена.

Когато човек се зачева в утробата на майка си, 9 месеца майката е професор, който го учи. Тя го убеждава на философия на яденето. Тя го храни. И тя го храни с една малка лъжица. Учи го на закона на дишането. Тя прави тялото, образува крачка, образува мозък, уши, очи и най-после,

майката е много умна, към деветия месец вече, сглобява дихателната система и му дава първия урок за дишането и тогава му отваря вратата и казва: „Хайде на училище!“

Вие туй го наричате раждане. Аз го казвам „отиване с букваря на училището.“ Защото ние не можем да имаме една ясна представа за Бога, тъй както сега изучаваме, не може да имаме една ясна представа. Ние си представяме Бога като материално същество, като човек. Може да си го представяме както искаме, туй ни най-малко няма да даде нито една светла идея и да достави онази истина, която е необходима. Трябва да изучавате онова, което е създадено от Него. Трябва да изучавате Земята, трябва да изучавате себе си, трябва да изучавате небето, въздуха, Слънцето. Умният човек трябва да изучава това. Той трябва да се интересува от всичко. Когато обичате някого, вие знаете, че се интересувате от него, всяка резчица, която той е написал, подписа му, вие го вземате и го пазите. Щом не го обичате, всичките му писма връщате назад или пък хвърляте настрана. Онзи, който иска да се запознае с онова, което Бог е създал.

Сега да внеса у вас една нова идея за Бога. Под думата „Бог“ аз всякога разбирам Любовта, туй, което съществува, хубавото, туй, което носи щастието. Без Любовта Бог е едно същество неразбрано. Като дойде Бог в ума ви, трябва да дойде и Любовта. Ако не дойде в ума лошата любов на хората, да ви дойде в ума любовта на всичките хора, на добрите хора, на всичките противоположности, не само една противоположност. Проучавайте любовта, която се проявява във всички същества. Като започнете от минералите, растенията, рибите, птиците и дойдете до всичките същества в човека и над човека, светиите, нагоре, проучете този ред. Тази любов се проявява като сила, която твори и създава човека. Защото всичките гении в света, всичките талантливи хора, всичката красота, всичката хармония, това е създадено от подтика на любовта. Като престане този подтик на любовта, човек остарява, той веднага престава да живее. Всичките хора остаряват по единствената л Любовта и веднага ще се подмладиш; за 24 часа отгоре ще се подмладиш. Който разбира, за 24 часа може да се подмлади. А който не разбира, му трябват тамън 100 години. Сто години ти ще отидеш в онзи свят, ще те подмладят и ще те върнат назад.

Сърцето, това представлява всичките възможности за човека. То подразбира човека. Без сърце човек няма никакъв смисъл. Сърцето, това е вътрешната страна на човека, а пък пътищата в Бога, това показва неговият

ум, който отпосле е даден. Това е Божественото. Ония начертания на външния свят, на Божествения свят, те не зависят от човека. От тебе зависи да дишаш. Откъде ще дойде въздухът, не зависи от тебе. От тебе зависи да възприемеш светлината, но откъде ще дойде светлината, не е твоя работа. Тя ще дойде отнякъде. От тебе зависи да възприемеш знанието, но откъде ще дойде, не е твоя работа.

Не търсете корените на знанието. Някои търсят корените и казват, [че] еди-кой си философ създал някаква философия. Никой философ не е създал философия, това са наши предположения. Той създал някакъв превод, някакво обяснение на някоя философия. Но няма философ, да е създал някаква философия за живота. В света нямаме такъв философ. Единственият философ, който е създал, това е природата. Тя е турила своята философия във всичките закони и като вървим по нейните закони, всичко върви наред. Ако турим нашите закони, тогава всичко се забърква и се загазва. Най-първо кой свят се е явил? философите питат сега окото ли се е явило първо, че после човек е започнал да гледа, или желанието се е явило първо, че после се е явило окото. Едни са на едната страна, други са на другата страна. Вътрешният свят ли е създаден по-рано от външния свят? И досега не е разрешен този въпрос дали човек е минал през епохата на всичките животни от малките към големите или от големите е слязъл надолу към малките. Този въпрос остава неразрешен. Според еволюцията човек е произлязъл от низшите същества, а другите турят, че Господ изведнъж го е направил и направо от Бога е излязъл. Две мнения има, спорят и някъде може да мине за еретик. Учените хора са досетливи. Казват: „Направил го Господ от кал, значи, от низшия живот.“ Взел тази кал отнякъде. Сега, Господ работил върху калта да ви одухотвори, значи има нещо малко Божествено в човека, а другото е кал. Постоянно Господ меси и не е престанал да меси.

Така теоретизират онези, които философстват. Не по този научен език. Във философския език има известни научни термини, с които определят, както в математиката; трябва да ги разбираш: субективно, субстанция, обективно, есенция, сублимативен, понятие, абстракция, концепция. Философите имат тия термини, а някои имат един особен език, особено разбиране. Те гледат през особени очи. Щом се приложи тяхната философия в живота, тя остава неразбрана. Рибите не може да имат един концерт като нашите. Рибите не може да имат органи или пиана като нашите. И да искат, не могат под водата. Досега съвременните научни

изследвания… Има изнесено във вестниците за някои животни – „долуни галея“, животни, които живеят в Средиземно море, имат остри муцуни и тия животни образуват сярна киселина в една своя жлеза и убиват таралежите. Като види някой таралеж, излива отровата през муцуната си; после чака малко, оттегля се, втори път пак излива сярна киселина, разяжда черупката и после яде месото. Учените хора питат как в тази сярна киселина не се разяждат органите на туй животно. Кога се е научило на този занаят? Каква е била тяхната история, не знаят, но само констатират този факт.

Та, казвам: У нас има много понятия. Ние живеем живота на хиляди поколения, намираме се в едно противоречие. Всеки от вас иска да бъде щастлив, но щастието се обосновава на един велик закон. Искаш да обичаш един човек, нали така? Но, за да го обичаш и да те обича, трябва да знаеш какво той обича. Нищо повече. Един музикант, като идеш с него, ще говориш за музика. На един поет ще говориш за поезия, на философа – за философия, на общественика – за културата. На всеки един човек ще говориш за онова, от което той се интересува. Най-първо ще говорите на един понятен език. На съществото, което обичаш, няма да му говориш на непонятен език.

В Севастополската война един французки войник минава през едно българско село и казва, че иска мляко, но говори на френски. Българинът му казва: „Какво искаш, кажи го на български, да те разбера.“ Французинът взел и с ръка показал като че дои мляко. Българинът разбира, излиза и му дава една паница с мляко. Французинът казва: „Мерси, мосю“ (Merci, Monsieur (фр.) – Благодаря, господине.) и изважда да му плаща. Българинът казва: „Ти си странник.“ Той му казва: „Мерси боку.“ (Merci beaucoup (фр.) – Благодаря много.) Французинът намира българския език. Природата има един език. Най-първо, има известни движения, които [при] всичките народи са едни и същи, изразяват едни и същи понятия. Например, един англичанин ще те удари както един българин – ще ти удари една плесница. Един французин има специфичност в боя, но те са редки.

Човек трябва да приготви сърцето си. В приготовлението човек не трябва да се терзае в света. Не трябва да внася в себе си противоположни мисли, които не са естествени. Той мисли след 20 години какъв ще бъде неговият живот. След 20 години е точно определен какъв ще бъде твоят живот. „Че как е определен?“ Ами че ти си роден, твоят живот е определен. Ти се ожениш, ще раждаш деца, нищо повече. Ти си мъж, ще гледаш тия

деца, ще сечеш дърва, ще носиш хляб. Ще те викат на бойното поле, ще те ранят, ще те повишат. Ти си чиновник, ще те повишат. Следваш химия, ти станеш учител по химия. Определено е. Следваш архитектура, определено е какво да стане с него. Всеки един в тази форма е определено в живота какво ще стане. Какво ще стане от вола, не е определено от вола. Този вол може да има желание да стане един владика. Може ли да стане? Хиляди поколения може да минат, но той владика не може да стане. Той може да стане един първокачествен вол. И от човека, тази форма, както е създаден, според своите способности, според своите възможности, е определено какво може да стане.

Следователно не желай онова, което не можеш да станеш. Може да приготвиш известни условия за бъдеще, но другата страна на стиха казва: „Но от Господа е.“ Може да искаш да станеш професор някъде, може да си способен, но друг трябва да реши този въпрос, да те назначи.

Казвам: Има две крайности на живота. Механическо определяне е едното, но има и разумно определяне. Ако вървите по закона на Любовта, вашият живот ще мине добре. Пък ако имате мъчнотии, пак ще имате страдания, но всички тия страдания ще се превърнат за ваше добро. Но ако не вървите по закона на Любовта, вие ще имате същите страдания, само че нищо няма да излезе. При това, всичко ще върви назад, назад, докато най-после вие се отчаете. По закона на Любовта ти ще разбираш живота. Ни най-малко няма да те освободят от страданията, ще ги минеш. Без страдания не може. При сегашните условия страданията ще дойдат. Страданията се усилват по единствената причина, че Любовта като закон не влиза. Тя е, която създава тази разумност. Ние не разбираме закона, вследствие на това създаваме онази възможност за страдания.

Например, вземете, вие сте бързи и казвате: „Като ядеш, да ти пукат ушите. Бързо ще ядеш.“ Мислиш, че като караш децата си да бързат, да ядат бързо, да им пукат ушите като ядат, че те ще бъдат здрави. Ще кажеш на децата: „Дъвчете храната много добре.“ И след като сте преяли, ще им кажете, един час вода след това да не пият – ако искате здрави деца да имате. И при това, майката, която подува детето, няма да се тревожи за нищо и никакво. Всяка майка, която се тревожи и подува своето дете, всяка отрова внася отрова. С всяка една тревожна мисъл, с всяко едно тревожно чувство ние внасяме отрова в себе си. Ние всеки ден се тровим. Ако ние се тровим, какво добиваме с нашето безпокойство? Защо трябва да се трови човек? Казва някой: „Разбирам, ама не може.“ То е крива философия.

Тревоженето е навик, който е добит отпосле. Отначало не е имало тревога. Туй е един навик, добит тъй, както у децата. Едно дете ще се разгневи, ще се разсърди, ще излезе навън и ще иска да го поканят. Майката казва: „Ела, мама, недей“, а то се сърди, обръща се, не иска да влезе, че най-после ще го вземат като някой почтен господин и то ще седне, ще ги погледне важно и ще започне да яде. Туй богатите правят. Онова сиромашкото дете, на което майка му умряла и баща му умрял, на кого ще се сърди? То, горкото, очаква да го извикат някъде.

Казвам: Всички онези, които сте добили навик да се тревожите, все сте от богатите деца. Баща ви е жив, че майка ви е жива, че много са ви галили. Тогава церът за всеки един човек, който се тревожи, какъв е? Тревога с тревога се лекува. Един човек, който не е доволен от малкото, вземи му го, че му давай по-малко хляб и той ще бъде вече доволен. Във време на война аз гледам същия психологически закон. Преди войната, когато имаше изобилно хляб, вземе някое парче и го хвърля. Но във войната, когато даваха по-малко хляб, взел някое парченце хляб, то за нищо не става, но той казва: „Слава Богу, че дадоха малко парче хляб.“

Природата иска да ни отучи от много навици, от много лоши навици. Тя ни прекарва през опитности и страдания. Сърдим се. На кого се сърдим? На Господа. Той е много далече, докато дойде Неговата мисъл [до тебе]. Вие мислите, че Господ е много близо. Много далече е, докато дойде до Него твоята мисъл. Той има ред слуги, които ще му доложат, че „Твоят син се е разсърдил.“ Той ще пита най-първо кога се е разсърдил; ще минат ден, два, три, четири, пет, докато Той отговори. През това време, 3–4 деня, ти ще гладуваш. Ние сега за Бога имаме едно понятие, че като се сърдим, че ще уреди веднага работите. Едно е вярно: че онези, които се сърдят на Господа, никак не им урежда работите. Единствените хора, на които Господ не урежда работите, това са на сръдливите хора. Сръдливите деца Господ никога не вика. Той ще те остави да гладуваш. Най-после ще ти остави яденето и всички ще си заминат и ти сам ще идеш да го търсиш и каквото намериш, ще го ядеш.

След това иде другият навик. Някой казва: „Аз трябва да стана безверник.“ Безверникът, той е друг навик. Той иска да не вярва в Бога, за да Го накара да му даде. Политика е то. Безверието, политика е то.

После, друг един лош навик. Казва: „Аз не Го обичам.“ То е друг навик. Ти ще кажеш [така], за да Го застави да го обича.

Това са навици, които са придобити. Естественото положение, това е

любовта. Естественото положение, това е мъдростта. Естественото положение, това е гладът. Естественото положение при всички работи естествено вървят. Отрицателните качества са навици придобити, които трябва да ги изправим. Целият наш живот не е нищо друго освен да се възпитаваме да отхвърлим всички придобити качества в нас. Има нещо придобито от хиляди поколения и трябва да се освободим от това. Дойде една мисъл на съмнение – остави я настрана. Ако дойде някой в къщата ти, ти казваш, да не те обере. Онзи човек, който ще те обере, той си носи белег на главата. Като влезе крадецът, щом се съмняваш, ще го попипаш от двете страни на слепите очи и ако намериш, че му е слаб ангелът, ще го пратиш в една стая, дето няма никакви каси, нищо повече. Че това е едно чувство чрезмерно развито. Крадецът иска повече отколкото му трябва. Всеки човек, който иска повече, отколкото му трябва, той е крадец. А пък всеки човек, който не иска това, което му трябва, той е в другата крайност. Когато вземеш толкова, колкото ти трябва, това е естественият ред на нещата. Някой казва: „Ще се откажеш от неща, които не са потребни." Но има известни неща, от които не може да се откажеш. Известни малки запаси ще имаш.

Казвам: В сегашния живот ние имаме една крива представа. Мислим защо светът така е създаден? Този свят трябва да се проучава. Известният учен Ломброзо, той започва да изучава анормалните типове, на престъпници и не дойде до никакво заключение. Отиде в Русия да изучава Толстоя и Толстой разправя своята опитност от Ломброзо – този италиански учен. Когато Ломброзо отишъл на гости, Толстой се усещал неразположен. Онзи го наблюдавал каква анормалност ще покаже. Като рече да се храни, Ломброзо, според своята теория, иска да види какво ще намери в Толстоя. И той е бил на тръни. Показва всичката си любов, а Ломброзо иска да види дали няма някаква анормалност във всичката обхода. Ломброзо търси опакото.

Това не е наука. Наука според мен е да се изучава какъв е здравият тип, какъв е здравословният организъм. Първо да се изучават здравите хора, а после болните и оттам ще се види отклонението. Болестта е отклонение от нормалния тип. Най-първо ще изучаваш качествата на здравата кръв, качествата и света на здравата кръв. След това ще изучаваш отклонението и качествата на болните хора. Щом вземеш здравата кръв, ще видиш какво е отклонението. И тогава подобрението на кръвта зависи от два елемента: от храната, от въздуха и от мисълта, която постоянно функционира в

нашия ум. Ако имаш един невъзпитан ум и невъзпитани чувства, ти ще развалиш това, което яденето и дишането дават. Може да имаш една прекрасна мисъл и прекрасни чувства, но ако не ядеш правилно и не дишаш правилно, пак ще развалиш. Тогава трябва да вкараш в храната яденето, дишането, мисленето, чувствуванието. От тях зависи здравето на човека, от тях зависи правата мисъл в прогреса на този живот.

Например мнозина от вас не може да дишате. Вие дишате бързо. Дигате рамената и дишате бързо. Това е опъване. Природата не обича опъване. Ти ще приемеш нещо правилно, въздуха ще поемеш много пластично и мисълта трябва да следва. И чувствата да следват постепенно, хармонично – като че свириш на някое пиано. Когато хората умират, дишат с пресичане. Това показва, че този човек върви по един врън нагоре, издига се. Като вървят, пънкат се, а като вървят на равно, пъшкат. В дишането трябва пластичност. И после, като ядеш, и там трябва да има музика. Някои хора, като ядат, приятно е да ги гледаш. Майсторски, много хубаво ядат, музикално. Някои дъвчат тъй, че не искаш да го гледаш. Не бързай, като седнеш да ядеш. Като седнеш да ядеш, представи си, че държиш изпит по яденето. Представи си, че като идеш в онзи свят, най-първо ще ти турят един обяд там и така, както ядеш, ще те приемат. Ако ядеш както тука, ще ти покажат вратата. Няма да те изпъдят, но ще те извадят навън и ще кажат: „След време пак заповядайте." Месо в оня свят няма да ти дадат. Ще ти дадат от най-хубавите плодове и ще те опитат как дъвчеш. Ако вземете една диня, откъде ще я срежете, я ми кажете? Някой път направете един опит. Като дойдат дините, срежете една диня и останете спокойни. Нарежете я на резени и вижте откъде ще искате да бутнете – отзад, от дръжката или от средата. Едно време, като ядяхте кокошки, откъде започвахте? От бялото месо ли? На свинята най-сладкото месо са рибиците. Че законът на яденето е през устата.

Три процеса има и човек трябва да бъде господар на тях. Процесът на яденето е физически процес, процесът на чувствуването и процесът на говоренето. Ако в тебе процесът на яденето не е правилен, и говоренето ти ще бъде неправилно. Ако процесът на яденето е правилен, и говорът ще бъде правилен. Защото между стомаха и мозъка има едно съответствие, мязат си. Както стомахът е взискателен, така и мозъкът е взискателен. Те са противоположни полюси в живота. Понеже стомахът е свързан със стомашния мозък, който се занимава с всички функции на тялото, те в него влизат. Симпатичната нервна система е система на човешкия магнетизъм

или система, която образува топлината, която образува кръвообращението, която е носителка на здравето. После, мозъчната система е носителка на човешката мисъл, на човешката сила, на човешката енергия.

Следователно, ако между тия две системи, ако между твоята симпатична нервна система и между твоя мозък няма съответствие, всяка система ако не изпълни своите функции, ако стомашната система произвежда повече топлина, отколкото трябва, ти ще изпаднеш в противоречие. Ако мозъчната система произвежда по-голямо изстудяване, ако мозъчната система се развие чрезмерно, то хората стават сухи. Кожата става суха, няма влага. Трябва веднага да измените състоянието. Какво трябва да правите? Да пиете повече вода – кило, кило и половина, до два килограма. Най-много два килограма и половина вода да пиете на ден. Водата е един добър проводник на електричеството и магнетизма. Казвате: „Аз не мога без вода.“ Водата е необходима не само за чистене на организма, но е необходима за функционирането на симпатичната нервна система.

Много религиозни и учени хора и професори има, които не знаят тия работи. Или може да ги знаят, че не ги прилагат. Те мислят, че като са учени, тях няма да ги засегне законът. И най-учените хора засяга този закон. Американците, които минават за културен народ, постъпват много нехигиенично. Един навик имат – като отидеш на гости у един американец или когато имат банкет или угощение, те ще ти дадат най-първо да пиеш кафе в една голяма чаша и след туй топлото кафе ще ти дадат ледено. Че, при тази температура зъбите се развалят! След силната топлина и после изстудяването, напуква се глечта. И това е станало причина да се развалят зъбите. Аз казах на американците, че много месо ядат. Сутрин цяла голяма пържола, на обед един голям бут опечен и вечерно време каквото остане от този бут, ще го накълцат, както онези правят тези надените суджуци, ще яде старо месо, сутрин месо и вечер месо и казвам: „Как няма да ви окапят зъбите?“

Казвам: Природата не търпи резките промени. Майката трябва да научи децата си, така да ги възпита, че да им бъдат здрави зъбите. Щом като започнат да се рушат зъбите… Аз не искам да засягам този въпрос, но рушенето на зъбите в нас е един голям дефект. Рушенето на зъбите е свързано с малкия мозък. Когато малкият мозък не функционира правилно, когато черният дроб не функционира правилно, когато стомахът не функционира правилно, почват зъбите да се рушат и с туй работата се

влошава. Влошава се от външните условия, от неразбиране. Мислим, че със своите тревоги, които преживяваме, със своето неверие, със своето насилие, което правим, ние само усложняваме живота. Нищо не допринасяме.

Толкоз хиляди години хората живеят по същия начин. Какво са допринесли? Земята е олята с човешка кръв. Земята е пълна с гробища. Накъдето и да стъпиш, навсякъде ще стъпиш на кръв или на гробове. Всичката пръст е пръст на умрели същества, които са се борили, борили, та ние ходим само по телата на умрели хора. Какво очакваме? Каква мисъл ще влезе, като ходиш по такава почва, с остарели идеи, с такива величия, които са умрели? Ние ще оставим нашите тела и ще заминем за другия свят с неразрешени въпроси.

Всеки един от нас е дошъл с една задача в света. В сегашната епоха вие се намирате на студено. Зимно време всеки трябва да има кутия с кибрит или клечки да запали огън и като влезете, най-първо трябва да запалите огъня, след туй да сготвите хубава супа и то първокачествено, да ядете, да се стоплите, да стоплите ръцете и краката си. Аз подразбирам, това е човешката мисъл и човешките чувства. Като човек ще внесеш в себе си най-хубавата мисъл, която може да намериш в света, и най-хубавите чувства. Това е силен човек. Ще ги намериш. Който и да е философ, който и да е поет, ще ги намерите и ще ги турите в ума. То ще бъде един склад, то ще бъдат дървата, материалът, то ще бъде храната. Тази храна трябва да имаш. То е първото нещо. След туй вече ще започнеш работата.

Най-първо любовта. Ти не може да работиш, ако не внесеш онзи принцип на любовта, който ще те свърже с онова знание и ти ще може да разбираш тия работи.

Да допуснем, че вие някой път усещате, тук под лъжичката ви стяга, паднала като някоя канара, студени тръпки минават. Какво показва? Вашият слънчев възел не функционира, той има някаква дисхармония. Между сърцето и вас има някаква дисхармония и между земните течения има дисхармония. Аз да ви кажа какво да правите. Онези от вас, които са умни, трябва да ме разберете. Сутрин, като станеш, ако искаш да се поправиш, ще отправиш ума си към Слънцето, ще направиш известни движения и веднага необходимата енергия ще я привлечеш от сърцето в мозъка. Като се мине време, много лесно ще започнеш пак същите движения, но ще концентрираш мозъка си към центъра на Земята и тогава от центъра на Земята ще привлечеш противоположното течение. Ще

събудиш разни течения: течението на Земята и течението на Слънцето и туй, което е паднало като топка, ще се махне.

Който ме е разбрал, ще даде 1000 лева за урока. Най-малко 1000 лева трябва да дадеш за уроците. Науката за дишането е много ценна. Предават много елементарни работи за пример. Сутринта упражненията са необходими, за да стане мозъкът нормален. Слънчевата енергия… Вечерно време трябва да правим тези упражнения, за да стане нормална симпатичната нервна система, вашият мозък да стане нормален. Между стомашния мозък и главния мозък да започнат функциите. След като легнете, ще имате приятен сън, няма да сънувате, че ви гони мечка, няма да ви гонят никакви слонове, няма да има падания, ставания. Като се върнете сутринта, ще бъдете бодър, весел и ще започнете работата си.

Та, казвам: От човека зависи. На човека принадлежи приготовлението на сърцето. Има неща, които зависят от нас. Като ги правим така, ще дойдем до друга фаза. Туй, което зависи от природата, тя е толкова щедра, че всякога да имаме нейното разположение. Да кажем, някои от вас бедни сте, нямате пари за лекарство. Какво ще направиш? Сега, ако река аз да ви дам някои методи, всичките онези да сте направили опит с тия методи. Никога не предавай на другите един метод, който не си опитал. Аз ви казвам: Ще си дигнеш ръцете. Но най-първо ще станеш още рано сутринта, ще се спреш 5–10 минути. Концентрирай ума си към Слънцето и после прати всичката слънчева енергия навсякъде. Пет-шест пъти ще направиш това. Вечерно време отдолу ще започнеш. Земната енергия ще дойде и тогава непотребното от тялото ще слезе в Земята и непотребното в ума ще вземе Слънцето и ще стане обмяна и ще започне енергията [да тече] от центъра на Слънцето до центъра на Земята, да започнат да функционират и ти си в средата, в екватора, и тогава всичко ще тръгне на добре.

Всички възвишени същества, всички разумни същества живеят по този начин. Един адепт, един светия, като станат, и те правят така. Вие сте чудни, у вас има смешни понятия за светиите. Светията, като стане сутринта, той ще отиде на високо място да си направи молитвата. Вие мислите, че той седи на високото място, дига си ръцете и се моли. Няма да ви кажа как се молят светиите. Вечерно време правят много редовно упражнения. Светията, като седне да яде, не бърза. Най-малко 3/4 часа ще му вземе, яде полека, мисли и дъвче. Светийска работа. Яденето има смисъл, болест не го хваща. Дъвче човекът, 3 пъти прави упражнения. Светията прави упражнения сутрин, като изгрява Слънцето, вечерно време,

като си ляга и посред нощ. Три пъти прави упражнения. Най-важни са упражненията по обед които правят. Те имат специфични места. Те не са за вас. За вас сега са сутрешните упражнения. Като научите другото, ще дойдете до тях, ще идете при светиите.

Казвате: „Конкретно как да го разбираме?“ Ами какво разбирате. Ще дигнете ръцете си нагоре, понеже като дигне [човек] ръцете си нагоре, тази енергия минава. „Че аз, като дигна ръцете си, как ще привлека енергията на Слънцето?“ Чудни сте, като казвате „Как ще привлека тази енергия?“ Енергията няма да я привлека. Тази енергия иде. И ти трябва да я възприемеш. Аз викам на светлината като отворя очите си, тя минава и аз я възприемам. Зависи от онова разположение как ще я приема. От мене [не] зависи, тя сама иде. Аз като туря ръцете си горе, ще ги направя в едно положение да възприемат енергията. Защото ръцете дават и възприемат едновременно. Щом поставя ръцете си встрани, от едната страна се дава, от другата се възприема. С двете ръце не може да възприемаш. От дясната изобщо се дава, от лявата се взема. Ние сега с дясната вземаме, а с лявата даваме. Правилно е. Ето анормалността. Ще кажеш: „Защо? Защо ние ще го правим?“ Какви са резултатите? Как ще ядеш? Като сготвиш яденето, като го туриш в тенджерата, ще употребиш дясната ръка. Като дойдеш да ядеш, ще употребиш лявата ръка. Ние ядем с дясната – току вземе лъжицата и започне. Англосаксонците употребяват лявата ръка и работите им са повече оправени. Ние го караме, не върви. Англичанинът с дясната ръка дава, с лявата взема. Много е внимателен. Той е много точен. Каквото има да даде, дава го и каквото има да взема, взема го. Като дойде дясната ръка, тя взема.

Та, в природата закони има. Ние трябва да знаем как да възприемаме. Ние нещата трябва да ги възприемем със своето сърце. Ако ти чрез своето сърце не може да възприемеш Божията любов, ще загазиш. Любовта не се възприема чрез ума. Ти може да мислиш за любовта и да я идеализираш, но умът дава само. Туй, което възприема, то е сърцето. Любовта ще вземеш чрез сърцето и от сърцето ще я изпратиш в ума и каквото остане излишно от тази любов, ще го предадеш през дясната ръка. Когато искаш да покажеш любовта или чувството, не го предавай с лявата ръка. Защото в какво седи любовта? Някой път аз гледам един човек, който е беден. „Този човек не го ли съжаляваш?“ За мене думата „съжаление“… Аз не съжалявам човека. Ето какво разбирам да го съжаля: трябва да извадя да му дам. Аз му казвам: „Много те съжалявам“, пък нищо не давам. „Съжалявам

те“, бръкна в джоба, изваждам 5–10–15 [лева], не че няма този човек, но му дам. Това е съжаление. А когато кажеш: „Аз много те съжалявам“ и нищо не му даваш, то е лъжа. Съжалявам те, обуща нямаш, давам ти обуща – това е съжаление. Гладен си, нахраня те, обед ще ти дам – туй е съжаление. А пък много го съжалявате, нищо не му давате – това са дубари. Никакво съжаление не е.

Природата обича един положителен език. Ние не можем да идем при Бога и да Му говорим нещо. Казваме: „Аз, Господи, обичам света и аз, Господи, много те обичам.“ Хубаво, като обичаш, трябва да направиш малко добрини. Колкото и да са микроскопически, направи ги, дай нещо от себе си. Мине някой обезсърчен, може да му дадеш. Кажи му няколко думи. Кажи: „Ще се оправи тази работа!“ Закъсал някой студент, скъсали го, кажи: „Втори път ще издържиш!“ – „Ама като кажа, ще стане ли?“ Ще стане! Минаваш, някоя бедна вдовица, болна, кажи: „Ще оздравееш!“ – „Ама дали ще стане?“ Кажи го! Това са давания. Ти казваш: „Не зная дали ще стане, дали ще оздравее“ и викате лекар. Хубаво, като извикаш лекаря, извадиш и му платиш, то е пак съчувствие.

Казвам: Положителни трябва да бъдем. То е Божественият език. Всякога дръж положителното. Кажи една дума, която е положителна. Вземи нещо от джоба си. Дай му един обед. Разходи се с него. Направи жертва. Тогава туй, което правиш за другите, и другите ще направят за тебе. Тъй и Господ ще направи. Ти както постъпиш, така и Господ ще постъпи. Господ като каже, веднага любовта върви. Едновременно и любовта ще върви досега заедно. Сега не искам да остане във вашия ум идеята, че туй, което досега сте учили… (Една котка мяука в салона.) Това е старото учение. Хората мечат.

Сега да ви наведа на мисълта: На всинца ви в света има една вътрешна възможност. За младите има възможност, за възрастните има възможност, за старите има възможност. Младият да добие смисъла на живота, да усети сила, да се радва на своята сила. Възрастният да се радва на своите придобивки. Остарелият да се радва на своята мъдрост, която е придобил, на ония дълбоки познания. Всеки да има на какво да се радва. Старият на какво ще се радва? На своето знание. Старият има голямо богатство. Че ти побеляла главата не е богатство. То е загуба. Ако главата ти е побеляла и в банката нямаш нищо, тогава тази глава напразно е побеляла. Но, ако имаш в банката, на място е побеляла. И тогава, според сегашното възпитание, ние се намираме в противоречие. Дали е волята Божия?

Казвате: „Така е решено, да страдаме!“ Не е решено. Решено е да страдаш, за да станеш щастлив. Страда се с оглед туй страдание като платиш, да придобиеш нещо. Решено е да бъдеш сиромах, но сиромашията да бъде един път да бъдеш богат. Решено е да бъдеш невежа, но туй невежество да бъде един път да влезеш в знанието. Така трябва да се мисли. Казва: „Аз нищо не може да направя.“ Туй, че ти нищо не може да направиш, то е път за онова, което можеш да направиш. Понеже не знаеш, затова е невъзможно. Щом знаеш, седиш пред една врата затворена и не можеш да влезеш. Аз може да ти кажа как можеш да влезеш. Завъртам ключа, отваря се вратата. Какво ти коства? Другояче, трябва да счупиш вратата. Отвориш вратата, пак затвориш, свободен си. То е знание. Малък е ключът. Сега ние се пънкаме пред затворената врата на природата и мислим как да се пъхнем през тази врата. Мислим да извадим винтовете, да се освободим от тази врата. Опасна работа е тази. Много наши винтове са развъртени по този начин. Не развъртайте винтовете. Не правете опит да развъртате винтовете. Нито пък допущайте някой да ви поправя там.

Преди години дойде една високопоставена дама и казва: „Учителю, искам да направя операция. Вие какво ще ми кажете?“ Ако намериш най-добрите инструменти, най-учения лекар в Европа. Но ако не, остави на природата. Тя ще те излекува по-добре. Ти много се тревожиш, много мислиш за себе си. После, ти мислиш как да уредиш живота си. Половината богатство раздай. Не ти трябва операция. Раздай половината! Онова ще ти вземат и тогава ще оздравееш. Ако не оздравееш, тогава ще ти върнат парите назад. Ти седиш, безпокоиш се, мислиш какво ще стане с тебе. Какво ще стане с тебе? Ще умреш. Ако не разбираш Божия закон, ще умреш. Нищо няма да стане. Ако разбираш, ще бъдеш едно семе, посято в земята. Плод ще дадеш и ще бъдеш дърво на място. Ще възкръснеш. Не туй възкресение, както ние го разбираме. Има възкресение, което не носи живот. Затуй сега се научете да владате вашата мисъл.

Че не се разбираме, не се обвинявайте. Хората себе си не разбират, как ще разберат другите? Ние себе си не разбираме, ние как ще разберем един човек? Най-първо трябва да разберем себе си, своите нужди и тогава трябва да разберем другите. Аз трябва да имам нещо, за да дам някъде. Да съм работил, да е пълен джобът. Ако аз нямам нищо, ако нямам знание, какво ще дам на хората? Всеки един от вас трябва да има знание. Не казвайте, че не може да дадете. Никога не казвайте, че не може да дадете. Пазете едно правило: ако някой иска, щом дойде някой до вас, кажете:

„Почакайте, нямам сега, но ще ви дам.“ Турете в ума си да давате. Давайте, за да ви се даде. Ако не туриш Божия закон… Давай, понеже Бог дава. Ти трябва да даваш на всички, но и другите да дават. Давай както извора, който дава по малко, но постоянно. Ние сме дошли до положението: ние сега нищо не даваме и искаме само да вземаме. „Тежък е животът“ – казвате. Ще даваш и ще вземаш разумно. Това е закон. Затова са пратени хората на Земята, затова страдат, затова са всичките противоречия. Всичките противоречия природата ги е турила, за да разберете своите нужди. Тя е турила тия противоречия, за да разберете. И щом разберем, ние тогава ще можем да поправим живота си.

Тогава ще ви приведа един пример за един американски проповедник, Ксен Джон, един от събудителните проповедници. Голям смешкар, такъв, какъвто рядко се среща. Цялата публика, като го слуша, се държи за корема – от единия край на събранието до другия всички все се смеят. Той разправя като методистки проповедник: „В една богата църква един упорит богаташ, с обикновено мнение, не дава. Нищо не му казвам. Един ден го хвана една болест на умиране. Викат ме да го изповядам. Отивам при него и казвам: „Защо ме викаш?“ – „Да ме изповядаш, да се помолиш на Бога да ми се върне здравето.“ – „Как? За тебе да се моля? Никога няма да го направя. Че как, мене ме е срам, че ти нищо не си направил за Господа! Че какво ще туря под колената си да се моля за тебе? Пазил Господ! Ако дадеш половината от богатството, ще го туря под колената и ще кажа: „Господи, половината дава“ и тогава ще има за какво да се моля.“ Той се смее. – „По-малко не може ли?“ – „Не може.“ Той го гледа и казва: „За една молитва половината богатство?“ – „Ако туриш половината, ще се моля. Тогава вярвам, че ще оздравееш. Ако не го дадеш, довечера заминаваш.“

И на вас казвам: Когато ви викат да се молите за някого, кажете: „Половината богатство!“ Това е философията. Здрава философия. Ще видим, както Господ даде. То е така. Ще трябва да изпълним Волята. Онази Воля, в която живеете. То е Божественото. То ще създаде хора, които здраво мислят във физическото поле, в духовното и в Божественото. Ще се разберем и няма да имаме противоречията, които ги сега имаме.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

22-ра неделна беседа,

държана от Учителя
на 4.III.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

СЛОВОТО

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета част от първата глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божи“

Ще взема само стиха: „И Словото бе у Бога.“ Една стара форма. Аз взимам „Словото бе у Бога“, това е проявеният свят, това е космосът, това е, което съществува, което виждаме, което изучаваме и това е, което има да изучаваме за бъдеще. Словото, това е великото, разумното; това е началото на битието. Всеки един живот трябва да започне от Словото. Това е първичната причина, която дава тласък. От този тласък, от този подтик зависи целият развой на вселената, развоят на всяко разумно същество. Онези, които съзнават този подтик, са щастливи; онези, които не го съзнават, са нещастни. Онези, които го съзнават, са в реда на нещата; онези, които не го съзнават, са в безпорядъка.

Та, от това гледище, когато в света се появява известна дисхармония, ние някой път мислим за света защо е така създаден. Туй е неразбиране на света. Когато човек върви по пътя и дига прах наоколо си, нали не трябва да питаме защо светът е създаден така, че се дига прах? Този човек само върви, той нищо не е създал, той само върви и дига прах.

Та, сегашните социални въпроси са прах, който се дига в очите на хората. Починете, този прах, той ще падне на земята и светът ще има пак този облик, който е имал. Та, ние живеем в три епохи: в епохата на миналото, в епохата на настоящето и в епохата на бъдещето. Ние не може да се освободим от миналото. Тялото, което носим, този ред и порядък са все от миналото. Не може да се освободим от последствията на миналото. Защо и за какво, както и да обяснявате, каквото и да мислим, един факт е това. Може да обясняваш болестта, но болестта си е болест, страданието си е страдание както и да го обясняваш. Обясненията някой път нищо не допринасят. Аз бих желал някой да ми превърже раната, отколкото да ми обяснява как е станала раната. Аз бих желал първо да ме нахранят, отколкото да ми обясняват кармическите причини защо гладувам в дадения

случай.

Трябва едно правилно разбиране за Словото. Но нашите обяснения сега са обяснения за деца. И те са потребни, необходими. Ако искате, може да си държите от преди хиляди години вашите буквари. Те нищо няма да допринесат. Когото срещнете, казва: „Аз вярвам в Бога.“ Вярва в Бога, докато има пари; като няма пари, не вярва. Вярва в Бога, докато е здрав; като изгуби здравето си, не вярва. Питам: В какво вярвате? Умрелите в смъртта вярват. Живите вярват в живота, силните вярват в силата, учените вярват в учението. Та казваме, че хората нямат едно верую. В какво вярват жените? В женщината. В какво вярват мъжете? Никакъв Господ нямат те. Жените вярват в женски Господ. Това са такива социални разбирания, които нищо не допринасят. И мъжът вярва в Господа, и жената вярва в Господа, и при това не се разбират. Туй са две ста[но]вища.

Онова, което може да въведе хората в едно разбиране, е Словото. Дали жената вярва в Бога, дали мъжът има Словото, тогава въпросът ще се изясни.

Сега някои вярват, че ще се разясни, защото Словото ще се преобрази. Преобразяването е закон на природата. Без преобразяване никакъв живот не може да се прояви; без преобразяване никаква любов не може да се прояви; без преобразяване никакво знание не може да се прояви; без преобразяване никакъв ред и порядък не може да се изяви.

А щом кажеш горе и доле, то е друг въпрос. Това е едно анормално състояние, горе и долу. От научно гледище ще има само поляризиране горе и доле. В природата няма горе и долу. Защото, ако вие отидете на Слънцето и от Слънцето гледате Земята, Земята ще бъде горе, а от Земята гледано Слънцето, Слънцето е горе, то е над нас. Как ще обясните? От гледището на мъжа жената е долу, от гледището на жената мъжът е долу. Но кога? Когато мъжът живее в жена си, той е долу. Когато жената живее в мъжа си, тя е долу; но когато живее извън мъжа си, тя е горе.

Например Земята има три основни движения. Земята има едно околоосно движение, движение около своята ос. Сега, кои са причините за това движение, може да четете. Има друго движение, орбитно, движение около Слънцето и едно централно движение, в посоката, дето Слънцето се движи. Три главни движения. При тези три движения не се дохожда в стълкновение. Земята, като се движи около Слънцето, да не измени своето движение около оста, и като се движи около Слънцето, да не измени орбитното си движение. Сегашните хора грешат в едно: че те като се

движат около един център, изменят своето околоосно движение. Например Месечината така е изменила движението си около своята ос, но много медлено. То не е толкова важно дали се движи Месечината.

Понеже Словото е Разумното в света, Което е създало всичко. То е Първата Причина. И тази Причина се намира във всеки човек. Ти може да проучаваш света от онова становище вътре. Какво[то] е твоето вътрешно разбиране, такова ще бъде и разбирането ти отвън. Както и да разправят учените хора, всякога ще нагодиш разбирането на учените хора според своето вътрешно разбиране. Жената, както и да я възпитаваш, както и да я учиш, тя никога не може да разбере мъжкия живот, тя ще разбере мъжа по женски. И мъжът, както и да го възпитаваш, както и да го учиш, не може да разбере жената, той ще я разбере по мъжки. Ще каже, че не я разбира. Той не може да я разбере.

Когато аз върша едно добро, каква нужда има да ме разбират хората? Туй е едно добро. Ако аз правя добро, каква нужда има да ме разбират децата, че аз правя добро или не? Или каква нужда има една река, която тече някъде, да я разбират хората дали тече право или не? Чудни сме хората, когато искаме да ни разбират. Има стремеж в човешкия живот, който не се нуждае от никакво външно разбиране. Аз говоря сега за Словото като един вътрешен подтик, не като един външен повърхностен подтик. Не смесвайте онзи външен подтик с подтика на Словото.

Сега въпросът е да се подчиним. Някои не разбират какво нещо е подчинението в света. Казват, че мъжът е главата и жената трябва да се подчинява. Тази глава сама по себе си може ли да ходи? Тази глава, която заповядва, има ли крака да ходи? Туй е интересно, че съществата, които заповядват, нямат крака да ходят. Те винаги ходят с чужди крака. Ти заповядваш. Ти се качваш на гърба на един кон и той те носи. Докато си на гърба, ти може да му заповядваш. Щом слезеш от гърба му, ти не може да му заповядваш.

Сега може да се запитате защо трябва да се качите. То е вече ваше разбиране че искате да се качите на гърба на коня, и си има причини за това. Ако едно дете се качва на гърба на една круша, аз разбирам защо се качва. Качва се за някакви круши. Хората оценяват крушите от едно гледище, насекомите оценяват крушите от друго гледище. Когато хората оценяват едно плодно дърво, насекомите не се интересуват. Те се интересуват, докато цъфтят. Когато пък плодовете узреят, хората се интересуват, насекомите не се интересуват. Ние, хората, в света се

интересуваме от любовта като цвят, други като плод. Ние се интересуваме от добродетелта като цвят, а други се интересуват от добродетелта като плод. Едни се интересуват от мисълта като цвят, а други като плод. Туй е различие вече.

Тогава де ще турите мъжа и де ще турите жената? В човешкия организъм де ще турите жената? Не ми цитирайте. Вие може да ми цитирате отде Господ е вземал реброто и от какво я е направил. Вие може да ми цитирате от какво е направен мъжът и жената. Тогава положението на мъжа съвсем не е завидно. Мъжът е направен от кал. Ако кажете, че жената е направена от реброто, земята не е по-високо положение, а пък мъжът е направен от кал. Ако така разсъждавате, вие ще извадите една философия. Това не е разумното Слово. Това е механически процес, от който човек е направен, външната обвивка на човека, но разумното дихание, разумното Слово, което Бог е вложил в тази форма, в тази кал, не е вътрешна кал. Калта е само една възможност, едно условие.

Вътрешното дихание, разумното начало, което е вложено в тази форма, това е човекът. Не е двете ребра, които Бог е вземал. Това е материята. И като взел двете ребра, какво направил Бог, я ми кажете? Замълча се въпросът за жената. Защо? Защото жената спада към творението на втория ден, за който Бог не си е дал мнението. Единственото нещо, за което Бог не си е дал мнението, е жената. Тя е без Неговото мнение. И затова казват: „Това е жена.“ Господ не си дал мнението, а хората се мъчат да дадат някакво мнение. Обаче, като дойде ден да се определи какво нещо е жената, Царството Божие трябва да бъде на Земята и само тогава ще се определи какво нещо е жената. Ако Царството Божие не дойде на Земята, жената ще остане без мнение, няма да има мнение за нея.

Сега Словото е у мъжа. Но краката не заповядват, главата заповядва. Главата не носи, краката носят главата. Когато главата заповядва на краката, идват движенията. Следователно жената е в краката, а мъжът е в главата. Тъй щото, когато мъжът заповядва на краката, идват движенията. Движението е най-същественото. А що е движението? Това е любовта в света. Първият подтик, стремежът в света, в какъвто и да е размер, туй е вече любовта. Любовта е движение. Настава един процес на Словото. Женският елемент е краката. А краката представят човешката добродетел. Краката, това са основата на живота.

Ще кажете: „Жената е краката.“ Краката са основата на живота. Те са доброто. Следователно човек гради върху жената. Върху жената е

поставена основата на живота сега. Следователно погрешката на мъжа седи в това, че той върху тази основа не знае как да гради. Всеки ден гради и изгражда, хиляди години, и нищо. не е направил досега. Той направи една форма, след това я развали и казва: „Върху тази основа нищо не става." Казва Писанието: „Кой може да тури друга основа?" Не може да се тури друга основа.

Защо именно Господ остави най-после жената да я създаде? Той казва: Ти още не си учен върху тази основа да градиш. Той казва: „Дай ми я, аз ще градя отгоре." И започна той, горкият, да гради и още в рая каза: „Господи, тук няма достатъчно кал да градя върху нея." И затова излезе от рая.

Туй е едно предание, което другояче обясняват. Понеже те са искали и двамата да излязат вънка. Като основа турили да градят, че им станало жалко, понеже вкусили от всичките плодове на рая, че преди да излязат, казали: „Хайде да вкусим и от този плод, че като излезем навънка, да разправяме на хората какво има в Бога." Вкусили от последния плод и излезли отвън. Тогава Господ турил ангел да пази вратата, да не би да влязат втори път и да ядат от това дърво. Някои казват, че турили ангел, за да не ядат от Дървото на живота, защото, ако ядат и от него, погрешката щеше да бъде неизправима. Че жената яде само един път, [а] ако беше яла два пъти?

Сега, да се върнем към разумното Слово. Противоречията, които произтичат от сегашния живот, противоречията произтичат от това, че мъжът мисли, че той може без крака. Някой казва: „Аз без жена мога." Ако ти отрежат краката, ще те носят на носилка. Трябва да разбирате. Когато казваме, че без жена не може, разбираме: без крака не може, без добродетели в живота не може. Мъдростта е в главата. В главата на човека се проявява неговата мисъл. Движението на краката, то е действие. Под темата „крака" има стремеж, посока.

Две посоки има у човека. Мозъкът, който заповядва на краката на човека. Там се намира човешката добродетел, която е свързана с процесите на истината в живота, на реда и порядъка. Те дават подтик на краката, а движението представя любовта. Защото само в любовта има движение.

Тази светлина, която излиза от Слънцето, тя е пощаджия, който носи всичките любовни писма, каквито светът не е виждал. Всичките хора се занимават с четенето на тези писма. Ако четете архивите, ще видите какви любовни писма има със съдържание. Та тези любовни писма не са нищо!

Какво е съдържанието на тази любов на сегашните хора? – „За тебе умирам, без тебе не мога да живея, ти си за мене ангел, ти носиш всичкото щастие за мене.“ Туй е преди да са се оженили. Като се оженят, казва: „Без тебе мога.“ Сега може да проверите думите, първото, което дадох. Казвате: „За тебе умирам.“ Няма защо той да умира за нея. Тя няма нужда той да умира за нея. Но да каже: „Аз за тебе ще живея, на тебе ще посветя живота си.“ А той казва: „Умирам за тебе.“ Туй е погрешка. Не зная, този въпрос не съм го проучил.

Та, казвам: Онзи, разумният процес е в света, който решава всичките противоречия. Съществуват противоречия, те са от три характера: противоречия в умствения свят, противоречия в чувствения свят, противоречия във физическия свят. Първите произтичат от човешката мисъл, вторите произтичат от човешките чувства и третите произтичат от човешката воля.

Та казвам: Ние, като разглеждаме съвременния социален живот, както е поставен, ние може да го изменим. Всеки човек в себе си трябва да има един правилен възглед. Всеки един мъж трябва да състави в себе си един правилен възглед за жената; всяка жена трябва да състави в себе си един правилен възглед за мъжа. Или другояче казано: трябва да си състави едно правилно понятие за разумното Слово. Да имате само една идея за разумното, не две разбирания за разумното, но едно разбиране. Да имате правилно разбиране. Като дойде, то трябва да уреди всичките противоречия във вашия живот, не изведнъж. В който ден влезете в правилното разбиране, противоречията ще почнат едно след друго да се разрешават.

Да ви приведа един пример. Скоро ми разправяха един анекдот, нещо писали вестниците, та ще го приведа за обяснение. Този анекдот седи в следното. Тази година през зимата става туй, в Сърбия. Един селянин, юнак, чува една вечер, че в дама се чува някакъв шум. Влиза и вижда, че един вълк влязъл, иска да задигне добитъка. Борил се, той бил силен, вързал вълка с пояса си. Дошли селяните, казва: „Дойде ми една идея.“ Взима един околовратник с един голям звънец, връзва го на вълка и го пуща в гората да си върви със звънеца. Първият вълк, на който е турен един звънец.

И вие, като хванете един вълк – един ваш недостатък, турете му един звънец на врата и го пуснете в гората. Питам: Какво е положението на този вълк, който носи звънеца? И като иде при вълците, ще видят, че има нещо

ново на него. На нашите криви възгледи, които имаме, трябва да им окачим един звънец, един ритник и – в гората, да носят този звънец. Че на този вълк се намерил един умен човек, който, като му турил звънец и няма да влезе в дамовете при добитъка. Този вълк да каже: „Звънец ми туриха на шията. Още веднъж не влизам!“

Та, Словото, туй Разумното, трябва да имаме един възглед за [Него]. Казваме: „Ние имаме различни разбирания.“ Ние може да имаме каквито разбирания искаме, но нашите разбирания не може да изменят нашия живот. Ако искаме да имаме правилно разбиране за живота, туй разбиране трябва да служи за сегашния градеж. Едно разбиране, което не може да обясни твоето бъдеще, едно разбиране на Словото, което в тебе не може да даде нов подтик на подмладяване, едно разбиране, което не може да премахне смъртта, това е неразбиране на Словото. В началото бе Словото, смъртта дойде отпосле.

Като говоря за Словото, то е мощното. Ако искате да измените живота си, ако искате да обединявате силите си, да добиете знание, непременно трябва да влезете във връзка с разумното Слово в света, което сега иде в света.

Сега може да ви наведа много примери. Някои искат да наведат, че света да го обяснят как е станал, процесът на градењето как е станал. Може един процес да стане механически. Но зад всеки механичен процес има една разумност. Тя може да е пряка, може да е косвена. Може нещо да е излято в един калъп, да не е пипано от човешки ръце, но зад това изливане има нещо разумно в света. Например, имате един кристал, един диамант, който кристализирал на 3–4 километра в земята. Кой го е образувал? Може да се обясни какви са били налягането, силите. На какво се дължи туй кристализиране? Кристализирането винаги се дължи на една разумност отвън. Или някой път вие размишлявате върху някой предмет, тъмно ви е. Седите ден, два, три и някъде от невиделица, не знаете отде, дойде ви една мисъл, която ви обяснява целия процес. Питам: Тази разумна сила, която ви обяснява света, отде дойде? Вие ще кажете, че е от вас. Тя не може да дойде от вас. Вие може да я възприемете, тя не може да излезе от вашия мозък. Твоят мозък я е възприел. Ти произвеждаш един звук, слушаш, че нещо се говори в тебе. Туй говорене не е в тебе вътре, ти възприемаш отнякъде и после го възпроизвеждаш. Разумното в света не е създадено отсега, то вечно съществува в света.

Сега, с нашите разбирания ние сме дошли до едно противоречие.

Казваме: „Като умра, де ще отида?“ Казвам: Като умреш, ще видиш де ще отидеш. Сега разправят, че някой си техник е създател на киното. Чрез киното вече може да се разговарят духовете с един апарат. От четвъртото измерение един говор на съществата, може тяхната реч да се предава на Земята. Някой си инженер обещал, че като умре, ще съобщи една машина. Отишъл в другия свят и предава на друг инженер и всички техници казват, че тази машина е най-сложната, която може да се направи. И извън Земята инженер е дал плана как да се направи тази машина, за да се възприеме най-тънката мисъл от другия свят.

Някой път хората казват: „Не ни говорѝ за онзи свят.“ Чудни са хората. Значи, ако вие живеете в стомаха си, ще кажете: „Не ни говори за света на главата.“ Че вие не знаете ли, че [за] целия процес, който става в стомаха, се дава мисълта от мозъка? Ако този мозък не работи, никакво действие в стомаха не може да стане. Които са в главата, пак ще кажете: „Не ни говорете за стомаха.“ Това не е право. Понеже соковете от стомаха ще дойдат в главата. Ти едновременно ще мислиш за света на твоята глава, ще мислиш за света на твоя стомах, ще мислиш за света, отдето идат енергиите за този и за онзи свят. И за двата свята ще мислиш. Защото единият и другият свят са толкова важни, колкото и този, и онзи.

Казвате: „Като умра, де ще отида?“ Ще отидеш на най-хубавото място. Ще отидеш на едно място, дето хората с такси не ходят, с аероплани не хвърчат, гостилници няма, банки няма, хазартни игри нямат, търговски операции нямат, градежи като тукашните нямат. Питам: Ако ти не си се научил да ходиш, какво ще правиш в този свят? Ако чакаш някое такси, ще натиснеш звънеца. Такси няма. Какво ще правиш тогава? В този свят веднага ще проектираш мисълта си. Като проектираш мисълта си, ще почнеш да ходиш. Като се усъмниш, ще спреш. В този свят като идеш, като проектираш мисълта си, всичко става. Като спре мисълта ти, всичко спира.

Сега трябва да ви дам ред картини и обяснения. Някои от вас вярвате в другия свят, но казвате: „Не ни говори за такива заблуждения.“ Не, трябва да се разгледа онзи свят. Този свят трябва да се разгледа в светлината на онзи свят. Това са два полюса на живота. Ако ти не разбираш този свят, и в онзи свят не може да разбереш живота. Животът трябва да се разбере от онзи свят, от разумния свят. Онзи свят ще реализираш тук, на Земята, и живота на Земята ще го реализираш в онзи свят. Всеки човек, който иска да реализира нещо, ще го пратят тук, на Земята. Там няма спор за министър-председател. Който иска да стане министър-председател, трябва да дойде

на Земята, дето има и царе, и министър-председатели. На онзи свят няма нищо подобно. Там не е важно толкоз министър-председател и цар. В онзи свят ти може временно да бъдеш приятел някому, да бъдеш брат някому. Да бъдеш добър, да бъдеш умен, да бъдеш отличен учен, може да помагаш на хората – това се считат за най-главните длъжности. Там всичките господари са най-добрите слуги. Там по-добър слуга от господаря няма. А най-големите лентяи в онзи свят са сиромасите. Там никой не ги кара, там господарите не карат сиромасите. В онзи свят като отидат, те си почиват. Те от сутрин до вечер само ядат и пият – студена, хубава вода пият. Вино няма. Казват: „И на онзи свят е така, я да се върнем на онзи свят." Като дойдат тук, пак виждат, че светът е обърнат наопаки. Затова често сиромасите искат да умрат, да отидат на онзи свят, дето господарите слугуват.

Това е едно обяснение, може да го приемете, може да не го приемете. Ако не вярвате, може да отидете да го проверите. Не е мъчно да го проверите. Изисква се малко време. Казвате: „Дали това е истина?" То е въпрос. Ако е за физическото, аз мога да обяснявам всичките постижения на физическия свят.

Питам: Ти, който си учен, който си господар, който си богат човек или цар, или министър-председател, след като умреш и твоята глава се изпразни, де си ти, де е онзи господар? Че това не е ли един сън? Тогава вие ще мязате на онзи, който сънувал една вечер, че го коронясали за цар и му сложили на главата една голяма корона с диаманти. Идва един нехранимайко, иска да му вземе короната и скиптъра. Той дърпа и онзи дърпа. Като се събужда, държи си короната – българската си капа.

Та, всички хора в света, вие се борите като този цар. Жените се борят, мъжете се борят, децата, учените хора – за свобода, за отечество, за какво ли не. Това са само заблуждения в света. Единственото реално нещо в света, това е разумното Слово, туй, което не умира. Човек, който никога не умира, той е човекът. Човек, който умира, той трябва да знае, че се намира в един преходен свят. В себе си туй трябва да го знаете, не да го учите. Всичкото нещастие седи в това, че съзнавате, че туй, което имате, не е това. Мъжът страда, понеже мисли, че не е мъжът, който той иска [да бъде]. Защо страда жената? Защото не е жена[та], която тя иска [да бъде]. Аз гледах през време на войната какво подозрение [беше]. Една вечер вървя, идва един и ми хваща брадата. Казвам: „Какво?" – „Избягал е един затворник, прилича на тебе." Казвам: „Аз съм един затворник и ти си

вторият.“ Има един вътрешен начин. Ние, хората, се възмущаваме от онова, което ни се налага.

В Словото има едно разбиране. В Словото седи свободата на хората. Целият космос, целият свят в дадения случай, ако ти си [в] Словото, този свят е създаден за тебе. Ти може да бъдеш свободен, няма никакво ограничение. Ако ти търсиш своята свобода вън, [в] своя физичен живот, ти си на крива посока в живота. На физическия свят никой не може да бъде свободен. Тогава ще дойде някой голям човек и някой малък човек.

Но голямото и малкото, това са два полюса. Слънцето е голямото, Земята е малкото. Има известно отношение между Земята и Слънцето. Няма никакво противоречие между малкото и голямото. Малкото може да ходи там, дето голямото никога не може да ходи. Малкото голямо не може да бъде и голямото малко не може да бъде. Противоречие има. Човек, за да разбира условията на малкото и да разбира живота в неговите дълбини, той трябва да е малък, тъй да минава през всичките онези безгранични ограничения, за да ги премахне. Да няма ограничения в света, които да го спъват. Ако човек разбира законите на малкото, той е свободен. Ако той може да смени своята форма, може да е свободен. Например, връзват един затворник, голям човек, връзват го. Ако този човек може да смени своята форма наполовина колкото е бил, той ще си изплъзне ръцете, краката и ще се освободи. Ако пък той разбира, той може да мине през всичките дупки на затвора. Никакъв затвор в света не може да го държи.

Тогава ще ви приведа онзи пример. Има нещо в човека, което [го кара] да се не поколебае. Един от най-верните полицаи на най-красивата мома искал да опита живота. Турила си тя една маска, хваща я, затварят я. Като си снема маската, той се влюбил в нея, напуща затвора и забягват и двамата. Снемете вашата маска, извадете този полицай. Ще кажете, че е лъжа това. Не, ще го турите в правия път. Ще му кажете: „Твоето предназначение не е тук.“ Тя му казвала: „По-добре да служиш на мене, отколкото в този затвор.“ Той ѝ казва: „Аз съм готов да се подчиня на твоите разпореждания.“ Тя му дава своите разпореждания. И досега още не са ги намерили.

Аз ви казвам: Каква е идеята? Служене на Бога, служене на разумното. Бог е туй, което може да ни освободи, което може да внесе в нас щастието, което може да внесе сила, което може да внесе безсмъртие, което може да внесе всичко това, което търсим в света. Не външната форма. Туй, което мога аз да чувствувам и да опитам, не само веднъж, но всеки ден да

опитвам като една реалност. Какво може да ми кажете за онзи свят? Хубави са всички доказателства. Онова, което аз опитвам от небето, от Слънцето, за мене дава повече, отколкото всички философски твърдения. Те са хубави, аз ги признавам, но онова, което аз разглеждам и разбирам, дава повече, понеже то внася в мене известен вътрешен импулс.

Та, казвам: В какво седи едно верую? Не реагирайте върху това верую, което действува върху вас. Туй, което може да ви подмлади, туй, което може да възвърне вашите сили, туй, което може да поправи света, туй е разумното Слово. Казвате, че това Слово било у Бога. То е проявеният свят. И когато хората възприемат това Слово, сегашният свят ще се оправи. Тук, на Земята, има малко неразположение. Само нашата Земя е неразположена. Има и други места, дето не е разположена, но се предполага, че Словото не бърза като нас. Словото, или Бог, не гледа на нещата тъй, както ние гледаме.

Сега, да обясня идеята. Ти може да обереш водата на едно стъкло, но никога не може да вземеш водата на чешмата. Ти може да загасиш един човешки огън, но ти никога не може да загасиш светлината и топлината, които излизат от Слънцето. Ти може да спреш една каруца, но никога не може да спреш светлината, която върви в своя път. Има неща в света, които не може да се спират. Следователно ние не може да спрем движението на нашия ум, движението на нашата душа, движението на нашия дух. Всякога, когато ние се опитаме да го спрем, с нас се случват най-големите страдания. Ние искаме да направим неща, които са невъзможни. Трябва да благодарим, че не може да спрем нашия ум. Ти не може да се спреш да мислиш. Макар и да страдаш, но пак ще мислиш. И при най-големите страдания за предпочитане е да мислиш, отколкото да не мислиш, макар мислите да са отрицателни.

Та казвам: Като говоря от това гледище, всеки от вас трябва да се стреми към онази, правата мисъл. Ако разглеждате от формите, всяка една изказана дума в силата на Словото ако може да проектирате от онази дълбока мисъл какво влияние упражнява, ако вие може да виждате словото си, вие бихте подобрили вашия живот, вие бихте го изменили. Съвременните наблюдения на учените хора показват, има ред учени хора, които са показали ред статистики по кой начин, как се явяват разните болести. Те лекуват, като се премахнат съответните причини и тези болести постепенно изчезват. Защото по някой път, като се намери повече електричество в твоя ум, в твоя мозък, туй електричество не работи както

трябва. Ще влезе повече въздух в мозъка и тогава работата ще се влоши. Щом влезе въздух в мозъка, то е опасно. Ако в твоя стомашен мозък се набере повече магнетизъм, ти не го разбираш, не го употребяваш както трябва, ще се набере повече вода в твоя организъм и ще влезеш в едно съвсем неестествено положение. Следователно природата не търпи никакво натрупване. Ние по закона искаме да станем богати в своята мисъл. Човек не трябва да има в запас голямо количество от сили в себе си. Той трябва да има толкова сили в дадения случай, колкото му е потребно. Защото в природата съществува един закон на обмяна. Всеки момент ще имаш толкова сили, колкото ти е потребно; толкова мисли, колкото ти е потребно; толкова чувствуване, колкото ти е потребно; толкова постъпки, колкото ти трябват. Ако ти се опиташ да си направиш един склад като един търговец, ти ще се намериш в противоречие със себе си. Вследствие на това сегашните хора имат два вида натрупвания. На едно малко дете почва преждевременно мозъкът му да расте, става с голяма глава, става анормална. У някои хора стомахът започва да расте и става натрупване. Двама германци с такива големи разширени стомаси се срещат и не могли да се целунат. Толкова им израсли, че се хванали за ръцете. Сега друг пример: че много хора не могат да се примирят. Защо? Не могат да се ценят. Защото коремът им е много изпъкнал.

Та, има религиозни учители, които искат да оправят света по религиозен начин. Има социални учители, които искат да оправят света по социален начин. Има държавници, военни учители, които искат да оправят света по военен начин. Един военен учител трябва да разбира силите, да произтичат от Словото. Друг няма да разбере, че държавничеството трябва да произтича от Словото. И религиозните трябва да произтичат от Словото. Единство трябва да има.

Та, казвам: Словото е навсякъде. Може да направите един опит. Вие сте чели, казвате: „В начало бе Словото.“ Казвате: „Туй е една отвлечена работа, Словото.“ Туй е вашият копнеж: искате в света да бъдете силни, искате да бъдете свободни, искате да бъдете богати. Какво ли не желаете. Колко хора, които следват по този начин, който дава съвременният живот, колко от тези хора са го постигнали туй, което те желаят? Малцина са го постигнали.

Тогава как ще си обясните вие положението на онзи гръцки философ Епиктет, който бил роб? Един римски патриций имал хиляди роби и той, господарят, тъй жестоко се отнасял с всички. Обичал всички да бие и той

налагал на общо основание и Епиктет. Възмущавал се този римски патриций, че като го биел, той гледал със спокойствие на господаря си. Господарят искал да го накара да изгуби един ден равновесието си. Един ден почнал да го бие, да натиска крака му, но той пак останал спокоен и казал на господаря си: „Господарю, тъй, както натискаш крака ми, ще се счупи, а като се счупи, няма да мога да ти служа. По-добре да бъда здрав, за да ти служа.“ Той така натиснал крака и го счупил. Той казал: „Нали ти казах, че ще го счупиш.“ Оттам насетне крайно съжалявал господарят за постъпката си, освобождава го, дава му средства и той отива в Гърция. Епиктет става господар. Ние казваме, че при условията на живота човек може да стане господар, но трябва да има характера на Епиктета. Много християни не са се подигнали на туй положение, на което е Епиктет. Но той е бил запознат с основата на християнството и я прилагал.

Та, ние сега имаме механическо разбиране, очакваме да дойде Христос от небето и да ни освободи. Та нима русите не дойдоха да освободят българите? Че, ако дойде Христос да направи едно руско освобождение, ще бъдат ли свободни? Пак няма да бъдат свободни. Българите днес свободни ли са? Не са свободни. Че кой народ не е свободен? Американците са свободни, англичаните са свободни. Но има едно вътрешно освобождаване. От какво произтича? Има нещо анормално в живота. Единственото, което може да освободи хората, то е Словото. Всичките хора трябва да го възприемат. Туй Слово трябва да работи там, но трябва да вярваме в това, да прилагаме, да се направи един опит.

Сега може да дойде някой вярващ и да каже така. Мене веднъж искаше един баптист, един съботянин искаха да ме убедят, да ме направят като тях. „Ти – казва – си добър човек, но малко по-правоверен трябва да бъдеш.“ Искат да ме обърнат. Как? Почва единият да ме учи. Тогава привеждам пример. Казвам: Дойдоха евангелистите в света и казаха, че православните не живеят тъй, както трябва. Отделиха ги от православната църква. Хубаво, един прогрес. След това дойдоха баптистите и започнаха да отделят от методистката църква. Така не се върви. След това дойдоха съботяните и казаха, че трябва да се вярва в събота. Най-първо ще те кръщават, православен поп, после ще минеш през евангелистите, след това през баптистите и съботяните. Кой ли няма да те кръщава. След като те кръщават, пак ще си останеш такъв, какъвто си бил.

Сега ни най-малко не искам да хвърлям упрек. Туй е разбиране. Тези хора са ревностни християни. Аз какво разбирам под православни и

всичките други? Аз съм ги запитвал: „Мислите ли, че ако аз стана съботянин, светът ще се оправи? Ако аз зная, че ако аз стана съботянин, светът ще се подобри, хубаво, да стана. Гарантирате ли това? Или ако стана баптист, ще се оправи ли светът? Че защо искате да ме кръщавате?“ Като тръгнах от Невидимия свят, ме кръстиха 10 пъти. Сега имам едно вътрешно кръщение, чрез огън трябва да се кръстя.

Знаете ли какво е кръщението с огън? С вода е много лесна работа. С огън трябва да се кръсти човек. Искам да ви наведа на мисълта да има единство в света. Всички хора имат добро желание. Има нещо неразбрано. То произтича от едно вътрешно състояние, една обстановка, с която човек не се е справил. В душата на всеки човек, в когото проникне любовта, в ума, произвежда резултат. Като проникне в сърцето, произвежда друг резултат. Като проникне в душата, произвежда друг резултат. И като проникне в духа, произвежда друг резултат.

Когато любовта проникне във всичките области. Затова е казал Моисей, който е разбирал този закон: Когато любовта проникне в ума на човека, когато любовта проникне в сърцето на човека, когато любовта проникне в душата на човека и когато любовта проникне в духа на човека, тогава той може да разбере Словото. Във всичките области трябва да проникне. Ако любовта проникне само в твоя ум, ще имаш само една четвърт от истината. Ще разбираш любовта с мисълта си. Ако любовта проникне в сърцето ти, ще разбираш любовта със сърцето си. Ако любовта проникне в твоята душа, ще разбираш любовта с душата си. Но ако любовта проникне и в твоя дух, ще имаш истинско разбиране. Всеки от вас може да отвори прозорците на вашето сърце, прозорците на вашия ум, прозорците на вашата душа и прозорците на вашия дух. Любовта може да влезе през тези прозорци и да ви даде онова истинско разбиране. Че като влезе, вие да бъдете доволни от това разбиране. Тогава всеки от вас може да бъде полезен не само на себе си, но може да бъде полезен и за другите.

„Словото бе у Бога и Словото бе Бог.“ И казва Христос, че Словото стана плът. Казвате някой път, че плътта е Словото. Значи, когато Словото стане плът, то вече видоизменя и самата човешка плът. Словото примирява в света всичките противоречия, които съществуват.

Та, казвам едно практическо приложение за млади и големи. Младият да приложи Словото като млад. Всичко, каквото пожелае неговото сърце, нека да го изпълни. Всичко онова, което желаете, да съгласите със Словото. Възрастният да изпълни всичко, каквото душата му желае.

Всичко това ще бъде в съгласие със Словото. Старият да изпълни всичко, каквото душата му желае. Всичко това ще бъде в съгласие със Словото, каквото духът му желае. Всичко това ще бъде в съгласие със Словото, което е Бог. Тогава ще има едно вътрешно единство. То е най-голямото постижение, което може да имат и млади и стари. Младият, като възприеме Словото, няма да остарява. Старият, като възприеме Словото, ще се подмлади. Възрастният, като има Словото, той ще бъде нито млад, нито стар, той ще бъде във вечната младост. Аз наричам възрастни тези, които са съвършени. Младият е, който се стреми към съвършенство. Старият е, който е опитал. И възрастни хора са само онези, които са завършили своето развитие в света. Те са възрастни. Които са стари, има още да прогресират.

„В начало бе Словото и Словото бе у Бога." Желая туй Слово да бъде у вас и да стане за вас една наслада. То ще бъде Бог у вас.

„Благословен Господ Бог наш"
„Добрата молитва"

23-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 11.III.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

СТАНА ЗДРАВ

„Добрата молитва“
„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета само част от 5-ата глава от Евангелието на Иоана – от началото до 15-и стих.

„Духът Божи“

Ще взема част от 14-и стих: „Ето сега стана здрав, не съгрешавай вече, да не ти стане нещо по-зле.“ Важна е първата част от изречението: „Ето, ти сега си здрав.“ Едно естествено положение, което човек има. Няма по-хубаво нещо от здравето. Всичките възможности, които Земята крие, са възможности само при едно здравословно състояние, при едно здраво тяло. А всичко, което е невъзможно, е само когато човек е болен. Причината на болестите, това е съгрешаването. Сега няма да ви обяснявам. Мнозина се спират [на въпроса] какво нещо е грехът. Туй, което разслабва човека, туй, което внася болестите, то е грехът. Нищо повече. Тъй, както са го определили религиозните хора, то остава за тяхна сметка. Нямам нищо против това.

Определям какво нещо е грехът: Всяко нещо, което отнема силата на човека, което препятствува на човешкия ум, всяко нещо, което препятствува на човешкото сърце, което парализира, това наричам грях. Някои искат да знаят кога се е вмъкнал грехът. Откакто се е родил човек. Кога ще изчезне? Като умре. Кога се е родил грехът? Когато се е пръкнал човек. Кога ще дойде доброто? Когато човек се роди. Кога ще престане злото? Когато престане човек да умира.

Има известни положения в живота, които съвременната култура трябва да разбере. Всички съвременни хора разрешават задачи, които нямат никакво приложение. Например една мома си боядисва устата, лицето си белосва. Какво е постигнала отвън? Ако ти боядисаш къщата си отвън, като я боядисваш, ще стане ли по-здрава? фасон придобива отвън. Не е лошо. Една боя съответствува на една хубава къща. Колко добра е хубавата боя на здрава къща.

Сега аз не визирам някои от вас. Нямам нищо против боите, понеже са

дадени от Господа. Може да турите колкото бои искате. Един грях, нямам нищо против това, но турете ги на мястото. Сега вземете в правия смисъл, сега специфично не взимайте.

Казвате: „Този е боялия.“ Каква боя е? Цветът, това е едно естествено положение. За да имаш червения цвят, това е едно условие на здравето. Ти не можеш да си здрав, ако нямаш червения цвят. За човека говоря сега. В нормално състояние твоята уста, очите ти, носът ти трябва да имат червен цвят; навсякъде той трябва да преодолява, за да бъдеш здрав. Той е тон. Червеният цвят носи съответствуващи трептения.

Съответствуващите трептения излизат [и от] другите лъчи и тогава човек е здрав. Щом вземеш основния тон и ще бъдеш здрав. В Шестата раса, когато изучавате музиката, няма да има лекарства за болните, но като дойдеш при един болен, ще му изпееш „до“ и той ще стане. Ще му кажа: „Хайде, стани и ела! Си, до, ла, си.“ И човекът ще стане. „Си“ е духовен тон, „ла“ е тон на равновесие. „Бо“ е тон на „до“-то, само на „до“ му турям „бо“. Какво значи „до“?

Да оставим тези философски обяснения. Философията е една обща наука. Всеки може да бъде философ, всеки си има своя философия. Хубаво е, че хората са философи; само лошото е, когато философите се [спорят/ бият]. Защото [защищават] една теория, която не се спогажда с другите. Най-първо се спорят с езика, след туй спорят се с ръцете и по разни начини. Спорят се за разни философски разбирания, кой има право и кой не.

Това са посторонни явления в света. Светът както е създаден, умният човек, който е разбрал, противоречията за него са едно щастие. Например представете си едно същество, толкова голямо, колкото Земята, че паднала една канара от 10 тона на гърба му. Разбира се, тя за един вол, за един човек ще го смаже, но за едно такова същество като Земята, че паднали 10 тона, то ще бъде като една прашинка, играчка ще бъде за него.

Казвате, че някои неща тежат. Единственото тежко нещо е грехът. Той има тежест. Казвате: „Тежи ми нещо.“ Да, тежки работи са. Грехът е тежко нещо. Като се увие на гърба… Като сгреши човек, голяма тежест е. Кое е лекото, с което човек може да хвърка? То е доброто, то е правата мисъл, която въздига човека. Тежката мисъл е грешната мисъл, тежкото чувство е грешното чувство, тежката постъпка е грешната постъпка. Тъй трябва да разбирате. Тогава има смисъл. Казвате, че Земята тежи. Тежи Земята, грешна е, толкова грехове като [имат] хората. Тя е добила своята тежест от

греховете на хората. Като престанат хората да грешат, Земята и едно дете ще може да я носи на гърба си.

Сега казвате, че Земята била твърда. Има хора, които малко особено разсъждават. Вземете една гайда, която е напомпана с въздух. Тя е лека, но като я дигнеш, тежка е. Какво има в гайдата? Има някаква си материя, кората е само отвънка. Една малка кора има, а отвътре? Сега ние казваме, че учените хора разправят, че Земята около центъра си била твърда. Ще ме прощават хората. Земята е гайда, тя си има един гайдарджия, който свири, а ние играем. За някои този гайдарджия свири разни песни, тъй бамбашка свири. Някой път като свири, се радваме, някой път като свири, плачем, някой път се боим. Каквато песен засвири, такава ние правим. Когато гайдарджията е малко пиян (този гайдарджия има една слабост – да пие), като пийне малко, гайдата му вече…

Сега някои от вас може да считате, че това не е научно. Съгласен съм, не е научно. Де е онази наука тогава? Ако разбирате, че науката ще спаси света, ние имаме наука, нека ни спаси! Да, някоя наука ще спаси света, но коя наука? Не сегашната наука. Сегашната наука съвсем обърка работите. Тя газове прави, топове прави. Тя освен че няма да оправи работите, но ще ги забърка.

Знаете ли как се забъркват? Една млада мома бедна била, че се оплаквала от баща си и майка си. Казва: „Не искам вече, дотегна ми! Искам да се избавя от тяхната простотия.“ Намерила се една баба да ѝ бае и ѝ казва: „Аз ще те освободя от тези стари, от тези дядовци.“ – „Как?“ – „Ще ти намеря един млад момък.“ Тя ходила, разхождала се. Баща ѝ я пита: „Къде ходи?“ Майка ѝ я пита: „Къде ходи?“ Оженила се тя за младия момък. И той я пита: „Къде ходи?“ Тя като не отговори, налага я, бие я.

Та, сегашните наши теории в науката мязат на тази млада мома, която все излиза на разходка, но бой има. Питат я: „Къде си ходила?“ Бащата никога не хвърли една лоша мисъл на дъщеря си. Този, младият момък, закон има той, съдия е. „Как тъй ще съгрешаваш против моите закони? Ще пазиш реда и порядъка! Ще се връщаш навреме! После, няма очите си да отваряш! Бог е направил жената да гледа със затворени очи. Мъже няма да гледаш, опасно нещо е мъжът!“ Че най-опасното нещо е той.

Ако разсъждаваме сега тъй, както е, право е. Че е право, право е. Няма нещо по-опасно от мъжа и няма нещо по-добро от мъжа. И двете неща съдържа. Лош е той, когато не го обичаш. Но когато го обичаш, по-добър от него няма. И жената е тъй. Като не я обичаш, по-лоша няма. Но като я

обичаш, по-добър ангел в света не съм виждал от нея.

Казвате, че туй не е религиозно, тъй не се говори. Ще ме извините, тогава аз си позволявам известни волности. В логиката има вметнати предложения. Цитират от някой учен автор, от някой поет, от някой законник, от някой философ, от някой историк. Има какви ли не цитати: „пар екселанс“ (par excellence (фр.) – в най-висока степен, истински, съществено.), „ту би ор нот ту би“ (To be or not to be… (англ.) – „Да бъдеш или да не бъдеш…“, началото на най-известния монолог на Хамлет от едноименната пиеса на Шекспир) – ще цитират от Шекспир, за да се покаже, че знае английски, научил малко английски. Или да покаже, че знае малко френски, цитира: „пар екселанс“, после казва: „фет-акомпли“ (fait accompli (фр.) – свършен факт.).

Сега, тези състояния спадат към един живот. Съвременното човечество е попаднало в един стар живот, който е съществувал. Едно число, като му турите 25 нули, животът преди толкова време е съществувал. Но животът в това място, дето сега минаваме, е от останки. Сега ние сме се […] (Неразчетени стенографски знаци.), че изживяваме кармата на една изгубена вселена. Туй го казват окултистите. Как са го намерили, то е тяхна работа.

Как ще обясните греха в света? Казвате, че Бог направил света, като допуснал греха. Грехът, това е човешката свобода. Има грях – има свобода; няма грях – няма свобода. Какво ще кажете на това? По-голямо робство от греха няма, но и по-голяма свобода от греха няма. По-голямо робство от доброто няма, но и по-голяма свобода от доброто няма. Какво ще кажете на това? Как ще си го обясните? Аз няма да го обяснявам „пар екселанс“, „фет-акомпли“, „ефисо“ (може би effuse (лат.) – разточително; подробно.). Ако не знаеш доброто как да го направиш, по-голямо робство от това няма. Ако знаеш злото как да го направиш, по-голямо робство от това няма.

Но някои поддържат, че светът е създаден от злото и после е влязло доброто. Какво ще кажете на това? Това е една творческа сила, която е създала всичко. Следователно моделира се туй. Злото в света е една материя. Кое е доброто? Доброто е разумното, а злото е материята, от която тепърва се създава нашият живот. Следователно ние имаме работа с една неорганизирана материя, с една неорганизирана мисъл, с едно неорганизирано чувство и с една неорганизирана постъпка. Вследствие на това доброто влиза. Ние сме работници, трябва да организираме всичко това. Злото е това. Но от всичкото това зло, ако ние можем, ще се яви

доброто в света.

Та, ние имаме един преходен момент. Казваме: „Защо злото съществува в света?“ То е една възможност, за да се яви доброто. Защото, ако злото не съществува като материя, от която трябва да работим, ние нямаме [с какво] да работим. Сега има с какво да работим. И като осъждаме дявола, че той е виновен, право казва: „Защо ме осъждате, че всичките прегрешения туряте на мене?“ Отишъл при един философ, казал: „Всичката философия аз я създадох.“ Отишъл при майка, баща, свещеник, владика, държавник, казал: „Какво ме осъждате? Ако аз не бях, нямаше да има всичко това. Аз туй го създадох. Бъдете умни като мене. Вие не знаете как да грешите. Аз греша и казвам, че греша. Аз имам такова мнение. На Господа казвам: „Ето, така мисля.“ Ако един ден ми напълни моята празна глава и ме убеди, че не съм прав, аз се разкайвам. Но сега не се разкайвам. Мнение имам, философия имам. Поддържам само своята философия.“ Тъй казва този философ.

Сега вие питате: „Защо е дяволът в света?“ За да станете професори, за да станете владици, за да станете красива мома, за да станете красив момък, за да ви израснат мустаци. Това са твърдения, не са доказателства. Това са твърдения.

Ще цитира закона: „Не пожелай“ – казал Моисей. Но трябва да се определи кое именно да се не пожелае. Не трябва ли аз да пожелавам доброто? Че ако аз приложа Моисеевия закон, не пожелая нито любовта, нито мъдростта, нито истината? Какво не трябва да пожелаваш? Съгласен съм, „не пожелай“, но ако вие схванете буквално, ще извадите едно криво заключение, ще обърнете живота наопаки.

После, казвате: „Да любиш.“ Как ще любиш? Пияницата може ли да любиш? Не мога да любя пияницата. Мога да любя туй, което не е пияно. Туй, което е пияно, аз му свиря на него.

Не смесвайте един навик като пиянството с човека. Не смесвайте, че някой е учен, с неговата ученост. В какво отношение е учен? Да ме замотае, да ме обере, после да ме хипнотизира. Туй не е учен. Учен човек е един цигулар, който може да те научи да свириш. Учен човек е, който може да те научи на занаят. Учен човек е един лекар, който може да те излекува. Учен човек е един владика, който може да те просвети, да отвори ума ти и оттам насетне да се промени твоят живот. Всеки човек, който може да принесе нещо добро, положително нещо в света, той е учен човек.

Сега положението: „Ти си вече здрав.“ Най-първо, когато човек стане,

той трябва да има предвид: „Не съгрешавай, за да не ти стане по-зле.“ Не се връщайте на вашите стари идеи. Често хората казват: „Как са живели нашите стари деди и баби?“ Като разбойници. Твоят дядо, докато умре, изяде най-малко 500 агънца, той продаде 100 вола, на 10 вдовици той продаде къщите, направи ги сиромаси. Ще ми говори за своя дядо, че бил нещо! За нашето минало няма какво да се хвалим. Ти му тури една точка. От 8000 години миналото ни е толкова мрачно, че Господ да ни е на помощ. Сега ще ни казват, че еди-кой си народ бил велик. Благодарим за това величие, което е създало гробище, което е създало затвори, онова, което е създало всичките нещастия. Хвалят се тия хора, че са създали дом. Нищо не са създали. Съвременната култура нищо не е създала. Туй, което е създадено, се дължи на туй, което е дадено преди падението на човечеството. Като сме го изхарчили, едва малко останало от бащи и майки, които станали като вейки. Съдии, попове, проповедници, владици са останали като вейки.

Ще съди този съдия. Среща ме някой и казва: „Ти православен ли си?“ Първокачествен православен съм. Има ли нещо по-лесно да прославиш? Кой от вас не е православен? Кой не е хвалил жена си? Казва: „Като тебе друга няма.“ Преди да се ожени, така казва, но като се ожени, пак казва: „Като тебе друга няма.“ Преди да го осъди съдията, казва: „Като този съдия няма“ и когато го осъди, казва: „Като този съдия няма.“ Разбира се, че е хубаво, като него няма. Но какво няма? Злото го няма у него. И като го няма, и доброто го няма у него. Какво няма у него? Той е гайда, пълна с въздух, да свири. Като свири, да излезне въздухът, че тази мъртва гайда да стане жива.

Сега проповядват, че еволюцията… Но думата „еволюция“ в първоначалния език значи онзи разумния подтик на великата Божия любов, която иска всички онези същества, които са излезли от него, да използуват всичките блага, дарби, способности, сили, да бъдат щастливи, да използуват благата Божии. Те разбират еволюцията да използуват Духа Божи.

Тъй разбират сега еволюцията на хората. Но те са се отклонили, на тази еволюция главата не им съответствува. Например имате неизвестните числа x, y, z. Допуснете сега, че на вас x е известен. Представете си, че x е вашата ръка, но неизвестна е вашата глава, неизвестни са вашите крака. От ръката трябва да намерите каква е формата на главата ви, какъв е дългият диаметър и късият. После да намерите всичките съотношения на частите на

тялото. Като измерите ръката, този x, ръката има почти дължината на този напречния диаметър. Широчината на ръката съответствува приблизително на широчината на главата. Съответствие има. От ръката ще съдиш за главата. После, ще определиш от ръката колко е развита главата нагоре. [От] отношението между първия и втория пръст ще определиш от ухото нагоре колко е подигната главата. Този пръст показва доколко човек е морално развит. Отношение има. Който не разбира, той ще каже: „Единият пръст е по-дълъг, другият е по-къс.“ За мене дълги и къси пръсти не съществуват. Съществуват пръсти на съотношение. Показалецът показва един морален стабилитет. Двата пръста, които ученикът дига, показват неговия стабилитет.

Сега, който не разбира, казва: „Туй е суеверие.“ Де ще намерим истината? Казват: „Човек трябва да бъде добър.“ Де е доброто? На кое място е турено доброто? Доброто е насадено (*наследствено*?). Ако ръката ти не е добра, ако главата ти не е добра, ти не може да бъдеш добър. В какво седи ценността на един нож? Ако дръжката му е златна, ценен е. Но ако целият нож е златен, нали още по-ценен е? Значи – в съдържанието на материята. Ако нашето тяло е направено от една фина материя, в какво седи ценността? Ценността на човека седи в ценността на материята, от която той е направен.

Устоят на човешкото тяло, моралните хора, добрите хора са хора с един стабилитет, съдържат една устойчива материя. Грешните хора имат една неорганизирана материя. Затова трябва да организираме. За бъдеще ще имаме цяла една школа, не както сега. Сега искат да преобразят престъпниците. Има в природата закони, с които може да се изправят престъпниците, както хората в работилницата изправят всичките счупени части на колелетата. Всички майстори знаят тези закони. Като дойдем до един човек, ще знаем как да го изправим.

Вземете един човек, който е женкар. Зад ушите му ще пипнеш, женкарството му ще го намериш зад космите. Може да е владика, какъвто и Да е, дали е мъж или жена, без разлика. Ще познаеш, пипни зад ушите. Този център отзад е. Няма скрито-покрито. Сега трябва да се радвате, че хората взеха да си стрижат косите, че по-лесно се вижда тяхното женкарство. Жените още си крият работите, но мъжете вече – „пар екселанс“, „фет-акомпли.“ Не е лошо, че един мъж е женкар. Сега аз искам да ви обясня, за да мислите малко по-правилно. Защото, ако този човек, женкар както го кръщават, той е богат човек, търси да вложи капитала си.

Само жените може да купят стоката му. Защо ще го обвиняваме този човек? Стока има, ще я продава: 5 горе, 5 долу, ще я продава. Вие ще обяснявате, че този човек е женкар. Ще намери една жена, която е мъжкар – и тя има стока, че ще си разменят стоките, както сегашните държави правят.

Да ви обясня научно сега. Сега ще пристъпя научно де е противоречието. Понеже този орган на любовта, който произвежда тази любов, е толкова силно развит, тази енергия се набира и като не знае законите, причинява му болка и този човек иска да продаде, да излезе навън. Трябва да има една жена, на която органите в мозъка да са силно развити, трябва да намери жена мъжкарка и тя веднага ще асимилира тази енергия. Ще стане една обмяна на силите. В него ще стане едно подигане. То е както когато е подута ръката на човека, че трябва един компрес, да извади тази нечиста материя. Така набраните енергии в мозъка трябва да намериш място да ги туриш на работа.

Има много религиозни, на които тези органи са силно развити, че се развива много енергия и те стават фанатици. Религиозните хора трябва да намерят религиозни като себе си, да стане една обмяна, да стане едно трансформиране. И в религиозно отношение трябва да стане обмяна, в научно отношение трябва да стане обмяна, навсякъде трябва да стане тази обмяна правилно и тогава хората заживяват един правилен и добър живот. Когато обмяната не е правилна, тогава се раждат всичките противоречия.

Според този закон, ако този орган в неговия малък мозък е силно развит и дойде една жена, на която органите са слабо развити, казвам: „Този мъж не е за тебе, понеже и ти не си за него. Ще му намериш една жена мъжкарка, обмяната да става правилно.“ Или другояче казано: при големия извор тръбите трябва да бъдат големи, при малкия извор тръбите трябва да бъдат малки.

Разумно трябва да разсъждавате. Ние може да турим ред и порядък. Природата никога няма да измени своите действия, нито онова, което ние сме начертали. И ние, като не разбираме, влизаме в стълкновение със законите на природата, на Бога. Казвам: Не разбираме закона. Без да разберем закона, ние искаме да се оправи този свят. Когато един човек ни говори, ние го заставяме да върши престъпление. Той иска да прояви любовта си, някой го ограничи. Като го ограничи, този човек се скрие да върши престъпление.

Та, Божественото казва на този човек: „Сега ти стана здрав.“ Значи

неразбиране. Този човек седя 38 години, той се пречисти, стана една обмяна между него и Христа. М Христос му казва: „Не съгрешавай вече, за да не ти стане по-зле.“

Сега, как може да измениш възгледа? Допуснете сега, че аз ви проповядвам и вие казвате: „Като приемем Новото учение, какво ще внесе в света?“ Хубаво, казва[м]: Ако туй учение не може да подобри вашия живот, нищо не може да внесе, стойте настрана. Но ако от това учение зависи вашето бъдеще, вашето щастие, тогава съжалявам. Ако вие приемете, аз не печеля нищо, вие печелите. Но [аз] не губя нищо. Защото, според този закон, ако вие не приемете, аз ще намеря хора, които да приемат. Аз ще ги извадя от камъните някъде и ще намеря тези хора. Казвам: Най-после жабите ще направя хора и пак ще им проповядвам. И Христос казва, че Бог може от тези камъни да извади чада на Авраама. Ако вие не приемете, Бог от камъните ще извади.

Та, сега, туй е здравословно състояние. Трябва една здрава мисъл на любовта. Една здрава мисъл на любовта аз считам тази, която може да тури в една естествена връзка твоя ум; която може да тури в една естествена връзка твоето сърце и в една естествена връзка твоята воля. И тогава ти ще имаш положението на един здрав човек. Трябва да бъдеш свободен да се проявиш тъй, както ти е определено. Сега трябва да имаме известен принцип: трябва да оставим всеки човек да се прояви, тъй, както са го научили хората. Едно естество да се прояви в своето естествено състояние, както един извор, не да се прояви, като го помпират с помпа. Аз не говоря за такова състояние. Сегашните хора с помпа карат някой извор да тече. Като спре помпата, престава изворът.

От големите ограничения, които сега съществуват, ние сме създали най-голямо зло в света. Този закон Бог го е спазвал. Казвате: „Защо Бог позволи прегрешението в райската градина?“ Той не искаше да реагира на човека. Туй е великото. Не искаше да реагира. Той му каза: „Ако бутнете от това дърво, тъй, както не разбирате тези закони, ще умрете.“ Казва: „Може да вкусите от това дърво, но ще дойде един живот на големи промени, на страдания, но причина сте вие за това.“ Но остави ги свободни. Обаче те малко се усъмниха в това твърдение и го намериха вероятно, че е така.

Сега някой път вие питате: „Защо именно човек сгреши?“ Защото е свободен [да греши], но е свободен човек и да се изправи. Млад греши, стар се изправя. Когато старият се изправя, младият добре живее. Има

съотношение. Всякога може да съдите от едно поколение какво ще бъде следващото поколение – от старите хора. От старите хора ще знаете какво ще бъде младото поколение, От младото поколение, което сега живее, ще знаете какви ще бъдат старите хора. Хубавото в сегашното поколение, в младото поколение, е това, че всички търсят свободата. Туй е отношение. Свобода значи как да се употреби доброто в дадения случай. Туй е хубавото. Сега младите не че не правят, но да станат умни, да знаят, при какви условия може да употребят злото и при какви условия може да употребят доброто.

Та, ако вие турите ножа си в гръкляна на една кокошка, добро ли ѝ правите? Когато един човек тури ножа си на човека на корема и направи разрез, ще намери затвора. Лекарят разреже корема, изчисти го, зашие го. Не само че не го затварят, но ще му дадат 5–6000 лева. И в ума на онзи е да направи такава операция. Та, сега как ще оправдаете? Казвате: „Операция трябва да направят“, но операция трябва да направят на място. И в търговско отношение операции има, и в морално отношение има операции, но тази операция трябва да бъде нормална, да е належаща, нужда да има от нея.

После, ние имаме друго едно положение. Аз слушам много религиозни хора да казват: „Аз вярвам в Христа.“ За мене туй нищо не значи. Ти вярваш в Христа, но трябва да живееш както Христос е живял. „Аз не трябва [ли] да поддържам Неговото учение?“ Не само да го поддържаш, но туй учение ще влезе в живота. Тези хора още на вяра са християни, те са хафиф християни. Аз мога да ви кажа кои са правите вярващи и кои са християни.

Турците имат такива хавани, дето си чукат житото, такава чутура има, дето си чукат кафето. Един кафеджия си чукал кафето и пъшкал: „хъ, ха“. Минава един и казва: „Слушай, защо вършиш две работи? Ти чукай кафето, пък аз ще казвам „ха, ха“. Станали ортаци. Онзи счукал кафето, а вторият казвал само „ха“. Но турчинът нищо не му давал. Направи кафеджията кафе и парите турял в едно чекмедже. Онзи го дал под съд. Отиват при един турски кадия. Казва: „Господин ефенди, аз си чуках кафето. Този господин иска да ми стане ортак: аз да чукам кафето, той да вика само „ха“. – „Е – казал съдията, – ортаци сте. Сега ти като пускаш парите, те нали казват „тин“. Туй „тин“ е за него.“

Та, има едни християни, за които е само „тин“. Кафеджията, който чукал кафето, и той е християнин. Който не чука кафето, за него – само

„тин“. И те са християни, които казват „ха“.

Сега ще преведете. Човек трябва да бъде активен, да приложи онзи принцип, който Христос е приложил във всички области на живота. Да няма област, дето да не може да се приложи Христовото учение. Сега ние казваме: в Англия е позволено на човек с всичко да се занимава. Не ти забраняват, но като бутнеш политиката, там не ти позволяват. Навсякъде тази свобода я няма.

Ще дойде ден, когато ние трябва да бъдем разумни във всичките си постъпки. Ето аз какво разбирам: работата на главата не трябва да се замества с работата на стомаха. Стомахът никога не може да разреши онези проблеми, които главата може да разреши. И другото положение: главата никога не може да разреши онова положение, което стомахът разрешава. И стомахът, и главата никога не може да разрешат въпросите, които белите дробове разрешават. Следователно главата е на мястото си, но стомахът е подкрепа на мозъка. Следователно той трябва да достави храната, провизиите отдолу, за да може мозъкът [да има с] какво да мисли. Мозъкът ще изпраща капитала на стомаха, за да може стомахът добре да работи. Сега ние сме изместили работите. Ние мислим, че стомахът може да свърши работата на главата или главата може да свърши работата на стомаха.

Няма да заставяш стомаха си да работи повече отколкото трябва. Сегашните хора искат да внесат едно равноправие на труда. Най-първо трябва да освободят стомаха си. Три пъти му давате на ден да работи по 3 часа, това са 9 часа работа. Е, кой така работи? Един работник отвън колко часа работи? (– „8 часа.“) Три часа е определено да работи. Девет часа имате за стомаха. Колко часа трябва да работи мозъкът? Колко часа трябва да работят белите дробове? За бъдеще, бъдещата наука ще разреши този въпрос. Вие ще поставите любовта като основа. Стомахът трябва да работи, но ние ядем повече отколкото трябва. В сравнение с миналото ние ядем малко. В сравнение с един мамонт, който е изяждал толкова много, колкото един човек не може да изяде за 20 години, в сравнение с допотопните животни ядем малко, но в сравнение с бъдещите ние ядем много. Някой казва: „Аз ям малко.“ Как малко? С твоето ядене, което ти на ден употребяваш, може да се хранят един кошер пчели, ще ядат 20 години. Една пчела колко може да изяде в сравнение с това, което човек изяжда?

Та, казвам: Сегашните лекари определят колко грама от всички вещества трябва да вземеш на ден. Колко белтъчини, колко мазнини и т.н.

Те определят по един механичен начин. Ти може да вземеш колкото мазнини искаш, но колко от тези мазнини ще бъдат асимилирани? Твоят организъм ще ги върне, не работи. Ти може да изядеш цяло агне, но колко ще извадиш от това агне? Това е въпросът. В Индия индуските йоги на ден ще изядат по 100 грама ориз, някои и по 50 грама, но той ще извади от него 10 пъти повече хранителни вещества, отколкото един човек, който яде 5 пилета на ден. Той седне, че дъвче, дъвче, всички хранителни вещества се асимилират. Съвременните европейски народи седят и ядат и мислят за друго. Никога не се позволява като ядеш, да мислиш за други работи. Ще мислиш само за хляба, понеже имаш едно свещено нещо. Христос казва: „Аз съм хлябът.“ От това жито ти имаш една свещена работа. Ако не разбираш житото, не може да разбираш и от живота. Ако може да разбереш смисъла на този живот в житото, ти ще почнеш да разбираш живота на другите хора, няма да ги измъчваш. Ти ядеш несъзнателно и после казваш: тази болест се явила, онази болест се явила. Всички тези болести, които сега съществуват, показват едно отклонение във всяка една работа: и в умствено отношение, и в сърдечно отношение, и във волево отношение.

Тогава казвате, че вярвате в Христа. Христос казва: „Ето, вие станахте здрави. Не съгрешавайте, да не ви стане по-зле.“ Сега някои мислят, че като станат християни, че не може вече да съгрешат. Туй е вярно, аз съм съгласен, но туй е само в петата степен. В степените има: обръщане, покаяние, спасение, възраждане, новораждане. Новораждането е шестата степен. Когато ти минеш в шестата степен на живота, тогава всичките ти погрешки са изключени вече. Но до шестата степен ти трябва да бъдеш крайно внимателен, може да направиш погрешки. „Роденият от Бога грях не прави“, но докато се родиш, може да правиш. Тъй както пеперудата, докато е пеперуда, пакост не може да прави, но докато е гъсеница, всякога може да развали едно дърво.

Казвам: Всеки, който се е родил от Бога, той е християнин. Той е християнин на обръщение, християнин на покаянието, християнин на спасението, християнин на възраждането. Най-малко християнинът има едно новораждане. Седем степени християни има сега. От първата степен на обръщението милиони има от тях. Сега всички минават за християни. Онези, които са родени, те са силни хора, те са богати хора. Новородените от Бога са хора, които може да оправят този свят, да турят ред и порядък. Само разумният техник, само разумният инженер може да измисли нещо, което е за полза на човечеството. Само разумният лекар може да измисли

нещо, което е за полза. Но глупавият може да развали работата.

Сега както ви представям работата, понеже влизате в контраст с вашите вярвания. Например, ако някой ми каже, че не съм толкова красив. Красотата е един резултат. Силата на човека не седи в неговата красота. Красотата е външната страна. Красотата трябва да произтича от моята мисъл, красотата трябва да произтича от моите чувства и красотата трябва да произтича от моята воля.

Но мисълта произтича от любовта. Никога не може да имам права мисъл, ако нямам в себе си Божията любов. И следователно, ако имам тази красота, [тя] трябва да произтича от моята мисъл и от моите чувства. А всичко това произтича от закона на Любовта, който се обективизира отвън.

Но има една красота външна. Тя не е изработена, тя е маска, която може да се слага на лицето. Под „красота“ се разбира онази красота, която е изразителна. В това лице, в тази мисъл, в това чувство, в тази постъпка виждаш едно движение. В това е красивото лице. Като видиш едни очи, които изразяват подвижната мисъл, ти никога не може да го забравиш. Онова хубавото лице на мисълта никога не може да го забравиш. Аз разбирам красиво лице онова, което изразява доброта, честност, справедливост. Един човек, който всякога може да застане на твоята страна, да ти помогне, туй е красивият човек, туй е добрият човек, благородният човек. В красивия човек трябва да влезе чувството на красота, туй равновесие, което съществува в човешката мисъл.

Та, казвам сега: Как може да се възпита човек? Вие не сте правили опити какво влияние може да упражните върху себе си. Да кажем, имате една мрачна мисъл в себе си. Молите се, това, онова, не минава тази мисъл. Направете един опит. Направете един опит, без да ви кажа какъв е. Хвани си показалеца с трите си пръста и кажи: „Може ли този пръст да ми помогне в тия мъчнотии?“ Подръж 5 минути. Не помага. Хвани втория, дръж го 5 минути и кажи същото. Пак не помага. Хвани третия пръст. 15 минути като дадеш, ще се махне това състояние. Може да не знаеш философията, но като хванеш тези пръсти, ще кажеш: „Случи се тъй.“ В природата даже много хора, които боледуват, хващат се тук и там. Дойде един лекар, той се мърда. Един човек, който много се мърда, той оздравява скоро; който не се мърда, мъчно оздравява. Бутай се. После започни отдолу. Някой път може да буташ отдолу на ръцете си, не помага. Не се обезсърчавай. Събуй си чорапите и [си] хвани пръстите на краката. Като дойдеш до третия пръст, ти си в областта на физическия свят.

Като те хване туй състояние, направете опит. Не да го вземете като едно верую. Направете опит. Ако има резултат, добре, правете. Но ако няма резултат, хич не бутай пръстите. Онези от вас, които искат да придобият една наука, трябва да правят опити. Няма защо да се матахарате. Ще кажете: „Възможно е“, пък аз не трябва да се матахарам. Някой път аз се чудя защо ви говоря. Тези хора не ми плащат нищо. За такава една лекция за краката най-малко 1000 лева в една школа биха ви платили. Когато Гал издал френологията си, че не знаел един орган на геройството, защо някои животни са смели, решителни. Казал му един прост човек, който развъждал петли: „Аз ще ти кажа. Колко ще ми платиш?“ Човекът се интересува. Показал му един кротък петел. Той му пипнал главата. Показал му един боен петел и веднага Гал познал де се намира човешката смелост. На този простия човек трябваше да плати за този урок.

„Ето сега ти си здрав.“ Аз бих казал така: Сега ти си здрав, изпълнявай волята [Божия и] всякога ще ти бъде добре, ще успяваш и ти, и домът ти, и децата ти, каквото вършиш, ще се благослови.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

Ще направя една малка забележка, да не остане някаква отрицателна мисъл. Съществува една култура на човещина. Не са консервите, които спасяват света, но са плодовете, които образуват консервите. Не ме разбирайте криво, че отричам културата на консервите. Хубава е тази култура, но онова, което носи живот, са пресните плодове. Те носят живот. Култура на човещина, за нея проповядвам сега. Не ти трябва култура на консервите. Трябва онова, което оздравява човека.

24-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 18.III.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

КАКВО ЗНАМЕНИЕ ПОКАЗВАШ НАМ?

„И отговориха юдеите и рекоха Му: „
Какво знамение показваш нам, като правиш това?“ (Иоана, 2:18. (Бел. на стенографката.))

„Отче наш“

Ще прочета 2-ра глава от Евангелието на Иоана. „Какво знамение показваш нам, като правиш това?“

Лесно се задават въпроси, но мъчно се отговаря на тях. Изобщо, може да се каже, че нашият живот се състои от ред въпроси, които се задават и които трябва да се разрешат.

За да покаже човек каквото и да е знание, той трябва да има някаква сила в себе си. Като е бил търговците с камшика в храма, според въпроса дали по този начин Той е могъл да изчисти еврейската църква със своя бич. На времето си Той е изпъдил няколко търговци с бича си от Иерусалимския храм, но ако днес дойде на Земята, ще види, че храмовете са пълни пак с търговци.

Какво показва това? Че ние и до днес още искаме да уредим живота си по един материален начин. Това обаче е невъзможно, защото в материалния живот всички неща са временни. Човек може да живее на Земята около 120 години и повече даже. Но повечето хора, като станат на 70–80 години, хваща ги склерозата и сърцето им не може да издържа повече. Сърцето е най-силната помпа, която съществува в света. Почти цели 120 години сърцето постоянно работи, с много малки поправки.

Казвам: Животът има една вътрешна страна, която хората не разбират. Какво представя физическият, какво духовният и какво Божественият свят, те не знаят. Това са само понятия за тях. Казвате: „Човек трябва да бъде духовен. Трябва да бъде телесно здрав.“ Това са само въпроси. По кой начин човек може да бъде здрав? Здравето е само резултат на физическия свят от мислите и чувствата на човека.

Ние виждаме, че колкото хората са по-учени, толкова и техните произведения, както и техните работи, които те правят, са по-устойчиви. Например, по часовника вие може да познаете какъв е майсторът, който го е правил. И като разглежда тялото си, човек сам за себе си трябва да

разбира какво има в себе си, какво е създал сам той. Човек има едно тяло, но не е запознат с него, не го познава. Ние живеем в една къща, в един дом, но не познаваме устройството на този дом, на своето тяло. Вън от това, ние имаме такъв замах, като че сме господари на живота си и си задаваме въпроса защо светът е така създаден.

Тъй както вие задавате въпроса, светът не може да се създаде. Какво е светът? Светлината, която изтича от Бога, създадена ли е? Това са дълбоки въпроси, върху които хората няма защо да спорят. Може да се запитвате: тъй както светът е създаден, Бог ли го е създал? Хората са писали много по този въпрос. Но дали е вярно това, което те са писали?

Съвременните учени, например, искат да ни убедят, че човек е произлязъл от маймуната. Нямам нищо против това твърдение, но доколко е вярно то? Други учени искат да ни убедят, че човек е създаден от Бога. Ако приемем това твърдение за вярно, тогава може да се запитаме: как е възможно човек, който е създаден от Бога, да има толкова и такива дефекти? Или, ако приемем, че човек е произлязъл от маймуната, как може той да произлезе от толкова глупаво животно?

Човек седи много по-горе от маймуната. Някои окултисти казват, че маймуните са претърпели някакъв крах. Някога те са били на Месечината и тяхната еволюция не е завършена. Оттам са били изпъдени. Въображението в маймуните е било толкова силно развито, че те са мислили, какво могат да направят всичко. Едно е вярно: маймуните имат толкова силно подражаване, както никои други животни. Но какво могат да направят с това подражаване? В подражаването си маймуната е първокласна.

Има един анекдот, в който се разправя за голямото подражаване на маймуните. Един арабин от едно африканско племе минавал през една гора, дето живеели много маймуни. Той бил търговец и носел един голям товар от фесове за Турция. По някакво стечение на обстоятелствата той се уморил малко и решил да дремне под някое дърво. Отворил товара си, извадил един фес и го турил на главата си и легнал под дървото да поспи малко. В това време маймуните се доближили до него, отворили торбата и всеки си взел по един фес и се качили на дърветата. Като се събудил, арабинът останал изненадан: товарът бил съвършено празен, а по дърветата видял много маймуни с фесове. Те подражавали на него. Той започнал отдолу да ги замеря с кокосови плодове, да свали от главите им фесовете. Но и маймуните правили същото. Те го замервали отгоре с кокосови плодове. Най-после, отчаян, че нищо не може да направи, той си казал:

„Отиде търговията ми! Поне да хвърля и моя фес, че нищо не ми остана в товара!“ Като видели маймуните, че той хвърля феса от главата си, и те направили същото. Всичките фесове били на Земята.

Но по някой път и ние се намираме в положението на този арабин, който тръгнал за Турция да продава фесовете. Като видим, че нищо няма да стане, хвърляме фесовете си и работите ни тръгват напред.

И сега, ако от един пример не се извади една поука, той сам за себе си нищо не означава. Маймуната представя низшето в човека. Човек има желание да се покаже. Той има особено понятие за себе си. Човек мяза на малко дете, което още нищо не знае, но има желание, стремеж да заповядва на майка си и на баща си. И действително, децата имат магическа сила в себе си. Заплаче ли едно дете, всички го слушат, задоволяват желанията му. Обаче, ако дядото заплаче, никой не го слуша. Има нещо, което дядото не знае. Човек трябва да знае как да плаче.

„Какво знамение показваш нам, като правиш това?“ Знамението се отнася за онзи, който разбира законите на природата. Щастието и добрият живот се обуславят от човешкия ум, от човешкото сърце и от човешките постъпки. Щастието на човека зависи от устройството на неговия мозък, от неговата глава. Затова казват, че човек тегли от главата си, както и от мозъка си. Същото може да се каже и за сърцето на човека. Също така щастието зависи и от симпатичната нервна система. Значи всичко в живота на човека зависи от неговия стомах, от неговите дробове и то не като прост процес, но като сложен процес, който става в организма на човека.

Ние често си задаваме въпроса защо Бог е създал така света? Като си задавате този въпрос, мислите ли, че някой ще ви отговори на него? На този въпрос не може да се отговори. Някой страда и пита защо страда. Не се отговаря. Той задава въпроса един, два, три пъти и като не му се отговори, започва да мисли.

Когато човек се научи правилно да мисли, да чувствува и да постъпва, той се намира вече на път, дето може да устрои живота си донякъде в съгласие с великите закони на природата.

Сега се разглежда въпросът за онзи свят. Възможно е. Но когато хората говорят за онзи свят, идеята е много неопределена. За онзи свят българите имат много материалистическо схващане.

В Северна България имат обичай: като наближи някой стар човек да умира, започват да се изреждат всички стари баби и дядовци от селото да му предават да носи много здраве на своите близки, заминали за онзи свят,

предават да носи много здраве на техните близки: кой на баща си, кой на майка си, кой на брата си, на сестрите си, на своите заминали деца. Този старец слуша и обещава на всички, че ще носи много здраве на покойниците. Той става пощаджия без да знае дали ще намери техните близки там и дали ще може да им предаде писмата.

Ние имаме примера от Евангелието за богатия и за бедния Лазар. Ако богатият носеше писмо за Лазаря, де щеше да го намери? Ако при богатия беше дошъл един роднина на Лазаря, да предаде едно писмо, де щеше да го намери?

Сега, целта ми не е да смущавам умовете ви, но искам да кажа, че положението за онзи свят зависи от този свят. Има едно съотношение между този и онзи свят, между видимия и невидимия свят. Реалният свят е вътрешният свят, в който вие живеете. Той е добре устроен. Ако не беше добре устроен, вие нямаше да имате правилни схващания за света. И тогава казвам: Онзи свят, това е светът на нашите схващания.

Иначе вие ще имате представа за онзи свят като онзи млад турчин, на когото ходжата давал съвети как да живее. И ходжата имал криви понятия за онзи свят. Ходжата искал да посъветва младия турчин, който обичал много да пие вино и ракия и затова му казал: „Ти не трябва да пиеш вино и ракия, защото ще отидеш в ада и ще гориш във вечния огън. А всички бъчви, от които си пил, ще бъдат окачени на врата ти!“ – „Тъй ли? Но поне пълни ли ще бъдат?“ – „Да, пълни ще бъдат.“ – „Много добре, ще имам поне какво да пия и на онзи свят.“

Един американски проповедник, като проповядвал на своите слушатели за онзи свят, за ада, като искал да им каже, че трябва да бъдат добри, той започвал да се оплаква от своята тъща, че била много лоша жена и като умряла, отишла в ада на вечни мъки и терзания. С това той искал да каже на публиката да не бъдат като тъща му, защото огън и мъчение ги чака. Като слизал от амвона, един господин от публиката спрял проповедника и му казал: „Слушай, и ти ще идеш в ада. Няма ли да изпратиш на баба си много здраве от мене?“

Казвам: Това не са никакви изяснения. Споровете, които стават между хората, трябва да се поставят на съвсем друга база. Всеки човек има известни възгледи за света и тези възгледи са до известна степен прави. Те са частични наши схващания.

Например, какво нещо е моралът? За всички хора моралът не представя едно и също нещо. Всички хора не са еднакво морални, еднакво добри,

еднакво честни и еднакво здрави. Това е написано върху техния организъм. Който не разбира закона, хората ще го обират. Който разбира закона, никога няма да го обират. Който не разбира закона, всички нещастия… който не разбира закона, той ще се натъкне на ред неприятности и нещастия в живота.

Засега е неприятно да се разправя на хората тази наука за живота, която служи за възпитанието им, защото всички използуват науката за изучаване на престъпните типове. Забелязал съм, че хората започват да изучават живота още от ненормалните прояви. Например кой уд бил изкривен. Че носът бил изкривен, че лицето било несиметрично, че главата имала някакво несъответствие с тялото и т.н.

Понякога човек се усеща много гневен и при най-малкото незадоволяване на неговото желание, той е готов да вдигне нещо, да удари някого. Но след това той съзнава постъпката си и веднага е готов да се извини, че характерът му бил такъв, че не могъл да се завлада. Ако кажете на някой френолог, че този човек обича да се гневи, той веднага ще вземе пергела си и ще започне да измерва центъра около ушите му, да види колко е развит. Ако пък кажете на този френолог, че даден човек е много кротък, той веднага ще извади пергела си и ще почне да измерва диаметъра на главата и ще каже, че диаметърът му [е] около 14 и половина сантиметра и затова наистина е кротък. Ако диаметърът на главата на някой човек е повече от 14 и половина сантиметра, той ще каже, че трябва да се пазите от него. Казвате: „Какво може да произведе един сантиметър?“ Чудеса може да произведе този сантиметър в главата на човека! Ако има един сантиметър и половина в повече в диаметър на някоя глава, нека този човек да ви е господар или началник, ще видите какво може да произведе този един и половина сантиметра.

И сега казваме, че Бог е създал всички хора по Свой образ. Има нещо в човека, създадено от Бога, но тази дреха, в която сега сме облечени, не е създадена от Бога. И затова Писанието казва: „Роденото от Духа дух е, роденото от плътта плът е.“ Създаденият човек по дух, т.е. истинският човек, още не се проявява. Засега както живее човек, в него се проявява животното-човек.

Когато се говори за хора, създадени от Бога, те не се различават помежду си, те са еднакви, вследствие на което между тях не съществува никакъв спор. Откак светът съществува, няма нито един случай, когато тия хора да са си казали една лоша дума или да са се скарали. А тия на Земята,

създадени от плът, по 10 пъти на ден се карат. При това пак минават за хора, които са от Бога създадени. Това не е научно изяснение на въпроса. Това са анормалности в нашия живот, които ние искаме да прикрием, и казваме: „Така Господ ни е създал.“ Не, ни най-малко не ни е създал такива Господ. Ако аз съм невнимателен човек и отида на някоя висока канара и се хвърля оттам и счупя крака си, Господ ли ми е виновен за това? Той ли ме е създал със счупен крак? Ако извършите едно престъпление и кажете, че Господ ви е създал такива, прави ли сте? Не, не е така. Господ не може да ви създаде престъпници.

И сега, като говорим за религията, ние не създаваме религията като един нов живот, като път за нов живот, но искаме хората да станат религиозни. В правия смисъл на думата религията трябва да представлява нов път за живот, по който хората да се научат да живеят добре. Това е най-голямото изкуство. А за да се подобри животът на хората, те трябва да знаят отде да започнат. Като изучавате науките, като изучавате музиката, вие трябва да знаете отде да започнете. И като изучавате човека, пак трябва да знаете отде да започнете.

Ако имате в себе си известни дефекти или се натъкнете на някакви противоречия, вие гледате да ги прикриете. Сега много хора носят ръкавици по единствената причина, че човешката ръка се изучава и по този начин искат да прикрият нещо в себе си. Тази е причината, поради която и престъпниците носят ръкавици, за да се прикрият престъпленията им, писани на техните ръце. Които не знаят това, носят ръкавици по модата. Не, те се прикриват. Понякога някои хора, като искат да прикрият своите дефекти, те прихлупват шапките над челото си ниско, да прикрият своите дефекти. Те знаят, че имат някакви дефекти и не искат да се виждат. Като наблюдавам хората, виждам, че във всички има някакви дефекти.

Сега, аз не искам да изнасям дефектите на хората, защото вие ще се изплашите и ще замязате на онези студенти от третата година по медицина – като изучават патологическите болести и се случи след това да заболеят от някаква болест, те мъчно се лекуват, защото, дето и да се пипнат, все изпитват същите симптоми на споменатите болести.

Това са натрупвания, наслоявания от миналото. Днешният човек е наследил едно наследство, с което трябва да се справи. Целият органически свят е оставил един отпечатък върху нашия организъм, който при новите условия на живота не може да остане. При тия условия ние трябва да се справим с големите противоречия, които съществуват.

Например понякога вие усещате едно задушаване, едно неразположение, мъчно ви е нещо. От какво зависи това? Това се дължи на някаква анормалност в дихателната система. Причината може да се дължи на ноздрите в човека. Понякога те не са достатъчно широки, та не могат да приемат достатъчно количество въздух и не могат да го задържат дълго време в дробовете. Болните, охтичавите хора дишат много бързо. Те не могат да задържат въздуха даже и 5 секунди в дробовете си.

Нетърпеливите хора дишат много бързо. Всеки от вас иска да стане търпелив. Вие не може да станете търпеливи, ако не задържате въздуха поне една минута в дробовете си. Търпеливият приема спокойно въздуха в дробовете си, задържа го една минута и после спокойно го изпуща навън. Сегашните хора приемат въздух в една минута 20 вдишки и 20 издишки. Това е анормално състояние. Трябва да се намали броят на вдишките. Но тъй, както живеят сега хората, ако броят на вдишките и на издишките се намали, те ще дойдат до едно болезнено състояние.

Тъй щото, нетърпеливите хора най-първо трябва да се научат да поемат достатъчно количество въздух, да го задържат достатъчно дълго време, за да разтворят малко дупките на носа си, да не са така стеснени. Крилцата на носа представят еврейската буква „йот“, с която се обяснява създаването на света. Ако тези крилца изчезнат, човек губи много в своя живот. Целият свят е създаден все от такива йоти. Нашият свят е създаден все от такива йоти, от такива запетаи.

Някой казва: „И със слабо дишане човек може да живее.“ Може и така да живее, но ще има хилав живот и няма да бъде спокоен.

Не е достатъчно само да разбирате закона на дишането. Но ще знаете, че в чистия въздух се крие известно количество енергия, която трябва да задържате в белите си дробове, а част от нея да изпущате в стомаха за храносмилането. Част от тази енергия ще задържате в запас. И тогава, ако този запас се отправи към очите, те ще имат ясен, мек и благ, а не остър поглед. Ако очите почват малко да потъмняват, това вече не е здравословно състояние. Очите трябва да бъдат като ясното небе. Само тогава може да се разговаряте с Бога и Той да ви отговаря. Когато човек се напие, погледът му се размътва. Когато погледът на пияния човек е мътен, това разбирам. Но, ако човек е вегетарианец, въздържател, и тогава погледът му се размъти, коя е причината за това? Какво е пил този човек? Ако човек като вегетарианец има мътни очи, причината за това е излишното количество захар в организма му. Нервните хора се тревожат за

нищо и никакво, за въздуха, който дишат. Понякога за една обидна дума, казана от някого, вие се смущавате и цели 20 години не може да я забравите. Ако някой ви каже, че вие сте голям простак, вие се раздразните и цели дни, месеци и години не може да забравите тази дума.

Вие мязате тогава на онзи турчин от Варненско, който бил много страхлив, но силно честолюбив. Един ден той отишъл да си поръча чехли, но имал много голям крак. Правили му едни чехли – не стават. Правили му втори, трети – всички не стават. Най-после той отишъл при първия майстор, който, като му дал чехлите, казал: „Калъпсъз човек си.“ Това значи: „Кракът ти е без мярка.“ Този турчин се докачил, станал и си отишъл. Като изминал няколко километра, все не могъл да прости за казаната дума и след няколко часа път той се обърнал назад и казал: „Сен калъпсъз“ – значи: „Ти си без мярка човек.“

Не е лошо човек да има голям крак. Това показва, че в него физическият живот има надмощие. Те трябва да се впрегнат на работа. Малките ръце, малките крака, малкото лице, и това е добре. Но хора с малки ръце показва, че в тях умственият живот е слабо развит, те са лениви хора. Като ходят, чувате: „туп-туп“, дребно вървят. Хора с големи крака и ръце са подвижни. Те могат да свършат много работа.

Между ръката и лицето на човека трябва да има известно съотношение. В нормално създадения организъм има съответствие между ръцете и краката. Колкото са големи ръцете, толкова са големи и краката, и лицето.

В живота на съвременните хора тази пропорция не е създадена, т.е. не е спазена, което зависи от някои наследствени черти. Често майката със своите тревоги е дала цялата форма на своето дете. И бащата със своя живот е дал формата на своето дете. Не само това е причината, но и в сън човек попада в някои идеи, на някои мисли ни в клин, ни в ръкав. Хората се страхуват от хипноза. Най-голяма опасност от хипноза има в сънно състояние. Като спи, човек често се натъква на чужди неприятни мисли и състояния, които са му предадени чрез внушение. Като се събуди, той вижда, че в него има нещо чуждо. Вие може да направите един такъв опит, да се уверите в моите думи. Например, ако отидете при някой престъпник или при някой касапин, който е заклал много кокошки или агнета, и ядете от неговото месо, вие ще се натъкнете на много лоши състояния. Той предава своите мисли чрез месото. Това е цяла проказа. Мислите ли, че ако някой шивач има скрита проказа в себе си и ви шие някаква дреха, че няма чрез тази дреха да ви предаде своята проказа? И вие се осъждате на

страдание.

Та, казвам: Онези, които дойдат да възпитат човечеството, да нямат никаква проказа. Морал трябва! Свещеници, учители, държавници, музиканти, писатели трябва да бъдат, всички трябва да бъдат цветът на сегашното човечество. Не е за осъждане, но понеже от тяхната работа зависи благото на цялото човечество. Ние другояче гледаме на въпроса.

Запитаха Христа: „Какво знамение показваш?“ И Той казва: „Съборете този храм и Аз ще го направя в 3 дни.“ Значи разбира законите на Своето тяло. „Направете с Мене каквото искате и след 3 дни ще ви покажа какво Аз зная.“ Един човек, който разбирал своя вътрешен живот, който може да възстанови живота, който му отнемат! [Той] казва на едно място: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“

Сега ние очакваме. Ние полагаме душата си там, дето не трябва и после очакваме да дойдат да я извадят тази душа отнякъде, да я извади Господ. Добре, право е – ако ние сме свързани с Бога, ако Го обичаме и ако Бог ни обича. Но ако Той не ни обича, тогава какво ще бъде? Казва Христос: „В последния ден Аз ще ви възкреся.“ Кого? Онези, които обичат, Христос ще възкреси. В света не може да има възкресение. Вие казвате: „Възкресение.“

Три неща трябва да дойдат, за да възкръсне човек: Любовта в своята чистота, Истината в своята чистота и Мъдростта в своята чистота. Истина значи да се освободи човек напълно, да се чувствува свободен. Свободен може да бъде само онзи човек, който разбира Божия закон, който обича в цялата природа. Не онези подробности, но онзи принцип, който регулира човешкия живот.

Та, казвам: Аз сега се намирам на явна опасност. Има неща, които са много опасни, за да ви се предадат. Например представете си, че знаете всичките подробности, кой човек е добър и кой човек е лош. Ако хората биха знаели, ако знаеха това, те щяха да бъдат нещастни. Ако знаеш, но не знаеш как да се справиш. Често, например, майката гледа своето дете и казва: „Ангелче!“ Но това дете ни най-малко не е ангел. Към 25 години стане ангелче без крила. Тъй ще бъде, че бащата ще си търси дрехите и казва: „По-добре да не беше се раждало това дете!“ Аз съм виждал много синове, които налагат бащите си. И бащата казва: „Синко, синко, защо съм те родил?“ Бащата не е разбрал закона. Той не се е оженил навреме и жена му не е такава, каквато трябва да бъде. Родили са едно дете, но защо са го родили? Синът трябва да го бие. Казва: „Защо ме родиха в този свят? Трябваше да бъдеш малко по-умен.“

Сега, като се изнасят дефектите, с туй светът не се поправя. Нищо не се поправя. Може да констатираш каква е болестта. Може да констатираш, че болестта е неврастения или охтика, или проказа – само да се внесе един страх. Въпросът е лекът, който трябва да се даде.

Та, казвам: Единственият лек, който е необходим, той седи в човешката мисъл. Най-първо ще се стремиш твоето чело да не бъде триъгълно, но ще се стремиш да разшириш горната част на челото с един сантиметър и половина. Ще кажеш: „Как един сантиметър?“ В 30 години можеш да разшириш главата. Но за да разшириш, знаеш ли каква мисъл трябва да имаш? Ако не мислиш, никакво разширение няма да стане. Освен че разширение няма да стане, но ще стане стеснение. Тогава, сантиметър и половина се отнася за цялата глава. Един сантиметър и половина, той трябва да се предаде на цялата глава едновременно. Той ще се разпредели пропорционално и тогава на цялото ще се падне около няколко милиметра нагоре и по цялата сфера на човешката глава. Един сантиметър и половина трябва да се разшири главата в много направления. Трябва да се образува една крива линия. Средната част на главата да бъде като корона, не да е сплескана. Когато главата отгоре е крива, там седи едно от най-ранните чувства, което индусите наричат хилядолистник. Любовта към Бога се намира в средата на главата. Тогава, любовта към Бога ако е в центъра, в съвременните хора този център е много слабо развит. Когато един човек плещи каквото трябва и не трябва, любовта не се проявява.

Онези, които не разбират, казват: „Условията трябва да се подобрят.“ Кои са условията? Разумните хора, онези гениалните учители, поетите, музикантите, всички те са условия за човечеството. Бащите и майките, това са гениалните хора. Аз съм съгласен, че външните условия трябва да се подобрят, но тия условия са разумни. Ако ние сме заобиколени с хора разумни, учени, веднага те въздействуват върху нас. Един учен човек може да направиш каквото искаш, както един грънчар е направил от пръстта каквото гърне иска. И в Писанието се казва: „Аз мога да направя от вас каквото искам.“ Когато ние искаме да вървим, когато ние живеем по този път, по който Той ни показва, когато ние искаме да вървим по Неговия път, ние живеем само в Любовта. Той може да направи в нас всичко. Той ще ни даде свобода, ще ни освободи от всичките терзания, които сега имаме.

И любовта не се предава с думи. Тя се предава с контакт. Онзи човек, който има любов, той има една специфичност в своя глас. Като говори, във въздуха се предава. Чувствуваш в думите, че има една тайна сила. Може да

говориш за любовта, но думите нямат сила в себе си. И после, езикът на хората, който имат… Любовта другояче е устроена. Онези хора, които имат любовта, ръцете им са другояче устроени, съвсем другояче са линиите. Вие не сте изучавали линиите на човешката ръка. Няма какво да ги гледаш. В Европа има хора, които познават човешкия характер. Може да застанеш зад едно платно и ще си туриш само ръката и само ръката ще гледа и ще започне да чете характера. Ще ти даде обективно, но и ти ще му платиш и ще си заминеш. Колцина от вас сте се занимавали? Някой път гледате ръката, някой бързо гледа и казва: „Има нещо написано. Има нещо начертано. То значи, но какво ли значи?"

Казвам: Много работи е написал Господ и едва сега сме започнали да четем. Ако ти липсва Сатурновата линия, линията на твоята съдба, ти ще опъваш каиша на общо основание. Каквото направиш, ще се развали. Тамън съградиш къща, ще се развали. Защо? Съдбата ти е такава. Няма кой да ти помага. Линията на ума и линията на сърцето са свързани в едно. Умът и сърцето са в противоречие. Или съботничав си. В съботничавите хора линията на ума и линията на сърцето са свързани. Тези две линии образуват една линия.

Преди години един наш приятел, който сега е заминал за другия свят, купи един имот, искаше да направи [печатница], стана съдружник с един господин. Казвам му: „Мене ако слушаш, с този човек съдружник не ставай." – „Ама той разбира работите." – „Аз разбирам от хората. Ти ще влезеш в съдружие с него, но до второто пришествие ще го помниш." – „Дали ще излезе?" – „Ще излезе, ще излезе." Казва: „Не съм намерил друг човек. Той ще вложи парите си в печатницата, вестници ще издава, това ще издава, онова." Ще издават. Той обещава и те станаха съдружници и после ми казва: „Да бях те послушал!" На този човек линиите, двете линии са съединени така.

Какъв ортаклък може да има между една овца и един вълк? Какъв ортаклък може да има между червея, който влиза в дънера на една ябълка, и самата ябълка? Различни са интересите на червея и ябълката. Най-първо, като дойде един човек, има хора в света, които са изучавали, те са много майстори. Светските хора са много майстори. Те са изучавали донякъде чертите. Виждали са и много добър човек. Той ще започне да маже най-хубавите страни и ще каже: „Аз като тебе човек не съм срещал." [Той] маже, но след като те намаже, ще помниш туй намазване. Той ще ти покаже, че иска да направи някаква услуга, всичко става.

Една статистика има: на 5 милиона хора може да се намери един, който да не се съблазни от жена. Ще кажеш: „Мъжете са честни." Закон има: На 5 милиона души само един се намира. Страх го е. Оставете този човек свободен, дайте му свобода да покаже силата си и властта си. Че турете го някъде, да го видите какъв е той. Когато ние говорим за онази вътрешна страна на човека, между 5 милиона се намира само един, който има онова благородно чувство, може да се жертвува за другите.

Сега, аз не осъждам тия хора. Тия хора сами себе си не познават. Ако аз седя горе на Витоша, сняг има, който ми казва: „Уповай на нас! Никаква пакост няма да ти направим." Докато е зима, прави са. Но щом започне да пече Слънцето, които са в долините, да му мислят какво ще да стане. Като започне да се топи снегът, много нещастия могат да станат. Когато започне да се топи снегът по вашите планински върхове, малко хора могат да устоят на туй топене. Една жена разтопява снега у един мъж. Като го зърне, започва да се топи снегът. Мъжът като погледне една жена, и нейният сняг започва да се топи. Като започне снегът на жената да се топи, отиде, та се не види! Не зависи от тях, ще се топи. Трябва [да] знаете, че този сняг ще се стопи. Трябва да имаш туй предвид. Като започне да се топи, трябва да го имаш предвид. След като се стопи, въпросът е друг.

Казвам: Всеки един от нас трябва да изучава сегашното тяло. Има някои неща, които човек може да предписва по-[от]напред какво ще стане. Може да ви разправям, но всеки един от вас чувствува какво има да му стане. Не искам да привеждам примери, които ще внесат във вас суеверие.

Някой път ще те заболи безименният пръст, някой път ще те заболи средният пръст или палецът или показалецът. Това е поличба. Ако разбираш закона на заболяването на твоя пръст, то е свързано с нещо, което е станало в твоя живот. Заболи те ухото – трябва да вземеш мерки. Заболи те окото – трябва да вземеш мерки. Не само да излекуваш болестта. Свързано е с известни психически работи, които ще станат в твоя живот. Ако не ги вземеш предвид, ще имаш една горчива опитност.

Една млада ученичка от 7-ия клас във Варна ми казваше: „Две неща с мене се случват. След като кажа една лъжа, ще падна да се ударя. И всякога ще излезе на езика ми пришка, веднага излиза пришка. Ще мине една-две седмици, докато се освободя. Хем голяма пришка ще излезе! Наплашила съм се. Като дойде да излъжа, веднага – казва – пришката на езика." Лекарите ще кажат, ще обяснят причината. То е така, едно съвпадение, но не е още наука.

Понеже искам да ви предам положителната страна – не че съдбата стои, не зависи всичката съдба. Като казваме: „Съдбата е в неговите ръце“, разбираме: съдбата на човека зависи от неговата глава, от неговото сърце и от неговата разумна воля. Понеже съдбата е свързана с умствения живот, с Божествения свят. Сърцето е свързано с ония същества развити, съвършени, които наричат ангели. А пък човешката воля е свързана с всичките разумни хора. [С] най-силните и добрите хора е свързана човешката воля. Добрата воля е свързана с разумните хора на Земята, които от памтивека живеят. Следователно някои искат да кажат, че вие не може да се запознаете. Само добрите хора на Земята, ако нямате една добра воля, ако нямате един добър ангел, ако нямате едно добро сърце и ако нямате един отличен ум, с Бога не може да се свържете – туй трябва да знаете.

Сега може да се проповядва, но за да се запознаете, вие и сега още имате условия. Че колко примери на мене са ми разправяли. Разправяше ми един: седи, остава му един лев в джоба, седи и си мисли какво да прави. Един лев само има. По едно време гледа, една бедна вдовица идва при него, а там насядали хиляди хора. И изважда лева и го дава. Той си казва: „Втасахме я!“ Тя не се спира при другите, но отива при него. Този човек има упование на един лев да му оправи работата. Господ казва: „Ти трябва съвсем да закъсаш, за да се оправи работата. Ти уповаваш на парите, а трябва да уповаваш на нещо, което не се мени.“ Ако вие сте умни и добри, Земята е пълна само с пари.

Мнозина са идвали при мене да им кажа къде има заровени пари. Наскоро дошъл един да ми разправя: има заровено имане в една къща. Казва: „Позволено ли е да се извади?“ Казвам: „Позволено е, извадете го.“ Отиват те, разкопават къщата, изваждат пръст половин метър, но пари няма. Копаят, пръст има само. Казвам: „Намерихте ли пари?“ – „Няма пари.“

Една певица като Аделина Пати имала един ангажимент в един театър и разбира, че директорът на театъра нямал намерение да ѝ плати. Събрала се публиката, ръкопляска вече. Тя си обула единия чепик, но другия чепик не го обува. Иска той да ѝ даде 25 000 лева. Вън публиката вдига шум, а тя седи и не обува другия чепик. Той ѝ казва: „Обуй и другия чепик. Ще ти дам колкото искаш!“ Дава ѝ още 50 000 лева – стават общо 75 000 в злато. Не разравя ли от съкровището на този директор тя? Но глас има, три тона е взимала по-високо от цигулката! Веднъж тя отишла в Ню-Йорк и там имала да получи един чек. Никой не я познавал и не ѝ дават парите. Тя се

спира, изпява една песен и всички се събрали. Казват: „Дайте ѝ парите!“ Туй, което е гласът, това е нашият ум. Като идеш в пощата, от твоя ум трябва да излезе нещо.

Да направиш едно чудо. „Какво знамение може да ни покажеш?“ Ще идеш при един банкерин и ще кажеш така: „Ти си закъсал, ще ти кажа едно нещо. На този, учения човек услужи, което трябва. Аз ще ти кажа нещо и ти ще ме послушаш. Тебе след 3 деня дъщеря ти ще заболее и ще отиде в другия свят. Аз имам едно лекарство да [ѝ] помогна.“ Какво ще каже банкерът? – „Ето един грешник, който иска да ме излъже.“ След 3 деня дъщеря му заболява. Иде този човек, аз излекувам дъщеря му, тя оздравява. Питам: Няма ли да се отвори съкровището да плати? То е чудо, знамение показва.

Преди няколко дни идва един човек, има едно лекарство за една болест. Той така закъсал: има едно лекарство, не знае как да го употреби, не е лекар. Лекарството е ефикасно. Туй лекарство струва 5 пари. За 5 пари е лекарството, но лекува болестите. Може да имаш едно лекарство, но не знаеш как да го употребиш. Имаш един ум, но не знаеш как да го употребиш. Имаш една воля, но не знаеш как да я употребиш в дадения случай. Въздържаш се.

Поне трябва да имаме характера на Сократа. Идва при него един физиогномист и започва да описва всичките [му] лоши черти от гледището на науката. Казва му: „Ти си такъв, ти си такъв…“ Сократ седи тих и спокоен и му казва: „Всичко това, което казваш, е право. Но аз всичко това сполучих да го поправя.“ Как го поправил? Сократ бил много нетърпелив. Оженил се за най-лошата гъркиня, която имало в Гърция. Един ден, като идват негови приятели заедно с него, неговата жена почнала да бъбри. Той им казва: „Не се смущавайте, след това бъбрене ще има и дъжд.“ Тя носела цял леген с вода и го поляла. Той им казал: „Дъжд ще има.“ Пита го приятелят му: „Ти, философ, Сократ, защо се ожени за тази жена?“ – „Исках да опитам характера си, ако може да издържа мъченията на жена си. За да стана философ, трябваше да се оженя за тази жена.“ И той след туй я потупал по гърба и ѝ казал: „Втория път два легена да излееш.“ Тя се усмихнала. „Един леген на мене и един на приятеля ми.“ И едва тогава съзнала Ксантипа: „Три легена как ще ги нося?“

Ако ти не може да лекуваш своя ум с един леген, ако ти не може да лекуваш своето сърце с втория леген, ако ти не може да лекуваш своята воля с третия леген, ти не си дошъл до онова велико разбиране на живота.

Какво нещо е търпението? Два примера има. Един от класическите примери е този на Епиктета. Този гръцки философ бил роб [на един римски патриций], който много често биел робите си. Някой път и него наказвал. Биел го, а Епиктет само го поглеждал. Един ден господарят му натиснал много силно крака. „Господарю, този крак трябва на тебе. Ти на себе си ще повредиш, няма да мога да ти слугувам.“ След като му счупил крака, той казал на този римски патриций: „Аз ти казах, че ще ми счупиш крака.“ И оттам насетне станало едно обръщение в този патриций. И след като оздравял, дава му една сума и го освобождава. Той отива в Гърция, за да прекара последните си години, и написал много отлични работи.

Мнозина, които ме слушате, не се намирате в толкоз лошо положение като Сократа и като Епиктета. Ако Сократ можеше да направи това и ако Епиктет можа да го направи, защо вие, след толкоз време, вие, които живеете вече в XX век, в тази просвета, когато говорим за Христа, не може ли да направим нещо? Разумно да направим? Затуй любовта в света не се разбира.

Любовта е първата подбудителна причина. Никаква работа не може да изпълниш, ако в тебе не дойде един лъч на любовта. Но вземете това, което чувствувате. В любовта има нещо толкоз красиво и когато дойде един лъч, в тебе настава едно състояние, благородно състояние, ти си готов на всички жертви. Готов си, когато само един лъч проникне, ти си готов да раздаваш. Като прекъсне този лъч, ти пак казваш: „Няма нищо.“

Онзи лъч на любовта, който прониква в кокошката, виждал съм, 10–12 пилци, повела ги, някой вол като се приближи, [тя] клъвне вола по носа. Волът съвсем механически като си маха опашката, може да закачи пилетата, а тя го клъвне. При друго състояние тя е страхлива. Любовта у нея е за благото на нейните деца. Тя е готова да се бори с вола. Волът казва: „Право има тази кокошка.“

Като дойде дяволът при вас, клъвнете го, както кокошката, по носа. Искаш да направиш една голяма пакост, искаш да запалиш къщата. „Освен че няма да му я запаля – кажи, – но ще му съградя една къща!“ Някой ви каже нещо обидно – не му отплащайте със същото. Писанието казва, Христос е казал: „Бъдете благи, както е Отец ваш, Който изпраща Своето слънце еднакво на всички.“

По някой път хората питат: „Какво нещо е Господ?“ Той се отличава с такова велико търпение! Нито едно живо същество, нито един ангел, нито един адепт няма туй търпение, което Бог има. След като гледа всичките

хора, които гълчат, които грешат, Той казва: „След време [и] тези хора ще се поправят, ще се подобрят.“ След като се блъскат нашите глави, като пострадаме едно прераждане, второ, няма да остане човешка глава, която да не разбере Божия Закон.

Най-първо на Невидимия свят вие се молете да ви даде една мисъл, да почнете да разбирате какво се крие във вашата глава. Какво богатство се крие в човешкия мозък! След това, какво богатство се крие под твоята лъжичка! Какво богатство се крие в ръцете на онзи виртуоз цигулар! Какво богатство се крие в човешката ръка! Какво може да направи човешката ръка! И при всичките богатства, при туй богатство, което имаме, което е вложено в главата, при туй богатство, което е вложено в сърцето, при туй богатство, което е вложено в нашите ръце, гладни умираме. При туй богатство, което е вложено, нещастни сме, очаквате във второто спасение, във второто пришествие.

Днес е ден, дето всеки от вас трябва да възкръсне. Днес ако не възкръснете, не зная дали за бъдеще ще възкръснете. Защото, който сега е посят, сега трябва да възкръсне. Ако чакате 10 години да никне… Казвам: Тази година трябва да изникнем, сега трябва да възкръснем! Ако чакаме след 10 години, отиде тази работа! Всички днес трябва да възкръснете. Нищо повече. Може да възкръснете днес, да се освободите от вътрешния тормоз. Има нещо, което ви смущава. Има нещо, което смущава сърцето ви. Този тормоз да се махне, може ли? Може. Може, но необходимо е човек да вярва.

Тук се разговорих с една доста добра сестра, отслабват очите ѝ, едва може да вижда, че ме пита за цяр. Туй състояние дошло по обратния процес. Може 5–15 години, казва си тя: „Отслабват очите ми“, внушава си и след 20 години тя може да ослепее. Отслабват очите ѝ, отслабват, докато не вижда нищо. Никога не казвай: „Отслабнаха очите ми.“ То е погрешно. И на 120 години като станеш, трябва да четеш Библията без очила. Това е праведният човек. Господ не се нуждае от слепи хора. Казвам: По този начин как ще стане? Аз ако съм на неговото място, бих извършил следното: като легна да спя, ще кажа… аз ще се обърна към Господа и ще кажа: „Господи, Ти ще ми помогнеш.“ На другата вечер ще кажа: „Ще се отворят очите ми.“ На следващата вечер ще кажа пак същото и ако вярвам, след 10 години ще ми се отворят очите. Няма никакво изключение. Ако кажа: „Я се отворят, я не…“ Положително ще вярвам. Може, който вярва, всичко може.

Има една книга, писана от един американец, събрани са ред такива лекувания. Едно извлечение: една жена американка, която страдала 12 години, всичките лекари са я лекували и казват: „Неизцерима е болестта." Един ден ѝ попада тази книга – че с вяра може да се лекува. Тя става от леглото и започва да шета. Питат я: „Как оздравя?" – „Повярвах, че мога да си гледам работата."

Като вярваш, че ще станеш, ти си по-щастлив, отколкото като станеш. Сега ние искаме да знаем.

Ще ви приведа един пример. Един американец минава Ниагарския водопад по на в себе си, но вярва в другия. Ако вие нямате вяра, както този, който е на гърба, ако [той] малко се разколебае, какво ще стане? Какво присъствие на духа, каква вяра, каква самоувереност! При това бучение! Какво самоотричане на духа! Какво има ние да се плашим от водопада? Ще имаш вяра в този, който те носи. Туй значи вяра.

Сега някой казва: „Ти ми дай пари, че тогава ще повярвам." Вярата предшествува, преди да съм ти дал. Щом ти дам, свършена е работата, щом дойде знанието. Вярата няма богатство в себе си, тя носи радост. Като придобиеш богатство, ти няма какво да вярваш. Вярваш, че ще станеш богат – ти си по-щастлив, отколкото като станеш богат. Докато си сиромах, ти вярваш още, че ще станеш богат, че ще живееш в хубава къща, добре мобилирана, че ще бъдеш добре облечен, ще имаш хубав автомобил, ще ходиш по театри – радваш се. Но като станеш богат, ще кажеш: „Тук няма нищо." Във вярата има една красива страна. В знанието човек трябва да бъде много по-силен, понеже има голяма опитност.

Та сега: Вярвайте в онова, което Бог е вложил в главата ви. Вярвайте в онова, което Бог е вложил в сърцето ви. Вярвайте в онова, което Бог е вложил в ръцете ви. Ще работите.

И така като направите, какво трябва да кажете? Аз, ако съм на вашето място, ще кажа, сутрин като стана: „Ще служа на Господа с всичкото си сърце." Утре, като стана, ще науча всичките уроци и ще си легна спокоен. Като стана сутринта, каквото съм казал, малко прилагам. Не мога всичко да направя, но на другата вечер пак ще туря нещо и ще почна да прилагам.

Приложение трябва! Тогава всеки от вас по този начин може да развие ред от своите дарби. Има дарби за певец. Развий дарбите си! Казваш: „Кому ще пеем?" Пей! Развий гласа си хубаво. Оттам зависи твоето щастие. Като се научиш да пееш хубаво, като се научиш да свириш хубаво, твоята работа е оправена. А като не знаеш да свириш и пееш, твоята работа

е забъркана. Птиците, които са се научили да пеят, са много по-добре облечени, отколкото млекопитающите. Знаят да пеят и хубаво пеят.

Да мислиш правилно, да чувствуваш правилно и да постъпваш правилно, това е най-хубавата музика, която човек може да развие, да приложи и да осъществи в живота си.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

25-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 25.III.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ОЧИТЕ НА МЪДРИЯ

„Отче наш“
„Бог е Любов“

Ще прочета 2-ра глава от Еклисиаст.

„На мъдрия очите са в главата му, а безумният ходи в тъмнина.“ [14-и стих]: Трябваше да каже, че очите на мъдрия са извън главата му. Това е крайно материалистическо схващане, един краен материализъм в живота, че всичко ще се свърши. Тази книга минава за една от най-боговдъхновените книги.

Аз ще говоря върху три извода, понеже цялата книга е написана върху едни философски мисли, афоризми. Противоречията в живота, всичко работи за добро и всичко е постижимо. Противоречията съществуват за глупавите хора. Всичко работи за добро за умните хора. Всичко е постижимо за гениалните хора и за светиите. Ако се намирате във фазата на противоречията, вие сте един глупав човек. Ако сте във фазата, дето мислите, че всичко работи за добро, вие сте от обикновените [хора]. Когато почнете да мислите, че всичко е постижимо, вие сте гениален и светия.

Сега, аз не мисля, че ще внеса нещо ново у вас, нито пък [че] онова, което говоря, ще поправи света. Целта ми не е тази. Целта ми е да подкрепя онова, което е вложено във вас. Когато дойде една слугиня, че полива едно цвете, тя само подкрепя онова, което е в цветето. Помага като едно условие, нищо не внася в живота му.

Хората някой път изискват да се разрешат мъчнотиите в живота. За глупавите мъчнотиите никога няма да се разрешат. Туй да го знаете всички. Фет-акомпли. (fait accompli (фр.) – свършен факт.) Че всичко работи за добре, това е за умните хора. Ако ние почнем да живеем малко по-друг живот… Сегашните хора искат да оправят обществените работи. Туй желание е хубаво, но то не е наша задача. Оправянето на обществения живот зависи от по-висши същества, които имат предвид кой ще оправи Земята. Слънцето се занимава с оправянето на Земята. Нима ние ще урегулираме пътя как да се движи Слънцето? То има тази работа за отоплението и [за] осветлението, за уреждането на живота. Слънцето има тази задача. Какво ние ще се занимаваме? Нашата задача е съвсем друга. Сегашните хора имат съвсем друга задача. Те се занимават с въпроса защо

е така създадена Земята. Онези от вас, които сте от първата фаза, които мислите по-първо за противоречията в живота, ще ви дам за пример един негърски проповедник. Умен човек бил. Попитали го неговите слушатели какво правил Господ преди създаването на света. Той им казал: „Сечал пръти.“ – „За какво?“ – „Да бие глупавите хора като вас.“ Туй е неговото твърдение. Той мисли, че с това нещо се разрешава въпросът.

Страданията са страдания, но само умният разрешава противоречията, които съществуват. Защото противоречието е нещо вътре у нас. То съществува в нашия ум, то съществува в нашето сърце, то съществува в нашата воля. Но според онова, което ние знаем, противоречието се намира в човешката воля.

Злото в човека е всадено в неговата воля, в свободата на неговата воля. Не е в неговото сърце, не е в неговия ум. Сърцето и умът в дадения случай са само условия, при които волята може да създаде някакъв порок. Защото мислите помагат на волята да създаде някакво престъпление, някакъв порок; и сърцето помага на волята да създаде някакво престъпление. Най-лошото у човека не произтича от човешкото сърце и от човешкия ум.

Може някои да цитират, че сърцето е покварено. Но покварата на сърцето не зависи от това, че сърцето е грешно. Когато една жена греши, кой е виноват? Мъжът. Мъжът в дадения случай развращава една жена. Това е волята на жената, нищо повече. Жена, която се развращава от един мъж, мъжът в дадения случай е волята на жената. Мъжът може да се развращава от жената. Жената е волята на мъжа в дадения случай. Тъй разглеждаме ние въпроса. Когато някой ми каже, че жена го е развратила, казвам: неговата воля е там. И когато един мъж е развратил една жена, нейната воля е там. Следователно как ще я разврати един мъж, ако тя няма воля? Под думата „воля“ разбирам желание да има нещо. Как ще ме отрови някой? Туй е желанието да пия. Ако не пия вино, как ще ме отровят? Ако не искам да дишам въздуха, в който има отровни газове, как ще се отровя?

Казвате: „Може ли човек да не диша?“ Какъв е процентът на вдишването? Един човек взима по 20 вдишки на минута, умните хора правят 10 вдишки, а гениалните правят 5 вдишки. Бог в цялата вечност прави една вдишка и една издишка. Вие казвате, че това са философски разсъждения. Но човек трябва да разбира техните отношения, да ги свързва с нашето съзнание, за да видим какво е неговото приложение. Ние го считаме безполезно. Например ние може да считаме социологията за основна наука, или физиологията, или медицината, или която и да е друга

наука. Но всички тези науки допринасят за човешкото развитие.

Та, ние казваме, че Онзи, Който е създал света, го е създал по закона на числата. Ако човек в една глава има толкова противоречия, колко противоречия щеше да има, ако имаше две глави? Ако човек с две очи има толкова противоречия, колко противоречия щеше да има, ако имаше четири очи? Ако човек с две уши има толкова противоречия, колко противоречия щеше да има, ако имаше четири уши? Ако човек с една уста има толкова несгоди в живота, то ако имаше две уста, с които постоянно да говори, колко противоречия щеше да има? Много повече, отколкото при това положение. Една е главата привидно, но тя е разделена. Две глави има човек, това е привидност. Отвън има една глава, а отвътре са две глави. Дълго време ще мине, докато се създаде една глава. Засега дълги години ще минат, докато има една глава. Две глави има човек – мъжка и женска глава. Мъжете и жените се налагат едни на други и постоянно караници има в дома. Човек не знае какво да прави. Какво трябва да прави? Сития, за да го изцериш, дръж го гладен. А гладния, за да го изцериш, нахрани го, но да не преяжда!

Всичката философия седи в това: Не отказвайте нищо на вашето сърце, но онова, което даваш, да е на място. Не отказвайте нито една мисъл на вашия ум, но онази мисъл, която предлагаш в ума си, да хване място. Най-после, онзи, който разбира, всяка една постъпка, която човек е направил, трябва да хваща своето място. Туй е необходимо за самия човек, който работи. Аз считам: каквото верую и да имате, то е един занаят. Занимава се човек с търговия, но търговията си има своето място. Може да е търговец на платове, на едри стоки, на колониални стоки, може да е лекар на болни, може да е поет. И това е занаят. Той пише в книгите, издава ги, пише във вестниците. Може да е филолог, може да е анатомист и т.н. Следователно всеки може да е социалист, може да е комунист, може да е православен – това са все занаяти. Защото [оня, който] стане православен, търговия е това, по-добре прекарва. В Америка, ако идете в големите църкви или в еврейските църкви, всяка църква лекар си има. Защо става лекар в тази църква? Понеже има клиенти. Както партиите у нас. Лекар, който принадлежи към някоя църква, членовете на църквата няма да викат някой лекар отвън, но ще викат своя лекар. Той ще има клиенти, преглежда днес 10–15–20 души – как няма да поддържа църквата? Ти си партизанин, ти си комунист, как няма да поддържаш тази клиентела? Това не е още идейно. Не че нямаш право. Ти може да бъдеш земеделец, да обработваш земята.

Ти може да бъдеш градинар, да обработваш градината. Ти може да бъдеш учител, да учиш децата. Ти може да бъдеш майка, да раждаш деца. Ти може да бъдеш баща, то е занаят, ще отглеждаш тия деца. Та, казвам: Във всичките занаяти човек има отговорност. Той не може да носи тази титла без отговорност. То е противоречие.

Сега ще кажете: „Тия работи на другия свят има ли ги?“ Че защо ни е онзи свят, когато имаме този свят? Чудно нещо, когато искате да проектирате този свят в другия свят. Два свята не може да бъдат еднакви. Аз. разсъждавам като вас философски. Има друг свят. Той не може да бъде като този. Числото 2 не прилича на числото 3 и 3 не прилича на 4. Всички се различават. Но тия числа имат отношение едни към други. Ще каже някой, че 1 и 2 са едно. Добре тогава, имаме практически 3 лева, нали е все едно? На тебе 1 лев, на мене 2 лева! Нали е все едно 2 или 3? Казваш, че между 1 и 4 няма разлика. Хубаво, на тебе едно, на мене четири! Има разлика.

Сега съществуват известни противоречия в света. Под думата „глупави“ хора разбираме хора, които не са се заели да изучават природата. Противоречията в живота съставят объркан материал, който за бъдеще [хората] трябва да обработват. Туй, от което ние страдаме, за бъдеще ще създаде една култура, едно цяло щастие за бъдещите поколения. Нещастието на сегашните поколения, то ще бъде цяло щастие за бъдещите поколения. Майката, която ражда едно дете, Ще бъде щастлива. Но някой път тя плаща с живота си, то остава живо. То може да умре и може да остане заедно [с майка си], за него е безразлично. Ако детето е умно, няма да умори майка си. Ако умори майка си, то е много глупаво. Някой път майката остава да живее. Туй е само едно твърдение, което изисква научно доказателство. Понеже нямаме време за тези доказателства, то ще остане като едно твърдение. Ако туриш един глупав кочияш да те води, какво ще стане? Ще те прескамбучи някъде, ще прекатури колата.

Тогава казвам: Ние има да боравим с извънредно тънки сили в света. Засега всички мислите, че имате ум, сърце и воля. Къде е вашият ум? Къде е вашето сърце? Къде е вашата воля? Говори се някой път за душата, за духа, за сърцето, за способности, за какви ли не неща. Всички третират този въпрос. Кой от вас е видял своя ум? Кой от вас е видял своето сърце? Като турите ръка на сърцето, тупти. Като си туриш ръка на главата, казваш: „Имам ум!“ Ако нямате глава, нямате ум. А всъщност сила има, която работи в мозъка. Тя е непонятна за нас. Но някой път ние знаем, умът

е възвишеното, благородното. Казват: социален ум. Изработи една хубава картина, изработи един часовник. Казваме: социален ум има този човек. Или човек може да е с религиозен ум. В какво седи религиозността на човека? Религиозността, това е социално чувство. Религиозният човек е влюбен човек. Както момата е влюбена в момъка, така и религиозният е влюбен в някого. Ще ми разправяте, че е влюбен в Бога. Той е влюбен. От сутрин до вечер мисли как да влезе в Царството Божие. Както една мома постоянно мисли за момъка, за някой княз, да се жени за него, да влезе в палата му, да има слугини. Религиозните хора мислят да влязат в рая, да се освободят от дявола. Кой е дяволът? Лошите условия на Земята.

С това аз не засягам сегашните ваши вярвания. Аз не ги зная, аз от свое гледище разглеждам въпроса тъй обективно; тъй, както аз го схващам и виждам. Това са още начатък на един религиозен живот. Понеже момата, след като се влюби в един момък, то е начатък на любовта. После ще се образуват особени отношения. Тя не знае доколко го обича. Най-първо, момъкът коленичи пред нея, казва: „Ти си едно божество, ти си за мене всичко, без тебе не мога!“ После, като се ожени, по 3 пъти на ден той я поздравлява, че някога изтичат по няколко сълзи от умиление.

Сега като говоря, не го вземайте обективно. Аз не говоря за женените, защото и тези, които не са женени, и те ще дойдат на тези парила. Каквато работа ти да хванеш, ти ще се ожениш за нея, ще плачеш и оттатъка ще минеш. Аз считам: всичките професии, които човек изпълнява, той се жени за тях. Ставаш лекар – ти се ожениш; ставаш професор, ти си се оженил; ставаш градинар – ти си се оженил; ставаш земеделец – ти си се оженил; ставаш лозар – ти си се оженил и плачеш за лозето. Защо? Умряло лозето.

Аз вземам това в широк смисъл. Ние обвиняваме само жените. Той се оженил и се оплаква от жена си, че не била такава, каквато трябва. Не зная дали човек има право да се оплаква. Глупавият има право да се оплаква от жена си. Добрият ще каже: „Всичко, каквото върши моята жена, е за добро.“ Добър е умният човек. Пък гениалният, като умре една жена, ще каже: „Аз чрез своята жена щях да постигна най-великите работи в света!“ Каквато и да е жена.

Тогава де е противоречието? По някой път онези, които вярват в Бога, че Бог е създал света, считат Го за най-умното същество, за най-силното: каквото каже, става. Ако туй, което те твърдят, е вярно, де е това противоречие в света? Защо намираме противоречие в делата на туй разумно Същество? Едно от двете ще остане вярно: или ние сме от

глупавите, които не разбираме, или че сме от умните, или че сме от гениалните и от светиите. Едно от трите положения вземам. Ако взема първото място, на глупавите, няма какво да го коригирам, понеже самата глупост ще ми създаде най-големи страдания.

Сега, от моето гледище, как се създават неприятности в света? Представете си едно семейство, в което синът е живял до 21-та [си] година един отличен живот при баща си и майка си, бил много внимателен, послушен. От това гледище с любов се отнасял. Но след като стане на 21 година, малко започва да му се замъглява умът, почва да закъснява, късно си иде вечерно време. Един ден виждаме, че някой отвън го чака. Бащата казва: „Синко, викат те отвън." Иде той, погледне малко. [Баща му] казва: „Какво иска от тебе?" Този син ходи [на гостилницата], а ни ядене, ни пиене плаща. Той не казва на баща си, че [е задлъжнял], но казва, че „Този е безделник, иска назаем пари от мене." Бащата вади и дава. Защо? Защо не каже истината на баща си, а лъже? Защо не казва, че ходил на гостилницата и ядоха, а казва на баща си, че този е безделник някакъв, иска пари назаем? Защо човек като направи една погрешка, не признава погрешката си? Иска той по някакъв начин да мине, да не му падне реномето. Той не знае, че в света няма нищо скрито-покрито.

Всяка една постъпка, всяка една мисъл се изнася тъй, както светлината. Няма скрити дела в света. Някои крият с тъмнината в света. Тя съществува по единствената причина на Божествената любов, която иска да закрие престъпленията на хората, да не ги виждат. Защо съществува тъмнината? Бог е направил тъмнината, за да скрие престъпленията, за да се пазим да не страдаме. Защото, ако вечерно време виждаме какво се върши по лицето на Земята, вие не бихте спали. Като видите престъпленията, от най-малкото до най-голямото, вие през цялата нощ не бихте могли да спите.

Бог затулил малко очите и ушите, направил ги дебели, да не виждате и да не чувате. Той се заел с най-трудната работа в света: да измени този безпорядък в порядък. Защото в света съществуват два порядъка: един Божествен порядък на щастието и другият е човешки порядък. Всички нещастия произтичат от човешкия порядък. Туй нещо хората го наричат карма, прераждане. Прераждането е закон за изменение на човешкия порядък в света в Божествен порядък. В прераждането има закон [за] заспиване и пробуждане. Кога човек се пробужда? Като слиза от Невидимия свят, той трябва да заспи. След туй по начина, по който са го приспивали на Невидимия свят 45 години. След като заспиш, ти ще слезеш

на Земята и ще се родиш. Като се родиш, ти ще почнеш пак по обратен процес да се събуждаш. Туй го наричат растене. Едно малко детенце се пробужда, пробужда.

Като дойдеш до 45 [години], ще дойдеш до възрастта, в която си бил в другия свят. Ако не можеш да се пробудиш, започваш да заспиваш; до 90 години станеш съвършено заспал и заминаваш за другия свят. Там отново го приспиват 45 години и пак го приспиват 45 години, че на този, стария човек, ще му вземе 90 години, докато отиде на Земята. Онези, които не са приспани на Земята, им взима 45 години на оня свят, не може да ги събудят и 45 години да ги приспят.

Приспиването е един процес, за да се намалят ненужните страдания, които човешката душа изпитва, да се премахнат всичките онези образи, които спират прогреса на човека. Понеже ужасно нещо е да виждаш тези противоречия. Защото, за да расте човек, да прогресира, трябва да влезе нещо хубаво в душата. Той трябва да живее в доброто. Със злото човек не може да прогресира. Като почне да прави зло, те го приспиват и не може да мине повече от 45 години да не заспи човек.

Та, когато влизате във втората глава, Соломон, който разбирал противоречията, той разглежда нещата, които са свързани. Той разглежда този и онзи свят, разглежда всичките противоречия. Който не разбира този мащаб, той ще мисли: защо така е мислел Соломон? Той е бил запознат, той е изучавал отношението между този и онзи свят; живите същества, които живеят в този и онзи свят, какво отношение имат. После, понеже ги опитва по един временен начин, с виното той е развивал своето ясновидство. Казва: „Да опитам сърцето си!“ Онези, които пият винце, стават ясновидци. След като пие, започва да вижда той. Само онези, които употребяват виното, те знаят мярката. След като изпие една-две чаши, той спре там да пие, защото другото е непотребно. След като придобиеш туй начало, достатъчно е да спреш там. Най-лошото е там, че пияниците продължават да пият и с това нарушават туй равновесие.

После, ако е богатство, всички тия пари хипнотическо действуват. То е едно поощрение. Ти ставаш ясновидец. След като ти турят на разположение 100–200 000 лева, ти ставаш ясновидец, виждаш къща, автомобил. Щом ти отнемат парите от джоба, ти ставаш сляп, нищо не виждаш. Тъй щото, и парите правят ясновидец човека. Широк простор ще се отвори за тебе по единствената причина за развиване на твоите способности и чувства.

Умният човек, който разбира нещата, вижда, че парите работят за добро. Страданията, лошите жени и Лошите мъже, кражбите, всичко това в дадения случай са анормални прояви на великия закон. Кражба е, когато човек вземе повече отколкото му трябва. Пиянство е, когато човек пие повече отколкото му трябва. Всичките престъпления в света седят в това, че сме взели повече отколкото ни трябва.

Та, когато този еврейски окултист, Соломон, е казал: „Суета на суетите, всичко е суета"…

Съвременните хора казват, че трябва да работим. Как ще работим, как ще се оправи светът? Никога в света не е имало толкова оратори, колкото сега. Много хора работят в парламента, в църквите. И в Америка има 3 до 5 хиляди проповедници. В България има 3000 свещеници. Навсякъде по света има много хора, [които проповядват], а при това, наместо светът да се подобрява, става по-лош. Привидно е само така. Ние днес сме в едно много по-добро положение, отколкото в миналото. Но понеже не сме готови да използуваме [туй, което знаем], нямаме достатъчно вяра, чрез която да вземем необходимите сили и да обработим туй, което знаем. Например сегашните хора, които гладуват, гладуват по единствената причина, че нямат вяра.

Ако разбираха, сегашните работници, които работят по насилие, то е един метод. И богатите работят чрез насилие. И работниците работят чрез насилие. То е един метод. Той е допустим, в реда на нещата е. Но казвам: Има и друг начин, който е по-добър от [този] и за работниците, и за богатите. Ако тия работници коригират своя ум и повикат любовта на помощ и насочеха своя ум към богатите, богатите щяха веднага да отворят сърцата си, щеше да стане това, което трябва да стане. Ако всички богати хора биха концентрирали своя ум към любовта, те щяха да накарат работниците да работят, както те искат. Но понеже не употребяват този закон, има едно противоречие. Ако се проповядва, може да се направи един опит; даже религиозните, трябва да направят този опит. И те някой път употребяват старите методи. Казват: „Защо не убиха този престъпник?" Тогава не е ли същото учение?

Ако за един престъпник казват да се затвори, да си замине, да се махне от света, окултният закон показва, че този престъпник като се махне, в другия свят е по-опасен, отколкото тук, на Земята. Добрият човек, който на Земята не е могъл да действува, като замине за другия свят, става по-силен 10 пъти. Следователно добрите хора трябва да идат в онзи свят, за да могат

да извършат нещата добре, както на Земята не могат да ги направят. Но някой път и злите хора искат да умрат, за да може да направят нещо зло на този свят. Те мислят злото за добро. Един престъпник мисли злото за добро. Обаче трябва дълга опитност, да се убеди той сам, че онова, което той прави, като се направи на него, той ще съзнае, че не е добро. Например един престъпник като измъчва жертвата си, той мисли, че е в реда на нещата, но ако тази жертва започне да го измъчва, вижда, че не е право.

Та, казвам: По този начин, по който сега живеем, ние искаме да разрешим живота по един стар начин. В края на краищата онези, които предвиждат бъдещето, предсказват, че на Земята може да бъде след един век, или след 2 века, или след 3, 4, 5, 10, 15, 20 или 100 000 века, или един милион века, Земята ще бъде изгорена. Самите хора ще създадат един огън, ще се запали Земята и всичко ще се стопи и няма да остане от сегашната култура нищо. Няма да остане ни народно събрание, ни църква, ни джамия, няма да останат паметници, няма да останат постройки, няма да остане ни мъж, ни жена. Всичко ще стане на каша. Като дойде някой, ще види цялата Земя чиста от всички престъпления. Какво ще бъде след туй? Когато сегашните хора изгорят в крематория човека, какво остава от него? Вземат му свещения прах и го турят в една торба. След като мине големият огън на Земята, нашият свещен прах ще остане. И бъдещите хора, които някога ще се въплътят на Земята – може би някои от вас да дойдат, – от този прах ще имате и вие.

Но това са ред разсъждения, които не ни интересуват. Може да каже някой, че не го интересува. Че, какво го интересува? Ако сегашният живот не е свързан с бъдещето… В живота съществува едно звено между всички същества, от най-малкото до най-голямото, и всички същества са свързани в едно звено. В света няма разделение. Повидимому животните са разделени от хората, но те са свързани с хората. Повидимому е така: растенията са разделени от хората, но и те са свързани. Само ако се премахнеха животните и растенията от Земята, ние щяхме да почувствуваме каква голяма полза принасят. Ще видим, че тия дървета са много умни. Тия дървета са отлични химици и знаят много повече отколкото човек знае. Някои живеят много по-дълго отколкото животните – по 1000, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 хиляди години. Човек, който минава за философ, едва ли достига 100 години; някои живеят до 150 години и много рядко до 250 години. Съвременната статистика показва, че имало в Китай един китаец, който живял 250 години.

Та, казвам: Ние сме в една нова фаза на разбиране на своя живот, на разбиране на природата. Аз искам да подкрепя онова, което е вложено във вас. Туй, което у вас с раждането вие носите. Както онази слугиня, която насила води едно животно, вие какво ще направите, то е ваша работа. Дървото трябва да расте, водата трябва да тече, човек трябва да мисли, геният трябва да расте, а светията да осветява пътя на всички хора. Всеки човек има свое предназначение.

Сега вие се смущавате какво ще стане с вас. Какво има да се смущавате? От един дъб какво ще стане? Дъб ще стане. От бора какво има да стане? Бор ще стане. От едно малко желъдче ще стане формата, която му е създадена. Човек ще остане в тази форма, която има в себе си. Определено е неговото бъдеще.

Ако вие вървите по човешкия ред и порядък на нещата, винаги ще имате спънки. Човешкият порядък започва винаги с едно вътрешно безпокойство; човешкият порядък винаги започва с едно боледуване; човешкият порядък винаги започва с малокръвие; човешкият порядък винаги започва с разсейване на ума, със слаба воля, със слаби чувства и със слаба мисъл. Инвалид става човек, като влезе в човешкия порядък. А като влезе в Божествения порядък, веднага става добър, разумен и след това става свободен. Свободата е само в Божествения порядък на нещата.

Сега ние търсим общата свобода. Може би свободата съществува, не че ние я извоюваме. Всеки човек сам ще извоюва своята свобода. Да е свободен, именно той трябва да се ползува от условията, които му са дадени в този свят. За какво има да воюва на нашата Земя? Дадени са всички условия и не може да стане повече от това, което му е дадено. Не може да излезе от своите размери. Всеки човек не може да излезе от своите размери. Туй, което Земята може да го постигне, и той може да го постигне. Казват, че Земята е грешна. Не е така. Казваме: „Този грешен свят!“ Друг е въпросът. Този, грешният свят е нашият. Земята никак не е грешна. Казвам: Именно не грешете, да не [би] Земята да ви избълва. Земята не търпи човешките грехове. Щом хората започнат да стават много грешни, свива се кожата, стават земетресения, разни нещастия и тя започва да интернира хората навън.

Казвам: Ако има противоречия, то са вашите неразбирания. Ако всичко работи за добро, вие сте разумни хора. Вие чрез противоречията може да постигнете вашата цел. Вие сте в Божествения ред на нещата, но трябва да имате разумна детинска вяра. Сега аз мога да вярвам в силата на Слънцето,

понеже е, но да вярвам в едно Слънце, което никога не съм виждал, не съм опитвал неговата сила – такива неща не проповядвам. Ако някой може да ми нарисува едно слънце и иска да ме убеди в това слънце да вярвам, то е едно заблуждение. Няма какво да вярвам в написаните слънца. Трябва да вярвам в онова Слънце, което изгрява и залязва. Трябва да вярвам в онази Земя, на която може да живея, а не на друга някоя.

Най-първо, ние не познаваме възможностите на Земята. Ние живеем на Земята, която още не познаваме. Казвам: Хората още не познават Земята, на която те живеят. Ако те я познават, ще видят какво е приготвено. Че, знаете ли до 38-та година какво може да стане? До 38-та година ще има големи земетресения. Забележете, само ако станат. Голямо земетресение ще има. Защо? Защото, според астрономическите изчисления, ще има голяма деятелност и тя ще се отрази на Земята. Вие очаквате да уредите работите си. Много къщи ще бъдат съборени, много параходи ще бъдат потопени, много войни ще станат, много хора ще умрат, много хора ще бъдат убити. Защо? Защото хората са глупави. Кои искат ред и порядък? Умните. Кои хора искат Царството Божие? Това са гениите и светиите.

Някой казва, че ще дойде Царството Божие. С тия разбирания, които имаме сега на Земята, Царството Божие в нашите умове не може да дойде. Ако Царството Божие влезе в моя ум, ще произведе голяма промяна. Ако ти туриш едно яйце под една квачка и не се излюпи това яйце, струва ли си труда? Трябва да се постави под кокошката, да се измъти. И цяла година да го държиш, ако не се измъти до 21 ден, то е запъртък. Много хора искат да бъдат щастливи. Турете си яйцата под една кокошка, турете едно ваше желание под една кокошка, турете една ваша мисъл под една кокошка и ако не се измъти за 21 ден, то е запъртък! Преведете сега. Вие може да вярвате в много неща, които не може да постигнете. Ако вярвате в онова, което ви нашепва вашата душа, което ви подсказва вашият дух, вярвайте!

Сега може да си мислите: „Това, което говори този човек, вярно ли е или не?“ Безразлично е дали аз мога да ви говоря или не. Туй важи за мене. Вие как мислите, то е ваша работа. За мене в дадения случай аз разбирам закона: за мене важи, аз искам да мисля право. Като ви кажа една истина, ако вие не сте я използували, аз ще я използувам, аз печеля. Аз никога не губя. Не мислете, че ако аз говоря, че не искам нищо. Не, не! Много скъпо искам за моите беседи. Всяка моя беседа струва 100 милиона и то златни. Аз ги нося в банката, не печеля за себе си. Даром давам само на умните, глупавите ги карам да плащат на общо основание. Аз ви казвам само

закона. Понеже, ако си позволя такава власт, по-скъпо ще платя. Аз не съм от глупавите. Като направя най-малката погрешка, трябва по-скъпо да платя. И си отварям очите на четири, макар да има две очи. На четири ги отварям, за да не пропусна.

Вие каквото и да мислите, то са ваши възгледи. Най-първо трябва да се освободите от наследствените възгледи, от наследствените мисли, от наследствените понятия и вярвания на вашите деди и баби, които са мислили криво преди вас. От всички ваши вярвания, на хиляди поколения трябва да се освободите. Тъй, както философите мислят, то не е право. Защото не са се освободили от наследствените мисли на своите деди, които не са мислили право. Най-първо, ние, религиозните хора, каквито и да сме, трябва да се освободим от предубеждението. Учените хора трябва да се освободят, които и да са, без изключение. Човек само по този начин може да има един прогрес. Само по този начин вие може да сте здрави и щастливи. Какво го е ползувало този еврейски цар? Всичко имал: и злато имал, и слуги имал, и палати имал, и винце, всичко имал и бил недоволен. Той казва: „Побеля ми главата от моите глупости!“ Като казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“, казва: „Дебела е главата ми да разбирам.“ Като четете Еклесиаст, най-после, като разбрал, той дошъл до посвещение, става положителен да разбира. Казва: „Нямам време. Като дойда втори път на Земята, ще приложа практически, което разбрах.“

Та, казва Христос: Савската царица дошла да учи мъдростта Соломонова. А тука има Един, на Когото мъдростта е по-голяма от Соломоновата. Христос не казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Той казва: „Това е живот вечен, да възлюбиш Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичкия си дух!“ В любовта е силата на човека. Като възлюбиш Бога, ти трябва да възлюбиш в света всичко живо. Като видиш едно растение, колкото и да е малко, като видиш едно животно, да се зарадваш, че е дело на Божествения живот. Животът да те радва тебе. Сега ние минаваме, убиваме едно животно, отсичаме едно дърво, заколваме една кокошка, едно агънце, правим хиляди нещастия в света. Когато дойде едно страдание до нашата кожа, да ни засегне, казваме: „Защо са тези страдания?“ Казвам: Както живеем, така ще дойдат и страданията.

Сега вие вече сте минали първата фаза. Светът е минал през първата фаза, дошъл е до втората фаза на разумното. Давид е написал така: „Всичко работи за добро!“ Вие работите с това. Вие работите по същия начин.

Никога не допускайте отрицателното. Може да има противоречия. Никога не допускайте в ума си една отрицателна мисъл да вземе връх. Може да мине, но никога не ѝ давайте тя да стане властна. Никога не давайте на отчаянието да стане господар. Никога не давайте на безумието да стане господар. Съзнавай, че една постъпка е добра или зла, съзнавай го и бъди господар. Злото като е при тебе и доброто като е при тебе, да те познават, че ти си господар, а не те. Ти знаеш, че злото хлопа на вратата. Ти ще кажеш: „Чакай!" Писанието казва: „Злото хлопа на твоята врата." Ако ти отвориш, то ще ти стане господар. Нека хлопа. Ще кажеш както казал един виден проповедник в Англия, при който дошъл един млад проповедник, дал му картичката си и казва: „Един от твоите братя в Христа те чака отвън." Той пише на картичката му: „Малко работа имам, затова ще почакаш."

Ние живеем в една епоха, дето трябва да уредим отношенията на нашия ум, отношенията на нашата душа, отношенията на нашия дух.

Питам един българин, след като умре, къде ще бъде гражданин? Сега е български гражданин, но след като умре, къде ще бъде гражданин? Ако вие идете в Америка, ще ви ползува ли, че сте български гражданин? Ако знаете английски и се опретнете да работите, вие може да си проправите път. Ако сте умен човек, няма да се мине много време, може да си проправите път. Но трябва да научите английски език. Трябва да го изучите и да постъпвате като англичанин. По български, ще ви дадат път. Ще ви кажат: „Такива българи не искаме." В Америка, която минава за напредничава страна, когато европейци минават по пътя, стражарят ги повиква и казва: „Хайде в участъка!" Ако му окажете малко противодействие, веднага той казва: „Ние сме американци, искаме който дойде, да се подчинява на [американските] закони." Учтив е той, ако не се противиш, но ако окажеш съпротивление, веднага иде онзи англосаксонски ред на силата. Казва: „Ние имаме ред и порядък, всеки трябва да се подчинява." Там стражарите не са така [надменни като българските, но те стърчат над другите. Високи са 6] (В разчетената стенограма не се чете. Тази част от изречението е взета от друг препис.) стъпки със своите палки. Всеки стражар прави гимнастически упражнения да дига 70 килограма с едната си ръка. Ако се съпротивиш, ще те дигне с едната си ръка във въздуха. Какво ще правиш? Той ще ти каже: „Тръгни с мене!" и ти ще тръгнеш.

И тогава Христовото правило: „Не противи се злому!" А кой не се

противи? Кога човек не се противи? Той няма защо да се противи, той не търси своята свобода по физически начин. Кой е, който побеждава? Духът е, който извоюва човешката свобода. Ако във вас няма дух… Може умът ви да е свободен, но свобода може да ви даде само духът. Ако вие имате един дух, който може да ви освободи, само вашият дух може да ви освободи. Следователно Божественото във вас като дойде, вие ще почувствувате сила, ще почувствувате ред и порядък.

Защо Христос се подложи на страдание? За да покаже Своята сила. Той каза: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема." Виждаме, една вечер Го хванаха толкоз римски войници, хванаха Го, биха Го. Як човек е бил. След като Го биха, дадоха Му кръста да го носи. След като умря, и смъртта не можа да Го задържи. Той излезе от гроба. Какво ще кажете, слаб ли беше Христос? Не се минаха и 50 дни, когато имаше събрани 3000 души обърнати.

Този, умрелият Христос запали света от единия край до другия. Някои казват, че Христос нищо не е направил. Че, Неговите идеи са навсякъде днес! И социалисти, и комунисти проповядват Неговите идеи. Само че те употребяват не силата на ума, не силата на духа, но силата на ръката.

И единият, и другият начин може да се употребят, но истинската свобода зависи от човешкия дух. Където и да си, и в затвора да си, правото е право. Доброто и при най-лошите условия, и при най-добрите условия, е добро. Силният човек при всички условия е силен. Тъй седи законът. Няма какво да те е страх. Като дойде смъртта при силния човек, той казва: „Ето, заби ножа си в мене. Ще знаеш, че аз съм човек, който не умира." Сто пъти да го прободе да умре, пак ще оживее.

Ако всички имате тази вяра, кой е онзи, който може да ви смачка фасона? Че може да ви смачка временно фасона, няма нищо. Истинският фасон не може да се смачка. Аз се радвам, когато някой може да смачка фасона на човека. Божествения фасон на човека, фасона на неговото разбиране никой не може да смачка. Никой не може да ви лиши от истинската свобода на човешкия дух. Следователно никой не е в състояние нито мене, нито вас, да ни лиши от свободата на духа.

Ако вярвате, вие ще бъдете свободни. Тогава няма да бъде: „Суета на суетите, всичко е суета!" Тогава ще бъде: „Ето, Отец е благоволил да ви даде Царство." На онези от вас, които вярват, този Отец, или добрият Баща, или Единственият Баща, е благоволил да ви даде Царство и тук, и навсякъде. Амин!

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

26-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 1.IV.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ТЪЙ МИСЛЯ АЗ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 20-а глава от Евангелието на Иоана.

„Ще се развеселя“

Ще взема 26-и стих: „И подир осем дни пак бяха вътре учениците Му и Тома с тях.“

Много се говори за възкресението, много са говорили за оня свят и досега този въпрос не е разрешен, понеже [е] един от възвишените въпроси. Човек трябва да бъде готов, за да разбере какво нещо е възкресението. Той не може да разбере какъв живот може да има извън човешкия живот. Това е непонятно, понеже човек едва разбира. Той едва е разбрал своя живот, как ще разбере един живот извън неговото съзнание? Това е невъзможно, както е невъзможно едно низше животно да разбере живота извън неговия живот. Понеже съществува един абсолютен живот, за който ние нищо не знаем: Съществува друг един живот, в прогресивно проявление. Следователно ние имаме предвид прогресивното проявление на живота. Какво е абсолютното, това е извън рамките на сегашното наше разбиране.

Защото, казва, подир 8 дни… Защо не се яви по-рано Христос, а след 8 дни? В 7 дни Бог създаде света. И виждаме, Христос не се яви в седмия ден, но в осмия ден. В първия ден не се яви. Първият ден е Божественият ден, осмият ден е човешкият ден. Седмият ден, според еврейското леточисление, седмият ден е на Бога. Според новото леточисление, първият ден е на Бога, а осмият ден е на човека. Сега, ако вие искате да го сверите със старото леточисление, като извадите от осем седем, [по] старото леточисление, като турите при седемте, ще имате прогресивното проявление на човека. Та, сега, всичките хора, които не може да разберат работите, едно им трябва. Имаш да даваш – тури една единица. Искаш [от] някой човек, който ти дължи от миналото. Ти, по новия закон, не може да искаш от него. Ако искаш да вземеш парите, ще извадиш едно от седемте – свършена е работата. Ако туриш едно при 8-те, нищо няма да излезе.

Та, сега, не ви върви, понеже не знаете да смятате. Туй не се отнася до вас. Това е „антър парантес“ (entre parenthèses (фр.) – в скоби.). Да знаете да смятате според новото схващане. Каква ще бъде новата любов в света? В какво седи новата любов в света? Кое е качеството на новата любов и на новата обич? Конкретно. Казвате: „Аз ви обичам.“ Какво означава? Аз не разбирам тази любов. Едно време питах едного, той ми даде следното разяснение. Какво е първото качество на любовта? Ако си представиш един човек, затворен в един палат, дето няма прозорци – та този, който ви обича, той трябва да стане прозорец за вас. Най-важното качество е онзи човек, който може да стане прозорец на този палат. Това е първата любов. Човек, който те обича, той става прозорец, за да Може Божественото чрез него да дойде. Този човек те обича. Ако той не е прозорец за тебе, той няма никаква любов.

Ние от естествения свят отиваме към духовния свят. В естествения свят светлината не е еднакво приложима. Всички може да проповядват, но светлината и топлината не са еднакво приложими при един и същи организъм и за всички организми. Детето, което е в утробата на майка си, ти не може да отвориш прозорец. Детето вижда чрез очите на майка си. Там има няколко трансформатора. Другояче, туй дете може да се осакати, ако се отвори прозорецът. Та виждам, че природата е затворила едно яйце, да го пази от светлината. Един трансформатор трябва. Сега някой път светските хора, те като влязат в черупката на едно яйце, не искат да излязат навън. Обаче детето ще поседи 9 месеца в яйцето, черупката ще бъде затворена, а след деветия месец ще излезе на бял свят. Майката ще отвори очите и ще започне да го приспива, да приспособява неговите очи към светлината.

Има един начин в новото разбиране. Понеже вие се смущавате с всички социални въпроси, със семейни въпроси, от ред философски въпроси на старото учение. Вие не може да разрешите старото. Не може да се примирите с новото. Ако не турите едно яйце, старият ще бъде стар; младото си е младо. Ти как ще примириш старото с младото? Ти за да примириш стария с младия, трябва да подмладиш стария. Ако искаш да примириш младия със стария, трябва да му туриш единица. Защото 8-те, това е закон за подмладяване. Вие никога не може да се подмладите, ако не разбирате 8-те. Това е онази велика майка-алхимичка в света, която подмладява всичките хора. Тя казва: „На мене дайте тези старите брадати.“ И като ги види такива набръчкани, тури ги в своята лаборатория и там ги

подмладява. [Тя] ги боядисва и оттам излиза едно малко, красиво детенце.

Сега вие постарому ще кажете: „Проповядва ни се да възкръснем." Как е възкръснал Христос? Питам: вие от 2000 години, как всички проповедници проповядват за възкресението? Кои хора разбраха възкресението? Хората ще живеят и днес както в еврейското време; така и сега живеят. Коя е причината? Понеже се спират с числото 7. То е много строго число. Който си позволи да излезе из числото 7, една съчица да вземе, убиват го с камъни. Ако кажеш една лоша дума само и – на въжето веднага. Ако се нагрочиш на злото – на въжето. Ако вземеш крива стъпка – на въжето или куршум. Навсякъде. Числото 7 никому не прощава. Казвате: „Да служим на Бога." Евреите, които взеха туй леточисление, няма народ, който да е страдал толкоз, колкото евреите от това число 7. Те не разбираха числото 7. Седемте разбираха, но едното не разбираха.

Сега, по този начин, както се разисква въпросът, аз не искам да ви заплета, но да разплета малко тези работи. Само едно ще знаете: че всичко онова, което ще изплета, от вас ще го взема. Ако сте съгласни и понеже всинца сте оплетени все със сребърни и златни нишки, и с диамантени нишки, аз ще ги взема, щом ги разплета, и ще ги задигна. Аз имам една торба и ще ги туря в торбата си. Онези, които искат да държат своето, имат право да го държат, но те няма да го търсят, предупреждавам ви. Аз не искам да бутам вашите стари украшения, понеже като ги взема тези украшения, трябва да ги туря в моята бижутерна фабрика, да ги туря на числото 8. Тъй щото, няма да влизат в работа като материал, да изкарам нещо от тях. Аз искам сега малко да ви подкупя. Някои искам да ви заставя да повярвате, че ще ви дам нещо ново, хубаво. Туй, което ще ви дам, ще бъде 10 пъти повече от онова, което ще ви взема. Които ме разбират, 10 пъти повече ще разберете, отколкото съм взел. Тия, които не ме разбират, да си държат старите работи; нито давам, нито вземам.

Сега, Тома в човека, това е неговият конкретен ум. Това е реалист, човек, който казва: „Тук, на Земята трябва да живеем! Такива заблуждения, такива вярвания за другия свят, че това било, че онова било, [че] човек може да се подмлади!? Трябва да се живее." Тома е реалист: „Туй, което днес може да ям, то е важното. Какво може да ям утре, то не е важно." Тома казва: „Ако не туря пръста си." Той е много недоверчив. После е много лековерен. Като дойде Христос и му каза: „Ела да туриш пръста си!", той казва: „Господ мой и Бог мой!" Христос казва: „Блажен е, който не постъпи като тебе!"

Сега, има две противоречия в света, които произтичат. Ще ви приведа от какво произтичат, защото, ако взема да ви разправям, туй е една наука, която трябва дълго време да учите. Вие трябва да се радвате, че сте в една школа, която отваря едно велико бъдеще пред вас.

По някой път няма защо да плачете, няма защо да тъжите; да скърбите, от моето гледище, туй, което аз зная. Но понеже не знаете, вие по някой път си поплаквате. Не е лошо, дето плачете и скърбите, защото все-таки аз ви намирам много умни хора сте вие. Аз досега не съм могъл да продам нито една сълза; вие ги продавате много бързо и то много скъпо. Някой набожен човек отиде при някой богаташ и казва: „За Господа!“ и започне да плаче. Потекат сълзите, смекчи се сърцето на богатия и казва: „Какво искаш?“ И му даде 200–300. Продал сълзите си. Ако не бяха покапали сълзите, парите не щяха да дойдат.

Мене ме е срам. Мене много ме е срам да плача; много съм гладувал. Вие по-малко гладувайте. Аз много пестя сълзите. Пестя ги и знаете ли защо? В света има парилница. Като дойда там, ще ви държат отговорни. Вие сте много умни, но и аз съм умен. Мене отначало ми е теглила главата. Вие отначало оправяте работите, а в края теглите. Това е разликата между мене и вас. Мене в началото ми тегли главата. Вие в началото сте много умни. Аз оправям работите в края. Аз, като дойда в края, избърша сълзите си. А вие, като дойдете до края, плачете колкото искате.

Това е иносказателно. Туй е мисълта. Мислещият човек трябва да знае как да мисли. Той може логически да извади известни заключения, които най-първо да го радват, а след туй може тия логически заключения да го натъжат. Запример някой търговец толкоз стока има; прави сметка, казва, че има печалба от 100 000 лева. Но на края на годината, като направи сметката, освен че няма никаква печалба, но има и загуба. Де е погрешката? Друг пък казва, като си направи сметката, вижда, че е спечелил 100 000 лева, а той очаквал да има загуба.

Та, казвам: Когато Господ създаде света, първите хора, най-красивите хора, тогавашният цар имал една красива дъщеря. Вече тя станала на възраст, на 21 години. И според обичая на Земята, понеже била много умна, заинтересовала в цялото Небе, изпратили един ангел с големи подаръци – да занесе тези подаръци на Земята. Всичките блага, които Небето имало, турили ги в един голям чувал, помъкнал ги ангелът. Той дошъл на Земята и по едно време той вижда тази красива царска дъщеря. [Тя] никога не му се е виждала толкоз красива, но сега като я видял,

бамбашка му се видяла. Заплеснало му се вниманието, че като държал чувала отворен, започнали да падат пакетите. Изпопадали и всички ги разграбили. Той хванал един пакет и отвън било написано: „Надежда“, в средата: „Вяра“, а в началото било написано: „Любов“. Всичките други богатства били взети: „Сила“, „Власт“, всичко било разграбено. И започнал да мисли какво да прави. Като се яви, не може да се извини тъй, че станал малко разсеян, да се отвори чувала, да изгуби тези пакети. Тръгнал той и казва: „Направих една погрешка. Досега аз съм бил изпращан и никъде никога моите блага не са излезнали отвън. Сега всичките се изтикаха, само един пакет запазих. Какво да се прави? Тук, из вашето царство нападаха.“ Тя била умна и казва: „Не може да ги вземем насила. Ще научим закона на Любовта.“

Последният пакет, който остава, той е човекът в своето трояко проявление. Човек като физическо същество и като духовно същество и човек, който има воля, който има желание да ги осъществи на Земята. И най-после, човек като духовно същество, който има чувство за нещата както стават, човек като Божествено същество, който има известни мисли, които трябва да реализира.

Нещата в света може да се реализират по 3 пътища. Една мисъл, която не е отворена към сърцето, невъзможно е да се реализира. И сърцето по някой път не е отворено за човешката воля. И това желание остава неосъществимо. Пътят на човешката воля, която не е отправена към Първата Причина. И тогава се явяват в света 3 спънки. Човешкият ум може да е път, може да е отворен към сърцето; може пътят към волята да е отворен, може пътят на волята към Бога да е отворен. Този път към Бога, това е Любовта. Човек се намира в него при 3 големи спънки, които сполетяват сегашното човечество. Не че хората не са добри, но пътят за сърцето е затворен. На някои хора пътят за сърцето е затворен, на някои е затворен пътят за волята.

Сега малко хора има, на които пътят е отворен за Любовта. Вследствие на това ние се намираме във всяко отношение в едно противоречие. Как ще си обясните? Вземете хора, които вярват в Христа. Вземете ги и ще видите, какви големи противоречия имат. Всички вярват, че Христос дошъл да спаси света, всички вярват, че Христос се е пожертвувал, всички вярват, че е възкръснал, но пътят на това разбиране не е отворен. Пътя за Любовта не са разбрали. Те държат външната страна на християнството.

Питам: физиологически и биологически може ли едно дете да завърши

своето развитие, ако бащата и майката не му помагат? Не може, по никой начин не е възможно. На туй дете му трябва една утроба и му трябват разумни същества, които да са съвършени. Бащата и майката са два полюса, които са свързани с Вечното Битие. Те представляват всичките материали, които са необходими за съграждането на човешкото тяло. След туй се съгражда човешкото тяло и туй Божественото начало – туй, което го наричат дух, туй, което го наричат разумна душа, туй, което чувствува реално, и след това умът – туй, което мисли, туй, което прави формите; след това сърцето и човешката воля. Те са цели светове, които се влагат в човека. Трябва умът да ги изучава. Дотам, додето са достигнали, има хиляди години да ги изучавате.

Сега ние се намираме в едно противоречие да се доказват нещата. Ти не може да доказваш никога истината на един слаб човек. На един сляп човек ти не може да докажеш, че има светлина, немислимо е. На човек със здрави очи можеш да докажеш. Но на един човек, който не мисли, ти нищо не може да докажеш. На един човек, на когото сърцето не работи, на един човек, на когото волята му не работи, какво ще направи? Той най-първо трябва да има една воля, като човек.

Идеята за Бога хората са взели като търговско предприятие. Туй трябва да го знаете. Искат да използуват идеята за Бога, за нашето благо. Бог е една същина. Великото благо на човека е туй, Божественото начало, в себе си. Какво нещо е Бог? Ти като съзнаеш, че в света има Бог, ти ще бъдеш еднакво справедлив към всички същества в света, в каквато и форма да са те. Ти имаш отношение към тях, нищо повече. После, ти ще разбираш езика на нещата, ти ще разбираш езика на всички същества, ще знаеш да се разправяш с тях. Сега един българин, ако той иска да се запознае с един французин, трябва да знае езика. Един българин, ако иска да се запознае с един англичанин, трябва да знае английски. Един българин, ако иска да се запознае с един германец, трябва да знае германски и т.н. Един българин, ако иска да се запознае с едно същество, с един ангел, трябва да знае ангелския език.

Сега може да попитате: „Има ли ангелски езици?“ В речника на един ангел думите нямат две значения. Всяка дума има едно специфично значение. И в ангелския свят, когато ангелите говорят, ако ти една дума не разбираш, ти не може да я произнесеш. Щом разбираш думата, ти имаш глас, може да говориш красиво. Ако някой ангел може да ти говори и ти от неговата реч ще разбираш има ли намерение да изпълни туй, което

обещава. Ако тук-там има междини, ние го наричаме от тъмните ангели, защото има тъмни ангели. Има и такива ангели. Когато в човешкия език като кажеш една дума, има много значения. Като кажеш думата „любов", има много значения. Когато залюбя кокошката, подразбирам, че тя трябва да влезе в тенджерата. Когато залюбя едно агне, трябва да го закачат за крака на куката. Когато залюбя един богаташ, разбирам, че трябва да му изпразня джобовете. Когато залюбя един учен човек, трябва да взема книжка от библиотеката. Това е едно разбиране. Това е едностранчивост на човешкия живот. Така мисли човек, защото изхожда от своето материално гледище. Всичките хора имат високо понятие за себе си. Никой не иска да бъде излъган.

Когато първите ангели, които създадоха лъжата, които ние наричаме с името […]. След като проповядвал своето учение, разпространило се на Земята, един от неговите ученици дошъл, че го излъгал. Той го повикал и му казал така: „Ти моите неща на мене няма да ги даваш. Ти на мене ще говориш истината. Такива долапи аз ги създадох за другите, а не за себе си."

Следователно ние не се нуждаем от нашите долапи. Помнете, че всеки един ученик, каквото и да проповядва, щом хората започнат да ви поднасят вашето учение, вие няма да сте доволни от него. Ние в света се радваме на онова, вечното. Онова, което ни радва, е нашият дух. Онова, което ни радва, е нашата душа. Онова, което ни радва, е нашият ум. Онова, което ни радва, е нашето сърце. Онова, което ни радва и може да подтиква нашата воля, то е Божественото, онова Божественото, вечното. Оттам нещата произтичат. Туй ни радва нас. Макар ние да не разбираме нещата. Тогава не е необходимо ти да разбереш какво нещо е любовта. Ти може да си служиш с любов, без да я разбираш. Не е необходимо да знаем какво нещо е знанието в неговите безкрайни предели. Не е необходимо да знаем какво е Бог в Неговата същина. Ти може да имаш отношение към Бога. Нито Бог е изисквал от хората, че трябва да Го познават.

Познаване на Бога какво значи? Първото познаване е: трябва да станем условие, чрез което Неговата любов да влезе в света. Познавам Бога – това значи да стана условие да мине Божествената любов за благото на всички хора в света.

Ако ние станем проводници на Божествената любов, светът ще се оправи. Трябват свещеници, трябват служители на Бога. Всички трябва да станете служители. Всички трябва да станете свещеници. Всички трябва да

станете проводници. Че има човешки работи, то е друг въпрос. Няма нужда от владици в света. Че има владици, това са човешки порядки в света. Господ няма нужда от владици в света. Има само един владика. Хората са турили много владици. Това са човешки работи. Една църква има в света. Турили много църкви. Един Учител има в света. Турили хиляди учители. Не че това е лошо. Онзи, единственият Учител може да оправи света. Многото учители не може да го оправят. Многото учители може да бъдат проводници на единия Учител. Казано е: Ако ние не станем проводници…

Във всяко отношение може да се приложи учението в света. Не че сегашният порядък е лош. Трябва хората да изпълнят законите на една държава. Ако, да кажем, при един богат човек, който е проводник на Бога, дойде сиромахът и иска пари от него, какво му коства да му даде толкоз, колкото му е необходимо, не както сиромахът мисли? По някой път сиромахът мисли. За сегашните държави е неприложимо учението. Но в Божествената държава бирникът като дойде и някой, който не може да плати, държавният бирник изважда от джоба си и плаща. Всеки, който не може да плаща дълговете на хората, бирник не го турят. Следователно в Божественото царство най-богатите хора стават бирници. Тук стават бирници само големите бедняци.

Тогава аз ви казвам друго нещо. Ако влезете в Царството Божие, владиците са деца, там стар човек не може да намериш. Малкото дете владика го правят. Щом израсне, отвладичват го. Туй дете има право да бъде владика само 3 години. От трите години като излезе, не го наричат владика. Тогава го детронират. Порядките са такива. Най-първо са генерали, а после стават редови. А сега мислим, че редовият е най-простият. Най-големите генерали в Божието Царство, най-големите хора са редовите, а най-малките са генералите. Какво ще кажете на това отгоре? Защото простият редови е тъй умен, тъй учен, че както големият генерал, тъй способен за работа. Тогава какво различие може да направите? Между тях няма състезание. В този свят, щом дойде някой редови, козирува. Казва: „Заповядай!“ На моето място има един редови. Може да се разберем с един генерал. Тук може ли един редови да се възмери с генерала? Тук трябва да посвети най-малко 10–20 години, за да стане генерал, министър. Трябва гласуване, трябва да работи.

Сега ние се отклонихме от въпроса, понеже нас не ни интересува. Това е мода на живота. За мене е важно не формата. Генерал, цар или свещеник, или патриарх, хубави са тия работи. За мене важи умът на генерала; за

мене важи сърцето на генерала, за мене важи волята на генерала, неговата душа и неговият дух. За редовия важи неговият ум, неговото сърце, неговата воля, душа и дух. Щом така са поставени нещата, другите работи лесно може да уреди.

Сега се заражда другото противоречие в съвременния свят. Казват: „Заблуждавате хората!" Казвам: Кога хората може да не се заблудят? Само при едно условие. Всеки един човек, който обича себе си повече, отколкото човечеството, той може да заблуди всеки едного. Всеки човек, който обича човечеството повече от себе си, този човек е, който може да каже истината. За да кажем една истина, [всеки] трябва да ни бъде така обичен, както себе си. Както себе си не искаш да излъжеш, както себе си не искаш да направиш нещастен. И ако всичките хора спазваха само това чувство, веднага ние ще турим едно ново начало на света.

Ние мислим, че целият свят в грях лежи. То е друго заблуждение. Само нашият свят, на Земята, е така. Има светове, дето грях няма. Ако идете на Слънцето, там няма грехове, няма грешници. На Слънцето има отлични същества, които имат отличен ред и порядък. Тия хора са толкоз умни, образуват светлина и пращат енергия да осветяват Земята. Казвате: „Дали има хора на Слънцето?" Има хора, подписвам го с двете ръце. Но не такива хора както на Земята. Не с такива умове, не с такива мозъци, но такива хора, с такива мозъци, които при 2500 градуса не мърдат и при 140 000 градуса не мърдат. За тях е удоволствие да се намерят при такава температура. Ще кажете: „Това е заблуждение!" Аз питам: Откъде ние, хората, вземаме нашата интелигентност? Откъде е дошла интелигентността на Земята? Било е време, когато е нямало хора на Земята. Откъде са дошли те? Казвате: „Еволюция, първата клетка." Но питам: Началото на първата клетка отде е произлязло? Щом е въпрос за първата клетка, може да я турим при ония условия. Спорът не е там. Сега аз с първата клетка не искам да ви доказвам дали има Господ или не. Този въпрос не е за мене. Той е за вас. Вие трябва да го разрешите. Този въпрос аз съм го разрешил. За мене този въпрос е разрешен. Единственият въпрос, който е разрешен. Друг въпрос е социалният. Въпрос, който не съм разрешил. Но въпроса за Бога преди хиляди години съм разрешил.

Друго заблуждение: „Ти преди хиляди години къде беше?" Англичаните казват: „Това е подхлъзване на езика." Христос казва: „Преди да беше Авраама, Аз бях." Казват му: „Ти още 30 години нямаш, как си бил преди Авраама?" Това е противоречие. Преди 1000 години къде съм бил?

Някъде съм бил, разбира се. Не съм бил туй, което съм сега. Преди 1000 години съм бил друго. След 1000 години съвсем друго ще бъда. След 10 000 години, след 15 милиона години къде ще бъда и какво ще бъда? След 15 милиарда години ще бъдете нещо. Вие ще бъдете много повече, отколкото сега. Даже след 1000 години ние по-добре ще се разбираме с всинца ви. Даже с вас, макар привидно, но близките, които се показват, че вярват в моите думи, аз се резервирам, понеже колкото пъти съм ги пипнал за кесията, като погледнат, казват: „Няма какво да делим." Аз питам себе си: „Какво се ползувам, ако излъжа един човек?" От моето гледище по-глупава работа няма. Аз съм богат човек. Аз, който съм бил богат, какво ще се нуждая от петачетата на бедните да ги събирам в моята каса? Ако ги събирам, тия хора плачат. Защо ми са на мене, богатия човек?

Тогава питате: „Ти, като си толкоз богат човек, защо не оправиш света?" Аз може да го оправя, вие ще го развалите. Аз мога 10 пъти да го оправя, но вие ще го развалите. Туй показва, че щом съм учен, може да създам закони. Бог поправя света, ние го разваляме. И там е всичкото зло. Ние всинца сме надарени с повече, отколкото можем да носим, но като не разбираме този закон, има противоречие. Всеки човек, трябва да заработи неговата мисъл. Човек трябва да мисли. Истината има едно качество. Когато дойде някой човек при мене, аз може да го изпитам по един начин. Богатия човек, който дойде при мене, ще му дам ключовете на всички каси, ще го оставя на свобода. Като се върне, ще го опитам. Аз имам неща, с които не разбирам моята сила. Възможно. Има възможност той да се изкуси. Не мислете, че аз съм задържал за себе си един плик и той ще ме опита. Ако му оставя всичкото богатство, имам доверие, този човек го обичам. Ако, след като съм го оставил, като се върна, всичкото, каквото съм оставил, той ми го даде, той ме обича. Между мене и него може да има отношение. Той може да остави богатството и аз може да му оставя богатството. И аз може да му услужа, и той може да ми услужи. Между нас има правилни отношения. Така трябва да разсъждавате. Дали може да го направя или не, то е друг въпрос. Защото сега има известни препятствия при сегашното наше разбиране.

Казвам сега: Този Тома и в нас, този регресивен ум, реалното, този Тома все ще ни води в пътя на остаряването. След като остареем, какво добиваме? Светският човек остарява и религиозният човек остарява. Ученият човек остарява, царят, всички остаряват. Питам тогава: В какво седи различието? Едно различие има само: кой е на правата страна. Онзи

човек, който може да подмлади себе си, той е на правата страна. Онзи, който не може да подмлади себе си, който и да е той, той е на кривата страна. Ти може да си пред гроба си. Не знаеш какво се крие. Смущение имаш, викаш един лекар, втори, казваш: „Моля, помогнете!“ Ти умираш със скръб. Мислиш, че си разбрал живота.

Сега, онези още не са правели опити да излязат из тялото навън. Не трябва да ви разправям за излизане из тялото навън по единствената причина, понеже при сегашното разбиране телата на хората са като затвори. Има мнозина, на които не е позволено. Щом излязат, ще им теглят куршума. Казват: „В тялото ще седиш!“ Грешници са. Има хора, които са свободни и може да излязат вече от тялото навън. Той даже може да преобрази своето хилаво тяло. Няма никаква мъчнотия за това. Черните хора на миналото сега започнаха да ги подмладяват, да ги присаждат. Как ги подмладяват? С маймунски жлези. Не съм против и с маймунски жлези да ги подмладяват. Прави са те. У човека има известни жлези, не е необходимо да се присаждат. В човека има известни жлези на активния живот, на човешката воля. Хиляди жлези има, не 4–5 жлези, които играят важна роля. Всяка жлеза може да се събуди чрез една специфична храна. „Кажете ни сега“ – ще кажете. Не може да кажа, понеже е тайна на природата. Може вас да ви подмладя за 5–6 години и след 10 години пак ще остареете. Когото подмладя, ще остане млад.

Християнството е наука за подмладяване. Аз имам един начин. Аз туй го наричам спасяване. Аз привеждам, християнството е една наука за подмладяване. Туй аз наричам да се подмлади човек: да престанат всички престъпления, които днес се вършат. Туй е една слабост, както старият човек, който може да направи такива неприятни работи. Много неприятни работи може да направи един стар човек. Добре разбирайте какво може да направи този човек. Този, старият човек, като го подмладиш, той ще бъде спретнат, ще живее хигиеничен живот, ще се отнася към всичките хора добре. Всеки един човек, който не знае как да се отнася, който не се отнася добре със своя брат, в моите очи той е стар човек. Всеки човек, който не знае да се отнася добре със своя брат, той е стар човек. А всеки човек, който знае добре да се отнася с брата си, аз го наричам млад. Тъй определям младостта. Младост има, защото зная как да постъпвам и всеки ден може да бъда млад, може и да не бъда. Всеки ден може да възкръсна.

Възкресението, това е събуждане на съзнанието. Когато човек влиза в Божествения свят, казваме: „Всичко е възможно!“ Усещаме крайно

ограничение на живота и се чудим какво да правим. След 8 дни, казва, ще дойде Христос. Христос като дойде след 8 дни… От днес Христос ще дойде след 8 дни. Знаете ли какво ще се случи с вас? Ако дойде Христос и вие не Го познаете, вие ще умрете. Ако дойде и Го познаете, тогава Той ще ви каже: „Блажен е онзи, който види. По-блажен е онзи, който обича, без да му дадеш нещо.“ Има млади момци, момата като му даде 200–300 лева, той ще я обикне. Да обича младата мома, без [тя] да даде нещо; освен че тя няма да даде, но той да даде нещо от себе си, това е любов. Какво значи „без да види“? Не само че няма да ти дадат, но ще дадеш. Да покажеш, този човек, който нищо не ти дава, да го обичаш. Това е този, който без да види и повярва.

Защото може да повярвате тази истина, която аз проповядвам. Това не е учение за 1000 години. Ще повярвате и днес може да проверите тази истина. Това е учение, което може да ви направи свободни. Това е учение, което може да подмлади вашия живот. Това е учение, което може да ви измени, да бъдете добри. Това е учение – и като търговец, и като лекар, навсякъде може[ш] да приложиш това учение. Аз не проповядвам едно учение, че всичките хора да бъдат еднакви или че всичките хора да живеят както сега. Но да турят една единица на 7-те и да стане 8. Нищо повече. Или какво означава? Търговец си. Ще внесеш любов след любов. Гледай с любов. Работи с любов. А зад любовта върви мирът. Учи с любов. Навсякъде работи с любов. Да ти е приятно, че можеш да вършиш работа. И няма да бъде вечно. Петдесет години ще има разнообразие в живота.

Сега тъй, както ви говоря, гласът [ми] ви мяза на стражарски. Може да ви говоря по-меко. Може да опитам, понеже законът иска да бъдете свободни. Вие не сте доволни от сегашното си състояние. Няма някой от вас, който да е доволен. Някой е стар, трябва да се подмлади. Някой е болен, трябва да оздравее. Някой е сиромах, трябва да забогатее. Някой е неразвит, трябва да се развие. Хиляди работи има в нас, които са необходими, не може да отлагаме. Не може да кажем: „Може и без това!“ Не, не. Всичко трябва да имаме. Ние трябва да имаме дух; ние трябва да имаме богата душа; ние трябва да имаме богат ум; ние трябва да имаме богато сърце; ние трябва да имаме силна воля. Сега ораторите така говорят. Турците казват: […] Аз харесвам характера.

Имам един пример. В Америка един богат, скържав американски милионер, който никому нищо не давал. Който и да отиде, нищо не давал. Отива една млада мома, красива, пращат я от едно благотворително

дружество да иска помощ. Той я погледнал и сърцето му трепнало. Казва: „Какво искате?“ – „Господине, 1000 долара ни трябват.“ – „На Ваше разположение.“ На драго сърце дава доларите. Казва ѝ още: „Ако обичате, пак елате!“ Но тя като влиза, поусмихва се, хваща го за ръката. Седи американецът и си мисли: „Откъде дойде този дявол, 100 000 долара отидоха!“ Много хубаво дойде. Той пак се бори в себе си. „Дано и втори път дойде този дявол!“ Питам: Лошо ли е да идва такъв дявол в дома ви? Ти ще имаш красив образ в себе си, красива усмивка, блестящи очи, лице, ръце. Туй същество, то е като някой ангел. Аз го считам един ангел в женска форма. Като бутне със своята магическа тояжка, всичко става. И онзи казва: „Дано този дявол дойде!“ Той усеща, бори се със себе си, че е взето нещо, но казва: „Дяволът да дойде втори път.“ Той, като се усмихне [тя], казва: „Госпожице, да Ви кажа, никога не съм имал такова уважение, както към Вас.“ – „Бих желала моите отношения към всичките мои сестри да са такива, както към мене.“ Може да бъде и ще бъде. Казва: „Този дявол ме спъна. Дано дяволът дойде!“

Когато любовта проблесне в човешкото сърце, животът се променя. При един скържав богаташ, има си своите причини за това. Ако ние не сме в състояние, ние казваме, че Господ ще направи това, ще направи онова. Как ще го направи? Ако ти, който отиваш да проповядваш на хората, не вярваш, как ще ме накараш да вярвам в това, в което ти не вярваш? Сляп слепеца не може да води. И двамата ще паднат в ямата. Казва Христос на Тома: „Ти вярваш на своя пръст повече, на своята ръка вярваш повече и на своите очи вярваш повече, отколкото на вътрешното.“ Има нещо по-реално от ръката. Има нещо по-реално, което не виждаш. Има нещо вътрешно, на душата, на ума, на сърцето. Има нещо вътрешно на сърцето. Не че ги виждаш; ти не ги виждаш, но ти ги чувстваш вътре. Не че виждането не е хубаво, но туй виждане, което имаме, то е резултат на човешкия дух.

Казвате: „Блазе на ония, на които Христос се яви!“ Че, този Христос не може ли днес да се яви на хората? Че, онази любов, която прониква в един ден, не е ли Христос? Онази млада мома, която се е влюбила, не е ли Христос? Онзи търговец, на когото сърцето е отворено, не е ли Христос? Онзи сиромах, който е доволен от живота, не е ли Христос? Навсякъде е Христос. Казва: „Трябва да идете и да проповядвате и Аз ще бъда с вас. До скончанието на века с вас!“ „Даде Ми се всяка власт на Небето и на Земята.“ Това подразбира: в човешките умове, в човешките сърца, в човешките души. Христос оперира със Своята любов и ще дойде един ден,

когато всичките препятствия ще се стопят, както се стопяват снеговете по планините. Ще потекат всичките тия богатства към долините. Туй ще стане сега.

Казвам: Отсега нататък, онези, които разбирате, при говоренето направете връзка с Христа. Това е любов, която ще осмисли вашия живот. Може да сте хилав, щом направите тази връзка, вашата хилавост ще изчезне. Ако сте в стеснителни условия, те ще се подобрят. Не че ще станете богат, но положението ще се подобри. Ако вашата памет е слаба, ако вашият ум е слаб, ако вашето тяло е хилаво, щом направите тази връзка, вашето естествено Положение ще се измени. Не туй да бъде една съблазън. Ако аз ви обръщам внимание, ако от невидимия свят ме обичат, какво има тук, на Земята, да ме спъва? Всичките добри хора на Земята мислят както аз мисля. Не мислете, че само аз така мисля. Всичките добри хора мислят така, както аз мисля. И аз мисля както всичките добри хора мислят. И едното е вярно, и другото е вярно. Аз мисля тъй, както Бог мисли. Аз мисля как Бог ще оправи света. Искам да вървя по онзи път, по който Бог се проявява. Всички трябва да станете проводници. Това е разрешението. Това е възкресението. Затова е дошъл Христос на Земята. Той казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“

Любовта внася път в живота. Вярата е път за силата. Надеждата е път за човешката воля, за реализиране на всичките материални блага. Тъй седи въпросът.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

27-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 8.IV.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

НАЯВЕ

„Отче наш“
„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета първите 14 стиха от 6-а глава от Евангелието на Матея.

„Духът Божи“

Ще взема само последната дума на 6-и стих: „наяве“. „Ще ви въздаде наяве.“ Думата „наяве“ е свещена дума. Който разбира, ще види, че тя е мощното, силното, видимото, реалното. Думата „наяве“ подразбира, че неща[та] са оформени, те не са тайна, всичко е явно. И от това, което е наяве, ти ще знаеш какво да правиш. Онова, което ни спъва в света, е туй, което не е наяве. Нас ни интересува Земята дотолкова, доколкото може да ни даде храна, доколкото може да ни даде вода, [доколкото може да ни даде] въздух – неща, които ни са потребни. Нас ни интересува Слънцето дотолкова, доколкото може да ни даде светлина и топлина, доколкото то може отгоре да ни даде кредит. Има хора, които малко се интересуват от небето и звездите. Това е достояние за хора с висок ум, с възвишен ум. Звездите определят културата. За да се занимава човек със звездите, той трябва да е напреднал. Най-първо той трябва да се е учил в звездното училище, а после да се е учил в университета на Слънцето. За много хора тези работи са безпредметни. И те са прави. Безпредметно е говоренето на глухия човек, безпредметна е светлината за слепия човек.

Казвам: Има неща, които трябва да се изучават, понеже цялото човечество се намира в една област на заблуждение. Има едно голямо отклонение от живота на хората. Нито религията им е религия, нито вярването им в Бога е вярване, нито науката им е наука, нито общественият им живот е живот. Цялата култура на Земята се заключава само в гробища. И като погледне човек на почвата, вижда, че тя е само от гробници. Културата на Земята се заключава в измрелите хора. И сегашното поколение ще остави за бъдещото поколение подобна една култура като сегашната и те ще се учат от това, което им е оставено. Питам тогава: Какъв е смисълът на всички тези борби, които сега стават: социални, обществени, държавни? Един ден всичко това ще залезе, както Слънцето

днес залязва. С това аз не искам да ви обезсърчавам. Умният човек разбира защо Слънцето изгрява и залязва, а глупавият човек, като погледне, ще се уплаши.

Сега хората проповядват, че трябва да се вярва в Бога. В кой Господ? В онзи, който хората създадоха? Ние се обезверихме в него. Безверието произтича от този Бог, от човешкия Бог. Това, което твърдят в света, че хората били безверници… Аз не помня досега в цялата история случай, в който човек да се е обезверил в същинския Бог. Ако е въпрос за онези богове, които хората създадоха, прави са – те създадоха безверието. Но когато някой казва, че не вярва в Бога, казвам му: „Прав си, и аз не вярвам. Споделям твоите възгледи.“ Когато срещна някой и ми каже, че вярва в Бога, питам го: „В кой Бог?“ Друг казва: „Едно време аз не вярвах в Бога, а сега вярвам!“ Казвам: „Дай си ръката!“

Новото верую се отличава по това, че то трябва да ни освободи от заблужденията. Новото верую трябва да внесе в света един елемент на разбирателство. С това качество трябва да се отличава. Между хората новото верую трябва да внесе братство. Не братство, както е сега. Защото има братя, които се раждат от един баща и една майка, но след като умрат бащата и майката, започват да се карат за наследството. За друго братство се говори – братство, в което бащата да не умира. Щом в едно братство бащата умира, то е човешко. Пазете се от него. Казвате: „Моят баща умря.“ Не се лъжете. Питам някого: „Къде е майката?“ – „Нямам майка, замина за онзи свят.“ Майката, която заминава за онзи свят, не е майка. Бащата, който заминава за онзи свят, не е баща. Свещеник, който заминава за онзи свят, не е свещеник. Светия, който заминава за онзи свят, не е светия. Учител, който заминава за онзи свят, не е учител. Онзи свят е курорт. Хората искат да отидат на онзи свят, за да се избавят от несгодите на този свят. Но ако те отидат с тези свои разбирания в онзи свят, те и него ще развратят.

От това, което Христос е проповядвал преди години, какво са изнесли вярващите? Какво са изнесли християните от учението на Христа? Аз се чудя на тези изопачавания, на тези тълкувания, които са дали на учението на Христа. И ако Христос дойде днес, Той ще се чуди на изкуството им да изопачават Неговото учение. Като дойде на Земята, Той ще види само кръстове, Той ще види навсякъде образа Си в картини, които се продават, но онова, което е учил, Христос няма да го намери.

Ще кажете: „Не е ли прогресирал светът досега?“ Християнството не е

накарало света да прогресира. Сега, разбирайте ме право. Аз ще ви говоря една истина. Разбирайте нещата тъй, както аз ги разбирам. Когато едно цвете цъфне, става ли промяна в света? Цветът ли кара растението, самото растение, да прогресира или растението кара цвета да прогресира? Цветът ли прогресира или растението? Казвате, че онова, което вие сте създали, вашето християнство, е накарало човечеството да прогресира. Това е заблуждение. Питам: Коя религия е накарала воловете да прогресират? Коя религия е накарала растенията да прогресират? Коя религия е накарала океаните да прогресират? Коя религия е накарала Слънцето да прогресира? Я ми кажете! Може да кажете, че аз съм безверник. Да, аз съм един от големите безверници. Аз съм човек, който не вярвам в никаква лъжа, в абсолютно никаква лъжа не вярвам. Не вярвам в никаква несправедливост, в никаква злоба, в никаква омраза, в никаква завист. Аз съм човек, който не вярва в нищо подобно. И досега още аз не вярвам, че хората умират. Казвам: Това е лъжа. Според мене който умира, той се преструва. Ако бих имал време, щях да взема едно дърво и да нашаря този, умрелия и той ще стане. Но аз съм много занят с работа.

Та, хората не разбират и те са изопачили свещените думи на живота. Ето, Моисей, който беше един от просветените ученици на тайните учения, и той е казал: „В който ден ти престъпиш великия закон на живота, ти ще умреш.“ Какво показва смъртта? Едно престъпление. След това на умрелите държат надгробни речи и казват, че умрелите трябва да се почитат. Умрял човек да почиташ! Че тогава турете кръстове на всички умрели волове. Защо и те да не се почитат? Турете кръстове на всички умрели дървета. Не! Почита се животът, който Бог е създал. Ако човек иска да се освободи от смъртта, той трябва да дойде до новото верую в света. Ние сами се умъртвяваме. Ние сами умираме, по наша причина. Всички трябва да се убедим в едно нещо. В какво? Че първото престъпление на хората се заключава в това, че те затвориха проводниците на Божията Любов в себе си и останаха с човешката любов, в която стават всички промени в света. Ако ти обичаш едно агне, какво става с него? Обичта ти към агнето се заключава в това, че то непременно трябва да стане жертва за твоята любов. Ако не го обичаш, няма да го ядеш. Но понеже го обичаш, то трябва да стане жертва.

Казвате: „Може ли без храна?“ Коя е естествената храна за човека? Ние сме забравили коя беше първоначалната храна, която беше дадена на хората и заради която им затвориха вратата на рая. Вследствие на това

остана хората да се хранят с мърша. Ние изоставихме Божествената храна. Тя седи някъде настрана, а сме започнали да се храним с храна, от която умираме. Разправяше ми един от Шуменско, някъде от Каспичан. Там в едно село имало завъдени много орли. Някой турил отрова в храна, от която тези орли да ядат и да се умъртвят. Които яли, все измрели, но единствен един останал незасегнат от отровата, [защото повърнал храната]. Та, сега и ние, които сме се наяли с отровата, умираме. Някои, които ядоха и изплюха храната, оживяха.

Мнозина са ме запитвали, казват: „Какво е казвал Христос?“ Че, във времето, когато Христос беше на Земята, нямаше голям каяфет. Сега са Му турили голям каяфет, че Той Себе си не може да познае. Ние искаме да подигнем Христа повече отколкото трябва. Мисля, настанало е времето да направим онзи опит. Той ще стане. Мисля, като анекдот минава. Някъде в Европа имало един часовник, направен, че всеки обед 12 души апостоли, направени от злато, като стане 12 часа, излизат всички. Най-после дошъл един, на когото му трябвали пари. Взел той тези апостоли и ги направил на пари, на тяхно място турил друго нещо. Като го попитали де са апостолите, той казал: „Пратих ги да проповядват.“

Казвам: Онези неща, които са наяве. Има един биологичен закон, който трябва да изучавате. Трябва да изучавате отношението на Земята към човешкия организъм. Трябва да изучавате отношението на звездите към човешкия организъм. При това [трябва да поставите в действие] онзи вътрешен принцип, туй, което хората наричат любов. Единственото реално нещо в света, това е Любовта. Тази Любов, която е създала всички организми. Това аз разбирам. Тази Любов е създала всички растения, всичко е създала. Тази Любов е родила и слънцата. Цялото небе и всички тези неща са родени от Любовта. Казвам: Ако може да разберете, [добре]; ако не можете – оставете това. Всички тези неща са родени от Любовта. Как ги е родила? Родила ги е! Тогава, другите понятия, които трябва да имате, са следните: Слънцето представлява само един фенер в Божия град. Милионите слънца, това са фенери запалени, за да осветляват жителите на Божествения свят. За нас Слънцето е нещо много голямо, но за тях е един голям фенер. Какво понятие ще си съставите за тези хора, които създават слънцата като фенери? Тогава трябва да има един фенерджия. Сега да оставим.

Сериозна работа е проявлението на Божественото. Най-първо Бог се проявява чрез Земята. Земята е един проводник. Понеже казва Писанието,

че Бог взел пръст и от нея направил човека. Значи, ти не може да разбереш Бога, ако ти не разбираш Земята. Тя е негов проводник. После, Слънцето е проводник преди човека. И то е друг проводник. Ако не може да разбереш Слънцето, не може да разбереш и Бога. Сега хората разбират прямо. Те трябва да разберат Земята, трябва да разберат Слънцето, трябва да разберат след това звездите и най-после Онзи, Който е построил света. След като разберем Земята, може да разберем един порядък в света, сносен за сегашния живот.

Всички хора страдат. Причините на страданията на съвсем друго място се крият. Причините не са в материалните несгоди. Те са на втори план. Всеки човек на Земята не е поставен там, дето трябва да бъде. Според този закон, който ние знаем, всеки човек трябва да се роди на своето място. Ако ти [не] се родиш на което място трябва на Земята, то през целия си живот ще бъдеш нещастен. Ако тебе Слънцето не те види там, дето трябва да се родиш, ти пак ще бъдеш нещастен. Сега, възражението е: „Как може да се роди там?“ Като дойде Христос, де трябваше да се роди? В някой царски палат, на някое канапе ли? Не! Роденият, който трябва да се роди отнякъде, трябва да го носи една майка, пълна с ония възвишени идеи. И бащата също. И ако има братя и сестри, всички трябва да бъдат духовни, да наследят тези неща. Че като се роди, да носи нещо. Трябва да имаш майка, която да те обича и никога в живота си да не съжалява, че те е родила. Трябва да имаш един баща, който всякога да е радостен, че е родил такъв един син като него. Туй е най-първото биологическо условие – че ние трябва да познаваме Земята. И когато този земен живот трябва да го напуснем, да отидем тогава и на онзи свят.

Онези, които проповядват, трябва да кажа де е онзи свят. Че, извън Земята ли ще живеем? Де е онзи свят? На Месечината не е, защото казват, че тя е пуста, живот няма. Да е на Слънцето онзи свят – там има голям огън. Някои казват 45 милиона градуса, други турят повече. Туй са научните теории. Учените хора имат право да създават теории, но дали те отговарят на истината или не, то е друг въпрос. Един учен човек може да предполага. Ние считаме, че туй е криво. Човек само предполага. Ние не може да обвиняваме учените хора, не можем да обвиняваме религиозните хора, че са се заблудили. Не, засега се изисква: ние трябва да се пазим от едно заблуждение, което виждаме, което съществува в света.

Как е поникнало това заблуждение? То се дължи на деня и на нощта. Единственото нещастие [е там], че има едни хора, които се раждат денем,

други, които се раждат нощем. Следователно тези хора, които се раждат вечерно време, в тъмнината, колкото и да ги учиш, те винаги остават на особен възглед. А засега се раждат вечерно време повече хора, отколкото денем. Вследствие на това те са направили цял един органичен свят. Но учените хора, които са родени вечерно време, в тъмнината, всички свещеници, които са родени в тъмнината, философи, поети, пишат в тъмнината. Техните възгледи за нещата се отличават. Щом дойде денят, те имат вече съвсем друго понятие. Вие казвате: „Защо светът е опак?“ Накарайте хората да се раждат денем. Ако туй не може да направите, светът ще задържи туй положение, каквото е сегашното. Който и учител да дойде да проповядва каквото и да е учение, каквато и да е религия, той не е в състояние да оправи света при сегашното органическо устройство, каквото светът има. Той трябва да го преустрои по законите, които съществуват в живата природа. Туй не е произволно.

Питам тогава: Ако един човек избере да стане търговец, кои са причините? Ако друг избере да стане поет, кои са причините? Ако трети иска да стане държавник, кои са причините? Ако друг иска да стане лекар, кои са причините? Не всеки може да стане лекар, не всеки може да стане музикант, актьор и т.н. Всеки е роден за нещо в света. Човек не може да се занимава с всички професии. И виждаме, че в природата има нещо разумно. В света, в който живеем, който е определил биологически, физиологически, анатомически, тъй че ни е турил под известен ред на нещата. Ако ние престъпим законите, всичко в нашия живот се обръща надолу. Един търговец, който е роден за търговец, той нещастие не може да има. Той не се смущава в такива спекулации. В истинския търговец спекулации няма. Той е човек на реалното. Като дойде някой при него, на вяра никога не дава. Той е материалист. Казва [някой], че [иска] едно кило захар. – „Имаш ли пари?“ – „5 лева.“ – „За 5 лева ще ти дам.“

Поетът пише винаги туй, което е реално, което е станало, а не което не е станало. Той, като опише едно нещо, ще го опише тъй както е. Като описва един вол, ще го опише както е, няма да пише, че рогата му са един метър дълги, че опашката му е 4 метра. Ще опише точно рогата и опашката. После, един поет, който ще пише за млекопитаещите, трябва да измери поне на 10–1000 вола колко са дълги рогата, после дебелината им; после дължината на опашките, после козината и след това да даде точно описание като учен човек. После малко да изучи тяхната психология. Да види с какво се хранят, храната каква е. В планината, там царска храна има

ли? В планината царска храна не може да има. Бих повярвал, че има царска храна, но царска храна няма. Може да ме убедите, възможно е да повярвам, ако може да ми се доставят аргументи. Аз съм скептик. Може да ми се дадат нови аргументи, нови факти и във вярата, и в лъжата.

Единственото нещо, в което вярвам, това е истината. За мене истината е последен резултат на природата. Аз вярвам в истината по единствената причина, че зад истината няма нищо друго. Единственият верен резултат зад всички нейни прояви, това е истината. Когато някой ми говори за добро, за разумност, за любов, за истина, туй е последен резултат. Доброто подразбира справедливостта, правдата. Под думата „добър“, „справедлив“ разбираме разумен. Под думата „добър“ и „справедлив“, „разумен“ разбираме любов. Под думата „добър“, „справедливост“, „разумност“, „обич“ разбираме истина. Така върви за мене. Истината я познавам по единствен признак. Един признак имам за нея: тя всякога носи пълна свобода и за ума, и за сърцето, и за волята. Туй значи истина. Това, което при всичките условия остава. Моят ум да мисли тъй, както аз схващам, моето сърце да чувствува тъй, както аз чувствувам и моята воля да работи тъй, както аз искам да работя – аз туй наричам истина, аз туй наричам свобода.

Та, казвам: Най-първо, ние трябва да проучаваме. Може да се пише за любовта, но любовта е обусловена в света. Вие вземете кое и да е семейство: колкото и голяма любов да имат, оставете семейството гладно 7–8 дни, веднага любовта ще изчезне. Колкото и да съществува любовта, ако влезе болестта и няма кой да помага, тази болест ще развали условията на любовта. Болният човек, като влезе болестта, той не мисли вече за любовта, но мисли само за болестта си. Той целия ден охка. Може да му говориш за любовта, той казва: „Ако ме обичаш, махни болестта ми!“ Може да говориш на гладния за любов, той казва: „Ако ме обичаш, махни глада, който ме мъчи!“ – „Той Господ ще помогне.“ – „Не вярвам – казва – в този лъжливия Господ.“ Безверник е той. Казва: „Иди в дома си, помоли се на Господа и Той ще ти помогне.“ Че, ти си човекът, [който трябва да го нахрани] в дадения случай. Ти не си длъжен през целия си живот да го храниш. Ти един човек имаш право само веднъж да го нахраниш. Ето аз как разбирам, само веднъж да нахраниш. Сега има 500 милиона християни. Щом аз нахраня един християнин веднъж, той трябва да посети всичките 500 милиона християни. Когато ги обиколи всичките, той има [право] само един обяд да иска от мен. Аз имам право само един обяд да искам от

когото и да е. А той се изтъпанчил и казва: „Нали вярваш в Господа?“ В кой Господ? Че, той няма никакъв Господ! Щом ти искаш целия си живот да останеш при мене, ти нямаш никакъв Господ. Аз не искам да остане при тебе целия живот. Ако ти си един вол и искаш да останеш през целия си живот, аз ще те впрягам, ще те храня със слама и ще те залъгвам, че това е волята Божия, даром ще служиш, никакви пари. Аз в света не искам да съдя никого по единствената причина, понеже не е моя работа. Когато намеря един болен човек, аз не го питам: „Защо си болен, че как така?“ Аз не го съдя, но казвам му така: „Много добре е, че си болен!“ – „Защо?“ – „Защото ще се запознаем с тебе. Аз ще те изцеря и ти ще ми благодариш.“ Болестта навреме е дошла. Какво ми коства на мене да го излекувам? Само при едно условие. Този метод, с който ние знаем да лекуваме, не искам да го поверявам на сегашния свят. Понеже, ако го поверя, всички лекари ще измрат гладни. Предпочитам да има болести, отколкото лекарите да измрат. Лекари и болни ще се запознаят, ще има приятелство между тях. Като дойде лекарят, ще го хванеш, ще кажеш: „Братко, аз ти дължа нещо.“ Защо боледува? Защото този болен и този лекар в миналото съществувание са имали вземане и даване, били са търговци, единият е останал да дължи нещо на другия. Сега Провидението, за да ги избави от едно противоречие, който има да дава, се разболява, другият, който има да взима, става лекар и по закона на Любовта, [болният] дава 100–200–300 лева, казва: „Да си платя дълга.“

Аз не казвам да вярвате в тези работи, но ако може, да вярвате в мене. После не да ми кажете: „Ще ме извините, заблуди ни този човек.“ Аз го представям тъй, както когато ходите на киното и казвате: „Видях еди-кой си умрял.“ Това са сенки, това са арменски долапи, картини. Казвате: „Ние видяхме.“ Това са сенки, някакви картини. Има една реалност зад филма. Тя не е тази. филмът не представлява реалността. Това са сенки, това е така сглобено.

Мене ми разправяха как на филма разпъвали Христа, че горкият Христос се измъчвал. Казвам: Туй е модерно изобретение. Съжалявам, че няма един филм как Го съдил там Пилат, как бил извеждан. Щеше да има нещо много красиво, Христос тъй, както върви с кръста Си. На филма много хубаво щеше да бъде, по еврейски. Там е филмувано, но сега ако дойде, няма да го позволят. Съществува той, аз съм го виждал, аз съм бил зрител на такъв филм. Ако сега ви кажа някои работи, не искам да се зароди у вас друга някоя мисъл.

За мене истината седи във вижданeто в света – туй, което вие трябва да държите. Защо е създадена Природата, този въпрос оставете настрана засега. Какво отношение има любовта в света, и този въпрос оставете настрана. Как ще се оправи светът – и него оставете настрана. Какво отношение имате към Земята, какво отношение имате към Слънцето. Че ти си изопачен човек. Лекарите казват, че аномалия има. Казвам: Ти нямаш отношение към животворните лъчи, към лечебни лъчи на Слънцето. Казвам: Ти не може да растеш в живота – ти нямаш органическа сила, ти нямаш връзка със зелените лъчи на Слънцето, които дават подтик за растене. Ти не може да мислиш – ти нямаш връзка с жълтите лъчи на Слънцето, които дават подтик на мисълта. Ти нямаш смелост, нямаш доблест – нямаш връзка с виолетовите лъчи. Ако добиеш тези лъчи, изведнъж ще добиеш тези качества. После, за да добиеш всички тези качества, трябва да вземеш от Земята съответна материя. Защото едни лъчи на Слънцето изискват съответствуващи проводници, съответствуваща материя, която да работи. Туй е цяла философия, която сегашните биолози трябва да изучават.

Сегашните хора казват: „Много деца трябва да раждаме.“ Нас не ни трябват много деца да се раждат. Децата да се раждат със здрави глави, със здрави дробове, със здрави стомаси. Коя глава е здрава, кой ум е здрав? Който не върши престъпление. Кой е със здрави дробове? Който в чувствата си не може да допусне едно престъпление. Кой е със здрав стомах? Който не може да допусне във волята си нещо противоестествено. Онези, които вършат престъпление, всякога тяхната стомашна система е в анормално състояние. Престъпниците до това са дошли. Има едно съотношение между мозъка, между едно анормално състояние на стомаха и между едно възбудено състояние. Основата на мозъка има известно съотношение, тъй както има съотношение между петната на Слънцето и плодородието на Земята. Доказали са, че при повече петна на Слънцето има повече дъждове, има повече плодородие, а при по-малко слънчеви петна – по-малко женитби и по-малко плодородие, повече крахове, фалити. Ако някой изнесе тази статистика, тя е толкоз суха, толкоз безпредметна за вас. Вие не сте изучавали анатомия. Тя е най-сухата наука в медицината. Най-трудна работа е за медика да изучава сухи кости. Някои мускули, някои нерви, артерии да минават, после трябва да ги облечеш физиологически с какви мускули са облечени.

Та, статистиката някой път мяза на анатомията. Красива наука е

статистиката. Едно съотношение има, което показва, че според каквато е човешката мисъл в известни поколения, според каквито са човешките стремежи, даже злините, каквито са престъпленията на хората, такава култура се създава в света. Сега, тези са общи изводи.

В света вие се намирате в едно самозаблуждение. То седи в следното. Представете си, че вие сте затворени във вашата къща, затворени са прозорците, въздухът се развалил така, че вие не може да дишате и на вас не ви дохожда на ум да отворите прозорците да влезе чист въздух, нито да излезете навън. Казвате, че сте се учили вътре да живеете и прозорците не искате да отворите. В какво седи вашето нещастие? Напуснете къщата, излезте на планината. И сегашният порядък, който имаме, мяза на една задушна къща. Трябва да отворите прозореца или да излезете на планината, да излезете от този ред и порядък. Сегашните хора се намират в страшна задуха, в един страх.

Преди няколко дни дойде един стар човек, работник, някъде работил на държавата. Оставали му 4–5 години да се пенсионира, той на 67 години дошъл да търси служба в София. И като седял, загазил. Тук ходил, ударил на камък, там ходил, хванал се за мен, казва: „Сега ти ще ми помогнеш.“ Казвам му: „Като беше млад, къде беше, ами сега, като остаря? Сега не мога да ти помогна. Сега искаш да ти помогна, пари да ти дам. Единственото нещо, което мога да направя, е: днес имам обед, един обед ще ти дадем.“ – „Пъдят ме вече от хотела, загазил съм.“ Ходил при религиозните, при най-светите врати ходил, три месеца хлопал навсякъде, не са [го] приели. Обещавали, но не са го приели. Казвам му: „Аз зная защо не те приемат. Изпитват вярата ти. Ти си вярвал в едно учение, изпитват вярата ти.“ Ще оставим този въпрос.

Някой ще вземе този въпрос, за да обвинява другите. Но това е криво вярване. Този старец не е имал едно правилно схващане за живота. Сега на 67 години, аз го виждам, той вече има една опитност, иска един уреден живот. Иска да има едно старопиталище, иска да има кой да му служи. Питам сега: Къде ще го туря, кой ще му служи? Кого да ангажирам? Да отида аз да му слугувам, това не мога да направя, понеже аз и на себе си не слугувам. Голям аристократ съм, и на себе си не слугувам. Де ще отида, едва ще мога да му дам един обяд.

Някой ме счита, че съм много скържав. Аз другояче разглеждам. Аз почти никаква услуга не правя. Ще дойде някой, ще му дам 100 лева, той казва, че съм му направил услуга. Тези пари не ги сякох аз, нито съм

работил за тях. Когато аз работя, не работя за пари. Когато дойде някой при мене и иска милостиня, не мога да му дам нищо. Аз отивам един ден, 4–5 часа работя с мотиката и дам парите на него. Туй считам за едно основание. Но аз работя за пари, които никога не може да дам в ръката на човек, който греши. Ако една моя монета влезе в ръката ви, през целия ви живот ще остане в джоба ви. Отиваш на бакалина, даваш тази монета, но като тръгнеш, тя е пак в джоба ти. Отиваш при лекар, той те преглежда, даваш тази монета, но после бръкнеш, пак е в джоба ти. Като говоря това нещо, то е само за обяснение.

Казвате: „Дай ни една такава монета." За нищо аз не ви давам. Аз ви казвам това само за да ви стимулирам малко. Казвате сега, дали говоря истината или не. Аз може да ви обясня, че тя е най-хубавата монета, която мога да ви дам. На всеки мога да ви дам такава монета, мога да ви дам по една такава монета, ако ми обещаете [4 неща]. Аз мога да ви осигуря, но искам 4 неща от вас: да бъдете добри при всички условия, да бъдете справедливи при всички условия, да бъдете разумни при всички условия и да бъдете любящи при всички условия. Да говорите истината, да обичате истината при всички условия. Тогава не само една, но две монети ще ви дам, ще ми се откъснат от сърцето. Като ви я дам, оттам насетне вие сте осигурени през целия си живот. Може да свършите университета. През целия си живот може да отивате до Месечината, може да отивате до Слънцето, по целия свят може да плащате и да се разхождате. Сега, ако някой от вас е кандидат, може да дойдете някой път при мене. Аз зная, че много кандидати ще се явят. Ще ви предложа един голям конкурс и който издържи конкурса, ще вземе.

Сега казвате: наяве. Една истина има в света. Всички неща, всичко в света е зависимо едно от друго. В света има две възможности за прогрес. Единия начин го наричат във философията великото голямо, а другия – великото малко. Да започнем с великото голямо. То е най-мощното. Всеки трябва да започне с великото малко в света. Трябва да започнем с онзи закон. Ти имаш условията, вече дадено ти е. В света Бог всичко ти е дал. Сега този Бог, в Когото аз вярвам, е дал всичко. Ти най-първо трябва да се отречеш от всичко това, което ти е дал – ти няма да го употребиш за себе си, за своя живот, а ще го употребиш за Него, за благото на всички хора, за своите ближни. За себе си няма да го употребиш. Ти ще бъдеш последен. След като свършиш всичката си работа, ако ти остане 1–2 минути, може да помислиш за себе си. Ако не ти остане, няма да мислиш. Туй значи

самоотричане.

Ако вървите по този закон, ще дойдете до другия закон, да направите другото твърдение, до великото голямо, да добиете свободата на човека, да видите в какво седи свободата на човека. Защото свободата на човека седи той да има власт, той да има сила, да има любов, истина. Той, за да бъде свободен, трябва да има не земя, голяма като София, но като Земята. За да бъде свободен, той трябва да има земя, подобна [на] Земята, подобна [на] Месечината, или пък като Слънцето. Туй разбирам свобода. Ако нямаме едно Слънце на разположение, каква свобода е тази? Ти може да си гражданин на София. Аз искам, като имам свобода, да имам цялата Земя на разположение, че тогава ще викам хората, ще покажа своите чудеса. А сега има 4–5 декара земя и цял въпрос прави.

Та сега, въпросът е: наяве. Трябва всички да се заемете с проучаването на Земята. Съвременната култура е лишена от много блага на Земята. Лятно време ние ходим с животински обуща и ни е страх да се изуем боси. Крайности има. После, не знаем как да си направим дрехите, за да може да проникне слънчевата енергия. После, не знаем как да стъпваме на Земята и да възприемем от нейната енергия.

Земята е много взискателна. Много от съвременните разстройства се дължат, че човек няма от тази потенциална сила, която дава Земята. Ако ти нямаш тази земна енергия, ти не може да имаш един устой. Силите на Земята трябва да минат, тази енергия, този устой трябва да се яви. Вечерно време не трябва да легнеш, но вечерно време трябва да коригираш всичките слънчеви енергии към центъра на Земята и от центъра на Земята трябва да възприемеш енергиите на Земята. А сутрин трябва да направиш обратното: всичките земни енергии трябва да ги препратиш към центъра на Земята и ще възприемеш слънчевите енергии. Туй е цяла една наука, която може да създаде щастие на цял дом, може да създаде добро семейство и дълговековен живот. Онези, които говорят, че чесън и мляко са яли, на мене да ми разправят тези работи, че чесънът и млякото са продължили живота им. Тези хора са яли млякото не на болните крави, те са яли млякото на здравите кози. Вие искате да излекувате един охтичав – давайте му козе мляко, а не кравешко мляко. Козите мъчно заболяват от охтика. Не зная дали магарето заболява от охтика.

Ние виждаме в цялата природа любовта. Ако аз се влюбя в едно изсъхнало дърво, какво печеля? Ако аз се влюбя в една изсъхнала чешма, какво печеля? Ако аз се влюбя в едно загаснало слънце, какво печеля? Ако

се влюбя в един, който е умрял, какво печеля, я ми кажете. Нищо не печеля. Казвате: „Трябва да обичаме." Какво да обичаме? Обича се туй, което носи живот. Следователно, цялата природа, за мене това е животът, това е разумното, което разрешава всички социални въпроси. Социалните въпроси разрешава житото, социалните въпроси разрешава не златото долу в земята. Социалните въпроси разрешава водата, социалните въпроси разрешава въздухът, социалните въпроси разрешава и трудът, който трябва да излезе от хората, че всички трябва да работим.

Ако е за работа, всеки трябва да работи. Сега аз не искам да им давам тези мои правила. Но в нашия организъм донякъде съществува един ред, имаме един малък модел, несъвършен, за разпределение на труда. Всичко в нашия организъм е разпределено. В мозъка има специфични клетки, които възприемат светлината на Слънцето във всичките ѝ гами. 52 гами има, от които само 2 сме проучили ние. Само две гами сме изучили на тази светлина. Всичкото другото е един свят непознат. В мозъка има известни клетки, които възприемат енергиите на Земята. Има известни клетки в мозъка, които възприемат производството; има клетки в мозъка, които възприемат науката; има клетки в мозъка, които възприемат болестите. Всичко това е предвидено за канализация. Всички тези клетки мислят толкова умно, те са толкова умни, че ако ние не ги спъваме, има известни клетки, които предвиждат бъдещето, което ще стане. Казват на господаря: „Според науката, която знаем, туй ще стане." Казвате: туй е интуиция. Те са в специфични бюра, които възприемат от пространството, по радиото го приемат и предават. Някои искат да определят какво нещо е интуицията. Интуицията предвижда нещата, които може да се случат в далечното бъдеще. Може да предвидиш нещата за 10 години, за 20 години. Ти може да видиш нещата и веднага да ги познаеш. Но то е конкретно или Божественото. У всеки човек има един ум, с който може да предвижда нещата.

Ако аз ви разправям за този, невидимия свят – има един свят, който е невидим. От този, невидимия свят аз се справям с видимия и от невидимия свят, който аз имам, се справям с вашия видим свят. Понеже той е крайният резултат. Този свят е един резултат. Не че той е реален, за мене важи. Ако аз се поставя на Земята, от една капка аз разбирам какви трябва да бъдат моите отношения към разумния свят. Главата на човека показва какви отношения трябва да има към този невидимия свят, или към реалния свят, в който нашето чувство е потопено. Според изчисленията се

предполага, че след 3500 години ще имаме на Земята една нова раса, която ще има нови чувства. И Земята ще бъде 10 пъти по-голяма, отколкото сега я виждате. Какво ще кажете? На Земята има планини, които учените хора не ги знаят. На Земята има океани, които учените хора не ги знаят. Ще кажете, че тази наша философия мяза на философията на мравите, които, като изучат Изгрева, казват, че повече от това няма в света. Те казват, че повече от Изгрева няма. Съществуват толкова неща, които мравите не знаят, за които те не са сънували. Значи те са неща, които за бъдеще трябва да се изучават.

Та, казвам сега: Пътят на човешкия прогрес върви в това направление. От туй гледище светът има едно разрешение. В света ще дойде едно разрешение по един естествен път. Сега хората правят опит да поправят света. Ако те не могат да го поправят, светът сам ще се поправи и много естествено. Много пъти се случва следното. Събират се един лекар, двама, трима, лекуват един болен. Те казват: „Употребихме нашата наука, повече не можем да ви помогнем, вече Господ да ти помага.“ Оставят този човек на произвола на съдбата. Този човек оздравява.

Сега съвременното общество е болен човек, ще го лекуват всички лекари. И ако не могат да го излекуват, ще го оставят и той пак ще се излекува. Туй сто и едно на сто е вярно. Ще се излекуват, но хората ще минат през известни опитности, от които не трябва да се плашат. Ново верую в света трябва да влезе. Хората трябва да възстановят вярата си един в друг. Не да вярваш на един човек. Ние в някои хора поставяме по-голяма вяра отколкото трябва, а в други поставяме по-малка вяра отколкото трябва. А в природата на всеки човек ще поставиш толкова вяра, според възможностите му. Някой път нашето голямо доверие ни причинява голяма пакост.

Та, казвам сега: Нещата наяве. Изисква се една нова вяра, която да поставим на опит. Не такъв опит, както детето изпитва майка си, нито майката да изпитва детето си. Все-таки всеки може да изпита природата. Три фактора съществуват за човека: Бог, природа и човек. Човек е детето на Бога и природата. Следователно човек трябва да опита природата, да опита и Бога. Ако той се съмнява, не този Господ, който си създал, но Онзи, в Когото цялото, безграничното битие е потопено. Природата е външната страна на туй Божественото, а пък ние сме външната страна на природата. Може да кажем така: Бог е нашият баща, Природата е нашата майка, ние сме детето. Родени сме от природата да намерим своето място.

И тогава ние искаме да подчиним природата. Какво ще подчиняваме майка си, какво ще спечелим? Не трябва да подчиниш майка си, но трябва да се учиш от нея. Майка ти, която те е родила, ти не може да подчиниш, ти може да се поучиш от нея. Ти не може да подчиниш баща си, който те е родил, но може да се поучиш от него. Ти не може да подчиниш майка си, ти едва може да бъдеш като майка си. Ти не може да подчиниш баща си, ти едва може да бъдеш като баща си. А в сегашното общество казват: „Да подчиним природата! Бог не съществува!" Кое съществува тогава? – „Само ние!" Хората вярват в това, че ние съществуваме. Какво сме направили? Всичките нещастия в света зависят само от нас. Ние, хората в света, създадохме най-ужасните работи, които историята на битието знае досега. Всичките нещастия са създадени все от хората. От памтивека те ги създадоха. Колективно всичките хора така Мислят.

Ние, например, казваме: „Този е лош човек." Трябва да дадем сега обратно движение на тази човешка мисъл. Трябва да се опълчим против онези хора, които са родени в нощта, нищо повече. Защото тези хора са алчни. Те искат да живеят в охолство и удоволствие в света. Те са крайни егоисти в света. За нищо не мислят, цял свят да изгори. Както казал Настрадин Ходжа: „Като умре жена ми, половината свят умира; а като умра аз, целият свят умира." Какво ще роди тази философия? Не, човек не умира. Трябва в нас да има желание, или да престане раждането в тъмнината.

После, ако излезете вън от Земята, не съществува тъмнина. Тъмнината съществува само при известна обстановка. Нашата Земя се намира в една предпоставка. Сега може да ви кажа, има известни научни теории, има учени хора, в миналото случило се, че Земята преди милиони години минала покрай едно черно, загаснало слънце. Че като минала и още не може да се освободи от това влияние. Всичките нещастия се дължат на това. Не само Земята е загаснала, и нашето Слънце е загаснало. Дето казва Моисей: Бог сътвори Земята и Небето, Той дошъл да освободи Слънцето, да освободи Земята от влиянието на туй черното слънце.

Мога да обяснявам причините, но кой ще повярва? Вие казвате: икономическите условия. Икономическите условия в света са резултат на една вътрешна човешка мисъл. Двама разумни хора никога няма да се борят, но двама, които не са разумни, всякога ще извадят нож, ще се борят. Двама разумни хора веднага ще оставят и ще се примирят.

Та, казвам сега: Наяве. Какво се изисква? Вземете сегашните

религиозни хора, всички вземете: имате католици, имате православни, протестанти, баптисти, всички вярват все в Бога. Които са на най-висока степен, които ги наричат светии, съберете ги. Православните казват, че в нашата църква има спасение. Католиците, методистите казват, че спасението е при тях. Тогава де е спасението? Спасението е само от Земята, спасението е само от Слънцето. Туй, което Земята дава, тя дава. Каквото вземеш от нея, то те спасява. Туй, което вземеш от Слънцето, то те спасява. Всички други неща, религия, това са условия отвън, които помагат, но не са фактори. Дали зад религията седи онова мощното, което трябва да разбираме?

Под думата „земя“, то е първоначалното, което ражда. Това е майката, която ражда. Под думата „слънце“, то е туй, което оплодотворява нещата, като дава всички възможности. Това е Слънцето. И когато Моисей, който бил запознат с тези работи, казва: „Да не им се поклониш“… От т[я]х зависи. Ти само ще почиташ баща си и майка си, ще почиташ Слънцето, ще почиташ Земята, няма да ги боготвориш. Единственото същество, което може да боготвориш в света, то е Безграничното, Неузнаваемото, на Което никой не знае името Му, нито образа Му е видял, в Което сме потопени! Туй, което ние знаем, то е нереалното в света. Туй, което ние не познаваме, То урежда всичките ни работи: и като сме на Земята, и като умрем. Дето и да сме, То като мине, ще прокара ръката Си отгоре, ще те поглади и ще каже: „Не бой се, това е най-малката опитност.“ Ти си недоволен, че ти взели къщата – ще ти дадат нещо друго, ще те пратят някъде, ще ти дадат богатство, когато всичките ти скърби и страдания ще изчезнат от душата ти. Сега ние седим и казваме: „Взеха ми къщата, взеха ми жената, взеха баща ми.“ Че как ще бъдеш доволен от един свят, в който всичко ти взимат? Ще дойде един свят, дето никой нищо няма да ти взима. За този свят трябва да се приготвите. Този свят е на Земята. Да не мислите, че аз ви казвам, че някъде? Той е тук, на Земята, той [е] и на Слънцето. От Земята до Слънцето има път, по който може да отивате, има оправено шосе, по което може с кабриолет да идете или с такси да идете. Аз не ви казвам това да вярвате. Когато дойдете до този път, да се подигне вашето съзнание. Като намерите този път, като пътувате, ще кажете: „Отличен е!“

Не искам да вярвате в туй, което не сте видели. Вярвайте в това, което е наяве. Но как да вярвате в това, което не е наяве? Онова, което вашият ум може да разбере, онова, което вашето сърце може да приеме, което вашата воля може да направи, туй е достъпно за вас. Аз не искам да направите

насилие на ума ви, насилие на сърцето ви и насилие на волята ви. Да кажете: „Че как да злоупотребя?“ Но не искам и хората на мене да направят същото.

Тогава: Наяве. Една връзка между всички хора трябва да има. Една врата трябва да има, през която трябва да влезем всички – през вратата на онази Любов, която въздига мъртвите от гробовете. Туй е наяве сега. Когато тази Любов дойде и почнат мъртвите да излизат навън, дошло е времето. Засега, докато само ги носят до гробовете, тази Любов я няма. Щом ги носите и те оживяват, възкръсват, дошла е Любовта. Щом някой умрял се съживи, дошло е времето. Когато не се съживява, не е дошло времето. Виждам във вестниците десетина случаи, някого отиват да го заровят, той стане. Всички се разбягат.

Това е наяве. Тогава ще заключа с един малък пример, който да остане в ума ви. Не си наяве. Един красив овчар се влюбил в една княжеска дъщеря. Дотолкова се влюбил, че вече ще подлудее, не може да си пасе овците. Минава един учен човек покрай него, [той] казва: „Кажи ми цяр, ще си изгубя овците. Влюбих се в една.“ – „В коя?“ – „В царската дъщеря.“ А понеже царската дъщеря в туй царство ходела много скромно, той се влюбил в една от нейните слугини, която се обличала с хубави дрехи със скъпоценности. Той мислил, че е царската дъщеря. Той му казва: „Ти ще намериш тази слугиня на царската дъщеря, че тя ще ти даде цяр.“ – „Може ли?“ – „Може.“ – „Коя е тя?“ – „Тя ходи най-скромно облечена, няма никакви украшения.“ – „Тя какво ще направи?“ – „Тя ще направи да се ожениш за царската дъщеря.“ И на вас казвам: Идете при царската дъщеря, да уреди вашите работи. Тя ще уреди работите ви.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

28-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 15.IV.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ТРИ ВЪЗГЛЕДА

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще взема само няколко стиха от първата глава на пророк Захария. Които се интересуват, може да прочетат цялата глава. Пророците изискват особено разбиране, както съвременните наши научни книги. (Учителят прочете от 7-и до 11-и стих включително.)

„Духът Божи“

Обикновено какво може да се намери между червените, пъстрите и белите коне? Те мязат на съвременните термини: субстанционално, есенционално, кардинално, максимално, минимално. Човек се намира на Земята, в един свят, с който не е добре ориентиран. Съвременните хора мислят, че те са добре ориентирани спрямо природата. То е погрешно схващане. Резултатите показват, че хората не са ориентирани със законите на природата. Цялата човешка история показва за онова разнебитено състояние, за онези постоянни промени, които стават в обществения строй. Има нещо, което куца. Туй, което куца, се обяснява по разни начини, но и досега е недоизяснено. Тъй, както го обясняват хората, те не могат да го обяснят никога. Сиромаха богат не можеш да направиш. Глупавия умен не може да направиш. Слабия силен не може да направиш. Туй е сегашното органическо състояние на човека.

Какъв е последующият въпрос, който занимава хората? Има три кардинални въпроса, или три състояния, които са най-важни за човека, за онзи човек, който иска да работи над себе си. То е светът на икономическите условия. Това е стомахът, това е физическият свят, реалният свят. Икономистите и досега разискват, имат разни теории, обясняват и може би още хиляди години ще го обясняват. То е резултат. Този резултат ще се обясни само след като се изучат причините. Втория свят аз го наричам свят на движение. То е свят на чувствата, на движението у човека. Човек трябва да диша. Както и да философствуваш, трябва да дишаш, трябва да работиш. Не може да седиш в бездействие, не може да се откажеш. Щом се откажеш, смъртта ще ти бъде дял. И смъртта не е нищо

друго освен наказание на човека, който се отказва да работи. Третият свят е най-възвишеният. Той е човешкият свят, или светът на мисълта.

Върху тези три свята има много писано. Ония преходни положения, които представят двата свята, съвременната наука никак не ги е докоснала. Не е обяснила връзките какви са между човешките мисли и човешките чувства и каква е връзката между човешката мисъл, човешкото чувство с човешката храна. Ние разрешаваме един социален въпрос, който сам по себе си – социалните въпроси в природата никога няма да се разрешат. Понеже хората не са компетентни да разрешат този социален въпрос. Този въпрос е на природата. Социалният въпрос е въпрос на природата. Но да оправят света тъй, както те мислят, не е тяхна работа. Следователно те са се нагърбили с въпрос, който не е по силите им. Аз считам, тъй, както един ученик, който постъпва в университета, иска да даде нова насока на този университет, да говорят всичките професори според неговото разбиране – това е нашето положение, така е и с нашето разбиране. Например хората се събират да решават, но те не знаят дали тази година ще бъде плодородна, дали годината ще бъде суха, дали ще има плодородие. Те решават: „Толкоз жито ще има.“ И за овощните плодове не знаят колко ще има.

Тогава всичките хора се спират и казват: „Разрешете вие социалните въпроси.“ Не, и ние оставяме на най-слабите хора да разрешат този въпрос. Питам: Онези, които оправят света, които съдят, оправили ли са го? Те са избесили милиони хора досега и светът не е оправен. Избили са милиони хора и светът не е оправен. Сега, туй не произтича от тяхното лошо желание. Има едно неразбиране в света.

Да ви приведа пример на неразбиране. Аз да ви приведа пример как се случи една социална несгода – така я наричам аз. Има във Варненско, в Горшинския Балкан, някой си българин създал една приказка преди 60–80 години. Гледа там една мечка с 5–6 мечета. Бръкне във водата, извади едно раче, даде на едното мече. Извади второ, трето – около десетина пъти едното мече все граби рачетата. Майка му ударила една плесница и търколило се мечето. Тя продължила да вади рачета за другите мечета. По едно време гледа, че мечето, което го възпитавала, отишло в другия свят. Взима го [на] ръце, вижда, че умряло и почва да реве.

Та, сегашните хора разрешават социалните въпроси като мечката. Като ударят едното, то умира. Другите три мечета да са живи. Този въпрос трябва да се засегне. Не че не е важен, но трябва да се засегне от едно положение, дето може да се реши. Тъй, както във физиката трябва да

намерим опорната точка, за да поставим един лост. В света има 3 опорни точки. Съвременните хора не знаят къде е опорната точка на техния ум. Къде е опорната точка на техния ум малцина знаят. Някои не знаят къде е опорната точка на тяхното сърце. Някои не знаят къде е опорната точка на тяхната физическа сила. Вследствие на това ние се възпитаваме в училищата, какви ли не положения, какви ли не системи и при това има една разбърканост в умствено отношение.

Гледате един момък, мяза на една кукла. Като стане на 21 година, пощуреe. Че момъкът го няма! Хайде да не казваме нищо за младите моми. Защото ми направиха една забележка: „Учителю, много говориш за младите моми и момци, вземаме да се плашим.“ Не са лоши младите. По-добри от младите моми и момци няма в света. И по-лоши от старите хора няма в света. Тогава аз задавам един въпрос. Туй е едно твърдение, тъй го казва, казвам: Как е възможно тези, най-добрите моми и момци, в които няма никаква лошавина, как е възможно да станат стари и да станат лоши? Те не бяха съвсем опасни. Старите станаха от младите. Откъде се пръкна тази лошавина?

Човек всякога става лош, когато има. Когато няма, хич не е лош. Дайте на човека пари, сила, власт, той ще стане лош. Отнемете му парите, силата, властта, ще стане кротичък като агне, като божия кравица. Всичко обещава: и църкви прави, и училища прави, на сиромаси помага. Но, добие ли богатство, сила и власт, той става старият дядо. Та, младият няма нищо още, затова е много добър; а старият, като забогатее, става лош. Аз тъй го обяснявам.

Туй е иносказателно, червените коне да дойдат. Туй са възгледи: червените, пъстрите и белите коне. Има главно 3 възгледа: възгледът на червените коне, възгледът на пъстрите коне и възгледът на белите коне. Червените коне, това са военните с шашките си. Казват: „Светът ще се оправи само с нож.“ Пъстрите, това са търговците, банкерите – оттук вземат, оттам вземат. Белите, това са набожните, религиозните хора. Те са в света, които ходят по цялата Земя. Като обикалят, видели, че е тиха. Тиха, докато не ходили да обикалят Земята. След като обиколили, видели, че Земята се е разбунтувала. Защо? Понеже тези, червените, намислили, казали: „Нож трябва.“ Пъстрите казали: „Оттук вземи, оттам вземи!“ Белите казват: „Ще вземеш, но гледай да е по закон, да не е грешно.“

Та, тези трите възгледа в света не могат да се спогодят. Ние с главата си служим на белите коне, с корема си служим на червените коне, а с

гърдите си – на пъстрите коне. Три възгледа имаме. Тези 3 възгледа в нашия ум произвеждат 3 различни течения. Ако бялата светлина би се използувала в човешкия ум тъй както трябва, мозъкът би се поставил в нормално състояние. Но в сегашното състояние обикновено човешкият мозък приема много повече от червените лъчи на Слънцето и вследствие на това хората са много войнствени. И засега има толкова много набрана енергия в мозъците на човеците, че тази енергия по някакъв начин може би в 10–15 години ще се изрази в някакъв магнетическа израз. Какво ще бъде, ще го видите. Прах ще се дигне.

Сега, въпросът, който аз поставям, е следният: Най-важното състояние в света е човечеството да преживее един временен живот на Земята. Защото, след като затворят някого в някой затвор, затворът не е идеал на човека. Може да излежава някакво наказание. Идеалът на човека е да излезе от затвора, да поживее на свобода. В тези времена, условията, в които ние се намираме, ние сме в затвора. А ние мислим, че сме свободни. Философите философстват, че има свобода. Аз бих желал да дойде някой да ми каже де е свободата. Нито бащите са свободни, нито майките са свободни, нито учителите са свободни, нито управляващите са свободни, никой не е свободен в света. При това проповядват свобода. Не трябва да считаме насилието за свобода. Свободата е един Божествен атрибут. Свободният човек е разрешил един от социалните въпроси, от най-важните въпроси. Той е разрешил въпроса за истината. Какво нещо е истината? Аз бих желал всички хора да бъдат свободни. Няма по-хубаво нещо от свободата. Целта на сегашния наш живот е свободата, това е истината. Средствата, с които ние трябва да работим, които трябва да ни помогнат, това е нашият ум, нашето сърце и нашата воля. В този път, в който вървим, ние не може да се домогнем до истината, до свободата, ако в нас постоянно не работи умът, ако в нас постоянно не работи сърцето и ако в нас постоянно не работи волята.

Сега, опорни точки трябва да има. Сега проповядваме идеята за Бога. Сега това е най-съществената хармонична опорна точка на всичкото битие. Чудно е по някой път, когато някой мисли за Бога. Ако ти може да мислиш за Бога, ти ще разрешиш всичките въпроси в света. След като ги разрешиш, ще знаеш как да работиш, животът ще се осмисли. Аз съм слушал хора, които не работят, но казват, че като познае човек Бога, ще се обърне на животно. Напротив, като не познава Бога, той се е обърнал на животно. Туй е едно неестествено разбиране за Бога. От един глупав баща не може

да се роди един умен син и от една глупава майка не може да се роди една умна дъщеря. Този е законът, който съществува в природата. Следователно откъде излезе нашата интелигентност? Онзи, който има интелигентност в себе си, тя е дошла отнякъде. Има един източник в света. Този източник не зависи.

Аз не казвам какво са казали философите. Аз не се запитвам дали философите са казали. За мене философите не са меродавни. Те сами не знаят има ли Господ или не. Най-после, всичките философи не са философи. Единствена философията на Сократа, който е казал: „Познай себе си!“ Какво значи да познаеш себе си? Познай себе си животно ли си или човек. И досега 2000 години още хората не знаят животни ли са или човеци. Тогава, като кажат „карма“, че то е животно. Всички хора са животни. Какво лошо има в животното? Няма човек, който да не е животно. Но изходният пункт на животните, това е човекът. Идеалът е човекът. Всяко животно, което не стане човек, то е един престъпник. Всичките животни, които не са като хората, орат нивите. И хората, ако не станат като онези светлите духове, като светиите, и те ще орат земята като воловете. Непременно всички хора трябва да станат светии. Тази идея много плаши някои, като кажат, че „той е светия човек“. По-добър човек от светията няма. Най-добрите хора в света, това са светиите. Тези хора ще дойдат един ден. Но понеже те са хора крайно миролюбиви и много дълготърпеливи, та работите им имат такъв мащаб: с хиляди години работят. Те хиляди години работят. Да имате едно предприятие със светия, той ще ти каже: „Ако искаш, за 1000 години туй предприятие.“ Той не бърза, човекът. И след хиляди години може да вземеш 10 % дивидент. Вие ще кажете: „Зее Мара за зелена трева.“ Понеже много Мари има, да не мислят да се обиждат. Тя е еврейска дума, значи „горчиво“. Българите го турили „Мара“. Сега всички се сърдят, защо Мара да бъдела горчива.

Ще ви приведа един анекдот из източния живот, т.е. из живота на турците. Един много учен турски ходжа живял в Цариград, един от най-учените ходжи. Изкарал много видни ученици. Едни станали министри, други станали паши, заемали най-видни служби, а той останал бедняк. Не му вървяло. Дал заявление до султана и казал: „Толкова хора изкарах!“ Султанът му писал тъй: „Светът е едно колело, на което кранът се обръща навсякъде. Който знае да го обръща навсякъде, може да си уреди работите. Който не знае да обръща крана навсякъде, ще има да му тегли главата. Хвани крана на това колело и го завърти както трябва.“ Нищо не му дал,

нито пари, той само записал това нещо. Ходжата помислил, помислил какво да прави сега. Откъдето поиска помощ, отникъде не му дават. Дошло му на ум, отишъл в Света гора и се покалугерил, станал християнин. Живял там 7–8 години, научил всички молитви. Най-после се връща с калугерското име в Цариград. Казва, че един калугер иска да приеме правата вяра на мюсюлманството. Той се обърнал, да не го познаят, че е ходжата. Започнали да го учат молитвите. Учил един-два месеца, не може да ги научи. Казват на султана: „Не може да научи молитвите, трябва да го изпъдим.“ Султанът казал: „Приемете го още един ден. Може Аллах да му помогне. Аз искам да приеме правата вяра.“ На другия ден той чете всичките молитви на мюсюлмански. Всички се почудили и помислили, че Мохамед му е говорил и му е помогнал. Веднага му повярвали. Султанът го направил първи везир. Казал: „Този човек, на когото Мохамед говори, турям го везир.“ Питали го как стана тази работа. „Тя – казва – не става другояче. Ако не станеш гяурин първо, мюсюлманин не ти тръгва напред.“

Сега аз ще обърна и ще си послужа с примера: мохамеданството, в което ние живеем, не ви върви. Сега ще приемете привидно християнство, че пак ще се върнете в едно правилно разбиране. Второто разбиране, ще се върнете в едно правилно разбиране. Във второто разбиране трябва да се разбират онези, социалните работи, които съществуват в природата.

Тъй, както ние сме създадени в света, много физиолози са писали много хубави съчинения върху човешкия организъм. Много хигиенисти са писали върху хигиената, върху храната. Но не съм срещал досега нито един хигиенист, който да е казал каква храна трябва да употребяваме за един умствен живот, каква храна трябва да употребяваме за един обикновен живот; после, и за устройството на физическия живот на организма. Ние сега се храним безразборно. Идете в една кухня да видите, че ние се храним безразборно. Една каша е. И от тази диета очакваме да излезе нещо от нас. Нищо няма да излезе.

Сегашните хора трябва да вземат поука от пчелите. Те са уредили социалния въпрос. Когато искат да си направят работници, те ги хранят със специална храна; когато искат да си направят царица, хранят я със специална храна; когато искат да си направят търтеи, хранят ги със специална храна. Те са вегетарианци, свирци, те са 400, някой път се увеличават до 1000. Понеже те са се шишкави, излизат вън да си поиграят и пак наново влизат. Та някой път работниците, като настане една бедна година, обират ги. Та някой път нашите пчелари им турят капани да ги

хващат. Казвам: Защо ги хващате да ги измъчвате? Те са много добри. Когато има бръмбари, става работата. Пчелите си имат специфична храна, с която хранят царицата. Царицата върши най-голямата работа в кошера. Според изследванията на пчеларите, тя снася по 3000 яйца. Знаете ли каква работа е това? Във всяка клетка хиляди яйца. Ако тази царица биха я хранили с храната на работниците, нищо няма да излезе от нея. На сегашните хора, туй, което нашите вестници пишат, което нашите периодически списания пишат, туй, [с] което нашите институти се занимават, туй, [с] което нашите университети се занимават, аз да им кажа, че нищо няма да излезе от тях. Ще им го кажа. Ще забележите, че най-просветените народи, англичаните, са почнали да обръщат внимание върху храната и върху възпитанието. Те търсят методи по-разумни. Англичаните в едно нещо препоръчвам: те възприемат и прилагат нещата. Когато един англичанин намери, че нещо е практично и може да [го] приеме в живота си, той веднага го приема. Докато се колебае и не разбере работите, той е на особено мнение. Щом го разбере, в него две мнения няма. Когато някой друг народ съвсем друг характер има.

Сега няма да се спирам от какво произлизат противоречията в народите. Тези противоречия ще се изгладят, защото народите са органи на един голям организъм. Една анормалност има в тези органи. Всеки един народ в света изпълнява една функция в природата. Функцията на този народ не зависи от неговото количество, но от качеството на този народ. Докато един народ работи според законите на природата, той е осигурен. Никой народ не може да го мръдне от неговото място. Сегашните народи мислят, че само Земята е населена. Религиозните приемат, че има някакъв си Господ някъде. Те казват, че някъде има друг живот. Те приемат, че има друг някакъв свят. Но, ако им кажете, че на Месечината има хора, че на Слънцето има хора, те казват, че това е безбожие. Те казват, че Земята е един разсадник, че цялата вселена трябвало да се насели от тези типове, от съвременните типове на Земята трябвало да се насели цялата вселена. Ако туй е вярно, значи тук имаме най-отличните типове, на Земята. Ако хората не се разбират, не се разбират по единствената причина, че не са отишли на мястото, дето трябва да отидат да живеят. Тогава само аз обяснявам факта: вие може да съберете птичи яйца различни и всички седят в съгласие и мир. Ако ги измътите, ще видите голямо разнообразие, но едно с едно няма да седят. Те се различават по характер.

Лошото не е в това, че имаме стремежи, това не е лошото. Че сме лоши

по някой път, и това не е лошо. Лошото не всякога е лошо. Лош според мене е само онзи човек, който, като е станал добър, че доброто му е станало тежко, че иска да слезе. Туй е лошото. А лош човек, който иска да стане добър, той не е лош. Това е идея. Кои са лоши? Лоши са добрите хора, които искат да станат лоши. Аз съм срещал мнозина да казват: „Аз искам малко лош да стана, много добър съм. Тъй няма да ми върви.“ Няма да му върви. Е, в какво му е провървяло на лошия?

Ще му провърви на лошия така. Един българин ми разправяше един анекдот. Една лисица идвала всяка вечер и се качвала [да краде кокошките]. Той бил малко мързелив: все [не] искал да си направи курник и казал на жена си, че не иска да си направи курник и кокошките да се качват на дървото. Лисицата идвала всяка вечер, уплашвала ги, снемала кокошките. Останали му малко кокошки. Казал: „Тази лисица ще ме накара да направя курник!“ И го направил дълъг около метър и половина. Изградил го с камъни и оставил един отвор. Тя, като влязла там, издавила всички кокошки, но не могла да излезе навън. Сутринта той трябвало да отвори и казал: „Кума Лисо, ти не можа да продадеш тези кокошки, но аз ще продам твоята кожа, за да платиш за кокошките.“

Философията на онези хора, които мислят, че с доброто в света не може да успеят, но със злото. Няма две мнения по това. Сега те казват: „Разправете ни как ще се оправи светът.“ Светът може да [се] оправи в един ден, от изгрева на Слънцето до залеза. Който знае, откато [Слънцето] изгрее докато залезе, го оправя. Който не знае, невежият, го оправя за хиляди години. След като го оправи за хиляди години, хиляди години му взема, докато го развали. После пак хиляди години и пак хиляди години и той се чуди, защо светът не се оправя.

Тогава положението на съвременните хора мяза [на положението на] един земеделец в Америка, който имал две хубави породисти кози. Тези кози ходили из циганско тръне и вечер се връщали пълни с циганско тръне по козината. Той имал една маймунка, която се качва по гърба на едната коза, опъне я за ушите и почне да я пощи, пощи и я изчисти. Остави нея, качва се на гърба на другата коза, и нея изчисти. И като ги изчисти и като няма какво друго да прави, започне да скача от гръб на гръб, тази цапне, онази цапне, козите започнат да вречат. Тогава господарят идва и казва на маймунката: „Стига толкова!“ Козите – пак навън, маймунката – в неговата градинка.

Та, по някой път онези работници, след като изтеглят трънето, като

няма какво да правят, този теглят, онзи теглят за опашката. Това е нашият обективен ум. Той е потребен. Физическият живот седи от 120 години. 120 години можеш да живееш на Земята. Може да живееш и повече, но повече от 120 години едва ли. Онези, които живеят повече, то е изключение. Онзи човек на движението, неговият живот е друг. Той може да живее 1000 години, който разбира законите. Онзи, който разбира законите на своята мисъл, може да живее 10 000 години. Сега моята статистика може да се оспори. Туй е безразлично. На Земята всички положения може да се оспорят. Няма нито един проблем, който да е напълно разрешен. Даже онези максими, които имаме в геометрията. Досега които мислеха за триизмерното пространство, ние не може да разрешим живота си само с триизмерното пространство. Има известни […] (Неразчетени стенографски знаци.), които не могат да спаднат към триизмерния свят. Къде е той? Дължината е едноизмерна, широчината е двуизмерна, височината е триизмерна. Четвъртото измерение накъде е сега? В едно четириизмерно пространство ти може да влезеш отвсякъде. Едно триизмерно пространство е херметически затворено. Обаче, ако влезеш в четириизмерното пространство, туй триизмерното пространство е отворено за четириизмерното, отвсякъде може да влезеш. Както плоскостта може да счита, че туй пространство е затворено отвсякъде и не може да влезеш, същество от триизмерното пространство отвсякъде може да влезе.

Ние питаме: „Къде е онзи свят?“ Онзи свят е тук. Ти не го виждаш. Ако попитат корените де е онзи свят, растенията, понеже живеят едновременно в два свята – в един свят, в който движението е обърнато към центъра на Земята, а [в] другия – към центъра на Слънцето. Следователно корените питат: „Къде е другият свят?“ В обратното движение. Ония растения, които растат перпендикулярно, от центъра до тази линия е физическият свят и от този център нагоре е духовният свят. Когато ти почнеш да мислиш правилно, ти си в онзи свят. Докато ти живееш в завършените резултати, докато очакваш да ти дадат изход от някоя банк[а], от някой лотариен билет, че някой твой дядо, или твоя баба, или твой чичо, някой преврат да стане в света, нищо няма да стане. Ти си в този свят, работите няма да се оправят. Не е онзи свят. Ти ще се опретнеш и ще почнеш да мислиш. Нито от баба си, нито от дядо си няма да чакаш, но ще почнеш да мислиш и ще видиш: цяло съкровище има в земята неразработено.

Добрите хора, религиозните хора все очакват. Аз съм чел някои статистики. Седят в едно религиозно общество и казват: „Чакай да се

молим да се обърне някой богат човек към Господа, че касата му да се отвори, да даде.“ И като се молят, той още повече се свие, нищо не дава. Туй не е християнство, това не е идеал. Всички може да развиете в себе си един усет. Как може някъде да познаете дали има карамфил или роза, или цъфнала череша? Те се познават, имат особен мирис. Така и скъпоценните камъни, и те си имат своето обоняние. Като минаваш някъде, ти може да помиришеш дали има заровено някое гърне със злато. Ще изровиш земята и ще си вземеш. Няма никаква опасност. Опасно е сега. Някои казват, турците казват: „Усул има.“ Знаете ли какво е усул? – Изкуство има.

Вика един от турските султани един шегаджия, такива смешници има, шейретин, и му казва: „Скрой ми един арменски долап, кажи ми една лъжа.“ Казва: „Ваше Величество, нямам такъми. Без такъми не става. Откраднаха ми такъмите.“ – „Колко ти трябват?“ – „Е, трябват ми най-малко 250 турски лири да си купя такъми.“ – „Дайте му“ – казва. Дават му парите и той тръгва из Цариград. Ден минава, не може да намери такъми; два, 3, 4, 5, 10. Вика го султанът и казва: „Как така?“ – „Тази е последната лъжа – такъмите.“ Онези, които са създали тази приказка, са я изопачили. Той бил учен човек, отива и казва: „Аз поисках такъми. Такъмите са за глупавите хора. Но понеже ти разбираш, учен човек си, аз ще ти кажа защо поисках 250. Аз ходих по джамиите да се моля за тебе, Господ да ти даде ум да се заобиколиш с добри хора, да намериш правия път, да се засили държавата ти. Ти уволни садарсана, той всеки ден ти казва лъжи. После мюфтията, и него трябва да уволниш, и той те лъже. Да уволниш всички тези лъжци. Те са те обиколили, те са големи лъжци. Аз съм нищо пред тях. Аз с такъми мога, те – без такъми.“

В света трябва да се премахне онази лъжа, която е внесла всичкото разногласие, отрова навсякъде в цялото царство. Тя е внесла отрова в нас и човек се е раздвоил. И ние сме се раздвоили. Ти като живееш, казваш: „По този чистия път не може, трябва да се отклоня като другите хора, трябва като тях да живея.“ Ти живееш до известно време чист живот, после се усъмниш в своя принцип. Ти живееш в чистота и не знаеш в какво седи чистият живот. Съблазниш се в себе си, раздвоиш се и най-после не може да устоиш на съблазънта.

В какво седи чистият живот? Всички търсим щастието, всички търсим здравето. В разрешаването на всички въпроси е необходим просветен ум. В разрешаването на всички въпроси е нужно чисто сърце. И в разрешаването на всички въпроси е нужна силна воля. И в каквато и да е държава в света,

която се създава, в нея трябва да има хора, [които да] управляват, да разбират законите. Ако те разбират законите, този живот сам по себе си ще тече в нормално положение. Тъй, както един земеделец, който е спазил всичките правила, ще има плод; тъй, както един градинар, който е спазил всичките правила на градината, ще има плодове, тъй, както скулпторът, който е спазил всичките правила, ще извае нещо хубаво. Съществуват известни закони.

Та, казвам: Често ние, хората, заставаме на едно положение и казваме: „Кой е на правата страна?“ Всички ние сме на правата страна, само че право не вървим. – „Че, ние живеем в правата страна, как така?“ Та Слънцето, което изгрява в същата Земя, на друго място има, дето казват, че от поведението на хората се е засрамило Слънцето, като видяло как зле живеят. Какво показва това? Ония същества, които живеят на Месечината и на Слънцето, засрамили се от голямата безочливост на хората, които живеят на Земята.

Съвременният свят, тъй, както аз го виждам, той е ужасен, ужасен в едно отношение. Седя при един учител по музика. Той, като ме гледа, измерва ме колко мога да му платя. Вляза в една дрехарница. Той не се интересува от моето знание, какво съм достигнал, не се интересува от моето благородство, но ме гледа имам ли нещо в джоба си, какво ще вземе. Той се интересува от парите. Където и да отидете вие, все ще се интересуват. Аз не трябваше да говоря за семейния живот, за хората не е хубаво да се говори. Казвам: Как е проникнал един чужд живот в хората? Хората са свързани по един неестествен път. Да кажем, ти живееш при един господар. Майка ти тебе те е възпитала добре, милвала те е и е внесла нещо много хубаво в тебе. Този господар ни най-малко не влиза в положението ти. Той те гледа като едно животно, гледа да те използува. 15 часа може да те тласка на работа. След това може да те нагруби и да каже: „Ти си неспособен“, това-онова. Аз съм гледал да казва: „Мързелив е той!“ А богатият съвсем не може да работи.

Казвам: Кои са, които работят? Работата не е нещо физическо. В законите на най-правия път, според Божиите закони, човек има право да работи само 3 часа физически труд, 3 часа за сърцето, 3 часа за ума, 3 часа за душата и 3 часа за своя дух. Определено е точно времето. Сега ние ще посветим 12 часа труд за една прехрана. Ще работим за какво и за кого? Религиозните хора пък казват, че не трябва да се работи. Те седят и чакат наготово: този да подари, онзи да подари. Ще влезе тогава лъжата, ще

дойде лицеприятието. Като дойде един богат, ще му направим уважение, почит, понеже ще вземем малко пари. Ще дойде един сиромах, няма нищо да вземем – няма уважение. Че, тогава вие нямате едно вътрешно различаване. Душите са, които определят кой е по-богат, кой има напреднал дух, кой има напреднала душа, кой има просветен ум, кой има благородно сърце и колко вяра има. Той е богат. А онзи, у когото духът не е просветен, той е сиромах.

И ние, като виждаме, че някой има повече или по-малко пари, не ценим хората както трябва. Един избира другарка в живота, избира да е мазничка. Аз не бих могъл да говоря. След туй гледам колко се оплаква. При мене са идвали мъже и жени, които се оплакват. Влизам в положението им. На всеки съм давал един съвет. При мене са идвали много млади жени. Казвам: Ако бяхте дошли при мене по-рано, щях да ви дам един обратен съвет от този, който сега ви давам. Не мога да кажа, че този човек не е добър за тебе. Той е много добър, но по темперамент не сте подходящи. Сега ще ви кажа: Търпете го, слугувайте му. Защото, ако влезете в обратна посока, ще бъде още по-лошо. В тези усилни времена, в които се намираме, ще паднете в по-лоша клопка. Този е лош, но онзи, който ще дойде след него, е по-лош. Аз считам онзи мъж за добър, който не се жени за жена. Той да ѝ помага, да ѝ даде пари, да ѝ помага, но нека се ожени за друга и той да се радва. Щом иска да се ожени за нея, има нещо егоистично. Така седи истината според мене. Може да не е така според вас, но според мене е така. Онази жена, която обича един мъж и се жени за него, тя не е добра. Тя нека да му помогне да се ожени за друга. Сега и мъже, и жени плачат, казват: „Виж този серсемин.“ Защо ще се ожениш за една жена, която не те обича? Тя казва: „Ако не се ожениш за мене, аз ще мисля добре за тебе, ти в моя ум ще бъдеш ангел. Един ден, ако се ожениш за мене, ще паднеш в очите ми. Ти ще се ожениш за друга.“ Защо да е лоша тази жена? Ти ще идеш да ѝ запалиш 12 свещи, на Господа да благодариш, че тя не те е обичала, да се жениш за нея.

Сега ще кажете: „Така е определил Господ.“ Какво е определил Господ? Въпросът за женитбата седи другояче. Ти нямаш право да взимаш чужда жена. Ева Бог я извади от Него самия. Тя излезе от Него. Е, как смееш да се жениш за една жена, която не е излязла от тебе? Как смееш да се жениш за една жена, която не е взета от тебе? Те минават и казват: „Господ казал.“ Всяка жена, която е излязла от тебе, взел я Господ от твоите две ребра, тя е твоята. А която е взета от други ребра, ти я остави.

От когото е взета, той да си вземе жената.

Сега аз не искам да внасям едно противоречие. Аз искам да кажа възгледът какъв е. Хората имат едно криво разбиране за Божиите пътища. Или другояче да ви кажа: двама, които не могат да се търпят, да живеят близо. Един мъж да живее с една жена. Те през целия си живот не трябва да си кажат горчива дума – те са определени от Бога. Щом той след един ден или след една година може да ти каже една горчива дума, той не е определен за тебе. Ако ние така се пречистим с истината… Ние сега държим своя интерес. Че, тази жена си има свои нужди, тя си има свое право. Тя не съществува само за един човек. Мъжът трябва да разбира една жена. Жената има отношение към Бога, жената има отношение към цялото човечество. Тя няма отношение само към един мъж. И мъжът няма отношение само към една жена. Под „жена“ се разбира туй, Божественото. То е едно в себе си. Един мъж, който обича само една жена, тъй, както аз разбирам, той е най-добрият човек. А по сегашния начин, който обича една жена, е най-лошият, а който обича всички жени, той е най-добрият. Какво ще кажете? Един мъж, който обича всички жени, той не може да направи престъпление. Той може да направи престъпление, когато има работа само с една жена. Че, ако са събрани всичките жени, те имат вдъхновение, той ще им бъде като един отличен слуга. Че той ще живее за тях.

Та, казвам: Щастието на хората седи, додето мъжът е само условие за подигането на жената и жената е едно условие за подигането на мъжа. Онова, което търси жената в света, то е едно възвишено същество от Божествения свят, който има отношение към тази форма на тази жена на Земята. Мъжът е проводник. Жената търси духа. Туй е идеал на жената. А идеал на мъжа е душата. Това са два идеала на мъжа и на жената. Мъжът живее за идеала на душата, жената живее за идеала на духа. Всяка една жена, която не е готова да жертвува всичко за духа, не е жена. Всеки мъж, който не е готов да жертвува всичко за душата, не е добър мъж. Туй са максими. Ако вие ги приложите… Така гледат посветените, така гледат всички онези, които са завършили своето развитие преди хиляди години. Така гледат и онези, които живеят в онзи съвършения свят, които направляват нашия свят. Вие казвате: „Къде е?“ Всяка година онзи бюджет на светлината, на плодородието, на плодовете на дърветата, всичко иде от онзи свят, дето живеят тези същества. И аз казвам: Къде живеят? На Слънцето. Общо казано, на Слънцето живеят.

Та, казвам: Тези са новите тежнения. Или, аз взимам думата „живот“ в

разбирането на [това, че] без онези свещени трепети на любовта вие не може да имате живот. Ако кажем, вие, като ме гледате и мислите дали аз ви обичам или не, вие нямате представа за мене. Ако аз ви гледам и мисля дали вие ме обичате, аз нямам представа за вас. Защото, като видя човека, зная дали ме обича или не. Аз зная това положително, не искам никакви доказателства. Както зная дали собата гори, тъй зная дали един човек ме обича или не. Казвам: Тази соба няма нищо, не може да ме обича.

Във всяка една форма, дето има жива душа, във всяка една форма, дето има жив дух, да живеят заедно, Любовта е един закон, който произтича от тези две съзнания. Всякога вие може да имате онази истинска любов, вие се усещате вдъхновен. Като срещнете такава жена, която има душа, тогава мъжът се усеща окрилен, всички съмнения изчезват, умът има защо да работи и сърцето има защо да работи. Така трябва да бъдат новите разбирания. Сега мъжът и жената седят в едно положение.

По някой път мене ми е съвестно да говоря. Ще се яви като един вид осъждане. Аз ви съжалявам някой път, както съжалявам един човек, който е взел такива обуща, че го стискат. Казвам: „Хвърли тези обуща, ще ти направят мазоли!“ – „Ама няма да ме харесат.“ Остави харесването на хората. Сегашните възгледи са такива тесни, че се образуват мазоли. Турете широки обуща. Тогава имате една идея за Бога. Ако е идея за любов, любов да е; ако за истина, истина да е; ако за знание, знание да е; ако е за сила, сила да е. Тогава трябва да имате почит и уважение. Трябва да турите 3 неща в дома си. В един дом трябва да има 3 положения. Най-първо, щом се скарат мъжът и жената, имат право да се примирят. Жената открито да му каже двамата могат ли да се примирят. Ако не могат, ще извикат още един отвън. След това, ако не могат да се примирят трима души, да извикат 12 души. И ако не могат да се примирят, да отнесат делото си до Господа. Щом отнесат делото си до Господа, Той и двамата ще ги повика от Земята. Най-първо направи мъжът една погрешка. Законът е без разлика. Той навсякъде работи. Една майка да извика детето си и [да] каже: „Мама, аз съм ти майка, ти си ми дете.“ Кажи му, туй дете да разбере, постави въпроса, не преувеличавай и не намалявай и остави тъй, както детето ще го разбере. – „Може би в мене да има една малка погрешка, като майка да не съм разбрала.“ Ако те разбере детето ти, ти си спечелила. Но ако не те разбере, като дойде бащата, още двама души повикай. Нека туй дете да разбере закона. След туй, като дойдат 12 души, туй дете ще те послуша. Дванайсетте души са 12-те извора на живота, които всичко

поправят.

У човека всичката упоритост произтича все от един вътрешен недоимък. Когато дойде един човек, туй, което не му достига… Аз съм проверявал закона. Преди 10–12 години един учен спори с мене тъй ожесточено, казва: „Няма Господ. Навсякъде несправедливост. Аз не вярвам в Господа. Господ е много жесток.“ Аз казвам: „Няма да прилагам никакви аргументи. Искам само да го донеса на едно място, да видим какви убеждения имаш. Да оставим тези доказателства, аз може научно да ти говоря, послушай ме. Представи си, че аз съм представител на Господа. Само ти говоря, не че е така. Както те виждам, ти си много млад, хубав, ти търсиш една млада мома да се ожениш.“ – „Търся, но не мога да я намеря.“ – „Представи си, че този Господ, Когото ти не признаваш, ти даде онова, което ти търсиш.“ – „Е, тогава ще Му служа.“ Ето, човекът веднага се измени. – „Ама не да ме залъгваш, да ми говориш дубари.“ – „Ще дойде тази мома.“ Е, казвам, аз ще си помисля, ще се срещна втори път с него, но разбирам, че този човек е готов да служи на Бога, ако му даде Господ отлична другарка през целия живот.

Значи, на всички хора в света им липсва нещо. Трябва да им дадем туй, което им липсва. Какво им липсва? На някои им липсва духът, на някои липсва знанието, на някои липсва любовта. Туй трябва да се даде на хората, подтик трябва да се даде на човека. Да се не тъпче човешкият ум. Подтик да се даде на човешкото сърце, да се не тъпче. Най-после, да се даде малка помощ на волята, да служим на новия идеал. Тогава социалните въпроси лесно се разрешават, когато ние разбираме онзи великия закон, който царува в света. Според мен, тъй, както изучаваме, светът е много разумно създаден. Ако бих държал една научна сказка, бих привел ред примери от растенията, които са разумни, от рибите, от птиците, много примери от млекопитаещите, от насекомите, да видите каква закономерност съществува, която тепърва ще се проучава. Ние мислим, че в света ние сме най-разумните. У нас има едно ново разбиране. У човека са чрезмерно развити личните чувства. Има някои центрове в слепоочните области, които са чрезмерно развити. Анормално развити са личните чувства. После, обществените чувства у човека са анормално развити. Често от тая кръв трябва да се прокара в друга област на мозъка. От трета област трябва да се вземе кръв. Личните чувства не трябва да се подхранват. Тогава има друга област на чувства, които трябва да подхраним.

Сега ние, съвременните хора, страдаме от това, което учените хора наричат неврастения. Неврастенията е един вътрешен недоимък, недоимък в нашата симпатична нервна система, вследствие на което се разстройва стомахът, недоимък в нашите гърди и недоимък в нашите мисли. Та, за този недоимък ние трябва да знаем как да храним нашата кръв с прави мисли, трябва да знаем с каква храна да храним нашия мозък, трябва да [знаем] с каква храна да храним нашите дробове, трябва [да знаем с каква храна] да храним нашия стомах, за да създадем онзи храм, в който трябва да живеем.

„Благословен Господ Бог наш“
„Тайна молитва“

29-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 22.IV.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

РАЗПАЛЕНИЯТ ВЪГЛЕН

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета само първите 12 стиха от 1-та глава от Евангелието на Иоана.

„В начало бе Словото“

Ще взема само част от 6-и стих от 6-ата глава от Исаия: „И имаше в ръката си разпален въглен, който бе взел с клещи от олтаря.“

Изобщо, всички хора мислят, че те знаят нещо или разбират нещо. Отчасти е вярно, отчасти не е вярно. Те разбират, че са млади и остаряват; разбират, че са стари, но не знаят как да се подмладят. Питам: Това знание ли е? После, при сегашните разбирания, които имат хората, всички поети, всички учени и държавници разбират, че хората гледат много едностранчиво на живота. Майките и бащите, както и религиозните хора също така гледат едностранчиво на живота.

Всички казват, че човек трябва да яде, да се наяде хубаво. Съгласен съм, че човек трябва да яде. Но питам: Ако вън температурата е 150 градуса под нулата и тебе ти сложат едно отлично ядене, как ще ядеш? Кой от вас би могъл да се нахрани при тази температура? Представете си, че ви сложат едно отлично ядене, но при 1000 градуса температура над нулата. Как ще ядете това ядене? Значи, за да ядеш, изискват се известни условия. Как ще се създадат тези условия? Ние считаме, че това е в реда на нещата. Ако всички неща в света са в реда на нещата, тогава светът би трябвало отдавна да се оправи. Вие виждате, че всички неща не са в реда на нещата. При това виждаме, че целият свят е уреден. Това може да се каже за външния свят, но не и за нашия свят. Човешкият свят ни най-малко не е уреден. Че не е уреден, виждаме по сълзите, които всеки ден се изливат. Ако събираме тези сълзи, които всеки ден се изливат, на ден ще съберем най-малко няколко милиона килограма сълзи, които изтичат от очите на хората. Ако светът е уреден, защо идат тези сълзи? Вие може да не ги виждате, но те се изливат. Ако направим едно изчисление: два милиарда хора има на Земята, ако всеки от тях пролее по две сълзи, това се 4

милиарда капчици. Сметнете да видите колко правят.

Сега въпросът не е за сълзите. Сълзите са съставени от вода. Казваме, че някой плаче. Какво чудно има в това, че някой човек плаче? Какво чудно има в това, ако видя, че една чешма плаче? Излиза нещо от нея, трябва ли да я съжаляваме? Най-после, какво разбирате под думата „плач“? Защо плачат хората? Някой път плачат от радост, някой път плачат от скръб. Ако плачат от радост, трябва ли да съжаляваме? Ако плачат от скръб, какво има да ги утешаваш? Не че не трябва да се утешават хората, но как ще ги утешите? Умрял баща му, а ти му казваш, че няма нищо, че е отишъл при Бога. Но ти положително знаеш ли, че той е отишъл при Бога? Нямам нищо против казването на хората, но доколко тия неща са верни, то е въпрос.

После, като дойдем до науката, срещаме учени, които се занимават с въпроси, които ни най-малко не разрешават въпросите на живота. Например казват за някого, че е добър бактериолог. Бактериите са много малки дребни организми, които се виждат едва с микроскоп. Ако ги поставим под микроскоп, който увеличава една 100–200 пъти, ще ги видим в най-голямата им величина. И тогава учените пишат цели томове за тях. Те казват, че има около 16 от най-опасните бактерии, които причиняват най-опасните болести като чума и тям подобни. А ако бихте запитали тия същества, направили ли са някому някаква пакост, те ще кажат, че досега никому никаква пакост не са направили. В какво седи опасността от тия същества? Като ядат, те оставят своите изверження, или своите излишъци. Техните излишъци образуват едни от най-опасните отрови за човешкия организъм. Щом влязат в човешкия организъм, тия отрови го разрушават. Това не показва, че тия малки същества са лоши, но те са крайно нечисти същества. Дето ходят, те оставят своите нечистотии. Като влязат в човека, който е създаден по образ и подобие Божие, нищо не остава от него. Тези същества нямат ни най-малко уважение и почитание към хората. Те казват: „За нас хората нито пет пари не струват!“ Дали тези микроби мислят по този начин, както аз предавам, то е въпрос. Ако един човек стреля някого с куршум отдалеч, куршумът ли е виновен за това? Куршумът говори ли? Не, куршумът нищо не говори. Онзи, който е ударил с тази пушка, той е виновен. На същото основание и ония микроскопически същества, които влизат в човека, са такива живи ядра, които го разрушават. То е все едно, че имаш някакъв неприятел, който отдалеч те стреля със своите огнестрелни оръдия.

Питам тогава: Нима болестите са създадени от Провидението? Нима сегашните пушки и топове са създадени от Провидението? Ни най-малко! Те са създадени от хората. Има си причина за това. Те искат да бъдат силни, да се защищават, да се пазят от своите врагове. Отде дойдоха тези врагове? Тези хора, които Бог създаде като братя, след време станаха помежду си като врагове един за друг. Отде влезе този принцип, омразата, между хората?

Сега аз не разисквам, за да обясня въпросите, понеже тези въпроси вие сами трябва да ги разрешите. Мнозина казват, че някои въпроси трябва да им се разрешат. Обаче има въпроси, които човек сам трябва да си ги разреши. Никой не може да му разреши тези въпроси, той сам трябва да ги разреши. Това трябва да знаете. Ако ядете, вие ще разрешите социалния въпрос за вас. Ако не ядете, никой не може да го разреши заради вас. Най-съществените въпроси ти сам трябва да разрешиш. Има такива въпроси в живота на човека. При това ти не можеш да ги разрешиш изведнъж, но дълго време трябва да мислиш. Никой не може да мисли заради тебе, никой не може да разреши твоето бъдеще. Ако искаш да разрешиш въпроса си, ти трябва да имаш отлични чувства и да знаеш как да ги контролираш. Ако не знаеш как да ги контролираш, никой не може да ти помогне.

Ще кажете: „Защо е така?“ Защото не е така. Защо не е така? Защото е така. Защо е тъмно? Защото не е светло. Защо не е светло? Защото не е тъмно. Това са разсъждения по един начин. В това отношение светлината представя условия, при които животът може да се прояви. Това наричам светлина. А това, което ограничава живота, за да спре своята деятелност, аз наричам тъмнина. И ако някой може да даде друга някаква дефиниция, аз нямам нищо против него. Това са друг род разсъждения, което показва, че не е само единствен начин на разсъждение. Вие може да определите, че светлината има толкова милиарди, толкова билиона трептения. Това е ваша работа, свободни сте. Но за да бъде понятна светлината, казвам: Това, което дава възможност на човешката мисъл да се прояви, това е светлината. Сега и това не е важно. В какво отношение не е важно? Хората и досега ходят в светлина, но не знаят как да живеят. Това показва, че те имат светлина отвън, а нямат светлина отвътре. Един от старите еврейски пророци казва, че хората посред ден се препъват. Това показва именно, че нямат вътрешна светлина. Които посред ден се препъват, едно от двете: или че нямат светлина в своя ум, или че им липсват тези органи, с които възприемат светлината. Това показва, че този човек или е сляп, или

неговото внимание е отвлечено някъде.

„И имаше в ръката си запален въглен, който бе взел с клещи от олтаря.“ Кои тела са способни да горят? Някои поддържат, че всички вещества, които имат органически произход, подлежат на горение или имат възможност да горят. В горението всякога се забелязва процес на разширяване или процес на видоизменение. Всеки материал, който може да се промени или видоизмени, има способността да гори. Горението може да бъде и от физически характер, т.е. само материята да се превърне от едно състояние в друго и да изчезне. А също така горението може да става така медлено, че с материята да не става почти никаква промяна. Колкото и да е малка промяната при горението, все-таки става известна промяна. Следователно този огън, който гори и изгаря, той не е същинският огън. В него няма никакви примеси. Огънят е единствената сила, от която излиза топлина.

Значи, единствената сила в света, от която излиза топлина, това е Любовта. Това е един въпрос, който трябва да се докаже. А за да се докаже, изисква се време. Аз мога да ви докажа, че ако две паралелни прави пресечем с една трета, перпендикулярна на първите две, ще се образуват 4 прави ъгъла, равни на 360 градуса. Двата ъгъла ще бъдат вътрешни, а другите два ъгъла – външни. Вие трябва да знаете отношението на всеки един градус, защото той има отношение към разумния живот. Ако запитате един астроном нещо по тези въпроси, ще видите колко се интересува той от тези градуси. Те са разделили небето на градуси и са намерили в какво положение се намират звездите, на какво отклонение са поставени едни от други и т.н.

Като се говори за паралелни линии, казваме, че не всякога линиите могат да бъдат паралелни. В геометрията се казва, че паралелни линии се казват тези, които се намират на еднакво разстояние във всичките си точки и никога не могат да се пресекат. Обаче две паралелни линии могат да се образуват само от две разумни същества. Следователно паралелните линии са проява на разумния живот. Това е второстепенен въпрос. С него съвременната наука не се занимава. Когато изследвате един човек, устройството на неговото тяло, на неговото лице и на другите му удове, ще видите, че и там паралелните линии спазват този закон. Две линии могат да бъдат огънати, но ако те спазват паралелността, навсякъде те могат да си останат паралелни. Ако те се огъват наляво, надясно, то е друг въпрос. Спазват ли обаче своите отношения, те си остават паралелни. Ако вземете

зениците на човека, пак имате две паралелни линии, които изтичат от един свят и минават през центъра на очите. Докато тези две линии са паралелни, този човек е добър. Щом се изгуби тази паралелност, той става лош. Какво подразбира това? Че той е изгубил своето първоначално положение, т.е. не е в съгласие със законите на битието. Следователно този човек не го очаква нищо добро. Дали той знае това или не, то е друг въпрос. Оттам насетне ще почнат да идват нещастията в неговия живот.

Ще ви приведа един малък анекдот, да видите от какви малки причини могат да дойдат нещастията за човека. Един цар от древността издал заповед всички негови поданици да отидат направо при него, всеки да си вземе съестни припаси за през цялата година – кой колко иска. Обаче една от княжеските дъщери не могла да отиде навреме да си вземе съестни припаси по единствената причина, че когато трябвало да отиде там, тя си правила прическата. Тя сметнала, че е по-важно да си направи прическата и тогава да отиде и да вземе съестните припаси. Но когато прическата била готова и тя отишла да си вземе съестните припаси, оказало се, че всичко вече било свършило.

Та, нещастията на хората днес се дължат на това, че те са си направили прическата, а са закъснели да си вземат съестните припаси навреме. Те са мислели, че прическата им е по-важна от всичко друго и че без прическа не може. По-добре иди да си вземеш това, което ти трябва, а после ще правиш прическата си.

Казвам: В разбирането на живота има една вътрешна страна, която всякога трябва да имаме предвид. Ние искаме да знаем какво иде в живота ни. Животът на всеки човек е точно определен какво ще му се случи. И след като е определил всичко, каквото може да ви се случи, оставили са една малка част, която вие сами трябва да си определите. Не трябва да ви доказвам, че ще се явят философи, които ще отричат това. Едни ще го отричат, други ще го поддържат, но това е друг въпрос. Аз не съм против доказването на нещата, нито против отричането им. Нещата могат да се доказват, а могат и да се отричат, но много недоказани неща си остават недоказани и много отречени неща си остават истинни. Всичко това нищо не значи.

Ето, от хиляда години насам хората все спорят за съществуването на Бога. Имало е много теории, както в Индия, например, при това много по-крайни теории от тези, които поддържат нашите религиозни хора. Техните теории са по-крайни от нашите религиозни възгледи за божеството. И в

нашия век ние мислим, че въпросът е разрешен. Едни доказват, че има Бог. Други казват, че няма Бог. И като твърдят, светът пак не се оправя. Даже и като Го отрекли, светът пак не се поправи. Същият свят си остава. Не само че не се е оправил, но се е забъркал още повече. При какви условия има Господ? При какви условия има закон? Когато имаме да взимаме, ние искаме да има закон; когато имаме да даваме, не искаме да има закон. За онези хора, които са за реда и порядъка, то е друг въпрос. То е в реда на нещата. Казвате: „Не може ли да съществува живот без никакви ограничения?“ Законът съществува вън от тебе, независимо от това дали си заинтересован или не. Трябва да съществува един закон в твоя ум, на който ти да се подчиняваш доброволно.

Казвам: Сега ще се отвлечем. Аз не искам вие да се смутите. Някои неща у вас трябва да се смутят, някои неща трябва да се стопят. Ледът трябва да се стопи. Аз ни най-малко не искам онзи лед у вас да се не стопи. Ни най-малко няма да туря скръб на тези ледени блокове, да ги туря на място. (?) Един американски милиардер си направил отличен палат от ледени блокове, струвал няколко милиона долара. Като дошло лятото, стопил се този палат. За едно удоволствие!

Казвам: Много наши възгледи като на този американски милиардер ще се стопят. Всички виждаме да плачат за стопените палати, направени от лед. Кой не плаче? Майки плачат, млади моми плачат, млади момци плачат, държавници плачат, проповедници плачат, свещеници плачат, религиозни хора плачат. Че хората не са религиозни. Защо не са религиозни? Кой е крив за това? Тогава търсят някакви причини. Че кои са били причините? Ако хората не са религиозни, Слънцето е виновно. Ако хората са сиромаси, ако са болни, Слънцето е виновно. За всичко Слънцето е виновно. Намерете го и го съдете. Някъде Слънцето ни грее, слънчасаш, изведнъж слънчев удар и паднеш на Земята. Някъде не те грее, замръзнеш, че не си изпълниш службата както трябва. Всички хора на Земята не са виновни за нищо, никой държавник, всички са като светии. Слънцето е виновато, трябва да го дадем под съд. Кой ще го съди? Нашата работа ще мяза на онзи анекдот, в който се разказва, че в един хамбар се завъдили много мишки. Отивали няколко котараци да ядат мишките. Всеки ден се изпояждали по няколко мишки. Един ден събрали се мишките на съвет и решили, че трябва да вържат на тези котараци звънци, като идват при тях, отдалеч да ги чуват. Всички почнали да ръкопляскат, казали: „Браво! Дойде времето на нашето спасение!“ Един плъх мъдрец запитал: „Кой ще

бъде героят, който ще окачи звънеца? Кой ще окачи звънеца на котарака, та да го познаваме, отдалече да го чуваме?“

Кой ще окачи звънеца на смъртта, като иде, да я познаваме? Кой ще бъде този голям котарак, че като иде, да избягаш? Нас ни проповядват, че в реда на нещата е да умрем, да се освободим. Съгласен съм, нямам нищо против това. Дали трябва да умре човек или не трябва, то е въпрос. Кога трябва да умре и кога [не] трябва да умира? Първоначално Бог каза на човека, че „в който ден престанеш да ядеш както трябва, ще умреш“.

Питам: Желанията в съвременния човек не са ли едно ядене? Едно желание, което се заражда в човешката душа, едно неестествено желание не е ли неестествена храна? Моисей, който е разбирал това, казва: „Не пожелай!“ Една неестествена храна, която ще внесе една дисхармония в душата ти. Яж само това, което законът позволява. А кое е то? Всеки предмет или всяка вещ, или всяко живо същество, каквото и да е, което не хвърля сянка в съзнанието ти, туй същество може да изядеш. Ти, като искаш да хванеш една кокошка, виж: ако хвърля сянка в съзнанието ти, не я яж. Пък и човек, ако хвърля сянка, не го приемай. Ако не хвърля сянка, изяж го. Ще кажете: „Че, туй [ли] е?“ Че, и Христос сам казва: „Който Ме яде, ще има живот в себе си, а който не Ме яде, ще умре!“ Но Христос никога не хвърля сянка върху умовете, върху съзнанията на хората. Разбирайте нещата.

Туй вие може да го разбирате както искате, нищо нямам против. Ако искате да се ползувате както аз разбирам, трябва да разбирате истината. Туй да ви послужи за едно подигане, да ви помогне, да ви предаде една малка сила. Защото ето аз какво разбирам: След като изгрей Слънцето, аз трябва да взема нещо от него. Ако Слънцето изгрее и не взема нещо от него, аз правя престъпление. Всеки ден трябва да изляза преди Слънцето, да си взема необходимата порция, която ми се пада. Една дажба има, която Слънцето има да ми даде. Трябва да изляза точно навреме. Ако не я взема, ще бъда нещастен, ако я взема, ще бъда щастлив. Питам: Съвременните хора отиват ли да си вземат тази дажба? Всички се потриват под юргана. Казват: „Изгря Слънцето.“ То като изгрее Слънцето, отиде дажбата! Дажбата е при изгрева на Слънцето, която може да се вземе. А през деня каквото се взима, то е триците. А същественото е, което ти помага за през целия ден. То е същественото. През деня каквото вземаш, не че е лошо, но то е триците. Сутринта което трябва да вземеш, то е същественото.

Питам: Колко хора има, които вярват в това? Сега почнаха да вярват,

но колко години трябваше да минат, за да повярват? Ние търсим живота там, дето го няма. Казваме: „Бог ще ни даде живот." Че какво ще ти даде живот? Ти хванеш кокошката, изядеш я и казваш: „Господ живот ще ни даде!" Ти хванеш ябълката и животът дойде чрез ябълката. Хванеш картошките, житото, изядеш ги. Направиш хляб, изядеш го и кажеш: „Господ ще ни даде живот!" Че, кога ни дава живот, я кажете? Когато вие ядохте житото, питахте ли го? Сега, при яденето едно правило трябва да спазвате: всичката хигиена, същинската хигиена на живота. Сега вашите възгледи вие си ги дръжте, аз не съм против вашите възгледи, които имате. Вие имате сегашния живот, но в онази хигиена, за която аз ви говоря, разбирам едно свещено правило. То е следното: Ако ти ядеш без любов, ти се тровиш. Ако ти ядеш без знание, ти се тровиш. Ако ти ядеш без да си свободен, ти се тровиш. Следователно, за да ядеш, ти трябва да обичаш храната. Това е буквално. Ако го възприемете, на правата страна ще бъдете. Ако ядеш със знание, ако ядеш със свобода, ти ще имаш най-голямото благословение. Това е хигиена.

Сега разправят за яденето, че било такова, че съдържало калории. Нямам нищо против калориите. Но всяка една храна, която не предизвиква в тебе любов, тази храна е отровна. Между храната, която човек трябва да яде, и между неговия живот и неговата душа има известно съотношение. Всичките животни се ръководят от това правило. Имаш известна симпатия, известно влечение към една храна. Храна, към която нямаш влечение, не е за тебе. Влечението още не е едно правило. Ако влечението не се превърне в едно движение, ако туй движение не се превърне в една любов, тази храна, която си ял, няма да те ползува.

Този закон е верен не само по отношение на физическия свят, той е верен и по отношение на човешките мисли и чувства. Всяка една мисъл в тебе, която не стимулира любов, тази мисъл е отровна. Всяко едно желание в тебе, която не стимулира любов, туй желание не е на мястото си. Не сега да се плашиш. Понеже в човешкия живот проникват хиляди желания, знанието седи в тези желания, които идват. Той трябва да знае кое желание трябва да избере и кое желание трябва да остави. В това седи новата култура на хората. За да се създадат новите хора, на тях им трябва по този начин да се хранят.

После, вие си гледате лицето. Кое е онова, което определя вашето лице? Вие обичате най-първо очите, лицето си. Защото у всички хора лицата им се различават. Няма две лица еднакви. Кое е онова

същественото, което отличава едно лице от друго лице? Кое е онова същественото, което отличава едни очи от други очи? Кое е онова същественото, което отличава едни уши от други уши? Кое е онова същественото, което отличава един нос от друг, една уста от друга? После, цветът на лицето. Ще кажете, че това е безпредметно. Не, много предметно е, защото цветът на лицето на един човек упражнява голямо влияние. Ако ти нямаш един здравословен цвят на лицето си, ако ти нямаш един здравословен цвят на очите си, ако ти нямаш един здравословен цвят на ушите си, ако ти нямаш един здравословен цвят на носа си, какъв човек може да бъдеш? Кой е сега здравословният цвят? Това ще остане за друга една сказка. Ще ви говоря за анормални и нормални краски.

Сега, значи, Бог, Който е създал света… Сега, като се произнесе тази дума, да не ви фрапира. Като се произнесе тази дума „Бог“, на религиозните хора мед им пада на сърцето. Като се говори на материалистите, като не се произнася думата „Бог“, мед им пада на сърцето. Това са хора заинтересовани. Материалистите и религиозните хора са заинтересовани. Аз ги оставям настрана. Те не може да се повикат на съд, те са заинтересовани, не могат да бъдат свидетели. Ако ние разискваме идеята за Бога, трябва съвсем да не сме заинтересовани. Ние искаме да знаем истината. Отношението, което аз имам към Първата Причина и отношението, което Първата Причина има към мене, трябва да ги имаме. Никога да не ме убеждават хората, че този ми е баща. Ако имам един баща, който ме е родил, и една майка, защо трябва да ме убеждават хората? Аз трябва да мязам на баща си и на майка си. Ако не мязам на тях, не съм тяхно дете. По какво ще мязам на майка си? Майка ти има една брадавичка под ръката и ти да имаш брадавица на същото място. Или имаш брадавица отдясно, тя мяза на баща ти. Баща ти има една, майка ти има една, а ти имаш две. Ако имаш две брадавици, ти мязаш на баща си и на майка си. Пък ако нямаш нито една брадавица, тогава никак не мязаш. Тогава откъде си познал? После, когато човек върви по линията на майка си, той има една усмивка на устата си, която е свойствена на майка му. Когато върви по линията на баща си, той има един ъгъл на очите, стар чорбаджия е той. Той си мърда очите като баща си.

По топлината мязаш на майка си, по светлината мязаш на баща си. Важно е да знаеш по коя линия вървиш. Понеже, ако ти не знаеш, ти ще влезеш в едно противоречие. Майка ти и баща ти през целия живот все играят важна роля и ако решиш да се освободиш, ще си създадеш най-

голямото нещастие на себе си. Най-голямото нещастие, което съществува сега е, че хората искат да се освободят от баща си и от майка си, не искат да бъдат под влиянието на майка си и баща си. Те искат да бъдат самостоятелни. В какво седи тази самостоятелност? Той ще има деца и те ще искат да се освободят от него. Няма никаква философия в туй. Ти ще се освободиш от баща си, от майка си, за да намериш друга майка. Дъщерята се освобождава от влиянието на баща си, но намира друг баща. Старият баща не струва, млад баща иска. Е, хубаво, ако тия бащи, и младият, и старият, все остаряват и умират, въпросът не е разрешен.

На какво се дължи старостта и на какво се дължи младостта? Младостта, значи, е произлязла от един факт. Ти си се подмладил, понеже си видял лицето на онова Слънце, което дава живот. Веднъж си го видял и си се подмладил. А защо остаряваш? Като си дошъл на Земята, всяка вечер ходиш да изпращаш Слънцето, което залязва, и ти ще остарееш и ще умреш да подражаваш. Ти не ходиш да посрещаш Слънцето, като изгрява, но като залязва. И тебе ще изпращат. Та, и ние, които искаме да бъдем щастливи на Земята, изпращаме Слънцето, което залязва. И ние, дребнавите хора, ще уредим живота си и никой няма да го види. Аз бих желал да видя един институт от 2000 години, който да е издържал една морална криза. Не само един институт, но даже религиозните хора не са издържали. Ето, християнството 2000 години откак е създадено наближава и какви ли не примеси са турили, какви ли не разбирания има. Християнството днес е останало една пародия на това, което Христос е казал. Каквото иска Христос, нищо не се прилага. Навсякъде прилагат на Петко, на Драгана, на Стояна. Навсякъде все прилагат мненията на хората, а не мнението на Христа. Нямам нищо против това, но Слънцето, през каквато среда минава, такъв оттенък, ефект ще даде. Ако светлината е ясна, хубава, разбирам. Ако е гъста, с нечистота пълна, няма да даде такова отражение, няма да бъде тъй здравословна.

Казвам: При сегашните условия се изисква едно разбиране вътрешно. Например, ние не знаем сега, много пъти се говори за вселена, говори се за духовен живот, за материален. Но какво нещо е духовният живот и какво нещо е материалният живот, това е една неразбрана идея. В старо време са казвали, че всичко е ум. Какво нещо е умът? Външната страна на ума, това е материалният свят. Образът на ума, това е материалният свят. В материалния свят подразбираме, че зад материята седи нещо разумно. Обликът на този ум е материалният свят. Следователно, ако физическият

свят изчезне, умът ни ще предполага, че [с] тази разумност е станала известна промяна.

Някои твърдят, че нашата Вселена е остаряла. Това е твърдение на хората, понеже те остаряват. Има една вселена в света, която никога не остарява. Има едно обличане на вселената. И вселената си има мода, като парижката мода – облича се тя, има модни костюми, с които се облича. Но това е до външната страна на вселената. А вътрешната страна на вселената, както ние я разбираме, тя се променя, без да се изменя. Аз ви го казвам това, за да се яви една стабилност във вашата идея. Не казва: „Като умра аз, всичко ще се свърши.“ Какво разбираш под това? Ако ти, след като умреш, ти се освободиш от всички твои земни ограничения, от всички твои страдания, от всички твои противоречия, от всичката онази злоба, омраза, която те е мъчила, ти се освободиш и влезеш в един свят, дето ще се почувствуваш свободен и [ще] почнеш да работиш, тогава смъртта е на място. „От смърт в живот“ – казва Писанието. Та ние сега сме мъртви, ние сега, хората на Земята, сме мъртви. По-голямата част от хората, [които] живеят на Земята, живеят в най-голямото ограничение на човешкото съзнание. Според мене [няма] по-голямо ограничение на човешкото съзнание: затворен си, твоето съзнание остава в тъмнина, имаш само едно просто съзнание, че някога си бил някое величие, цар, министър, философ, владика, свещеник, проповедник, майка, баща, слуга, какво ли не, хиляди неща. Сега си се вцепенил, не може да мръднеш. Питам: Какво те ползува всичко това в миналото? Какво е смъртта? Туй е смъртта. Сега, аз, както изследвам нещата, животът, това е обратно на смъртта. Това са два контраста. Или, другояче казано, смъртта е най-малкият живот, отдето животът започва. Смъртта не е нищо друго освен отнемане на живота. И понеже тогава животът не расте, тази работа става тягостна за това същество, което се намира в тази […].

Вие ще кажете: „Аз вярвам в Христа.“Ако имате вяра… Аз не зная колко е вашата вяра. Вярата ви, както виждам, не е много голяма. Аз бих опитал вашата вяра сега. Ако ви опитам, не зная дали може да издържите. Даже [на] онзи, който казва: „Аз имам вяра“, казвам: „Ха сега, с твоята вяра дай 10 000 лева!“ – „Как? – ще кажете. – Това е погрешно!“ Не, не говорите истината. Аз сега задавам въпроса на себе си. Аз нямам право да ви изпитвам, защото аз нямам нужда от 10 000 лева. Аз ни най-малко не се нуждая от пари. Защо не се нуждая от пари? Защото другите хора се нуждаят от тях. Пък [от] туй, от което другите се нуждаят, аз не се нуждая.

От туй, от което другите не се нуждаят, аз се нуждая. Моята философия е тази. Туй, което хората обичат, аз не го обичам; туй, което хората не обичат, аз го обичам. Това е един контраст. А тази философия подразбира следното: аз мисля и моята мисъл да не принесе страдание на никого. Аз не искам да изям една кокошка, едно кокошо яйце. Аз ще измътя най-малко 10 кокошки. Може ли да го изям? Ако не го измътя, ако кокошката ми каже да не погледна яйцето ѝ, няма да го погледна, напълно се подчинявам на нейното разпореждане. Ще кажете: „Че как, кокошката ли ще ми заповядва?“ Понеже ти заповядваш на кокошката, и кокошката на тебе ще ти заповядва.

Сега, да дойдем до следната мисъл, която може да бъде полезна на онзи, който е готов. Днес аз ви говоря знаете ли защо? Предавам ви лекция как да се масажирате. Аз съм предвидял, понеже един ден няма да има лекар, трябва да знаете как да се масажирате, как да си помогнете. Казвате: „Мене това не ми трябва.“ Ако ти не се научиш да се масажираш, ти ще се намериш в трудно положение. То е безпредметно това. После, аз искам да внеса една мисъл, да мислите здраво, да се не плашите. Ти може да внесеш в себе си мисълта: „Аз съм болен човек, изложен съм на болести.“ Може да си изложен на болести, но само при известни условия.

Целият организъм си има свой матрикс, тъй го наричат. Аурата излиза в успоредни линии от целия организъм, от главата, от краката. Каквото похване, всичко може да постигне – музикант, поет, търговец. Накъдето ходи, всичко му върви. Щом започне някоя работа, ще му върви. Защото той има една аура, или в тоя матрикс има една ципа, която обвива стомаха, която микробите не могат да изядат, навсякъде тя е здрава, тя сама се пази. Но човек със своя нередовен живот може да направи тая матрикса да се напука и се образуват язви. Язвите показват една неправилност в човешката мисъл. Казвам: Ти си ял и пил. Всичко е мисълта в света. Тази мисъл има отношение към твоето здраве. Тази мисъл има отношение към материалните неща. Мисълта ако няма отношение към материалния свят, тази мисъл е безпредметна. Мисълта е, чрез която може да влияете на материята, в съвременната наука вие ще изучавате.

Във време на война, ако имате най-силната мисъл, войници ако биха се напълнили с въшки, може да се мажат с мас. Това не е лошо. Но при въшките ти ще развиваш своята мисъл. На тия въшки ще внушиш Да излязат от тялото ти. Ще мислиш час, два, три, четири, докато тия въшки почнат да скачат една по една, но няма да ги убиваш. Ще ги събереш в една

чашка и като излязат всичките, като овчар ще ги изведеш и ще ги заведеш на върха и ще ги изсипеш и ще кажеш: „Пасете тук.“ Каква гениална мисъл трябва да имаш, за да накараш тия въшки да излязат! Ти може да платиш някой да ги занесе горе, но ти ще ги занесеш. Въшките, които ти си накарал със своята мисъл да си идат, ти ще ги занесеш.

Та, сега тия мисли имат влияние върху материята във всеки един орган. Чрез своята мисъл ти можеш да изправиш всеки свой недъг. Може да контролираш очите, ушите си, от тялото си, от ръцете си можеш да направиш каквото искаш. То е въпрос на знание. Най-първо ще се опиташ да снемеш въшките си. Преди да си снел въшките от главата си, ти не може да приложиш тази наука за контрола на органите. Че въшките са много флегматични. Бълхите са [със] сангвиничен темперамент, а въшките са флегматични.

Разправяше един американец. Ходил в Чикаго да гледа как маршируват бълхите. Казват му: „Не ни забавлявай!“ Той го завежда и вижда едно пространство, покрито със стъкло, а под него 100–200 000 бълхи. Този човек заповядва и те се разделят на полкове, батальони. Едни от тия бълхи вървят като войници. Как ги е научил този човек? Показва, че може. Ако един човек може да упражни своето влияние върху бълхите… Този господин казвал: „Най-голямата мъчнотия беше да отуча бълхите да скачат. Това бе най-мъчното нещо. Това е една наследствена черта на техния род.“

Един приятел бил във Франция и там срещнал един човек, който правил опити пред него. Взема един голям камък и като го блъсне с ръка, той се счупи. Като го бутне с ръката си, на парчета става. Нашият приятел го пита: „Как го правите?“ – „Това е наследство.“

Значи, има известни скрити сили в човешкия организъм, които трябва да се развият. Има една правилна мисъл, с която може да продължим живота си, с която може да направим живота си такъв какъвто трябва. Една мисъл има, с която ние може да влезем във връзка с живата природа и да видим, че природата не е това, което ние виждаме привидно при сегашните условия. Ако видим природата, ние ще се уплашим. Защото има не само хубави работи, но има и страшни работи, на които ти не може да издържиш. Ако вие излезете от Земята и попаднете на някой вулкан, какво ще видите? Онази материя, която е на 5, 6, 7, може би на 10 хиляди градуса сгорещена, може ли да се примирите? Ако може Земята да се отвори, да видим какво има вътре в нея, мислите ли, че ние ще видим нещо хубаво?

Много страшни работи ще видим. Тия страшните вулкани, които правят земетресения, са едно благо за цялото човечество. Ако тия вулкани престанат изведнъж да функционират, положението изведнъж ще се влоши. Засега може би 50–60 вулкана има. Аз ги наричам комини на Земята. Понеже нашата Земя върви като един параход. И в морето има, те са повече вулкани. Тогава на какво се дължи този вътрешен огън на Земята? Той се дължи пак на разумни същества.

Това е само твърдение, трябва да се докаже. Че, ако един човек влезе в моята къща и види, че огънят гори, а мене ме няма, какво ще каже? Че огънят сам по себе си гори. Той сам по себе си гори, но първият подтик се дължи на мене. Кой е първият [подтик], с който огънят гори? То е разумното. Следователно какво трябва да прави този, който изучава моя огън? Аз имам известна цел, известно предназначение има огънят. И като дойде вкъщи, аз ще му разправям защо съм запалил своя огън.

Когато ние изучаваме нашата природа, нашата Земя, ние трябва да я изучаваме не с оглед на нейните частични процеси, но трябва да изучаваме тази истина, която има отношение към нас, понеже нашето бъдеще зависи от нея. В съвременния свят никой народ не може да се поправи, докато няма един правилен възглед за строежа на законите, които функционират в сегашния свят, в природата, не временните закони. Въпрос е какво ще стане с тия културни народи. Сега този въпрос ние не може да го разрешим, но има един въпрос, който ние може да го разрешим. Всеки един от вас може да разреши един въпрос за себе си. Какво ще бъде вашето бъдеще след 10–20, след 40–50–60 години или след 120 години какво ще бъде, това трябва да ни интересува. Защото нас не ни интересува смъртта, нас ни интересува животът. Смъртта за нас е само сянка на живота. Нас ни интересуват не всичките философи, които не мислят. Когато аз говоря за учените хора, аз имам най-доброто мнение. Те имат едно и също мнение в различните неща тъй, както трябва.

Не мислете, че съвременният свят се ръководи от едно общество, пак от хора, да не ви кажа ангели, от просветени хора от всички народи, които имат всичката обич към човечеството, към техните по-малки братя, които имат всичкото добро желание. Ден и нощ те мислят, само като спазват своята свобода, как да помогнат на човечеството по един правилен път с най-малките страдания. Не може да се избегнат страданията, които ще дойдат. Защото, ако тия хора не знаят да живеят, тогава в природата има и други закони на ограничения. Но те прибягват до закона на ограниченията

в много редки случаи. Този въпрос трябва да се подеме научно от най-учените хора, от хората на изкуството от едната и от другата страна. Туй е една аксиома. Аксиома е една истина, която не се нуждае от доказателство. Тя е гръцка дума.

После, всяка една мисъл, тя почива на един закон. Външната страна е едно проявление, а вътрешната страна е законът. Следователно между една проявена мисъл и [една] непроявена има съотношение на нещата. Учените хора казват, че между законите и проявеното има известно съотношение. Значи онзи, който иска да проучи явленията на природата, той трябва да разбира и законите. На туй основание, например, вземат и носа. Както е направен, онези, които разбират какво е турило Божественото, единственото нещо, което отличава човека като човек, това е неговият нос. Носът, това е човекът. На сегашния човек носът е отделен. Животните са животни по единствената причина, понеже техният нос е сраснат с горната челюст. Нос има само човекът отделен и по това се отличава. Онази мисъл, която е оформила носа, то е съзнателното, то е разумното в света. И ако вие бихте разбрали…

Сегашните хора не знаят как да барат своя нос. И ако човек искаш да станеш, ти няма да бараш носа си. Аз мога да ви дам едно правило, който иска от вас да го прилага. Най-хубавата копринена кърпа ще вземете, ще я понаквасите малко и носа си с тази копринена кърпа ще погладиш. И като пипнеш носа си, да знаеш, че ти си човек. Че, ако ти нямаш уважение към твоя нос, към какво ще имаш уважение? Ти ще кажеш: „Носът ми е крив." Ти си го изкривил с барането си. Ти ще го правиш широк. Широк не трябва да бъде. Ти ще го направиш дълъг колкото трябва. Той си има една мярка, точно определено съотношение има широчината на носа към дебелината на врата. Дебелината на врата има отношение към целия ръст. Има математически отношения между носа и пръстите. Аз не искам да говоря за детайлите. Природата е работила и постоянно работи по известни закони. Здравето седи, когато се спазва туй съотношение на човешката мисъл. Мисълта на човека постоянно иде чрез носа. И въздухът, който трябва да приемем в белите дробове, и нашите дробове са стимул, за да се стимулира нервната система. Щом ти престанеш да дишаш правилно, и твоята мисъл не е правилна. Бъдещите поколения, бъдещето възпитание, майките и бащите, онези, които възпитават, трябва да вървят по Божествения път.

Казваме: „Ти трябва да живееш добре!" Ама как ще живееш добре? Ти не знаеш как да бараш носа си, ти не знаеш как да го изтриеш. Аз не съм

срещал в България един човек, който да знае как да изтрие носа си, да има една копринена кърпичка. Моми и момци имат такива копринени кърпи. Може да е зелена, бяла, червена, каквато и да е, може да пише туй за носа, който представлява най-благородното на човешкото лице. Като каже някой „нос“, ще си извадиш кърпичката. После, върху носа е написан характерът на човека, то е външната страна, написано е цялото бъдеще. На никой орган не е написано тъй бъдещето на човека, както на човешкия нос. Цялото бъдеще, същинското бъдеще, през което човек трябва да мине, как трябва да помогне, туй е написано на носа и всичките правила са там. Ако ти разбираш законите на своя нос, всичките нещастия ще изчезнат.

Сега вие ще кажете: „Кажете правилата!“ И да ви ги кажа, няма да ме разберете. И да ме разберете, няма да може да ги приложите, ще се откажете и ще кажете: „За бъдеще!“ Пък то не е въпрос сега. Аз, който говоря, казвам: Имате един орган поставен. Това е наука. Една наука, която аз съм изучавал. Десет години съм изучавал човешкия нос само, 10 години съм посветил на носа и не съжалявам, че съм го изучавал; и още 10 години бих могъл да го изучавам. В 10 години някои основни неща съм проучил, понеже постоянно се прибавят някои неща на носа. С различието (?) на човешката душа всякога се прибавят някои неща хубави и по-хубави. Та, има едно хубаво нещо в човешкия нос. В човешкия нос има една черта, че след 5 години той ще стане филантроп, ще помага на хората. Като зная тази черта, мене ми се зарадва сърцето. Видя една грозна мома и като ѝ погледна носа, виждам, че след 10 години тя ще се подигне, ще се зарадва. Като си погледне носа, всичките неща изчезнат. Че хубаво е някой път да си имате огледало, че като си погледнете носа, да се зарадвате, че имате [нос]. Няма защо да се обезсърчавате. Аз ви казвам: Радвайте се, че Господ ви е дал един нос.

„Благословен Господ Бог наш“
„Тайна молитва“

30-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 29.IV.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ДА ИМАТ ЖИВОТ

„Добрата молитва“

Ще прочета 11-а глава от Еклисиаст.

Ще взема само няколко думи от 10-и стих от 10-ата глава от Евангелието на Иоана: „Да имат живот.“

Сега въпросът седи, че хората имат живот и го изгубват. Всяко нещо, което се губи, то е безполезно, съставя страдания, несгоди, тревоги за човешкия дух. Ние се намираме в един свят, дето всичко се губи. Какво трябва да се прави тогава? Аз няма да гледам. Животът има само една реална страна. Сенките ние ги създаваме, противоречията човек сам си създава. Мъчнотиите човек сам си създава. Всичките нещастия в живота човек сам си ги създава. Туй наричаме карма, съдба. Щастието и нещастието [човек] сам си ги създава. Вълкът сам си създава своето нещастие. Дето го видят, теглят му куршума, защото е вълк. Мечката, дето я видят, теглят ѝ куршума. Казват: „Мечка е!“ Змията, дето я видят в света, смачкват ѝ главата. Защо? Много грехове има тази змия. И вълкът грехове колкото искаш има – в коя кошара не е влизал, де не е барал, де не е бъркал! Лисицата сама си създава своето нещастие – в кой курник не е влизала и коя кокошка не е пипала? Всичките менюта, на всички патици, пуйки и тем подобни, най-изрядната храна. Тя поддържа учението, че яденето не трябва да бъде печено, но още с кръвчицата да е. Това е философията на лисицата.

Това са посторонни работи. Животните ние не разбираме. Икономиката на живота. Какво представлява животът на растенията? Ние имаме много долно понятие за животните. В някои отношения прави сме, но в някои отношения не сме прави. Ние казваме, че е „цял паток“ за някого, а той яде патки. Ако ти си патка, като ядеш патки, няма ли да станеш паток? Казва: „Ти си цяла свиня!“ Ами че като ядеш свини, няма ли да станеш свиня? Хората казват, че са против свинете, но ядат свине. Не харесват характера на свините, а ядат месото им. Кое е лошото на свинята? Че тя рови там, дето не трябва и се вердаля в калта и носи мазнина, която не ѝ трябва. От 3 неща страда свинята: заради своята муцуна, че рови, дето не трябва и че се вардаля в калта, дето не трябва, че носи мазнина, която не ѝ трябва. Сега ще кажете: „Защо да не носи мазнина?“

Сега, ако извадя един паралел, веднага ще обидя кого и да е от вас. Може да уподобим натрупаното богатство на мазнината на свинята. Защо убиват един богат човек? За мазнината. Богатството е мазнина. Пречукат го, вземат мазнината и заминават. Ако този човек нямаше мазнина, щяха ли да го пречукат? Нямаше. Бедния човек пускат да си върви. В какво седи нещастието на богатите? В тяхната мазнина. От какво страдат сиромасите? Да се върдалят в калта, когато не им трябва. Правя един паралел. Като обеднее един човек, започва да се търкаля в калта. Като осиромашее, в калта се върдаля. Казва: „Осиромашах!“ – и той влиза в калта. Нямаш разбиране какво нещо е чистотата. Казвате: „Трябва да се живее.“ Как? – „То е – казваш – безразлично вече.“ Туй още не ни води към никакво положение. Те са неща общи. Те са общи неща, говори се за богат в дадения случай. Богатият, то е едно състояние на човека. Туй е човекът сега. Ние делим някой път и казваме: „Тия хора са богати.“ То е самозаблуждение. Защото един вол може да бъде мрънсен и човек може да бъде мрънсен.

Има неща, които не са потребни на човека. Най-първо, не трябва човек да рови там, дето не трябва. Второ, човек не трябва да се върдаля в калта, която не му трябва, и не трябва да носи мазнина, която не му трябва. Те са 3 неща, във всяко отношение може да определите. В умствено отношение може, в духовно отношение и във физическо отношение законът работи. Може да се разберат, да се покажат. Сега питам: При какви условия свинята се е научила да рови в земята? Било е време, когато тя не е знаела как да рови. Кой е първият учител, който [я] е карал? Кой е, който ѝ е предал първия урок? После, кой ѝ беше първият професор, който я научи тя да влиза в калта и да се върдаля? После, кой беше третият професор, който я научи да се запасява, да трупа мазнина? Често хората по Коледа, приказват си и казват: „Имаме свиня“, които ги гоят, и те казват: „Опарив се е като шопар, може да има 100 кила.“ Като я попила господарят тази свиня, тя грухти, хич не знае каква ѝ е съдбата. Като я попипа, тя казва: „Има нещо, което е много приятно.“ Но като дойде туй, което е неприятно за хората, тогава има пеене. Всички свини пеят. Преди Коледа пеят. Туй е иносказателно. Казваме: „Свинята страда.“ Свинята страда, защото рови, защото е в калта, защото е мазна. Ще оставим тази свиня.

Един българин казва на жена си: „Еленке, съдбата ти е такава, кармата ти е такава.“ Повече философия няма. Кармата ти е такава. Човек като страда, трябва да има някаква причина. Казваме, че обществото, че у дома

бащата не е оставил на сина си неща… Или казваме, че той не е така умен. Човек страда, липсва му нещо. Много от съвременните страдания не са съществени, защото в битието има едно съществено страдание, неизбежно. Нито едно същество, където и да е, като вземете целия органически свят, на каквато и степен да е, и човекът, който е най-богато организиран, от най-малките до най-големите същества, всички са изложени на известни промени и страдания. Човек страда най-много. То е до степента на неговото съзнание.

Има страдания, които са материални. Има страдания, които са органически, както е счупването на някоя кост. Има страдания, които имат съвсем умствен произход. Чувстваш, че нещо има да ти се случи. Казваш: „Тази работа няма да върви!“ Но най-първо, страданията от какво идват в света? Не съм срещал нито един писател, който да се е спрял обстойно върху страданията. Нищо, аз ще се спра, защото то е много далечен въпрос, случаен въпрос. Цяла философия е. Ако тя се обясни, когато хората разберат дълбокия смисъл на страданията, онази икономия, която те съставляват в света, те ще видят, че страданията са на място, де са на място и де – не.

Страданието е сянка на любовта. Дето има любов, има и страдание; дето няма любов, няма и страдание. Дето има живот, има и страдание; дето няма живот, няма и страдание. Когато някой запита не може ли без страдание – може, ако се откажеш от живота. Може, ако се откажеш от любовта – няма да имаш страдания, нищо повече. Но, ако приемеш страданията, ще приемеш и най-голямото благо. Следователно страданията са тапията, един диплом в университета, че може да дадат живота. Без диплом какво може да направиш? Вие казвате: „Без страдания не може, без живот може ли?“ Може. Казва: „Без страдания.“ Щом откажеш ти страданието, трябва да се откажеш от великото благо на живота, трябва да се откажеш от великото благо на любовта. – „Друг начин няма ли?“ Другият начин е смъртта. Тогава онези, които мислят, казват: „Покажи ми втория начин.“ Дайте вие един проект, направете един живот без страдания. Ти си първият човек, който намираш, който мислиш, че страданието е несъвместимо. Освободи се от страданието. Аз давам право да се освободи който и да е от вас от Страданието. Ако може, освободете се.

Страданието всякога произтича, страданието има свой произход. Той е законът на нашето минало. Нищо повече. Туй, което индусите наричат

карма, то е съдба. Тъй Господ е решил. Аз го считам страданието, това е нашето минало. Изгубил съм нещо, затова страдам. Страданието всякога показва, че ти си изгубил нещо съществено. Понеже искаш да го придобиеш, ти страдаш заради него. Че защо страда майката? За изгубеното дете. Защо страда богатият? За изгубеното богатство. Защо страда болният? За изгубеното здраве. Защо страда онзи падналият министър? За изгубеното положение. Защо страда онзи генерал? Изгубил едно сражение.

Та, първото нещо, сега: трябва да дойдем до онова положение, да не изгубваме нещата – ето философията. Кога се губят нещата? Когато не ги оценяваме. Ти си се качил на гърба на един кон, който те носи, с камшика [го] удряш, приятно ти е. Казваш: „Той е кон." Този глупавият кон тебе те завежда до твоето местоназначение. Този кон, който ти мислиш, че е толкоз глупав, ако вечерно време изгубиш пътя и оставиш коня свободен, този глупавият кон може да те преведе през места, по които ти с всичкия си ум не може да минеш. Ако срещу тебе има засада от разбойници, твои неприятели, ако оставиш коня да те води, който те избавя, този, глупавият кон, който казваш, че нищо не разбира! Онези, които не са се занимавали, може би не знаят. Това не всички коне правят. Има коне, които са оглупели като хората. Тия коне са оглупели по единствената причина, че са ги яздили глупави господари и те са пожелали да станат като своите господари и са оглупели. Не е ли глупаво нещо, когато някой иска да стане голям, силен, да носи товар? Ти щом станеш един силен човек, ще бъдеш най-големият хамалин. Във варненското пристанище един казва, че е хамалин, счита [това] за много голяма служба. „Трябва да носиш товара като хамалин, иначе чобанин ще те направя, овчар ще те направя." Той счита овчарлъка по-долу от хамалъка, за да покажеш своята сила в носенето на един товар.

Казвам: Човек трябва да носи своите страдания; разбирам да търпи страданията, да носи страдания – то е хамалин. Тогава, щом не носиш страданията, ще бъдеш чобанин. Тъй разбира. Товарът се носи само когато човек не разбира. Казвам: Една млада мома (пак засягам младите моми, не тукашните), първата мома, която се е родила в света (не засягам сегашните моми, те са сянка), първата мома, която се е родила, тя пожелала да се ожени за един княз. Този княз беше човек своенравен, опърничав, толкова опърничав, че Господ, като го разглеждал, съжалявал, че той е княз. Питам сега: Коя млада мома може да живее с такъв княз, за който и Господ

съжалява, че го е направил? Аз казвам: В Писанието е казано, че Господ се е разкаял, че е създал човека. Аз привеждам един факт. Князът излиза из хората, а не човекът е излязъл из княза. Князът е излязъл от човека. Защото иска да покаже, че мисълта му е логическа, толкоз логическа, че не може никой да работи против нея.

Та, казвам: В кодекса на свещените книги тъй е писано. Аз не защитавам дело, сега не съм повереник. Няма като адвокат да защищавам, защото адвокатите косъма цепят. Като го гледаш някой адвокат, много малка причина чопли, дано обърне съдиите, пък тя не върви, работата. Турците имат една съдба: кадията вика тия, които ще се съдят, и казва на единия: „Ти имаш ли да му даваш?“ – „Имам.“ – „Плати му!“ И тогава този, който има да дава, развързва кесията, бърка и дава и работата се свършва. А в модерния съд той го защитава, ще гледа да отлага, че веднъж, че два пъти делото, ще доказва има ли да дава, няма ли да дава, чрез свидетели. Аз привеждам. По някой път ние отлагаме делото, приказваме, но нищо не печелим. Аз съм по-съгласен с туй бързото съдопроизводство на турския кадия. „Имаш ли да му даваш?“ – „Имам.“ – „Дай му!“ Онова, великото в живота за нас е важно. Туй, което расте и зрее. Растежът започва с човешкия ум. Туй, което расте, трябва да има известен план, известна мисъл. Туй, което придобива съдържание, то са човешките чувства. Следователно всяка една човешка мисъл, съдържанието аз разбирам да придобие ценност в себе си. Зад тази ценност седи животът. Животът не може да се прояви без някаква форма. Животът не може да се прояви някъде без да има някакво съдържание, с което трябва да работи. Следователно трябва да предшествува преди живота човешката мисъл, трябва да предшествуват живота човешките чувства и тогава да влезе този съзнателният живот, за който говорим. Не този органическият живот, който се изгубва и изчезва. Органическият живот мяза като водата – може да влезе в едно шише и водата може да се излее. Аз не говоря заради него.

Та, казвам сега: Основното кое е в дадения случай? Вие всички имате известни вярвания. Моите почитания към вярванията. Добри са вярванията. Досега са били добри, но вашите вярвания отсега нататък ще бъдат нещастия. Всичко, което сте знаели досега, е много добро. Но отсега нататък вашето знание ще ви бъде нещастие. Ще кажете: „Защо е така?“ Всичко онова, което гъсеницата е научила като гъсеница, щом стане пеперуда, тя трябва да се откаже от него. Ако пази първия навик на живота, то ще бъде нещастие. В някои отношения и за нас е така, понеже ние

минаваме от една фаза в друга. Следователно по-висшият живот, в който трябва да влезем сега, той не се нуждае от онова старото знание. То е било необходимо преди. Нови неща има, които сега трябва да се учат. Сега може да кажете: „Трябва да вярваш в Христа! Трябва да вярваш в Бога!“ Туй е добре. Какво се подразбира под вяра? Всичките хора досега са вървели по закона на вярата. Те са вървели по закона на суеверието.

Суеверието и вярата се отличават по две неща. В суеверието има нещо материално. Нещо трябва да ти дадат. Дойде някой и ти казва: „Имаш пари в банката, дай ги на мене с 200 % [лихва].“ Туй е вече суеверие. Ти нямаш никаква вяра, нямаш никакво доказателство и даваш парите на вяра. Мислиш, че за един месец ще ти даде 200. На втория месец очиства ръцете си и казва: „Доволен ли си?“ – „Доволен съм.“ Това е суеверие. На вярата законът е съвсем друг. Там няма абсолютно никакво материално подбуждение. Там е основният закон на Любовта. Вярата е външната страна на любовта. Само любовта може да пробуди вярата в един човек. Там, дето няма любов, може да има суеверие. Но вяра съществува при любовта. В Писанието казват: любов, вяра и надежда. Така вървят.

Сега някои хора казват: „Да имаме вяра“, а нямат любов. То е немислимо. Сега ще направя едно различие. Щом любовта във вас не функционира и не работи, тогава ще знаете, че вие вървите по закона на суеверието. В закона на суеверието съществуват всички промени и страдания. Все оттам произтичат, от суеверието. Нима на първия човек не обещаха? Те се изкусиха. Казва им онзи: „Като Бога ще станете, като похапнете от този плод.“ Като Бога ще станете – голямо обещание! Не беше вярно. По закона на суеверието вървяха. Опитаха и видяха, че това е суеверие.

И в религията нас ни обещава[т], че ще бъдем в онзи свят, че ще бъдем в рая. Това е суеверие. Аз не искам да ме залъгват в оня свят. Какво ще ми разправят за оня свят? Аз съм ходил в оня свят и сега живея в оня свят. Туй, което хората учат за онзи свят, и помен няма от него. Няма такъв свят. Оня свят аз да го опиша какъв е. Вие ще искате да го опиша тъй, както се описва човешкият живот. Вие го знаете какъв е, няма какво да го описвам. Ако опиша оня свят, абсолютно нищо няма да разберете. Е, ще ви кажа тъй: хората в онзи свят не може да се виждат както сега. Там навсякъде ще видите валчести топки, топки и от всяка топка излиза светлина. Целият онзи свят е пълен само със светли топки, от които излиза светлина. Там няма да вървят такива хора. Със светлина ще ходиш в оня свят между тия

топки. Ще кажеш: „Я да сляза пак на Земята!“

Сега някои като ме слушат, ще кажат: „Виж как заблуждава хората!“ Пък съвременните хора живеят в заблуждение. Нека ми доведат един човек, който не е заблуден. Всеки един човек, който е заблуден, той умира, нищо повече. Всичките хора умират от суеверие. След като умре, ще го опяват, ще викат Господа, ще плачат. Няма какво да плачете! Той се преструва онзи, умрелият. Аз не съм пролял нито една сълза за човек, който се преструва. Плача за човек, когато греши. Аз не плача за хората, когато умират. Плача за хората, когато не се обичат. Плача за хората, когато живеят в безправие, а когато умират, казвам: „Много добре стана, че е умрял този човек. Отърва се светът от него.“ Сега вие ще кажете… Аз като говоря тъй, в едно отношение ще ме разберете криво. Някой имал дъщеря умряла или син, който е умрял. Ще кажете: „Много лесно се говори, но на тебе син или дъщеря умирали ли са ти?“ Когато умре вашата дъщеря, това е една лъжа, че е умряла вашата дъщеря. Ако е умряла, тя не може да бъде ваша дъщеря. Аз не искам да имам дъщеря, която умира. Аз не искам да имам и син, който умира. Аз бих предпочел да живея сам през цялата вечност, отколкото да имам син или дъщеря, които умират. Според мене синът и дъщерята не умират.

В едно отношение, в една богата църква в Англия един проповедник проповядва според своите сегашни разбирания. Той казва, че като умирали хората, отивали при Бога. Един баща имал единствен син, който умрял и пита бащата проповедника: „Я ми кажи, моят син къде е?“ Той казва: „При Бога.“ До него седи един господин и той казва: „Не е при Бога, но е тука, в църквата.“ И той започва да описва сина. Описва му ръста какъв е, колко е висок, цвета и казва: „Ето, син ти ми заръча да направиш това за него.“ Питам: Кой е прав? Проповедникът казва, че е при Бога. Отде го знае, че е при Бога? Каква е тази идея? Ние казваме, че е при Бога някъде. На кое място? Защо ние ще го турим при Бога някъде? Бог е някъде. На кое място е Бог? Казва Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога.“ Каква е тази идея? Значи, много близо е. Границата между този свят и онзи свят съставя една десето-милионна част от дебелината на един милиметър. Вие ще ми кажете едно възражение: „Че как може да бъде тъй?“ Вие казвате: „Една секунда“. Знаеш какво е една секунда? Казва се само „цък“. Не е само „цък“. В едно „цък“ светлината изминава 30 000 километра. Като разделите на 30 000 части една секунда, всяка част завзема едно пространство от един километър. „Цък“ ли е това? Една 30 000-на част завзема 1000 метра

разстояние. Как е тази работа? Учените хора доказват, а пък ние казваме: „цък“. Всяко нещо. което ние не разбираме, казваме „цък“. Когато се учудваш, казваш: „Цък, цък“.

Вас са ви залъгвали вашите майки. И се радвате, че са ви залъгвали. Аз не искам да ви люлея. Вашите майки са ви люлели и аз се радвам, че са ви люлели майките ви. Не искам да ви угощавам, понеже вашите майки са ви угощавали. И много добре са направили. Аз искам да ви предам една лекция как да смъкнете белилото и червилото от лицето. Няма някой, който да не е набелен и начервен. Вие сте се червисали, но онези, които сега се боядисват… Имахме една сестра, която имала една слугиня и се червила. Сестрата имала Библия с червена кожа, много хубава. По едно време вижда, че започва да изчезва червилото от кожата на Библията. След година станала обикновена кожа. Слугинята ходела да си боядисва устата от кожата.

Аз не говоря за туй. Има едно боядисване, червисване вътре, което трябва да го хвърлите. То се дължи на ума. Едно лъжливо схващане в живота. Под „белило“ и „червило“ да определим какво разбирам. Мене това не ме интересува. Мене ме интересува не онова криво разбиране за живота. Белосването е в умствения свят схващане, а пък червисването е в сърцето. Всеки един човек е белосан в ума си, а пък червосан в сърцето си.

Аз не искам да засягам онези форми. Туй, което съществува в света, то съществува. Ние с миналото не може да се изправим. Туй, което е станало, то е станало вече. Не искам да се занимавам с миналото. Счупената стомна е счупена. Какво ще се занимавам колко парчета има? Грехопадението е една счупена стомна. Въпросът е сега новите направени стомни с какво трябва да ги напълним. Понеже Господ няма стомни, които вече не се чупят. Едно време, когато Господ направи тялото на човека, човек стана причина.

Аз давам един пример и ще го приведа пак, за да обясня защо хората умират. Един млад момък отишъл да учи грънчарство в България. Седял 3 години и неговият майстор правил грънците много хубаво. След 3 години той помислил вече, че е научил занаята и казва на майстора си: „Произведи ме калфа, че да отида и аз да си направя една такава фурна, да уредя живота си, да живея като другите хора.“ Той бил много умен, този грънчар, и казва: „Много добре, синко.“ Отива той и почва да прави гърнета. Направил ги много хубаво, но като ги изпекъл, всичките изпопукали. Като го среща майсторът, го пита: „Как е работата?“ – „Всичките гърнета се

напукаха, а твоите не се пукат.“ Казва му [майсторът]: „Ще слугуваш още 3 години, да се научиш гърнетата да не се пукат.“ Той наблюдавал майстора как прави гърнетата. И преди да тури гърнето в пещта, майсторът духвал в гърнето и казвал „ху“. Калфата си казал: „За едно „ху“ да работя 3 години?“ Слугувал 3 години и още 3–6 години, но гърнетата не се пукат вече.

Та, казвам: Туй духване какво е? Туй е правата мисъл. Трябва да бъде един човек толкова искрен, че да има права мисъл. Той, Господ, не го остави за играчка. Ти, като идеш при Господа, ще отидеш като направиш добре своето гърне и ще духнеш както Той духа. Или, другояче казано: ще мислиш тъй, както Господ мисли, ще обичаш тъй, както Господ обича, ще бъдеш справедлив тъй, както Господ е справедлив. Във всичките си постъпки ще бъдеш. Няма да казваш: „Може ли да бъда като Него?“ Може да бъдеш – в миниатюр ще бъдеш като Него и там е щастието. Сега ние искаме да бъдем светии, щастливи хора извън Бога. Че, Бог е умен. Ние трябва да бъдем носители на Неговата мисъл, на Неговата любов трябва да бъдем носители.

Всеки един човек може да направи опит. Ако той е на умиране, ако той заболее, ако призове този Господ на Любовта, мъртвият може да стане. И умрял ако е, пак ще се върне.

Казвате: „Може ли да бъде това?“ Ние вярваме само в това, което сме опитали. И вие може да вярвате само в това, което сте опитали. Когато човек дойде да оздравее, в него настава една промяна. В неговите чувства настава промяна. Ти имаш едно чувство, една мисъл, че ще оздравееш. Някой път човек е в най-здравословно състояние, в него се загнезди една мисъл: „Няма да върви дълго.“ Ние казваме: Ние поддържаме учението, че и грешните, и праведните трябва да умрат. Грешните умират, праведните не умират. Грешните умират, праведните излизат. Праведният излиза от тялото, не му е потребно, той го съблича и облича друго тяло. Някои хора излизат от едно тяло, от един дом го виждаме, ето, той е един млад момък, облякъл се и казва: „Какво правиш тук?“ – „Напуснах старата къща.“ Те му правят паметник, а той тръгнал из София. Турил си цилиндър, вратовръзка, бастун. Тъй, както турците имат една поговорка, казват: „Туй ако е истина, голяма лъжа е!“

Онези, които са умрели, те, след като умрат, не излизат от вашия ум. Ако те отиват надалече, те са при вас и постоянно някой път вашите скърби и страдания се дължат на тях. Те виждат своите страдания. Онези,

които са заминали, са зад вратата. Той скърби, вижда всичко, каквото е направил, и казва: „Аз съм бил много глупав човек!“ Някой път, когато умре някой стар човек, ни най-малко не тъжат, понеже той се е очистил, той ги насърчава и казва: „Добре е в този свят!“ Започва да дава съвети и всички се радват. Ако човек умре, тъй както ние разбираме, ти не може да мислиш за един умрял човек. След като умрат някои хора, мислят повече за тях. Това значи, че той живее. Казваме: „Умрял!“ Не само че не е умрял, но той живее много [по-]интензивен живот отколкото по-рано. Някой път в някое семейство – цяла статистика има, – докато бащата е на Земята, не им върви. Щом бащата умре, веднага на целия дом тръгне напред. Този баща от другия свят помага. Случва се и друго. Някой път и обратното се случва. В някой дом, докато бащата е бил, всичко вървяло добре. Щом умрял бащата, всичко тръгва назад.

Тия неща може да се проверят, цяла статистика има. Онова, което е важно в дадения случай, в новите ваши вярвания може да разрешите въпросите. Във вашите стари вярвания не може да разрешите един въпрос, но в новото вярване можете, защото новите вярвания са онези естествени вярвания, които първоначално са всадени в душата. Не че са от сега, но сега започват да растат. В човека има вложени неща, които чакат като заложби отпреди хиляди години. Сега трябва да се поляризират. Когато Христос дойде преди 2000 години, трябваше този клас, който обираше цялото човечество, за да може Божественият начатък, за да може доброто в ония души, които са готови, да изникне в тях, да изникне това добро. Виждаме, че от 2000 години досега християнството в Америка има повече от стотина секти, в Русия, навсякъде… Има 3 клона на християнската религия: православни, католицизъм и евангелска църква. Те минават за меродавни. Всеки, който не принадлежи към тях, се счита за сектант. Евреите считаха за меродавно онова, което Бог е казал чрез Моисея. Тогава кое е онова, меродавното?

Христос казва: „Нова заповед ви оставям: Да се обичате едни други.“ Питам тогава: В съвременната църква това правило има ли го? Да се обичате! Не само хората, вие, които искате да бъдете мои последователи. Туй важи и за католици, и за православни и за евангелисти. Един католик, като срещне един православен, той не употребява закона на Любовта. Един евангелист, като срещне един православен, не употребява закона на Любовта. Тогава питам: Де е Христовото учение, де е животът? Тогава ние още седим да обърнем хората. Ние искаме да обърнем хората към Бога. Туй

е само една идея. Христос казва: „Тия овце на Мене ги даде.“ Ние искаме тия овце, които принадлежат на Бога, да ги доим както искаме и да ги стрижем както искаме, да не си ти свободен. Казва, ако идеш в една евангелистка църква, ще кажат: „Трябва да коленичиш!“

Тук преди няколко деня беше дошла една сестра от провинцията, била православна, после приела учението на петдесятниците, след туй се заквасила с новото учение. Иска тя да ме види. Казва: „Дошла съм от провинцията с тебе да коленичим, да се помоля, да коленичим тук.“ Казвам: „Аз по този начин не се моля. Аз не коленича.“ – „Ще коленичиш да се помолим, да се помолим за моите синове и за вас.“ Питам: „Ти откъде научи? Ти по този начин ли се молиш? Мислиш, че ако седнем двамата да коленичим, че нашата молитва ще бъде послушана?“

„Коленопреклонно“ разбира онова вътрешно смирение на душата. Смирение на душата, то е коленичене. Защото, ако е за прегъването на краката, кои крака не се прегъват? Защото усеща, че в света не вървят нещата както аз мисля. Значи, туй съзнание, ако се обърнеш към Бога, ако нямаш две противоположни мисли, твоята молитва ще бъде послушана.

Аз може да ви приведа друго доказателство за големите отклонения, които стават. Че хората на любовта вършат много по-големи престъпления, отколкото хората, които не са запознати с любовта. Какво ще кажете тогава? Ти като обичаш някого, твоята душа трябва да трепери. Какво обичаш в този човек? Някой път, аз гледам, някой, като се приближава към мене, трепери, а аз приказвам, като хората и аз ям, някой път подремвам. Казвате: „Този човек, и той се нуждае от дрехи и т.н. И аз може да стана.“ Щом един човек почне да изследва моя характер, аз зная, че той е заинтересован нещо материално. Щом изследва хората, иска да знае един човек добър ли е или не, материално е заинтересован. Аз не искам да зная дали хората са добри или лоши в дадения случай. За мене в дадения случай, един човек го виждам, че сам не може да свърши тази работа – аз никога няма да му кажа: „Дръж това въже от едната страна“, защото той ще пусне въжето и ще направи пакост. Хич няма да го ангажирам. По-добре колец ще забия и ще опъвам, отколкото да го туря. Ни най-малко.

Та, казвам: Когато изследвате любовта, трябва да изследвате един човек, не да му намерите неговите погрешки. Човек е направен от известни добродетели, погрешките отпосле дойдоха. Човек ще намериш да видиш неговия ум, който Бог е вложил; после – сърцето, което Бог е вложил; живота, който Бог е вложил; духа и душата, които Бог е вложил. И тогава

ще видиш, ще се запознаеш с всичките органи, които този човек има. Може да има на Земята някои свои слабости. Те са сенки. В една картина може да не харесваш много работи. Интересуват ме очите, ушите, устата, донякъде ме интересуват ушите, повечето хора ги интересува устата. Ако си млад, устата те спасява. Ако си стар, езикът те спасява. Младият се спасява с устата си, старият се спасява с езика си. Туй е разликата. Езикът е нещо по-дълбоко. Ако старият иска да се покаже като млад, с уста, той ще направи една голяма погрешка. Ако младият иска да се покаже с езика си, той ще направи друга погрешка, защото на младия устата е отвън, това е външният живот. Това са два божествени живота.

Аз гледам другояче на устата. Казва: „Тази мома има хубава уста." В устата, в горната и в долната бърна виждаме Божествен положителен принцип. Горната бърна на човека като погледна, се открива цял свят на чудеса, на красота, който излиза от Бога, отива към хората. Долната уста е онзи принцип, който твори нещата и създава. Като погледна на устата, виждам Божественото, което работи в човека, не е онова, което може Да използуваме в дадения случай. Та, красивото е там, туй помръдване, има нещо красиво в устата. По някой път казваме да се поусмихне. Ще си постиснем устата, няма да ги държим отворени. После, очите също. Устата си няма да ги стискаш, едва ще ги допираш.

Аз ви препоръчвам, ако искате да бъдете здрави, не си стискайте устата. Онези хора, които си стискат устата, почват да боледуват. Щом започнат да стискат своите уста, своите две бърни, вече се създава противоречие в чувствата. Изопачено е едно твое чувство и то ще се отрази много зле върху тебе. Ще изгубиш смисъла на живота. Съвсем да си отвориш устата, да са отворени като прозорци, ще паднеш в друга крайност. Оставете устата свободни. Защото устата показва силата на ония възможности, които ще дойдат в бъдеще да работят. От устата се определя какво ще бъде развитието на човека. Тогава горната бърна показва каква посока на активност, какъв път ще започне човешкият ум. Долната бърна показва човешкият ум какво може да постигне. Ти, като погледнеш устата, това може да знаеш. Всяка сутрин трябва да имате едно огледало, да знаете какво може да постигнете. Аз, ако бях една млада мома, щях да имам едно отлично огледало и по три пъти на ден щях да се моля само за устата си: да се даде хубава гънка, хубаво да е направена горната устна, да се усмихва така, всичките движения да са много естествени.

„Защо се смееш?" Някои мислят, че аз се смея. Засмяла се Сара, когато

Господ каза, че на 80 години ще роди син. И ангелът ѝ казва: „Защо се смееш?“ Тя казва: „Не се смея.“ Казвам: Смехът всякога е резултат на един силен контраст. Ти може да се смееш за нещо, което казваш „я го бъде, я не“. Ти може да станеш милионер. А пък ти го виждаш, че е бедняк, […] да се смееш. Приятно му е. Както аз виждам според онова, което е в мене, залъгва ме и тогава ние се смеем. Смехът има своята добра страна. Понеже в сегашния наш живот имаме напрежение, необходимо е човек да се посмее, да даде изблик навън. И всичката насъбрана енергия, трябва да се позасмееш, да се изхвърли непотребното. Смехът изхвърля непотребното. Скръбта и страданията трябва да ги изхвърлим навън. Ами че ние имаме […]. Вие сте чудни по някой път. Казвате: „Изгубих сина си.“ Синовете ви ще дойдат, дъщерите ви ще се върнат назад. Сега са отишли в странство, екскурзия правят. Кой е крив? По същия начин онзи, блудният син казва: „Дай ми имането.“ Никакво писмо не писа на баща си. Знаете ли колко години е бил в странство? Аз да ви кажа колко години: 30 години. Той като излязъл, е бил на 25 години, на 55 години се връща при баща си. Никакво писмо не е писал, в тия времена нямаше такава поща.

Казвам: Онова, което е оставил вашият син, не представя туй тяло, което вие виждате. Туй не е вашият син. Вашата дъщеря, понеже се е изменила… Туй красивото, хубавото дете, защо е красиво? Дотогава, докато човек живее в Божествения свят, с Божествените идеи, то е дете красиво. Като стане бездетен, напусне, той влезе в човешкото, веднага изгубва красотата. Казвам: Този човек трябва да се върне. Казва Христос: „Ако не се подмладите.“ Подмладяването е процес да се върнем в Божествения свят, да смъкнем всички онези утайки, които са влезли.

Казвате: „Да има човек живот.“ Казвам: Този живот сега ние може да го придобием. Не да го придобием сега, но да задържим този живот, който сега се произвежда в нас. Има опасност човек, който не се е научил, да изгуби най-голямото благо, което сега иде в света и което човек носи в себе си. Всеки един от вас трябва да се възпита. Ни сянка от съмнение!

Сега казвате: „Я ми докажи дали има онзи свят!“ Че, да ти подпиша с всичките си пръсти, че има онзи свят, да ти дам всичката гаранция, че Господ има! И 4 ръце ако имам, ще подпиша. – „Виждал ли си Го?“ Виждал съм Го. Говорил съм с Него. По-красив от Бога няма, по-благ от Него няма. Ти като идеш при Бога, като влезнеш в живота, Той казва: „Синко, иди в живота и не греши!“ Той се занимава с всичките. Всички учи. Казва: „Мъж ли искаш да станеш, жена ли искаш да станеш, дете ли

искаш да станеш, цар ли искаш да станеш, княз ли искаш да станеш, каквото искаш, може да станеш, но не греши.“ – „Ама вярно ли е?“ – С четирите ръце го подписвам, вярно е. Аз ви подписвам, че е вярно.

Аз ви описвам и всъщност, ако вземете буквално онова, възвишеното, ние го усещаме. Някой път, когато чувствуваме един вътрешен импулс, искаме да направим някое добро – Той е Бог, Който се проявява. Той е единственото благо. Ние искаме да Го изявим. Когато се изявява чрез нас, ние с години чувствуваме Неговото проявление и затова трябва да дадем ход на Божественото. Оттам иде силата, оттам иде разумността. Някои казват, ако дойде Бог в тях, ще изгубят силата си, ще станат безсилни. Ами когато апостол Павел казва: когато човек е слаб, Бог тогава е силен? Трябва да се разбира какво иска да каже: когато Бог се проявява в тебе, ще бъдеш умен човек, когато Бог се проявява в тебе със Своята сила, ще бъдеш силен човек, когато Бог се проявява в тебе, ти ще бъдеш богат човек, здрав човек във всяко едно отношение. Ти ще бъдеш човек. Това значи ти да имаш верую. Дотогава, докато не съединиш двата края в едно, ще знаеш, че има нещо, което ти липсва.

Сега тази сестра казва: „Да се молим.“ Казвам: „Ти може да се молиш за себе си, но ще оставиш мен свободен, защото аз съм много занят.“ Аз нямам време да коленича. Ако река да коленича, ще направя друго престъпление. Няма време. Пак казвам: „Иди си. Ако вярваш, ако твоите синове вървят по Бога, онова, което аз трябва да направя, аз ще го направя.“ Тази сестра, виждам в душата ѝ, и най-после казва тя: „Ще ме извиниш, ще ме простиш, ако съм съгрешила.“ Няма какво да се прощава. Тя не може да направи различие какво нещо е любовта. Аз, за да не съблазня тази сестра, ѝ казвам: „Не мога да коленича.“ Тя е православна, после е станала петдесятничка. Казвам: Ти трябва да излезеш из всичките заблуждения навън. Ти ще дойдеш в закона на Любовта, да мислиш както аз мисля. Да бъдеш тъй свободна и да ме оставиш свободен да направя както аз разбирам. Аз да направя заради мене това, което е благоприятно, то е Божественото. Аз като отида на Бога да се моля, мене ще ми бъде благоприятно. Аз не искам повече.

Казвам: Този живот седи в тази вътрешна простота. И в устата на човека трябва да виждаш проявлението на Бога. Когато устата на един човек треперят, трябва да знаеш, че зад тези уста седи един живот, който е проявление на Бога. Като наблюдават [тв]оето сърце, наблюдават има ли користолюбие в тебе. Когато виждаш очите на човека, да знаеш, че оттам

излиза Божествена светлина. Това е един начин за гледане.

Сега вие може да поддържате вашите възгледи като неща, останали от миналото. Често ония, които имат за старини, ще влезете в някой богаташ, ще видите такъв ятаган, чакмаклия, пищови, кремъклия пушка. Където и да се обърнеш, все кремъклии пушки, майнихерови, бързострелни. С нашите стари вярвания на бой не се ходи. Нови вярвания трябват. Нашите оръжия трябва да са минали през огъня на любовта, през огъня на знанието, през огъня на истината. И тогава всичко онова, което ние го считаме в света, да знаем, че защищаваме една кауза, защищаваме един ред и порядък в света. Няма какво да се създава нещо ново.

Сегашният свят, както съществува, ако всички хора решат да бъдат справедливи, не трябва повече. Всички да бъдат справедливи. Няма какво да се създават нови закони. Повече закони има, отколкото ни трябват. Ако всичките хора решат да се оправят, светът ще се оправи. Ако ние решим в себе си да бъдем справедливи, ще дойде онзи вътрешен мир. Тогава ще имаме вече, няма да остаряваме. Като срещнеш човек на 80 години, да бъде свежо лицето му, да има бистър поглед. Че той няма да мре! Кой поп ще ме опява? Аз не искам никакъв поп, никакъв тамян. Всеки ден по 3 пъти се кадя, като се моля на Бога. Друго е тамянът за когото искате. Туй се отнася само за хората на новото верую. Онези, които поддържат старото верую, те ще кажат: „Тъй е казал Господ!“ Тогава, ако тъй е казал Господ, какво е казал Господ, какво е казал Христос? – „Обичайте се едни други!“ Казал Христос: „…две ризи – дай едната.“ Кой сега дава? Който има. Кой е онзи, който дава? Идете при онзи, който седи начело на християнството, поискайте едната риза. Ще я даде ли?

Сега не искам туй да бъде един упрек. Ние не трябва да очакваме спасението на света от хората. Хората са проводници, а спасението иде от Бога. Любовта иде от природата. Всички трябва да се обърнете. Сега всички се молят в България и защо не идва дъжд? Липсва още нещо. Какво липсва? Нали казвате, че ние сме правоверни, а ние сме криви. Те мислят, че аз съм крив. Сега аз бих желал да се излее дъжд. Нека завали. Молят се. Защо не вали? Защото любов нямат. Нищо повече. Това е истината. Ако в душата на този народ, ако [на] всички свещеници затрептят сърцата им с любов, ще дойде дъжд колкото искате.

Ще кажете: „Я се помоли.“ Не, не се моля аз сега. Аз мълча сега, но когато послуша другите, ще ги опитам и ще дойде дъждът. Няма вече арменски долапи. За бъдеще всички блага ще бъдат под закона на Любовта.

Ако по закона на Любовта аз върша всичко, аз съм човекът. А ако без любов, аз съм просто един човек. Така седи онази истина, обща за всичките хора. Не само за сега, но и за в бъдеще ще дойдат много по-други изпитания. Господ вече Му е дотегнало да говориш туй, което не е. Бог иска туй, което праща от Небето, да се даде на място, Бог изисква всички хора да живеят в мир и съгласие, да не се измъчват, да има справедливост, снизходителност, милосърдие.

Казвате: „Кога ще дойде Христос?" Това е материално разбиране. Христос в света говори, сега не Го слушате. Че сега ако дойде Христос и ако река да говоря вътре в града, веднага ще ми искат програмата, върху която ще говори – дали ще говори съгласно с православието. Като дойде Христос, казва: „Моисей казва така, а пък Аз казвам така. Моисей е казал: „Око за око, зъб за зъб." [А Аз казвам]: Ако те плеснат от едната страна, обърни другата. Който иска горната дреха, дай и долната." Който не разбира това учение, ще намери едно противоречие. Не, дълбок смисъл има. Онзи човек, който, може да даде, според мене, онзи, който може да даде горната дреха, онзи, който може да даде и долната дреха, той е богат човек. Сиромах не може да направи туй. Аз мисля, мисля, ще отида ли при някой да му искам неговата кирлива дреха? Само богатите хора може да дадат долните си дрехи. Защото, ако вземете една, той друга ще тури. Само един човек, който има истината, може да говори за истината. Един човек, който има любовта, може да говори за любовта. Сега не искам да ви тикна в един път, да очаквате нещо повече, отколкото вие може да възприемете. Но може да направите един опит.

Някой път е несносен животът, толкоз мъчен, че искате да се самоубиете, искате да се хвърлите под железница, [под] някой трамвай,да направите престъпление; да опитате туй, за което аз ви говоря. И може да опитате. Аз говоря на онези, [които] може да изпаднете в едно меланхолично състояние, да изгубите смисъла на живота. Да се отнесете към Онзи, Който е във вас. Спрете се в себе си. Че вие досега не сте работили заради Него. Вие сте работили за кого ли не. Може да ви кажа толкоз тухли в Египет, че сте работили, в Асирия, във Вавилон, в Гърция, в Рим, къде ли не сте работили. Но нито един от вас не е работил за Господа. Отсега ви предстои едно бъдеще: да работите за Господа. Че какво по-хубаво? Че досега толкоз лъжливи господари сте слушали, те са ви драли кожите. По колко кожи не са ви драли! Сега имате да служите на един господар. Ще видите какъв господар! Да служите на един баща и да видите

какъв баща! Този баща е заклал храненото те[ле], ще повика всички съседи и ще каже: „Мъртъв беше моят син, но възкръсна. Елате да се повеселим!“

Казвам сега: Две изречения, както англичаните казват (Остен до Брион – … (В разчетената стенограма има празно място.)). Аз няма да го превеждам. Който е запомнил, да го намери в речника.

„Отче наш“

31-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 6.V.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ЧИСЛОТО 153

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета само няколко стиха от 17-а глава на Притчи, от началото.

„Духът Божи“

Ще говоря за числото 153. Среща се само веднъж в Евангелието – случаят с уловените 153 риби.

Числата, това са една мъртва наука. 153. Който може, да постави 153 в неговата светлина, че да стане интересно за тебе. 153 000 английски лири наследство. Отвлечена работа. Това е една област за човешкия ум. Онзи, който не се интересува от отвлечени работи, в него умственият живот е слабо развит. Следователно той се намира в положението на млекопитаещите. Който се интересува само за ежедневния си живот и казва: „Какво ще е бъдещето, това мене не ме интересува.“ Може във вашите умове да се подигнат много въпроси. Например някои от вас казвате, че се интересувате от лотария и искате да ви кажа кое число ще спечели. Интересно е, че в лотарията всички билети не печелят, печелят само някои. В Англия един астролог е сполучил да изчисли, правил опити, има тайна, която му е поверена – ако му се дадат 4 билета, които са печелили голяма печалба той може да изчисли, да ви покаже кое число трябва да вземете, за да спечелите. Колкото пъти е правил опита, е сполучвал. Една случайност, може да кажете. На какво той базира, то е негова работа.

В числата се крие една мощна сила. Тази наука в древността са я учили. Но светлите умове и сега, в нашите времена, ако математиците се занимават с нея, изчисляват орбитата на слънчевите системи.

Но какво представлява числото 153? Общият сбор е 9; 153 е завършен резултат, един Божествен цикъл. 153 значи това, което се е завършило благополучно. От него ти може да се ползуваш. Онези, които са се занимавали с тайните науки, под думата „153 риби“ те означават една от великите тайни. Рибата е емблема на християнството. Само човек, който разбира естеството на рибите, може да победи всички мъчнотии в живота.

Ако ти не разбираш живота на рибите, винаги ще те следват нещастия. Затова, който иска да бъде щастлив, трябва да се занимава малко с риболовство. Трябва да се занимава с риболовство не тъй, както се занимава една дама, която е красива. Защото, зад красотата ако не седи една разумна сила – разумността, добротата, тази красота е една уловка, това е един капан, в който може всеки да пострада. А красотата, зад която седи разумността, добротата, то е благословение да срещне човек такава една красива жена. Няма по-голямо благословение да срещне някой такава красива жена. А няма и по-голямо нещастие да те срещне една жена без тези добродетели. Тя е една мечка с мечета.

Сега, разбира се, не трябва да се обидите, защото, ако се обидите, ако една сестра от вас се обиди, ще ме накарате да мисля, че сте от неразумните. Ако не се обидите, ще ми дадете възможност да мисля, че сте от разумните.

И тъй, аз искам да поставя нещата в тяхната светлина, т.е. да говоря на език не само понятен, но на език, който да изразява една истина. Може да се говори за неща, които са верни, може да ви говоря за неща, които не са верни и са лъжливи. Може да ви кажа: „Ето, няма да съмне, че Слънцето отиде, не го очаквайте.“ Лъжа е това! Аз казвам: Ще съмне пак. – „Той нищо не знае!“ – Как ще зная? Ето, след 12 часа ще знаеш, че Слънцето ще изгрее. Той може да ти каже лъжа, да ти каже, че Слънцето ще ти дойде на гости. Това е лъжа, Слънцето на гости никога не ходи. Как ще приемеш туй Слънце, което е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от Земята? Де ще го денеш? Ако един ден рече туй Слънце да те посети, на цялата Земя ще създаде едно нещастие; всичко ще се разтопи и хората ще предпочетат никога Слънцето да не дойде на гости. Това е една лъжа. Слънцето никога не може да дойде на гости. Ако някой ти каже, че Слънцето ще ти дойде на гости, то ще разберете друго – че може да ти изпрати своята светлина. Туй е възможно.

Всяко нещо, което е невъзможно в света и човек вярва, то е суеверие. Има неща, които са невъзможни. Суеверието е донесло много големи злини. Всичките ни нещастия сега в света се дължат на нашето суеверие. Ние вярваме в това, което не е, а то е суеверие. А трябва за бъдеще да вярваме в това, което е, и което може да го провериш и днес. Любовта може да я провериш днес. Дали те обича някой, всякога може да го провериш. Той може да ти каже, че те обича, че това може да направи, онова може да направи. Най-първо, той трябва да отвори кесията си. За да

опиташ любовта му, кажи му: „Дай ми назаем 60–80 000 лева.“ Като му пипнеш кесията, ще знаеш колко голяма е любовта му. Нищо повече. Не само парите, но и каква жертва може да направи за тебе.

Който изпитва, [да знае, че] два вида изпити има: може учителят да изпита своите ученици, но може и учениците да изпитат своя учител. Ако учениците не издържат на изпита, това са слаби ученици. Ако и учителят не издържи на изпита, който учениците му дават, той е слаб учител. Тогава закона може да го приложите: ако жената изпитва мъжа си, [и] той не може да устои, слаб е мъжът; но ако мъжът изпитва жената и тя не може да устои, слаба е. Ако бащата изпитва сина си и той не устоява, слаб син е той; пък ако синът изпитва бащата и той не устоява, слаб баща е. Ако майката изпитва дъщеря си [и тя] не устоява, слаба е; пък и обратното е вярно. Има едно съотношение, то се обосновава на известни закони. Аз може да ви кажа кои са причините, но това няма да ви ползува. Закона може да проверявате. Онзи, който не може да устои в любовта си, той си носи своите признаци. Числата там не са поставени както трябва. Той не е направен по подобието на хармоничните числа, числата не са направени така, както трябва.

И цялата съвременна музика, европейската музика, е поставена на математически отношения. Онези, които работят с разни композиции, те математически работят, [нотите] не са произволно поставени. Всеки музикант трябва да бъде математик. Той, ако не е математик, никакъв музикант не може да бъде. После, той трябва да бъде поет. Той, за да бъде поет, който дава простор на музиката… Музикантът трябва да бъде поет, трябва да бъде математик, после, трябва да знае философия на музиката – да знае защо така е поставил. От това всички трябва да се интересувате. Вие може да кажете: „Защо ни трябва нас музика?“ Ако вие не се занимавате с музика, вие ще си останете такива, каквито сте сега, никакъв прогрес не може да стане у вас, нищо повече. Без музика абсолютно никакъв прогрес в света не може да има. Сега, това са само твърдения.

Когато хората искат да устроят своя живот, в една държава от какво зависи щастието? От съчетанието на онези гениалните хора. България от какво страда? Понеже в България няма нито един дипломат, нито един държавник, който да има глава, който да има всичките качества на дипломат. В моите изследвания аз съм намерил само четирима българи, които, ако ги слеят на едно място, образуват един държавник. Да ви ги кажа кои са, като образци. Като дипломат, това е Начевич; за външна

обхода, това е Стоилов; за смелост, това е Стамболов; а за честност, това е Каравелов. Ако ги съедините четиримата в едно, ще образувате един български държавник. Но това са 4 числа! Каравелов сам още не може да оправи България, Стамболов още сам не може да оправи България, Стоилов сам още не може да оправи България и Начевич сам още не може да оправи България. Ако четиримата ги съедините, България щеше да бъде оправена. Сега вие ги викайте от онзи свят, да дойдат да се съберат в едно.

Сега може да зададете въпроса: „Няма ли други?“ Това са типове. Каравелов е един тип на българин. Под Каравелов аз разбирам докъде е достигнала честността на българина. Благодарим, че българинът има един Каравелов. Благодарим, че има един Начевич. Той никога не оставя да го изпъдят, той [управлява] една година и си даде [оставката]. Но той имаше глава хармонична. Стоилов по своята обхода минава за французин. Може да кажете, че Стоилов е „мазна Гана“. Това не е никаква наука, ако мазната Гана може да стане дипломат. Най-първо, мазнината трябва да бъде прясно масло, да знаеш къде да го разточиш и да направиш една хубава баница, за която може да се представиш.

Но ние се отдалечаваме. Аз сега не искам да влизам в един личен живот. Личният живот в света нищо не разрешава, той е само една фаза. Годината не се състои само от един ден, не се състои от една седмица, нито се състои или от един месец, но годината се състои от цели 365 дни, от 52 седмици и от 12 месеца.

Та, казвам: В [числото] 153 това, 1-то, е онзи велик принцип, който действува в света. Ако ти имаш една глава светла, която да разрешава постоянно и да знае законите на природата, да разбира тайните на природата, ако в тази глава имаш едно съкровище, числото 5 е съкровището. Това е съкровището, това е майката, туй е онова, което съхранява нещата. 5 не спада към Божествения свят. 1-то спада към Божествения свят. 5-те спада към онези велики души в света, които са разбрали Божия закон. Това е числото 5. Нямаме дума в съвременния език, [с която да го определим]. Туй е едно число, което твори, но не съгражда. 3-те спада към човешкия свят. Защото в света човечеството представлява числото 3. Ние сме деца на числото 1. Числата 5, 3 и 1, като ги съберете, дават 9 – един Божествен резултат, от който всеки един разумен човек може да благува. Ти може да намериш щастието си в числото 9. Единственото щастливо число, според мене, е числото 9. Ако повторите 9 – 99: туй е най-щастливото число. Ако го повторите три пъти – 999: то е най-

щастливото число и в Божествения свят, и в света на светиите, и на хората. 999 – туй значи да имате един разумен свят.

Сега може да направите един опит. Онези, разумните и гениалните хора, каквото и да правят, но има закони, ние сме проверили, за които закони няма абсолютно никакво съмнение. Има известни отношения между човешкото тяло и човешкия нос и човешкия подбрадник. Тази, правата линия (*линията на челото, носа и брадата*), ако тази права линия има правилно съотношение към целия ръст и широчината на човека, този човек в своите разбирания е гениален човек. Аз сега взимам гениалността не тъй, както я определят. Често казват, че гениалният човек прави много погрешки. Гениалният човек може да направи много погрешки, които са неизбежни в гениалността. Той ги е предвидял, неизбежни са. Той казва: „Тази погрешка трябва да стане.“ Но тя не зависи от гения, но от самата работа. Не туряйте [вината] на гения. И светията може да направи в своята работа погрешка. И ангелите, които направиха световете, и те направиха погрешки. Неизбежни са тези погрешки.

Има една механическа философия, чрез която те създават света. Но тази теория е за деца. Разумното в света създаде света. Онова разумното [е], което определя тежестта на Земята, което определя нейния път. Земята е толкова сложен организъм, че нашите учени хора, които са ученици на учените хора, считат, че Земята долу е разтопено вещество. Отчасти е вярно, отчасти не е вярно. Няма защо сега да се спирам и да доказвам, че [вътрешността на Земята] е разтопено вещество. Ако изследваме, че не е разтопено, тогава какво ще кажете? Ако допуснем, че не е разтопено и слезем и видим, че е разтопено, тогава? Онова, което твърдим, трябва да е така. Аз може да допущам, че Земята не е в течно състояние, но туй е твърдение. Ученият може да каже, че е течна. Може да се правят твърдения. Но вън от нашите твърдения има една истина, която всякога може да се провери. Сега, разбира се, Земята не е предмет на нашите разисквания.

Нашият разискван предмет е [числото] 153. Земята е едно жилище, дето ние живеем и трябва да разбираме нейните закони. Тепърва трябва да ги учим, за да се съобразяваме. И тя си има своите закони. Като не спазваме тези закони, ние страдаме. Като научим законите на Земята, трябва да научим и законите на Слънцето. Онзи човек, който е проучил законите на Земята, който е проучил законите на Слънцето, той може да проучи и законите на природата. За мене е така. Аз, като изучавам нещата,

изучавам ги от гледището на Земята, изучавам ги от гледището на Слънцето и после – от гледището на Земята и Слънцето и онези разумни сили, които действуват навсякъде с тези закони.

Сега, аз не искам вие да вярвате. За много работи аз не искам ни най-малко да вярвате. Не е потребна вярата. Вярата някъде не е потребна. Дали ще вярвате, че Слънцето ще изгрее или [че] няма да изгрее, тази вяра за вас не е потребна. Ако вярвате, ще изгрее; ако не вярвате, пак ще изгрее. Питам: Ако вие не вярвате, какво допринасяте на Слънцето? Нищо. Ако не вярвате, нищо не допринасяте; и ако вярвате. Но ако вярвате, вие допринасяте известна полза на себе си, че не сте в разрез с тази разумност. Ако не вярвате пък, вие допринасяте пакост на себе си.

Та, като говоря за истината, аз имам предвид да не правите пакост на себе си. Вие трябва да вярвате. Всеки може да провери когато вярвате. Има един закон, който всякога може да проверите. Не се изисква философия. Аз не искам да станете философи, но докато сте философи, пак може да вярвате. Не е мъчна работа. Нима се изисква едно дете да бъде философ, за да знае дали баницата е хубава или не? Нима се иска туй дете да е свършило 4 факултета, за да знае дали ябълките са сладки или не? Преди да е свършило 4 факултета, то знае, че ябълките са сладки. То знае по-добре и от баща си. М за баницата знае дали е хубава или не, и ябълките знае, че са сладки. Но няма да знае какъв е градинарят. Бащата, като стане философ и яде от ябълките, той ще се запознае с градинаря. Някой път децата не обичат, когато има градинар в градината или в някое лозе. Казват: „Да се махне този пъдар от там.“ Много не го обичат. А те имат любовни отношения към дърветата. Децата много се влюбват в дърветата, като млади момци. Онзи градинар седи там и казва: „Онази красива мома, да не я бутате!“ А децата искат да я бутат.

Питам сега: Грешно ли е едно дете да бутне ябълката? Вие сами ще си разрешите. Ако съзнавате, че светът е създаден от Бога, ако съзнавате, че Бог е създал всичко, ако съзнавате, че Той е ваш баща, че имате всичката Му любов, ако съзнавате, че изпълнявате Неговата воля, няма никакво престъпление. Може да ядете от която и да е ябълка, с изключение само на една. Коя? От която Баща ви яде. Една ябълка има в райската градина, от която на децата не е позволено да ядат. Тя е ябълката, от която само Баща ви се храни. В райската градина има ябълки само за бащата, само за майката, само за синовете, само за дъщерите. Та, синът винаги ще търси от ябълките за синовете, дъщерята ще търси от ябълките за дъщерите. Синът

и дъщерята няма да искат от ябълките на бащата и майката. Ако майката му даде, то е друг въпрос; ако бащата му даде, то е друг въпрос. Туй трябва да бъде мярката. Когато ние говорим в света за морал, туй е морал. Така трябва да започнете сега. Те казват, че това е морал. В морала не е да извършиш едно престъпление от беднотия. Защото какво нещо е сиромашията сама по себе си? Сиромашията, който я разбира, е едно благо. Ти като не разбираш туй благо, считаш го за едно голямо нещастие. Ти мислиш, че като те направил Господ сиромах, че Той не ти обръща внимание, понеже нямаш хубави обуща, хубави дрехи, меки юргани и т.н. Представи си с какви юргани се покрива един глист, с какви юргани се покриват рибите във водата. Ние, хората, може да си мислим за нашите юргани, за нашите меки завивки.

Но ако вие знаете, има един закон в света. Вие може да вземете най-тънкия копринен плат, може да е половин милиметър дебелина, или една десета от милиметъра и през този плат да прекарате една магнетическа сила. Този плат, който го носите в джоба си, ако го турите отгоре си, ще ви бъде такъв хубав юрган, че ще ви бъде безопасно. Сега вашите юргани не може да ги носите навсякъде, доста тежат, някои по 5–6 килограма. И като спиш известно време в пух или във вълна, пак не може да те стопли.

Казвам: Може да имате една магнетическа дреха, в която животът тече. Магнетическа дреха е тази, която постоянно извлича силите на живота в себе си. Там, дето човек има живот, всякога му е топло. Там, дето животът почва да си отива, всякога му е студено. Онзи, който обича, всякога му е топло. Онези, които почват да мразят, всякога им е студено. Онези от вас, които искате да продължите живота си, направете опит да не мразите никога. Направете опит от 3–4 години: всеки ден да се не разгневите. Направете този опит и ще се подмладите. За да се сърдиш, ти трябва да разбираш какви са онези, основните закони, които царуват в света.

Например сегашните хора нямат ясна представа за любовта сама по себе си. Аз определям: когато изследвам любовта, считам, че [тя е] туй, което носи живота. Едно обновяване на организма за мене е любов. Щом срещна един човек, аз гледам какво влияние упражнява върху моите клетки, върху моя мозък, върху ръцете ми. Щом някой, който ме срещне, казва, че много ме обича, [а] ръцете ми остават сухи, аз вече зная каква е любовта му; ако ми станат много влажни, пак зная каква е любовта му. Онзи, който ме обича, като ме срещне, съвсем други признаци има: аз чувствувам нещо приятно, хубаво към мене лъха. Туй е отражение. Онзи,

който ме обича, той трябва да бъде за мене като карамфил, като една роза, като плод. Като го вкуся, казвам: аз съм доволен. Този плод ми дава известно разположение. Аз и плодът сме едно. Всеки плод, изяден с любов, той не умира; всеки плод, изяден без любов, умира. Всеки човек, който те обича, преди да те обича, ти умираш; като те обича, ти оживяваш.

Сега всичките наши нещастия в света седят от голямото безлюбие, което съществува. Туй безлюбие в света иде по една рефлексия, по съвсем други причини. Безлюбието произтича от онова материалистическо схващане на живота. Материалистическото схващане е резултат на безброй съществувания на разумни същества, които са работили и са оставили нещо. Цялата Земя е богатство на милиони разумни същества, които са работили. Един ден Земята е била потребна за тях. Като са заминали, оставят Земята в наследство на хората и казват: „Работете и живейте разумно!“. Те са заминали по работа. Хората, като са дошли на Земята, са разграбили, разпределили земята. Казват: „Туй парче е на този, на онзи.“ Хиляди години се бият за земята. Заминават за онзи свят, връщат се, бият се. Навсякъде има спор.

Сега ще оставите тези работи, защо е така. Хората се бият, за да се опознаят. Аз ще ви кажа: в боя има една хубава страна. Ако един човек ме бие и аз поумнея, аз ще му благодаря. Мене ми разправяше един български редактор, той сега е заминал за другия свят. Той казваше: „Дотолкова, доколкото изследвах нашия род, имаме една лудория, че на всеки 4 години трябва да се пуска кръв, за да се успокоим. Едно време написах една статия, но ми пукнаха главата за нея и аз поумнях. Получих 100–200 телеграми, които ме съжаляваха. Аз казвам: благодаря на този бой, че ми пукнаха главата, иначе аз бедствувах да загина.“

Майка бие детето, предава нещо. Ако ти биеш един човек, за да го осакатиш, туй биене не е на място. Хубаво е някой път да изобличиш човека, но твоето изобличение да е на място. Ако нищо не му придадеш, дръж езика си. Ако му придадеш нещо, кажи. Ако твоята любов ще предаде нещо някому, люби го; ако твоята любов нищо не придава, въздържай се да го любиш. Докато можеш да му предадеш нещо, люби го; ако не можеш да дадеш, въздържай се. – Докога? Докато можеш да дадеш нещо.

Първото нещо: Научи се да любиш себе си. Ние, съвременните хора, нито себе си обичаме, нито Бога, нито ближния си. Цяла философия има на неразбиране. Цяла философия има, че трябва да обичаме. Ние, които

обичаме себе си, правим си толкова големи нещастия. Сега, ако вземете философията на първия човек, какво сполучи той с опита, който направи? Нищо не сполучи. Неразумността на онези, които изведоха съдбините [на човечеството] от една погрешка на Адама. От този, първия човек те искаха да извадят поука за цялото човечество. Те сега работят, за да оправят нашите погрешки и да ги превърнат в нещо полезно. Сега се говори за организиране на цялото човечество, да се преобразят хората, да се възпитат мъже, жени и деца, че това е един процес за облагородяване на цялото човечество, да се избави от онези лъжливите схващания.

Как ще възпитате детето? Най-първо трябва да знаеш как да го храниш. В Англия някои артисти, когато искат да им дадат [роля в] една любовна драма, дълго време се хранят с агнешко месо, за да придобият мек характер. Сега казвате, че трябва да се храним с плодове. Така е, вярно е, но трябва да знаеш в разните времена на годината кога какъв плод да употребиш. Трябва да знаеш кога ти трябва един плод; не всякога. Защото човек е сложно същество и му трябва разнообразна храна, много разнообразна храна. Ние, съвременните хора, се храним много еднообразно. Там е злото. Бедните хора се хранят много еднообразно и вследствие на това става упадък в морала на хората.

Сега ние учим хората, че трябва да вярват в Бога, че трябва да Го обичат. Че как ще Го обичаме? Бог казва в Писанието: „Вкусете Ме и вижте, че съм благ!“ Не само да вярваш, но трябва да вкусиш от Неговите плодове. Ако ти Го обичаш тъй, както трябва, като отидеш при Него, Той ще ти даде от Своите плодове. И като ти даде от плодовете, с които Той се храни, като излезеш, ще имаш друго понятие за Бога. Ако Го обичаш, Баща си, ще ядеш туй, което трябва да ядеш; ако не Го обичаш, само ще мляскаш отдалече. Ако обичаш Божествената Майка, Тя ще ти даде от Нейните плодове. Питам: Как ще знаем, че Бог е благ, ако не опитаме Неговите плодове? „Опитайте Ме – казва Господ, – че съм благ!“ Христос казва: „Който Ме яде, ще има живот в себе си. Аз съм живият хляб, който е слязъл от Небето.“

Та, казвам сега: Светът съществува като едно цяло. Ние се спъваме и искаме да знаем развитието на един народ. Развитието на един народ зависи от развитието на душите, които го образуват. Народът сам по себе си като колективна душа не съществува. Хиляди и милиони души се събират в едно цяло, избират една душа, в която те се обединяват. Тези души някой път съставят един народ, а някой път съставят един човек.

Следователно един народ може да го турите в едно тяло, [а] някой път може да го турите в милиони тела. Вие нямате идея какво нещо е народ и какво нещо е индивид. Народът е разширен човек и човечеството е пак един човек. Всички тези народи са разширени в цялото човечество. И цялата вселена е пак разширен човек. Човек е цялата вселена в себе си. Един човек представя цялата вселена в себе си.

Сега, тия работи до известна степен са отвлечени и благодарете, че са отвлечени. Какво разбирате под отвлечени работи? Може да кажете, че са неразбрани. Неразбраните работи са една област, която за бъдеще ще се изяви, дето са скрити всичките възможности за вашето развитие. Например, кой е нашият стремеж? Сега, представете си другия свят като едно място на блаженство. Не. Онзи свят е друг един свят, който включва сегашния живот в себе си, дето ние може да намерим по-добро разрешение на сегашните не само социални въпроси, но и на вътрешните и външни противоречия, които съществуват в нас. Аз да ви представя сега една идея. Сега представете си, че аз живея на Слънцето, то е за едно въображение. Да допуснем, че [на] Слънцето няма вода и мене ми трябва един килограм вода от Земята. Ако се движа с бързината на светлината, трябват ми 8 минути да отида и 8 минути да се върна при вас и 8 минути да напълня шишето. 3 по 8 – 24 минути. А аз, за да дойда от „66“ (ул. „Опълченска“ № 66 (в София), където Учителят е живял.) до Изгрева, ми трябват 50 минути. Следователно какво ми коства от Слънцето да направя една разходка до Земята сутрин, друга – на обед и вечер – друга? Една приятна разходка ще бъде. То е друг въпрос, ако ми вземе 10–20 години за едно кило вода. За 24 минути и за кило вода не струва ли да слезеш от Слънцето и да се върнеш назад?

Та, сега ние трябва да ускорим движението на нашата мисъл. Съвременните хора мислят като жабите. Те едва като се клатушкат, мислят, че мисъл имат, че имат философия. Една костена жаба, която едва пъпли, какво е разрешила? Нищо не е разрешила, според мене. Казват: „Той е отличен певец.“ Ако аз съм отличен певец, ето как ще проверя. Най-първо ще застана пред леглото на един болен човек и ще почна да му пея. Ако той стане и оздравее, ще кажа, че съм добър певец. Отивам в друг дом, дето двама души се хванали за косите, бият се. Ако им пея и те се примирят, добър певец съм. Виждам две кучета, бият се за една кост. Ако се спра и престанат да се бият, певец съм. Каква критика ще ми дават вестниците? Болният, двама[та], дето се караха, кучетата, те са най-добрите критици, че

съм отличен певец. Бих желал и нашата критика да бъдат кучетата, тия, които се бият, да бъдат болните, че вие сте добър човек. Някой казва, че е добър. Ако влезете в една къща и оздравява човекът, вие сте добър. Ако влезете, дето двама се бият, и се усмирят, вие сте добър човек. Ако две кучета, които се карат, като идете при тях, престанат и почнат да си махат опашката, вие сте добър. Дойде при тебе – вие трябва да бъдете напълно убедени, че сте добър човек. Но докато кучетата се бият около вас, докато хората се бият около вас и докато болни хора има около вас, вие не сте от много учените хора. Стремим се сега. Туй не е за осъждане.

Ако аз бях един учен човек, как щях да проверя? Аз не твърдя сега, че ние сме, но ние можем да бъдем. Кога можем да бъдем? Можем да проверим истината всякога. За себе си аз съм проверил истината. Туй, което ви говоря, аз съм го проверил. Но как ще го проверя пред вас, кажете ми сега? Ако вляза с вас и подигна едно було, ще кажете: „Случайност е това.“ Вляза в едно място, дето хората се карат, казвате: „По кой начин ще ги примиряваш?“ Аз, като вляза и видя, че мъж бие жена си, понеже на този човек му трябват дрехи, пари, това-онова, а той няма пари и служба. Той казва: „Ще вземеш пари от баща си!“ Обръщам се към него: „Не я бий! Колко пари ти трябват? 25, 50 ще ти дам.“ Той се зарадва. Там е магията. 50 ти давам, 5 ще взема. Туй е магия. „Много се интересувам от Вас, имате ли жена, имате ли деца?“ Разговаряме се братски. Пришепна на мъжа: „50!“ Щом съм мъж, пришепна на мъжа, защото ако на жената пришепна, ще има опасност. Тогава някой казва: „По кой начин да го направя?“ Ако ти от себе си не може да дадеш нещо, ти не може да направиш нищо.

Та, когато аз заставям света да направи нещо, в дадения случай разполагам с онова, с което природата разполага. Искам да имам нейния кредит и гледам да бъда разумен. Тя като гледа моите постъпки, вижда, че са разумни. Не да направя нещо произволно, но да направя нещо, което е разумно. Следователно всеки от вас може да направи туй.

Онези, които са изучавали източната магия, много са ме питали за магията, какво нещо е. Едни отричат магията, други я твърдят. Аз нито я отричам, нито я твърдя. Магията, туй е разумността. Магия значи разумност, която може да употребиш, да не си в разрез с основния закон на битието и живата природа. Туй значи магия. Не се изисква голямо усилие, за да направиш едно добро в света.

Мнозина са ми казвали: „Ти, като знаеш толкова, ето, ние, българите, имаме да плащаме. Дай им пари.“ Аз мога да финансирам българите, ако

тия българи ми дадат обещание, че може да възлюбят Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. [Тогава] аз мога да ги финансирам. Не само да ме лъжат. Ако е за лъжа, аз бих ви изнесъл какъв е българинът. Но да не лъжат ни с бяла, ни с черна [лъжа]. Най-първо ви казвам тъй: Вие ще изорете нивите, после ще ги посеете с най-хубаво семе и оставете тогава на мене – аз ще ви изпратя дъжд, аз ще ви изпратя светлина и топлина, навреме всичко ще стане. Но ако вие не посеете вашите ниви, нищо няма да направя за вас. Хубаво ще ги изорете и ще ги посеете и ще ги погледаш малко.

Това е реалната религия. Ако една религия не може да даде така на Земята, защо ни е тази религия? Сега, в туй бездъждие се молиха и Господ ги послуша. Онези, които се молиха… Сега не е въпросът да дойде дъжд в България. И в Америка има бездъждие. Америка опъва заради България. Тя е антипод на България. Сушата, която се понася в Америка, в България тя възлиза почти на една реколта. Българите се спасяват. Понеже американците имат повече, вземат от туй и дават на България. Казват: „Българите съвсем ще измрат от глад, те са малък народ.“

Та, Христос под думата „153 риби“ разбира един разумен принцип, разбира един разумен живот, по който трябва човек да живее. Някой казва: „Какъв трябва да бъда аз?“ Лекар? Разумен лекар трябва да бъдеш „Архитект ли да бъда?“ Разумен архитект. За каквото си роден, може да бъдеш. Но трябва да го направиш тъй, че да бъдеш полезен за себе си и за ближните си. Никога не трябва да се обезсърчаваш в света. Всяко едно обезсърчение показва, че ти нямаш любов към Бога. За какво да се обезсърчаваш? Защо трябва да се обезверяваш? Щом се обезверяваш, ти си в безверието. Защото в света обектът на вярата, това е любовта. Без любов вяра не може да има. Когато хората говорят за вярата, аз разбирам любовта. За мене само любовта е ценна, в която мога да вярвам. Тя е неизменното. Само в него мога да вярвам. Дето няма любов, там има суеверие. Не може да имаш нещо, на което може да уповаваш.

И апостол Павел казва: „Сега остават вяра, надежда и любов; но най-голяма от тях е любовта.“ Тя е най-мощното в живота. Щом тя съществува и действува, и вярата може да действува. Надеждата е облеклото на вярата. Дето има вяра, може да има надежда; дето има надежда, има вяра; дето има надежда, може да има и живот. Любов, вяра, надежда – и тогава иде животът. Или, другояче казано: дето има любов, има знание; дето има знание, има свобода. Там, дето няма любов, няма живот; дето няма живот,

няма знание; дето няма знание, няма свобода. Там, дето няма свобода, там съществува смъртта.

Та, казвам: Вие може да изправите живота си, да направите един опит. Онези от вас, които сте напреднали, ще кажете: „Какъв опит може да направим?“ Какъв опит може да направи един студент, който е свършил университета? Какво трябва да направи един гимназист, след като свърши гимназия? Той трябва да провери своите знания. Какво трябва да направи едно дете, което свърши четвърто отделение? То трябва да провери знанията си. Та, сега вие в живота сте свършили разни заведения. Като ви гледам, виждам кой какво е свършил. Някои от вас сте свършили първо отделение, някои от вас сте свършили второ отделение, някои – трето, други четвърто; някои от вас сте свършили прогимназия, а гимназията я няма никак. Едва прогимназия има, трети клас, и сега държите матура. Ако свършите някой прогимназиален живот, вие сте вече светия. Гениите, светиите, това [са тези, които са] свършили прогимназия, гимназиално образование, знаят толкова, че събират всичкото знание на хората и знаят повече от тях.

Та, казвам: Пред нас стои един проблем на опит, не на обезсърчение, да кажем: „Животът не струва да се живее, хората са лоши.“ Това е философия. Че са лоши хората, това е наше субективно схващане. Дали отвън условията са лоши, това е въпрос. И дали хората са лоши, то е пак въпрос. Възможно е да има известна лошавина, но в хората има известна добрина. Когато разрешаваме въпросите, не трябва да бъдем крайни. Когато казваме, че хората са лоши, разбирам, че и аз влизам в тях. Трябва да зная в какво именно са лоши. Трябва да знаем в какво именно е лош един човек.

Сега, да се върнем. Тъй, както ви говоря, не искам да се възбуждат вашите чувства. Човек може много пъти да се разкайва. За мене разкаянието на човека е предмет. За мене подбудителната причина е човек да работи, да мисли и да тури една нова насока. Човек се разкайва. Да кажем, той е несправедлив. След като ме слуша, той иде дома си, той имал 10 души слуги, с които постъпвал несправедливо, казва: „Елате, аз съм бил толкова години несправедлив, след като сте ми работили толкова години, нито едно възнаграждение не съм ви дал“ – това е разкаяние. А тъй, само да ми разправя, без да се изправи, то не е разкаяние. Казва: „Аз ще се изправя.“ След като си изправен пред своите слуги, да дойдеш при мене да ми се изповядваш, че не постъпваш добре. Казвам: Ще се изповядаш пред

твоите слуги. Като извършиш волята Божия, тогава ела при мене. Аз съм изповедник на онези, които са изпълнили волята Божия. Онези, които се изповядват, да отидат при онзи, пред когото са направили несправедливост. Пред мене да се изповядват онези, които обичат хората. Че не ги обичат, то е тяхна работа. Ще отидеш да се изповядаш, че не си ги обичал досега. Ще се изповядаш на мъжа си, че не го обичаш. Ще се изповядаш на жена си, че не я обичаш. Ще се изповядаш на дъщеря си, че не я обичаш. Ще се изповядат господарите, че не обичат слугите. Учителите – на учениците, че не ги обичат. Свещениците – на слушателите, че не ги обичат. Но може да работите за вашето бъдещо покаяние. Държавниците да кажат: „Ние не сме управлявали както трябва."

Сега ако кажеш нещо – веднага закон, обидил се. Аз не съм обидил никого, за мене то не е въпрос. Другите ако се обиждат, аз не се обиждам. При мене да дойдат, когато се примирят. Казвам: Много се радвам, че вие управлявате много добре. Вие ще кажете: еди-кой си да се осъди, да се убие. За мене е безпредметно това. Кога трябва да се убие някой човек, кога трябва да се изгори една къща? Когато носи зараза къщата, че по никой начин не може да се поправи, всякога трябва да се срути. Държавата я събаря. Но когато една къща е ценна и да дойдеш и да я събориш… Ще събориш онова, което е гнило, ще го премахнеш и ще съградиш онова, което е здраво. Ще изгориш сухото. Онова, което дава плод, ще го оставиш да расте.

Та, казвам сега: Христос, Който е дошъл преди 2000 години, искаше да научи хората така да мислят. Туриха Неговото учение в църквите. Католическата църква съградиха, че Христос дал в ръцете на апостол Петър за основа туриха. Другите църкви разделиха Христа. Кои са на правата страна? Туй не е Христовото учение. Христос не дойде на Земята да образува някакви си църкви. В този смисъл Той дойде: да даде една форма, да даде един принцип на хората, да им покаже начина, по който трябва да живеят. Той ясно е определил това. Духовниците няма какво да се обиждат, [но] да вземат Евангелието както е. Ако го приложат християнските църкви, трябва да се върнат към Евангелието и да го приложат както е. Не какво са казали светите отци, но какво е казал Христос. Какво са казали светите отци, второстепенно ще бъде. След като се приложи Христовото учение, тогава ще дойдем до учението на светиите, какво са казали. Първо ще приложим учението на главата какво мисли, после учението на моите ръце и крака. Ще видя какво ще приложа. Ако аз

не прилагам своята мисъл, а прилагам своите ръце, ще извърша безумие.

Ние постоянно казваме какво са казали светите отци. Нищо не са казали. Нито един свети отец нищо не е казал. Чудни са хората – какво са казали светите отци. Единственият, Който е казал нещо, Той е само Онзи, Който носи всичката любов, Който носи хората вътре в Себе си, тъй както една бременна майка. Майката е, която носи, която създава. Ние, казва, живеем и се движим в Бога. Ние сме като детето в утробата на майката. Онова, което майката дава, то ще ни създаде онова, което Бог е внесъл в нас, то ще ни създаде и външните условия на друг принцип. Тъй ще се създаде една здрава основа. Може да мислите каквото искате, но най-първо ще дойде правата мисъл, после ще дойдат външните условия.

Сега всички вие искате да бъдете религиозни. Някои от вас искате да влезете в Небето, да бъдат обичани от Бога. Отлично е. Христос казва: „Не търсете слава от човеците, но търсете слава от Бога.“ Славата на човека седи в знанието, което има, славата на човека седи в неговата доброта, която. има; славата на човека седи в неговата вяра, да върши туй, което е; славата на човека седи в Онзи, Който е носител на любовта в света; славата на човека седи в знанието, което той носи в света; славата на човека седи в свободата, която той носи в последната мисъл и за себе си, и за другите.

Казва Христос: „Донесете сега от тези риби.“ Рибата, това е знанието. Ако ние нямаме знание, с което да познаваме човешката душа, да познаваме човешкия дух, да познаваме човешкото сърце и човешката воля, съвременното общество мъчно може да се изправи и човек мъчно може да се възпита. Не че ние ще внесем нещо. Най-първо, според мене, хората трябва само да не въздействуват на младото поколение. Мъжът няма какво да възпитава жена си. Да я остави свободна, стига той да не внася нещо лошо в нея. Да я остави съвършено свободна да върви по онази вътрешна интуиция на любовта, на знанието и на свободата. Да я остави по тези 3 закона да върви и да не внася в ума си мисъл, че може да кръшне някъде. Че, откъде тази дяволска мисъл, че ще кръшне? Тя от него е излязла. Ако тя кръшне, и той ще кръшне. Бащата казва: „Син ми може да кръшне.“ Ако син ти кръшне, и ти си кръшнал. Син ми не може да кръшне, защото и аз не съм кръшкал; и син ми не може да кръшне. Щом аз съм кръшкал, навсякъде в живота зная, че и син ми не е изключение, и той може да кръшне. Това е наука сега: да знаем къде може да се отклоним.

Та, казвам сега: 153 риби. Тези риби, които апостол Петър хвана, Христос казва: „Донесете да опечем.“ Като се върнете в дома си, вижте от

тези 153 риби, опечете тези риби, яжте и работата ще се оправи.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

32-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 13.V.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ!

„Отче наш“
„Грее Слънцето“

Ще прочета част от 9-а глава от Еклисиаст.

„Духът Божи“

Ще говоря върху първия стих от 14-а глава от Евангелието на Иоана.

„Да се не смущава сърцето ви.“ Това е едно много просто изречение, което много пъти са проповядвали. Да се не смущава сърцето ви. Кога? Когато няма нужда, защо трябва да се смущаваш? Не се смущавай, когато не си смутен. Защото, щом си смутен, няма какво да се смущаваш.

Сега аз искам да ви покажа светлата страна, защото всички вие, па и цялата съвременна култура, върви по линията на Сатурна. Така я наричам аз, защото те не вървят по линията на щастието, но по линията на нещастието. Всички хора подозират, че има да се случи някакво нещастие, те не очакват нещо добро. И действително, така става. Всички хора завършват зле, с изключение само на няколко души, които не са завършили зле. Всички хора на общо основание фалират. Хората са се наплашили. Никой не очаква нещо добро. Сега, като се проследи цялата философия и теория, през която е минал човешкият ум, ще видим какво се е постигнало. Но няма да се спирам върху тези теории.

Когато Бог е създал вола и стършела, стършелът бил недоволен от своя ръст, намирал, че е много малък, искал да стане по-голям. Но Бог му казал, понеже волът е по-голям, не може и двамата едновременно да бъдат големи. Единият от тях трябва да бъде малък, за да представят контрасти, противоположности един на друг. – „Затова пък на тебе ще дам едно жило, с което ще жилиш вола. И ако той започне да бяга, ще знаеш, че между тебе и него има известно съотношение и вие си мязате.“ И наистина, като излязъл от Божията ръка, стършелът отишъл при вола и го бутнал, ужилил го малко, но волът хукнал да бяга и толкова много се наплашил от стършела, че в ума си го представил като същество, 10 пъти по-голямо и от самия него. И като го запитали защо бяга толкова, той казал: „Опасно нещо е това!“ – „Какво ти опасно, то е малко животно.“ – „Не, страшна работа е,

жили много.“

Та, сега това, което ви смущава в света, е вашият стършел, който ви безпокои и от който всички бягате. Казват ви, че е малък, но вие не вярвате, вие си го представяте 10 пъти по-голям от вас. Казват ви, че е много малък, може да го турите в едно шишенце и да го гледате само.

Сега има много начини за разсъждение. Съвременното общество върви по един път на внушения и на самовнушение. Вземете вестниците, всички пишат: „Ние не вървим на добре, от ден на ден отиваме все по-на зле, няма да излезе нищо от нас“ и т.н. Дето и да се обърнете, ще чуете, че баби, майки, бащи, деца, все една и съща песен пеят. И след всичко това държат в ума си мисълта да се оправи светът. Че, как ще се оправи светът? Всички говорят, че лозето не е разкопано, но никой не го копае, все неразкопано остава. След това започват ново положение: „Да разкопаем лозето, да разкопаем нивите!“ Но пак не ги разкопават. Казват, че трябва да се разкопае, но пак остава неразкопано. И най-после дохождат до положителната страна: „Трябва да се разкопае лозето!“ Представете си, че вие боледувате и казвате: „Защо Господ ми даде тази болест?“ Така пита религиозният. А ученият казва: „Защо природата е допуснала болестта?“ Невежият пък ще каже в този случай: „Късметът ми е такъв.“ Казвате: „В какво седи болестта?“ Болестта седи в една много малка причина. Една много малка причина може да създаде големи нещастия.

За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. В реката Нил има едни малки жабчета, които плуват във водата. Крокодилите, като плуват също из водата, гълтат разни жертви и като им попадне в устата една от тези малки жабички, казват: „Много малка си ти, но хайде, и тебе ще погълна.“ Като го глътне, крокодилът казва: „Като тебе такива със стотици съм гълтал.“ И като влезе в устата му, жабчето напъне крачето си и цяло влезе в корема на крокодила. Тук то започва малко по малко да чопли в корема на крокодила, докато си пробие дупка да излезе. Крокодилът започва да се мята от една на друга страна, докато най-после се обърне на гърба си, коремът му се напълни с вода и той свършва. Какво придоби от това малко жабче? Защо му трябваше то?

Също така и хората имат такива неестествени желания в своя живот. Поревне се някому да стане богат човек. Богатството за някои хора е голямо благословение, но за някои хора то е също такова малко жабче, което прояжда корема на човека и го изпраща на онзи свят. Здравето е едно благословение за онзи, който разбира. Но за онзи, който не разбира, то е

една такава костена жаба.

Кои хора вършат престъпления в света: болните или здравите? Кой болен досега е убил един човек? Обаче здравият ще вземе един нож, този ще мушне, онзи ще мушне. И затова, когато хората казват, че трябва да бъдем здрави, аз добавям: „Здрави, но разумни!“ Но и болният, който не разбира своята болест, също така ще дойде до отчаяние. Някой път и болните се опитват да се самоубият, но те не разбират, че болестите, страданията, които имат, са най-малкото зло за тях. Те мислят, че като се убият, ще се избавят от страданията. Но не знаят, че ще влязат в един свят забравен, свят на пълна забрава. Като влезеш в този свят, ще видиш, че никой не те помни, никой не те познава, като че всички хора там са те забравили. То е все едно че си паднал в една яма: ти мислиш, чувстваш, но никой не си спомня за тебе, всички са те забравили. Ако си в един затвор, все пак ще дойде надзирателят, но в този забравен свят никой няма да си спомни за тебе. Казвам: Не желайте да влезете в този забравен свят и после да казвате, че всички хора са ви забравили. Най-голямото нещастие на хората е, когато влязат в този забравен свят.

Христос казва: „Да се не смущава сърцето ви.“ Той говори от Своя опитност. И съвременните хора, за да покажат, че са културни, те отричат истината. Три неща има, които хората никога не трябва да отричат. Те не трябва да отричат любовта, която носи живот; те не трябва да отричат мъдростта, която носи светлината; и най-после те не трябва да отричат истината, която носи свободата. Тези 3 максими са необходими на хората, за да могат да прогресират. Всичко друго можете да отричате, но тези 3 максими не трябва никога да отричате, защото всичко друго е резултат на тия 3 неща. Ако ги отречете, вие ще влезете в света на забравеното.

Сега искам да ви говоря върху въпроса защо именно се смущавате. Вие се смущавате от мисли, които не са ваши. Вие се смущавате от чувства и желания, които не са ваши. Вие се смущавате от деяния, които също така не са ваши. Бог е направил света, а пък вие се смущавате какво ще стане със Земята, която от хиляди години насам съществува. Нашите учени разискват върху въпроса от колко хиляди години съществува Земята и след колко хиляди години Слънцето ще загасне. Какво разбират те от въпроса кога и как Слънцето ще загасне? Наистина, ако Слънцето е направено като свещ, от подобно вещество, тогава може да се направи едно математическо изчисление след колко години ще изгасне това Слънце. Ако една свещ от 250 грама може да гори 10 часа, тогава може да направим едно

съотношение между Слънцето и тази свещ. Оттам, като вземем в сметка масата на Слънцето, ще можем да направим изчисление колко още милиарди години ще гори Слънцето, докато най-после един ден изгасне. Но първо трябва да докажем, че Слънцето гори по същия начин, както и веществото на свещта. А после трябва да докажем, че това Слънце има и фитил. Ако приемем, че Слънцето има фитил, тогава можем да направим един паралел между свещта и Слънцето. Но и досега още научно не може да се докаже отде произтича енергията на Слънцето. Че всичката енергия произтича от Слънцето, така е; но че тази енергия [е] от самото Слънце или от другаде някъде, това е един спорен научен въпрос. Онези, които не знаят това нещо, казват, че Слънцето е едно горящо тяло. Когато туряте дърва на вашето огнище, горещината на тия дърва в самите тях ли се намира? Има нещо, което влиза в дървата отпосле. Първо трябва да запалите тези дърва и отпосле да дойде огънят. Тези сухи дърва горят на огъня, но огънят трябва да дойде отвън. Същото може да се каже и за Слънцето: горивната материя е в него, но енергията, която се развива при горенето, иде отвън някъде. Така разсъждават някои от учените хора. И човек всякога трябва да бъде на страната на истината.

Сега питам: По какво се отличава един красив от един грозен човек? Красивият човек носи щастието със себе си, а грозният носи нещастието със себе си. Общото положение е такова, но има и изключения. Също така и умният човек носи щастието със себе си, а глупавият носи нещастието със себе си. Следователно, ако умният влезе в дома ти, той ще ти донесе щастието; ако глупавият влезе в дома ти, той ще ти донесе нещастието. Ако красивият влезе в дома ти, той ще ти донесе щастието; ако грозният влезе в дома ти, той ще ти донесе нещастието. Ако добрият влезе в дома ти, той ще ти донесе щастието; ако злият влезе в дома ти, той ще ти донесе нещастието. Казвате: „Защо е така?“ Да оставим сега въпроса защо е така. Така са, нищо повече. Ако огънят влезе в къщата ти, ще изгори всичко. Ама трябва ли огънят да влиза в къщата ти?

Сега да оставим този въпрос. Вярно е, че огън, който може да изгори къщата ти, не трябва да влиза в нея. За мене злото седи в това, че този огън не трябва да влиза в къщата ми. Но питам: Това зло трябва ли да изчезне от света? Кажете ми! Злото в света, това е неразбраното добро. Друго определение за злото няма. Аз говоря за относителното зло. Относителното зло е неразбраното добро. Ако го разберете, това зло ще се превърне в добро. Има едно относително [зло] в света, което като познаеш, се

превръща в добро. Има и едно относително добро в света, което, като го познаеш, се превръща в зло. Следователно, като влезеш в тази област, трябва да познаеш злото, за да се превърне в добро. А не се стреми да познаеш доброто, за да не се превърне в зло. Ако пък човъркаш и двете, ще измениш полюсите им и тогава доброто ще се превърне в зло, а злото – в добро, и в края на краищата нищо не си придобил. И затова именно, като познаеш злото, че е добро, не трябва да човъркаш доброто дали е добро. Ако го познаеш, ще се превърне на зло.

Сега вие се спирате върху философията: защо трябва да бъде така? Защото другояче не може да бъде. Защо е малко? Защото не е голямо. Защо е голямо? Защото не може да бъде малко. Голямото и малкото са два полюса, между които вие вървите. За да разбереш нещата, трябва да туриш на едната страна малкото, а на другата – голямото. А между тези две величини ще се движат вашите разсъждения. Те трябва да бъдат опорни точки. Понеже сега ние вървим по закона на най-малкото, тогава дребните хора не могат да бъдат щастливи. От такива дребни хора какво можеш да придобиеш? Нищо не можеш да придобиеш.

Следователно човек за човека не може да бъде цел. За мене цел може да бъде това, което може да придаде нещо за моето развитие. В какво седи развитието? Сега ние вървим по еволюцията на формата. Да се увеличава формата, това още не е еволюция. Казваме: „Да израсте човек." В израстването на формата, например, има ли еволюция? Слонът, например, е по-голям от човека. Онези, предипотопните животни, които са били по-големи от човека, по-умни ли са от него? Какво си постигнал с голямата форма? Сегашните хора казват: „Да имаме една грамадна форма!" Питам: Какво ще те ползува тази грамадна форма?

Казвам: В човека преди всичко трябва да има идеи. Той трябва да има една идея да бъде богат. Тъй казват съвременните хора. И аз съм съгласен. Питам: Ако в дадения случай ти си богат човек, какво ще направиш със своето богатство? Ти трябва да познаеш дали това богатство е на място. Дали ти си за него или то е за тебе? Ако ти си бил беден и станеш богат и при това положение всичките ти болести те напущат, всичките нещастия изчезват, това богатство е на мястото си. Обаче, ако болестите не те напущат и ако нещастията те следват, туй богатство не е на мястото си. И тогава, ако се разболееш, ще имаш много добри лекари, които ще се навъртат около тебе, но не заради тебе самия, а за богатството ти. Те ще ти казват много сладки думи, но тези думи няма да бъдат заради тебе, но за

богатството ти. Те ще ти кажат: „Ти си благороден, ти си такъв, онакъв…“, а зад гърба ти ще говорят, че си голям изедник.

Философията, която се проповядва в света, тя е следующата: Може ли волът, който си мисли, че е милиардер, да стане милиардер? Може ли един кон, който си мисли, че е банкер, да стане банкер? Никога. Смешни са хората, когато искат да станат богати! Ако те вървят по пътя на вола, никога милиардери не могат да станат. Ако те вървят по пътя на коня, никога банкери не могат да станат. Ако вървят по пътя на впрегателните добитъци, никога милионери не могат да станат.

Сега ние се обиждаме и казваме: „Не сме животни.“ Не сме животни, но ядем като тях; не сме животни, но пием вода като тях; не сме животни, но дишаме като тях; не сме животни, но спим като тях; не сме животни, но ритаме като тях, бодем като тях и т.н. Питам: Кое е същественото, което ни отличава от животните? Трябва да има съществено различие. Съгласен съм, че има голямо различие между човека и животното. Но коя е съществената черта? Даже и аз, като казвам, че сме животни, то не е за извинение. Според мене яденето е благо в природата; дишането е едно голямо благо в природата. Че понякога едно животно рита – казвам: Това е голямо изкуство. Колко хиляди години то е изучавало изкуството да рита? Знаете ли колко хиляди години е употребил конят, за да придобие изкуството да рита? Знаете ли колко хиляди години е употребил волът, докато създаде рогата си? Знаете ли колко хиляди години е употребило кучето, докато създаде зъбите си, с които хапе? Знаете ли колко хиляди години е употребила змията, за да направи тялото си тъй гъвкаво, да се увива около жертвата си? Това са изкуства, това са постижения.

Ние живеем в неща, които са изостанали от минали култури. Ние говорим за една култура, за една религия, ние говорим за Бога, но всичко това са неща далеч от нас, които тепърва трябва да постигнем. Учените и религиозните хора още живеят в миналото. Те имат добри стремежи, но преплетен е животът им.

Питам сега: Какво трябва да правим? Ще правим същото, каквото растенията правят. Щом посееш едно растение, то започва да изважда из земята ценното, с което да се развива, да дава своите плодове и да ги предлага на хората. И ако ни са любими растенията, те ни са любими по единствената причина за онази разумност, чрез която те изработват плодовете си и ни дават същественото. Ако не ни дават същественото, нямаше да ги любим. Не само това, но те са ценни за нас и по други

причини. Те пречистват въздуха. А и в друго отношение те ни правят голяма услуга: те възпитават най-свирепите животни, като ги укротяват, правят ги по-снизходителни. Ако тези растения ги нямаше, големи нещастия щяха да съществуват в живота ни. Ако хората така не разбираха растителното царство, те не можеха да разбират и живота.

Вие може да направите един опит. Много пъти съм влизал в семейства, дето мъжът и жената не могат да живеят добре, нещастни са. И мъжът и жената са добри хора, но са еднообразни, и двамата са батерии, напълнени с голяма сила. И жената е идейна, и мъжът е идеен, но не могат да живеят. На жената, която казва, че не обича мъжа си, казвам да си купи едно карамфилче. Като поглежда този карамфил, той ще ѝ казва нещо, което тя по никой начин не трябва да каже на мъжа си. Сега и на вас ще кажа, но и вие няма да го кажете на другите, а още повече на вашия мъж. Понеже аз имам доверие на вас, ще го кажа, но няма да го съобщавате на външните хора. Тази жена ми казва: „Ама, да не се шегувате с мене?“ Ти ще опиташ тази работа. Ако направиш това, което ти казвам, и то принесе някаква полза, тогава трябва да вярваш в него. Иначе може да го вземеш за шега. Ще вземеш този карамфил, ще го милваш, ще го целуваш по 3 пъти на ден и ще му кажеш: „Моля ти се, кажи на моя мъж да бъде като тебе.“ Като го помилваш, гледай дали същото цвете ще повика мъжа ти. Ако след като си го помилвала и мъжът ти отиде при него, ще знаеш, че законът е вече проработил. Запиши си това. След туй на обеда пак върви при карамфила, помилвай го и му кажи: „Много е добър моят мъж, но кажи му да бъде като тебе.“ И вечер направи същия опит. След един месец ела да ми кажеш своята опитност. Мъжът ще подобри отношенията си. Така мъжът ще заприлича на този карамфил. Чрез карамфила вие ще внесете в мъжа си един нов елемент, който ще започне да трансформира неговата енергия. И когато този елемент проникне в мъжа, той ще започне да седи около жена си, да се разбира с нея. Ти не обичаш мъжа си, понеже нямаш нито един карамфил. Затова именно Господ е създал карамфила. Така ще направите опит. Ако не искате с карамфил, направете опит с роза или с една теменужка. Има хиляди цветя, с които като правите същия опит, все ще се домогнете до една магия, с която да си влияете един на друг.

Сега това може да ви се вижда, че е лековерие. Ако е за лековерие, нима лекарствата, които употребявате против треска или против други някакви болести, не се основават пак на лековерието? Аз съм правил ред опити да дам хинин на хората мислено и те се лекуват. Казвам им: „Без

пари можете да се лекувате.“ – „Как така?“ Казвам им: „Има един закон, който ако изпълните, без пари можете да се лекувате.“ – „Как така, вече 3–4 месеца страдам от треска.“ – „Ето как. Представи си, че отиваш на аптеката и взимаш 30 грама хинин, който ще разделиш на 3 части. После ще си представиш, че взимаш мислено сутрин 10 грама, на обед 10 грама и вечер 10 грама.“ След 2 седмици срещам този човек и той ми казва: „Хининът проработи!“ Може да се случи някой път изключение в закона. Обаче направете опита.

Вземете хомеопатията например. И тя се препоръчва в медицината. В съвременната медицина има два метода за лекуване: хомеопатия и алопатия, които коренно се различават една от друга. Алопатията поддържа, че на хората трябва да се дават най-силни дози. Хомеопатията препоръчва да се дават най-слаби дози. Например, 30 грама хинин го разтварят в 100 грама вода. От този разтвор взимат друга една капка и я поставят в други 100 грама. В 30 шишета от по 100 грама вода взимат последователно по една капка от разтвора в предидущото шише и го поставят в последващото, докато стигнат до 30-ото шише. И когато човек се лекува, ще вземе една капка от последното шише. От такъв разреден разтвор той ще се лекува. „Нерде Шам, нерде Багдад.“ (тур. поговорка: означава приблизително „откъде накъде?“, „хайде бе!“, изразява съмнение.)Такава хомеопатическа аптека, всичката може да я нагълтате. Обаче не е така с алопатията. Ако някой се опита да нагълта една такава аптека, той ще плати с живота си.

Един монах се лекувал с едно лекарство от тази аптека, но то било силно отровно. Лекарят му казал да взима на ден по 3 капки. Монахът мислил и най-после решил: „Вместо всеки ден да взимам по 3 капки, ще ги изпия наведнъж, че по-скоро да оздравея.“ Като ги изпил, оздравял съвсем. Отишъл. Не, при този метод трябва да се взимат слаби дози. Не бързайте изведнъж да ви се махнат всичките болки и страдания. Ако при сегашните условия се махнат всичките страдания и болки, хората щяха да изпаднат в едно състояние много по-лошо, отколкото сегашното.

Сега се връщаме към целесъобразността на природата. В природата зло абсолютно не съществува. Злото е нещо относително. Относително зло е това, от което хората страдат. Ако човек върви по закона на Божествената любов, всичкото зло, като го познаеш, ще го превърне за твое добро, ти ще спечелиш. Злото в света е една сила, която допринася нещо на хората. Другояче, ако не беше така, и природата никога не би допуснала злото в

света. Крайната цел на злото всички ще опитат. Казвате: „Това е само едно предположение." Не, това е един резултат, който бъдещето ще покаже.

Христос казва на едно място: „Не се противи на злото!" Какво значи това? Не считай, че злото е зло; не му се противи, но го остави, нека си върши то своята работа. И то, като човека, си върши своята работа. Да допуснем, че ти имаш баща, който нищо не ти е оставил, а всичко е дал на брата ти. Ти намразваш баща си. Питам: Какво ще спечелиш от това? Ти не знаеш каква е целта на баща ти. Представи си, че той няма никакво разположение към тебе. Но ако го намразиш, какво ще спечелиш с твоята омраза? Син, който мрази баща си, умира по-рано от него. Сега второто положение: освен че баща ти нищо не ти е дал, но докато разбереш защо и за какво е направил това и не желаеш да изправиш работата, смъртта ще дойде. Следователно предпочитай да живееш, отколкото да имаш богатство, което баща ти ще даде. Баща ти е умен човек.

Сега ще изясня мисълта си с друг един пример. Представете си, че същият баща има една хубава, красива дъщеря, която обича. Един ден дъщерята се увлича в един млад момък и казва на баща си, че иска да се ожени. – „Нямам нищо против това, но според мене ти не можеш да живееш с този момък." – „Ама аз искам да се оженя за него." – „Можеш да се ожениш." – „Ще ни даваш ли пари да живеем?" – „Не, аз ще ти дам прикя, ще ти дам каквото ти е нужно, но като се ожените, нищо няма да ви дам. Двамата ще работите и каквото спечелите, с него ще живеете." Момата се оженва. Но след 3–4 месеца мъжът ѝ казва: „Да отидеш при баща ти, да ти даде една сума да живеем." Бащата казва: „Повече нищо не давам!" Възлюбленият ѝ казва: „Ако не вземеш пари от баща си, ти с мене не можеш да живееш." Такъв възлюблен, който може само с пари да живее с възлюблената си, но без пари не може. Бащата казва: „При мене можеш да живееш и без пари. Но ако се върнеш при него, и пет пари не давам." При кого трябва да живее?

Хората, които са дошли на Земята, имат си и възлюблени. Земята е възлюбленият, при когото ние живеем, и той ни праща все горе, при Баща ни, да се молим за пари. Но този Баща не дава. Той казва: „Ще работиш, ще ореш и ще копаеш!" Казвате: „Че Господ е богат, че Баща ми има много пари!" Богат е, но не дава. Ще опъваш каиша, ще ореш. И най-после баща ти ще каже: „Той не е за тебе."

Да се не смущава сърцето ти. Кога? Когато твоят възлюблен не иска да живее с тебе, понеже пари иска. „Какво трябва да правя?" Напусни твоя

възлюблен. Ако може без пари да живее с тебе, добре е. Ако не иска, кажи му: „Хайде да работим двама заедно.“ Каже ли обаче, че ако баща ти не ти даде пари, не можеш да живееш при него, напусни го! Това са максими. Разумно трябва да разбираме живота, за да имаме ясна представа за онзи принцип Божествен, който работи в света. Вие се намирате сега в едно вечно противоречие. Много пъти са ми задавали какви ли не въпроси, много от които са много ясни, но не съм отговарял на някои. Събеседникът ми, като не разбира някой въпрос, пита ме дали аз го разбирам. Всеки човек, който иска обяснение на въпроси от мене, той сам не разбира въпросите. Когато схвана, че някой човек няма да ме разбере и няма да му бъда полезен, аз не му обяснявам нищо.

И сега, като срещам тази жена, казвам ѝ: Има и друг начин. Вместо с карамфилчето да се занимаваш, иди при баща си и остани при него. Но методът с карамфилчето е много по-икономичен, с по-малко разноски. Същевременно мога да ѝ кажа да отиде при баща си, да поиска 5000 лева с условие капиталът да не може да се изтегли, а само лихвите. Тогава твоят възлюблен, като мисли само за лихвите, ще може да живее с тебе. Това е метод, подобен на карамфилчето. Лихвите ще бъдат целувките на карамфилчето. И тогава мъжът ти ще те помилва, ще ти каже, че си много хубава, ще ти говори сладко, но докато карамфилчето е в банката. Докато вашият цвят, лихвите, излизат навънка, ще има целувки. Извадите ли карамфилчето из саксията, всичко ще се обърне с главата надолу. И тогава някой казва: „Дай ми сърцето си!“ Момъкът дойде при момата и иска сърцето ѝ. По-после пък момата иска сърцето от момъка. Няма по-глупава мома от тази, която дава сърцето си на момъка. И няма по-глупав момък от този, който дава сърцето си на момата. Да обичаш момата е едно нещо, а да дадеш сърцето си на нея, то е глупаво. Да обичаш, това е човешко, това е благородно. А да дадеш сърцето си на човека, това е глупаво. Само едно изключение в света съществува. Той е Бог. Дръжте сърцето си за себе си. Мома и момък, господар и слуга, учител и ученик, който и да е, дръжте сърцето си за себе си, никому не го давайте. В който момент заложите сърцето си, всичките нещастия ще тръгнат подир вас. Защо страдате? Защото сте дали сърцето си някъде.

Сега това не говоря на вас. Ще ме извините, може вие да не страдате, може вие да сте от щастливите. Казвам обаче: „Нещастието в света [се] дължи на това, че хората са дали сърцето си някъде.“ От какво страдат богатите? Изгубили са богатството си. От какво страдат учените? Изгубили

са ума си. От какво страдат здравите? Изгубили са здравето си. Човек, който изгубва сърцето си, той изгубва много нещо, той е изгубил много нещо. Това са изворите на живота. И какво взима този извор от тебе? Ти си в зависимост от другите. Докато твоето сърце тупти в теб, докато твоята воля работи, докато ти мислиш, чувстваш правилно, сърцето ти е в тебе. Щом умът ти престане да мисли, щом сърцето ти престане да чувствува, щом волята ти престане да действува, сърцето ти е отишло някъде. И докато вие се намирате в затруднение, то, ако искате, ме послушайте. Колкото и да сте нещастни, обърнете се мислено в душата си и си кажете: „Господи, помогни ми да си взема сърцето, да се върне сърцето ми на място! Сега аз ще го пазя като светиня в себе си. Помогни ми да се върне моето сърце!“ Нищо повече.

Когато някои хора обичат, те страдат. Аз зная от какво произтичат страданията и затова казвам: Не давайте сърцето си никому! Христос казва на едно място: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“ Той я залага, но за да я вземе пак. И ако ти можеш да положиш сърцето си и да го вземеш, ти си силен човек. Но ако оставиш сърцето си някъде, други да разполагат с него, ти си поставен на един кръстопът и хората ще правят различни опити с твоето сърце. И сега в душата ви никога да не се поражда желание да обсебите сърцето на един човек. За един светия, за един гений е престъпление да обсеби сърцето на един човек. Когато ние дадем сърцето си на Бога, Той го връща с всичките му придобивки. В Бога има нещо благородно и възвишено. Когато дадеш сърцето си на Бога, ти ще се повдигнеш. Но когато го дадеш на хората, ти ще се унижиш. Когато човек се унижава, той е вложил сърцето си там, дето не трябва.

Казва Христос: „Да се не смущава сърцето ти!“ „Вярвайте в Мене, вярвайте в Бога!“ В какво трябва да вярва човек? В обилния живот, в обилното знание, в обилната светлина, в обилната истина, в обилната любов, в обилната мъдрост, в обилната сила. Това е мощното в света. Друго спасение няма. Това е пътят, по който човек може да се избави. Другите неща водят човека към преходни състояния. По този начин ние можем да се изложим и да имаме опитността, която имал козелът от баснята „Козел и лисица“.

Един козел, като напуснал стадото си, отишъл да прави своите научни изследвания и минал покрай един ров, в който видял една лисица. – „Какво правиш тук?“ – „Видях, че вън е много студено и влязох тук.“ – „Мога ли и

аз да вляза?“ – „Можеш.“ Едва влязъл и лисицата – хоп, скочила на гърба му и казала: „Довиждане!“ Козелът останал вътре да се занимава с научни изследвания, да провери доколко е хладно.

Та, и ние, ако слушаме съветите на лисицата, ще влезем в онзи трап на живота, на заблужденията, на неправдите. Неправдата в света е неразбирането на онези истински интереси, които човек има. За всеки едного природата е определила едно бъдеще. Когато човек прави престъпления, това показва, че той е загубил правилната посока на своето развитие и се лишава от едно благо, което природата му е определила. Ние имаме един такъв случай с един наш познат. Баща му оставил едно наследство от 600–700 декара. Те били няколко деца. Чичо му останал настойник. Бащата умира и оставя така имота си. Той като вървял по пътя на правото, направил една много малка погрешка. Законът го хваща, завежда се дело и за тази погрешка го турят в затвора на една година затвор и 3 години лишаване от граждански права, а службата си изгубил за 10 години. Значи, за една малка погрешка на Земята законът го хваща. Питам: Защо му е бил този фалшив документ? Природата е още по-взискателна: като те хване, за една малка погрешка те туря в затвора не за една година, а за 10 години и лишение от граждански права. Какво ще добиеш, като подправиш този документ?

И всички тези противоречия, които идват в живота ни, се дължат на това, че ние не сме дошли до една положителна наука. Че пътят, по който сега вървим с всичките наши разбирания, не може щастие да ни донесе. И тогава остава само един път – Божественият. Хората търсят Бога отвънка. Аз не доказвам съществуванието на Бога отвънка; считам, че това е предмет за другите.

Мъчно е да се докаже, че Бог съществува отвънка. Вътрешно ти можеш да провериш, че има Бог. Ето, казано е в Писанието: „Потърсете Ме в ден скръбен и ще ви помогна.“ Мога да ви приведа много примери. Ти се намираш в трудно положение и търсиш помощ от хората. Първо иди при Източника и след това отвътре ще ти се съобщи кои са онези хора, които в дадения случай могат да ти помогнат. Само онзи може да ти помогне, който те обича. Спасението не може да дойде по друг път, освен по пътя на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Божественото седи в следното: когато си най-развълнуван, в тебе ще дойде една Божествена мисъл и Бог ще ти проговори. Тогава всичко у тебе утихва и ти се решаваш да измениш живота си. Това е Божественото начало. Но понеже човек е свободен, той

пак се усъмнява и казва: може ли това малкото нещо, което ви проговори, да е Бог? Не, всеки човек, който мисли така, той е един невежа.

Невежите хора и досега се чудят как е възможно едно такова малко Слънце да отоплява такъв голям свят. Учените хора са дошли до заключение, че Слънцето не е малко, но така изглежда. Но простите хора се чудят и казват: „Как е възможно такава голяма Земя да се отоплява и осветлява от това малко Слънце?“ Грамадна сила се крие в него! Да, Божия работа е това. Това, малкото нещо, което всеки ден го чувствуваш, е грамадно Слънце, което е хиляди и милиони пъти по-голямо от цялата Земя. И някой, който не вярва в Бога, вярва в Слънцето. Казвам: Ти, който съзнаваш, и ти си излязъл от Бога, и ти си част от Него. Невъзможно е да отричате Бога. Ти Бога можеш да отречеш, но себе си можеш ли да отречеш? Та, ти си една малка частица от това цяло. Следователно ти можеш да отречеш Бога в Неговата целокупност, но ти, малкият човек, не можеш да отречеш Бога в себе си. Ти си прикован към Бога. Един ден ти умираш, но държиш в ума си идеята, че хората след тебе ще живеят. Пак вярваш. „Че, кои са безверниците?“ Няма безверници. Това, че някой не вярва в предположения…

„Да се не смущава сърцето ви.“ Сега, откъде иде заблуждението? В България първите, които управляваха и тези, които сега са на власт, трябва да знаят, че всяка власт от Бога е дадена. И онези, които ще управляват, те са малкото карамфилче и вие трябва да го поливате, да се грижите за него и да кажете: „Дано изпълните Волята Божия, тъй както е казал Господ!“ Всички ще се молят управляващите да извършат волята Божия, тъй, както е казал Господ. Всички ще се молят управляващите да извършат Волята Божия тъй, както Господ ги е пратил на Земята. Те са дошли в България отгоре. Вие ще кажете: „Това са министри от Земята.“ Не, министрите са псевдоними на онези 7 души, които са дошли отгоре да управляват.

Вие ще кажете: „И тези като онези, кой знае какво ще направят?“ Тогава кой ще оправи света, я ми кажете? Всяка разумна власт е от Бога дадена. И ако тази власт не е разумна, тя не е от Бога. И по някой път причините за нещастия, неуспехи, се дължат на управниците, а също така и на народа. Какъвто е народът, такива са и неговите управници. Не са криви само управниците. Народът трябва да измени своето поведение. Народът трябва да вярва в тях. Народът в нищо не трябва да се колебае. Според мене народът не трябва да бъде маса. Под думата „народ“ аз разбирам съзнателното, а не масата. Туй възвишеното, благородното, това, което

мисли, което чувствува, това, което действува, това е народът. Кой беше бащата на еврейския народ? Авраам. Кой е праотецът на българите? Българите не го знаят. Българите нямат един Авраам, който ги е създал. Дръжте се за първия Авраам. Ще кажете, че Бог е нашият Баща. Щом е тъй, щом вярвате в това, и аз се радвам. Понеже и вие се радвате и мислите, че Бог е вашият Баща!

Питам: Ако Бог е ваш Баща, какво има да се смущавате? Той е направил цялата вселена, Той е създал Слънцето, Луната, звездите, Той всичко е наредил. Някой път вие сте паднали духом, смущавате се и казвате: „Как ще стане тази работа?“ Тогава казвам: Щом се смущавате, отношенията с баща ви са малко нарушени. Ако аз любя баща си, между баща ми и мене не може да се яви никакво нарушение. Неговото сърце всякога ще бъде за мене отворено. Понякога земният баща е егоист, но и земният син е егоист. Значи, егоизмът е влязъл в този дом. На егоизма трябва да се даде подобаващо място. Човек, който от сутрин до вечер мисли само за себе си, той нищо не може да постигне. Мислете за Баща си и бъдете полезни за всички. Като не можете да постигнете нещо, мислете и за себе си, но гледайте да бъдете полезни и на вашите ближни, да изпълните волята Божия, да имате една светла и хубава идея. И когато видите един сиромах, трябва да знаете всъщност сиромах ли е той. Бръкне в джоба си, има пари. Пак бръкне, пак извади пари. И 20 пъти да бръкне, все има пари. Всички тези земни извори са все такива сиромаси хора, от които постоянно извира. Това е сиромахът, който има богата душа, който има богат ум, богато сърце. Всъщност това е богатият човек.

„Да се не смущава сърцето ви.“ „Вярвайте в Бога, вярвайте и в Мене.“ „В дома на Баща ви има много жилища.“ Цялото небе за вас е създадено, но няма какво да се безпокоите. Мислете добре за всички. Нека всички пожелаем на управляващите, които сега са дошли в България, да извършат волята Божия. Тогава ще бъде радост на всички.

Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

33-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 20.V.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ИМА ВРЕМЕ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 3-та глава от Еклисиаст.

„Духът Божи“

Ще взема само думите: „Има време за всяко нещо.“ Това е едно изречение, което всички употребявате. Има време за какво? За всяко нещо. Но малцина се спират да изваждат онази философия, която се крие – че има време за всяко нещо – и се спират върху частичното проявление на времето. Те не разбират времето като един процес, който съдържа или който вмества всичките блага, които има да получи човек. Времето носи в себе си страдание и радост. Те са подаръци.

От едно гледище ще разсъждаваме свободно. Понеже вие сте напреднали ученици, ние ще разсъждаваме тъй, както в университета разсъждават професорите, не тъй, както се разсъждава в първо отделение. Няма да питате защо нещата стават така. Защото безполезно е да питаш защо човек яде. Безполезно е да питаш защо човек умира. Безполезно е да питаш защо човек се ражда. Безполезно е да питаш защо човек забогатява и защо осиромашава. Безполезно е да питаш за подобни неща. Умира, защото умира, ражда се, защото се ражда, осиромашава, защото осиромашава. Казва: „Ще му докажа научно.“ Може да докажеш, но факт е – сиромах е. Какво ще докажеш на бедния, че е сиромах и какво ще докажеш на богатия, че е богат или какво ще докажеш, че той има някаква способност? То е въпрос.

Богатството не се дължи на някаква способност. То е резултат, то е една съвкупност. Богатството не се дължи на ума. Ако баща ти е оставил едно богатство, то не се дължи на тебе, нито на твоя ум, нито на твоето достойнство. То се дължи на ред поколения, на деди и прадеди, които са го оставили туй богатство. Казвате: „Виж съдбата как е проработила!“ Какво лошо има, ако неговата съдба е проработила? Каква разлика има, ако човек е богат или сиромах? Питам: Кое състояние е по-хубаво, когато се давиш: сит ли да бъдеш или гладен да бъдеш? Ситият човек по-лесно се удавя,

гладният човек се избавя. Ако се давиш, защото в желанието като се давиш, тялото се разширява, вземаш по-голям обем, ако си се наял. Ако пък [не] си се нахранил, няма какво да желаеш. Свиеш се в себе си и тогава потънеш. Вие ще кажете: „Докажете това!" Питайте онези, които се давят, питайте онези, които се избавят. Това са факти. Онзи, който се дави и онзи, който се избавя питайте.

Сега има доста трактати, трябва да четете, върху времето, един сложен въпрос. Казвате: „Нещата стават във времето и извън времето." Нещата стават в определено време, тъй, както ние разглеждаме времето и вън от времето. Значи, в определено време става нещо, пък има нещо, което става извън определеното време. Нещата стават в пространството. Някои неща стават извън пространството.

Или другояче казано: нещата може да станат на физическия свят в една ограничена форма, пък може да станат в една неограничена форма. Например опитността на една микроба за нейното разбиране в света, във времето и пространството [и на] човек, който [има] понятие за времето и пространството – каква разлика има? Ако един философ би описал какво е понятието за времето от гледището на една микроба и от гледището на един човек, [ще] има грамадна разлика. Микробата разглежда времето от съвсем друго становище, човек го разглежда от съвсем друго становище.

Запример, нас ни се вижда, че някои неща имат постижения, като се движим. Ние си представяме, че някои неща има далечни, а някои – близки. То е закон на нашето съзнание. Някои неща са по-близо до нашето съзнание. Някои предмети са по-близо до нашето съзнание. Близостта и далечината на нещата не зависят от съзнанието ни. Сега вие може да паднете в едно противоречие. Онези, които не разсъждават, може да го определят така, но съзнанието определя този предмет. Аз се съгласявам, че този предмет седи някъде. Казвам: На 100 километра от моето съзнание аз, който разбирам закона, и друг, който не разбира, аз се движа с по-голяма скорост, следователно този предмет е по-близо. Аз тогава може да бъда в една минута, а [на] онзи му трябват два деня. Следователно, предметът е по-далеч за него, отколкото за мене. Следователно, когато казваме, че предметът се намира по-далеч или по-близо, разбираме движението. Човешката душа е във вечно движение, тя не седи на едно място, тя има вечно движение. Ако се спра, ако река да обяснявам тъй въпроса… Благодарете, че не го обяснявам; защото, ако вие го обяснявате, вие ще изгубите и туй знание, което имате сега. Както сега е станал един циклон,

минал през Мусала, който носил 100 милиона тона прах, дребен прах, покрил цялата местност, добитъка. Откъде иде? Някъде от пространството иде този прах. Затваряте се, но той минава. […] (В разчетената стенограма има един празен машинописен ред.)

Сега това е точно научно, защото Земята се движи и тя се намира на известно разстояние от Слънцето. Тя се намира в нейната орбита. При сегашните условия, при сегашното развитие на Земята, Земята има своето съзнание. Следователно тя има едно привличане към Слънцето, но има и отблъскване. Някои планети я привличат, други я отблъскват. Следователно, според степента на нейното съзнание, тя не може да бъде ни по-далече, ни по-близо до Слънцето. Но нейното съзнание определя разстоянието до Слънцето. Можем да кажем, че Земята е по-възлюблена на Слънцето, отколкото Марс, Юпитер, Сатурн. Земята има по-високо съзнание, отколкото в тях. Във Венера има по-високо съзнание от Земята, а в Меркурий има още по-високо съзнание. Съвременните астрономи не разглеждат въпроса така. Те ще кажат, че Венера приема по-голямо количество светлина и топлина, а Земята – по-малко. То е все същото. Богатият човек, умният човек има много повече богатство, той може да го използува.

Но да оставим. Сега, това са вметнати въпроси – глупавият и умният човек. Глупав човек наричаме онзи, който не може да използува условията, които Бог е дал. Него аз наричам глупав. Той иска да създаде нови условия. Той иска природата с неговите теории и разбирания да бъде. Той ще си блъска главата с една теория – перпетуум мобиле. Казва: „Туй ще го постигна!“ Всичко може да постигне, но не това. Глупавият никога не може да постигне това, което умният може да постигне. Защо? Защото не използува условията, които Бог му е дал. В какво седи разумният човек? Той използува условията, които Бог му е дал. Големите противоречия, които съществуват в света… Ние имаме ред системи, на които възлагаме големи надежди.

Например майката възлага големи надежди на учителя да възпита децата ѝ. Възлага надежда на онзи, обществения морал, на храната, на въздуха. Това е вярно, но в известна степен. Но съдбата на детето се определя от онзи момент, когато се зачева. Влезе ли в орбитата на майка си – дотогава, докато не е навлязло в орбитата, то се движи в пространството както планетите, скитащите планети. Майката, която иска дете, привлича го да влезе в нейната орбита и тогава то започва да се върти около нея по-

близо и най-после го […] казва: „Това е моето дете.“ Някой път това дете, като живее 4–5 години по-силно, заминава за другия свят – пак отива в пространството. Пита майката: „Къде е моето дете?“ – „При Бога.“ Аз казвам: Във времето и в пространството. Там ходи и се движи. Но туй е едно физическо обяснение. Майката ни най-малко не се задоволява с това твърдение, не е съгласна. Ако съм майка, и аз не бих се съгласил с тия определения. Ще кажа: „Да го няма туй нещо.“

Или, другояче казано: Душите предвечно съществуват. Душите на децата, на стари и На млади предвечно съществуват вътре в Божествения кръг на нещата. Единственото различие е, че тия души, всяка душа е облечена в една форма, която намери за благоугодна. Душите се отличават по форма, по формата в материята, в която са облечени. Или, другояче казано, според организма, в който живее, или в света, в който трябва да се намират. Човек на Земята е съчетание от милиарди. Аз предполагам, че има около 60 милиарда клетки души. Човешката раса наброява около 60 милиарда. Два милиарда са на Земята, а другите са в пространството. Не мислете, че пространството е празно. То е организиран свят. По някой път на душите, като им дотегне, интересуват се да влязат в нашия свят като екскурзианти. Някоя душа попадне като екскурзиант, после, докато вземе билет да се върне назад, види и пати главата ѝ. Постоянни съобщения няма; за слизане е лесно, но за отиване, за връщане е много мъчно.

Сега, Соломон, който е бил учен човек, философ, запознат с еврейската кабала, казва: „Има време за всяко нещо.“ Трябва да се преведе неговият език на модерно разбиране и тогава нещата ще станат по-ясни.

Та, казвам: Всичките тия клетки – 60 милиарда, са организирани в разни органи и от съвкупността на тяхната деятелност зависи здравето на човека. Той е като една монада, като една душа, която е сгрупирала всичките тия същества около себе си. Зависи от неговата разумност какво ще бъде неговото бъдеще. Ако той е във връзка с онзи велик Божествен закон, той всякога ще има съответствующо здраве, ще има отличен ум, ще има отлично сърце и воля. Най-малкото прегрешение, което направи, може да му докара една дисхармония и тя може да му докара за хиляди години нещастия. Следователно, понеже всичките тия души се намират под прякото влияние на Великия Божествен закон, ние косвено сме свързани, с душата. Божественият принцип е пряко свързан. Следователно, щом нарушим Божествения закон, тогава се скъсват ония връзки, понеже Божествените енергии от Божествения свят минават през тия души. Те са

канали, през които ръководните души в тялото, туй, което вие съзнавате, че сте човек, всичките тия души служат като проводници на Божествените блага. Ако вие направите най-малкото престъпление, започват да се затварят условията за вашето проявление. Щастието на всеки един човек зависи от вътрешната хармония.

Може да направите един опит и той е следният. Ако вие водите един редовен живот, не само морален, но имате и любвеобилна душа, обичате баща си, майка си, брата си, готови сте да се пожертвувате, после, сте запознат с много учени хора, кого как срещнете, всеки иска да се запознае с вас, приятно му е. Ако вие не обичате баща си, майка си, брата си, сестра си, изолирани сте, не храните никакво чувство, хората започват да ви избягват. Няма с какво да се заинтересуват. Вие мязате на пустиня без извори, без дървета, без птици, само прах. Кой ще дойде в такъв свят? Тогава вие се чудите защо хората ви избягват. Няма нищо, което да ги интересува във вас. Ти казваш: „[Те] не знаят, че аз съм религиозен човек." Аз зная, има религиозни костюми. Казваш: „Не знаеш, аз вярвам в Бога." Има една вяра: че вярваш в глупостта. Ти си първокачествен идиот и вярваш в парите, в къщата, в нивите, вярваш в своята сила. Това не е вяра. Това е за определено време. Ти живееш във времето. Ти не разбираш целокупността на живота. Аз не казвам човек да не вярва. Но вярата в себе си разбира онзи първичен принцип, който го е назначил като чиновник. Той трябва да има време и връзки да извърши волята на Бога. Щом извършва своята воля и казва: „Аз съм господар!", този човек не е в преки връзки с тия закони.

Казвам сега: От какво зависи самовъзпитанието на човека, неговото щастие? Всеки един може да бъде щастлив. Вие може да бъдете щастливи в един ден и нещастни в следния. Вие може да живеете 120 години, пък може да умрете още днес – напълно животът зависи от вас, 120 години са дадени на разположение. Ако живеете 120 години, може да дадат още 120 години. Природата може да ви хроникира. Ако след 120 години има още какво да изучавате на Земята, ще ви оставят. Следователно трябва пак да влезете в Божествения свят, за да влезете в нови условия, пак да се върнете на Земята, за да разгледате света от друго становище. Ние виждаме какво става в света. Имаме понятие за света. За 7 години детето има едно понятие. След 7 години, когато се развият чувствата, туй дете става малко своенравно, обича да плаче, непослушно е. Следующите 7 години става по-умно, поет става, пише поезия, има високо мнение за себе си. Когато стане

на 21 години, на 28 години, поумнява, става като баща си. И оттам, като говори, вече поумнява. Той говори глупости до 48-та година, може да прави много глупости. От 48 години до 68 години живее един обикновен живот. От 68 години до 98 години живее един талантлив живот, а от 98 до 120 години живее живота на един светия.

Според тази класификация много малко живот има. Някой живее 90 години и умира. И мисли, че е светия. Не, не. Аз не го турям. Като противовес светията представя широк кръг на деятелност, широки разбирания, той трябва да има опитност. От всичко туй не е безполезно, това е все материя неорганизирана. Грешният живот е неорганизирана материя. Следователно светията ще вземе всичката тази неорганизирана материя и от това ще изкара нещо трезво. Ще каже: „Много Ти благодаря, Господи, че ме допусна да сгреша, за да стана гениален, за да стана светия. Иначе нямаше друго с какво да работя.“ Светията, който иде сега на Земята, с какво се занимава? Все с грешни хора се занимава. Може да искате да намерите някой светия – ще го намерите при някой грешник. Курдисал се да чака. Думата „курдисал се“ – настанил се на земята. Той има да си пати с този грешник. Светията разправя, но грешникът не разбира, казва: „Махни се оттук! Остави старите идеи, светите идеи, остави ме свободен да поживея!“ По някой път светията вземе, че тури черна маска като него. Казва: „Де е онзи?“ – „Той си замина.“ Светията е скрит. Казва: „Да отидем да оберем някого!“ Хайде, тръгват, отиват да оберат, но понеже светията е умен, онзи като заспи, всичкото обрано той после го занесе на хората. Той прави добро. Стане онзи, някой път пита някой, казва: „Обрали са ни. Дошли са някои по-умни от нас.“ Така с години. И той се запознае и казва: „Много сме големи ма[…]. Но откак с тебе почнах да правя другарство, все обираме някого [и] все ги взел някой. Не върви тази работа.“ По някой път има хора, които казват, че в света не им върви. Някой светия има с тях.

Туй са сега посторонни неща. Понеже вие сте свързани с материята, виждам вашето положение. Всичките хора имат известни страдания. Божественият свят [има] предвид да ограничи страданията на хората. Всяко едно страдание се допуща с оглед да може да донесе едно Божествено благо. Ако страданието не може да донесе, ако чрез него не може да дойде едно благо, страданието е излишно. Страданието се допуща с оглед да донесе нещо за нашия прогрес, за нашето развитие. Така трябва да разбираш. Ако зададеш въпроса дали туй е вярно, опитността на цялото

човечество откак свят съществува, е все една и съща. Когото и да попитате, като четете опитността на Иов, този, праведния човек, много умен човек, гениален човек, виждаме, че върху него дойде едно изпитание, да се изпита до каква степен на разбиране е дошъл. Ако дойдете до опитността на Христа, Той дойде до големи изпитания, Той мина големи изпитания. Той дойде да спаси света и когато поиска да се съкратят страданията Му – ни глас, ни с[ли]шание. Най-после дойде кръстът, разпънаха Го на кръста, имаше една [опит]ност, по друг начин можеше. Ако Христос не беше умрял, не можеше да възкръсне. Трябваше да умре, за да провери онази Божествена сила, да провери онова Божествено начало, което Му казваше: […] Христос казва: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема." Това е Божественото начало. Човекът, който се молеше, онзи, който казваше, че има власт, са двама различни. Божественото начало казва: „Аз, Който живея в тебе, мога да те поставя в тия благоприятните условия и да те извадя да видиш Моята сила."

Следователно всеки един от вас, ако имате вяра, ще се яви силата, която имате. Ако не възприемете страданията, как ще опитате Бога? Ако Бог даде всичкото богатство, всичката слава, то е външната страна, нищо няма да научите. Следователно ще направите къща, ще направите дрехи, автомобили. Никакво благо няма да имате. Или ако имате всичката слава, която хората имат, няма да намерите нищо. Когато Христос влизаше в Иерусалим и викаха: „Благословен, който иде в името Господне!", след 3 деня казваха: „Долу, разпни го!" Вие не знаете докъде се простира човешката слава. Христос казва: „Не търсете слава от човеците, но от Бога!" Разбирате ли онези съвършени ваши братя, които са завършили своята еволюция, разбират от пътя, по който вие минавате. Те напълно вл[изат] и разбират вашите страдания. Вие, като страдате, казвате: „Няма човек, [който] да носи товара, не може да влезе в положението ми." Вземете един съвременен учител – не може да влезе в положението на един ученик. Ученикът дошъл до отчаяние, може да му турят единица и погледнеш, ученикът се самоубил. Питам: Какво е добил учителят? Какво благо ще му донесе, като му е турил единица? Ще се наруши законът, той не заслужава. Ту̀ри му 6. Ако шесторката може да спаси живота му, тури му 6. Бъдещият живот ще оправдае шесторката. [С] тази единица ти го учиш на един закон, който той още не разбира. Единицата може да туриш на светията. След като държи изпит един обикновен човек, тури му 6. На този обикновения човек ако туриш единица, отиде. Той е сух кол, забит в

земята; той казва: „Отиде, тази работа не става.“ Тогава какво значат сухите клонища?

Един голям престъпник, като отишъл да се изповядва при един отшелник (това е един пример от историята на християнството), казва му: „Извърших 100 убийства. Много ми е мъчно на душата, ще се пукна!“ Казва му [светията]: „Големи ти са греховете, синко, не мога да ти помогна, да се моля за тебе. Молитвата ми няма да се послуша.“ Казва му: „Ще ти дам един съвет. Ще посееш една нива от 10 декара с дини и кой как мине, ще го викаш и ще му даваш да яде. Ще забиеш една главня в земята и когато главнята прокара листа, ще знаеш, че Господ ти е простил греховете. Ако стане това, ще знаеш, че ти са простени греховете.“ Отива онзи, насажда един бостан, изкарва дини и започнал да раздава. Един ден гледа, един минава край бостана и препуска. Този му казва: „Чакай, братко, от твоя кон зависи моето щастие. Трябва да се спреш.“ – „Бързам.“ Онзи казва: „Спри се!“ – „Не, не.“ Най-после той казва: „Толкоз хора съм убил и тъй, и тъй няма спасение“ и го убива. – „Така ти се пада!“ Но като се върнал, гледа, главнята позеленяла. То[зи] отивал да извърши едно много по-голямо престъпление, отколкото всичките негови престъпления и понеже го спряло престъплението му, той го изповядва пак. – „Спри се да се изповядаш при мене.“ Понеже не искал, теглил му куршума.

Сега, който от вас е разумен, ще каже: „Нали е жалко да убиеш един човек?“ Има друго приложение. Вие имате едно желание, имате една мисъл, която ви причинява хиляди страдания. Нищо добро не ви е допринесла. Питам сега: Какво трябва да правите с тия желания? Най-малко трябва да го вържете туй желание и да го оставите да умре. Или един ден вземеш, че му забиеш камата отгоре. Сега хората забиват камите не на лошите желания, но [забиват] камите на добрите желания. И там е злото. Трябва да се обърне процесът. На лошото желание да се забие камата. Сега имаш някоя добродетел, на туй добро забиеш, на онова добро забиеш. Страданието произтича, че ние спъваме себе си в доброто, което имаме в света.

Та, казвам: Има един метод за вътрешно самовъзпитание. Никога не се стремете да се оправдаете пред хората. Вие все ще мязате да се перете на една мътна река и дрехите ви да бъдат чисти. Не ходете да се изповядвате пред хората. Ако се изповядвате, изповядвайте се пред себе си, пред Божественото. Има нещо, което може да се изправи. Няма нещо, което да може да препятствува. Някой път той е казал, че не може да изправи своята

погрешка. Туй показва само неговото предположение. Най-малката погрешка започва от най-малкото начало. Ти може да започнеш от това начало. И да изправиш своята погрешка е голямо, един плод е то. Какъв е плодът, не го знаем, но един плод е дал. Един опит, втори, трети, четвърти – ред опити са се наредили, които сега спъват цялото човечество. Размножило се е това зло в света.

Та, казваме: „Има време." Времето се отнася до добрите неща. Ако човек иска да прогресира в света, той трябва да разбира времето за доброто, което трябва да направи. Например, при съвременното възпитание, както сега се възпитават хората, никакви резултати не може да има. Аз имам една котка, с която правя опити и съм дошъл до чудни резултати с нея. В нея започват да се проявяват някои човешки черти. Правя своите опити. Понеже се срамува, когато остане някой път вкъщи, оставя сирене на масата, седи и поглежда и като дойда, казва: „Нали устоях на туй." Но някой път вижда, че не е устояла на туй и като види, че не е устояла, щом вляза, седи близо до врата и гледа плахо, плахо. Казва: „Ще ме извиниш. Измами ме този дявол." Един ден излиза от вратата, хваща ме за врата, започва да кряска като човек. Стиснах я за врата и казвам: „С тебе правя опит. Ти няма ли да разбереш?" – „За толкоз малко сирене толкоз много стискане – ми казва тя. – Не струва." Виждам положението: не че е изяла сиренето, но не е разбрала. Възпитанието защо? Аз я стискам, защото не е издържала изпита, а не че е изяла сиренето. Тя казва: „За толкоз малко сирене толкоз много стискане."

Казвам: Виждам къде се крият ония мъчнотии. Някой път аз седя в стаята и взема, че начертая един кръг с ръка около масата. Тя дойде до кръга, не може да мине кръга, обикаля, не може да се качи горе. Някой път заобикаля кръга, качи се горе на масата, наяде се. Друг път аз туря една преграда. Силата е в мене, силата не е в нея. Тя казва: „Онзи път виж как не се качих! Все-таки трябва да ме похвалиш. Аз обикалях, въздържах се." Тя се е въздържала!

Сега, това са опити, които правя – какво влияние може да има възпитанието. Една мисъл в какъв смисъл трябва да се тури? По кой начин трябва да се внесе истината в хората? Тази истина съществува, съществуват известни заложби. Казвам: Когато майката роди едно дете, има време тя. Някоя майка обича да бъде до децата си, да ги хвали, но с хвалене, с дрънкане човек не се възпитава. Сега каквото и да ви кажа, може да изопачите начина на възпитание. Едно дете, след като се е родило,

майката трябва да знае колко минути трябва да го държи на лявата и колко минути на дясната страна, колко минути да го тури на корема му, после да го дигне нагоре. Тя трябва да знае колко време е определено. Ако го държи от лявата страна, ще внесе повече магнетизъм, ако го държи повече от дясната страна, повече електричество ще внесе. Ако го държи повече на дясната страна, туй дете ще стане доста умно, но ще стане нервно, сприхаво, гневливо. Ако го държи повече на лявата страна, ще стане тихо, кротко, но ще бъде чревоугодник, ще обича повече да похапва. Ако го държи на колената, ще бъде голям мързелан. Като го държи на колената си, трябва да знае колко минути да го държи. Хубаво е, не е лошо, но ако го държиш повече на колената, ще го прегръщаш. Идете при онзи златар, който, като тури златото, знае навреме да работи.

Та, възпитанието е метод да знаеш да боравиш с живата материя, от която човек е образуван, да знаеш как да си образуваш мускули, костна система, мозъчна система, да си образуваш онези способности, после да влезеш в съобщение с онези сили, които действуват в света. Учените хора са дошли до положението, [че] може да се фотографира атомът, сполучили [са] да фотографират атома. Този, ученият американец, фотографирал атома, направил опит и атомът в своята форма мяза на Луната, но увеличен 200 милиона пъти. На екрана на фотографа не прониква какво съдържание има вътре. Значи материално нещо е този атом. Зад атома седят други светове, още по-сложни, на човешкото съзнание. Например: [да] различиш доброто от злото. Това са области зад атомите, зад йоните. Една област, в дадения случай да знаеш туй, което е в ума ти, от каква област произтича злото или доброто. Аз връзвам доброто с онези условия, при които човек може да се развива. Добро е туй, което помага за човешкото развитие, което помага за усилването на човешкия ум, да прогресира човешкият ум, и за облагородяване на човешкото сърце. Зло е туй, което спъва прогреса на човешкия ум, туй, което спъва човешкото сърце и човешката воля. Това ние го наричаме зло. Следователно всичко онова, което спъва човешкия прогрес, ти го отбягвай.

Сега няма да се спирам върху отвлечеността на злото. Какъв дявол е и кога е паднал от небето. Хубаво е туй богословско тълкувание, но казвам: В света шествува едно зло, което може да спъне човека. Когато туй зло проникне в твоя организъм, тогава всички понятия за право и криво стават смътни. После страданията така се разбъркат, че не знаеш кое е право, кое е криво, не знаеш как да постъпиш. Вие още не сте в състояние. Някой път

сте така напрегнати, не искаш никой да се допира до тебе. Казваш: „Да се махне!“ Какво е станало? Двойникът на този човек, като легне [то], двойникът на този човек е излязъл от една педя до две педи навън и този двойник е толкоз чувствителен, че произвежда болезнено състояние. Трябва да се прибере двойникът, да остане един пръст навън. Когато човек се облагородява, когато човек стане религиозен, той трябва да избира туй хубавото, места чисти и добри. Трябва да избира добрите хора, защото само добрите хора може да си хармонират. Щом си между лоши хора, трябва да събереш своя двойник, ако искаш да не ти страда главата. Щом си между добрите хора, може да изкараш двойника си една-две педи вън от физическото си тяло и ще имаш по-големи възприятия.

Мнозина казват: „Откак станах религиозен, увеличиха се страданията ми.“ Туй показва, че има прогрес. Ако не разбирате науката, във вас ще се роди реакция, че не си струва да се живее добре. Струва си, но във вас знание трябва да има. Щом дойдете до религиозния живот, трябва да имате знание за Бога, да Го обичате. Ние сме оградени. И всякога може да дойдете в съобщение с Бога. Щом помислите за Него, ще просветне нещо в ума ви, ще просветне нещо в сърцето ви. Навсякъде ще имате тишина, надежда, вяра, самоупование. Отдето минеш, всички хора те познават и цялата природа, като мислиш за Бог, всички те познават. Щом скъсаш връзката си с Бога, образува се тъмнина, сянка около тебе. Ти ставаш мрачен, недоволен от живота, всички те отдалечават, макар да си богат. Не може да разбереш. Всички те отдалечават, избягват, не може да разбереш какво нещо е Бог. Туй, което носи радост, туй, което носи веселие, туй, което носи светли мисли, туй, което носи светли чувства, туй, което носи благородна воля, туй, което носи здраве, всичкото богатство, което ти търсиш, туй е Бог. Трябва да Го търсим. Никой не е осъден да умира. Ти, ако вярваш в Бога, ще оживееш. Ти, като вярваш в Бога, ще забогатееш. Когато ти изявяваш Неговата любов, ти няма да държиш Неговото богатство само за себе си. Цялата Земя ще ти бъде една каса. Ти ще разполагаш с Божествените блага навсякъде.

Благодарение на този закон, благодарение, че напредналите същества вече освободиха въздуха от ония ограничителните условия, ние се ползуваме от въздуха. Въздуха го освободиха съществата, които живяха преди нас. Други същества освободиха водата преди нас. Ние сме дошли да освободим твърдата материя. На нас ни предстои голяма задача и затуй ние постоянно сеем, орем, сеем жито, разбъркваме земята. Бъдещият наш успех

ще зависи доколко може да облагородим тази почва и онези същества, които ще дойдат след нас, да могат да се ползуват от твърдата почва тъй, както ние се ползуваме от светлината и топлината. Вие нямате ясна представа какво благо се крие във въздуха, в светлината, в топлината. Топлината е един свят още по-висок, отколкото светът на въздуха. Това е цяла философия. Когато правите всеки ден временните опити, не само човек да се моли, ще се молиш, ще правиш опити.

Та, казвам: Има време. Да допуснем, че вие сте една домакиня и вашия домакин не го харесвате. Вашият домакин-другар страда от един недъг. Неговият крак е изкълчен, той не може да стъпва и постоянно се дразни. Вие най-първо ще се завземете да наместите крака на място. Не знаете как се намества човешкият крак на място. Вие не може да бъдете хирург, да наместите крака на един човек, ако не сте добродетелен човек. Доброто е знание, доброто, което образува човешките кости. Следователно всяка една човешка мисъл трябва да има една кост, трябва да има известна форма устойчива, която да не се разрушава тази форма. Например какво ни дава нас право да се съмняваме и да казваме „Лош е този свят“? Това са само наши предположения. Ние сме заобиколени с една любов, която не оценяваме. Всички хора в света злоупотребяват със закона на Любовта и вследствие на това идват големите нещастия, всичките страдания. Син, който не обича баща си и майка си, той носи всичките лоши последствия. Неговият син и дъщеря ще постъпват точно тъй, както той е постъпил спрямо баща си. Господар, който има слуги и постъпва несправедливо, един ден неговият син ще се наложи и [ще] постъпва точно тъй, както той е постъпвал.

Всичките наши постъпки имат обратно движение и за добро, и за зло. Те се нареждат около нас. Ако си правил добро, ще се върне доброто. Ако си правил зло, ще се върне злото. Сега нас ни заблуждават, че ако се молиш на Господа, ще ти прости. Да, ще ни прости, но кога? Когато заграбеното богатство ще го върнеш. Голямата неправда, която си направил, ще я поправиш, извинение няма. Всяка погрешка трябва да се поправи.

Всяка майка, която иска да стане майка, трябва да се възпита. Онова дете, което зачева, трябва да го зачене с любов, трябва да го зачене с истина, та като се роди това дете, да каже: „Благодаря, че имам такава майка!“ Казва там Христос на едно място, че тогава, в края на тази епоха, нито се женят, нито за мъж отиват. По стар начин хората няма да се женят. По стария начин всеки, който се роди, ще умре. По стария начин всеки,

който се роди, ще страда. По стария начин всички ще минат докога? Понеже трябва да излезем из тази област. Тя е временна.

Сега, какво ние трябва да разбираме под думата „женитба“? Женитбата е процес на освобождаване на онези вързаните души на Земята. Всеки, който се жени, жени се защо? С цел да освободи някого. Ами ако се ожениш и не освободиш никого? Какво ти дава (струва) (В разчетената стенограма думите „струва“ и „дава“ са написани една над друга.)? Ако отидеш на бойното поле и никого не може да освободиш? Казваш: „Аз имам домакиня, жена имам.“ Ти и жена ти ще идете да освобождавате хората. „Храни мома, да не е дома.“ Че, момите не са пратени да ги храните в дома. Те сами ще се хранят. Момите са войници, изпратени от невидимия свят да освободят света. Момците са изпратени войници да освободят света. Не да се удоволстват. Те не са изпратени да носят на главата си бомбета, камилска кожа на краката си. Това са второстепенни неща. Те като се освободят, като завършат своята война, може да турят бомбета. Момъкът трябва да бъде спретнат.

Вие ще кажете: „Това не е за нашите глави.“ Аз съжалявам, няма по-голямо нещастие, ако туй благо не е за нашите времена. Туй благо е за нашите времена. На туй всички трябва да се радваме. Момъкът трябва да носи в света висока идея и момата трябва да носи висока идея. Тя не иде да стане жена. То е второстепенно. Тя не иде да стане майка. И то е второстепенно.

Ще кажете: „Много казано е!“ В света има само една майка. То е природата. Има само един баща. Туй е Бог. И вие вземате голямата роля, когато вземате ролята на бащата. Майката, и то е роля. Казва някой: „Аз съм баща.“ Много казано е. Ние нямаме баща на Земята. – „Как тъй? Не си ли се родил?“ – Не съм се раждал. Тук, десетки години, откак съм дошъл в България, искам да ми кажат кога съм роден, на колко години съм, баща ми, майка ми. Казвам: Може да говорите за моето такси, това е направено. Но годините на таксито не са мои години. Аз съм вън от годините на своето такси. Никой не може да ме окошари в някое такси, да каже, че „тук трябва да бъдеш.“ Христа след възкресението защо не можаха да Го познаят? После, като ги благослови, тогава Го познаха. Значи вътрешното познание не е външно опознаване. Кой познава човека? Интересно е следното: колкото пъти мене са ме фотографирали тука, аз всякога виждам в своята физиономия един крайно груб човек. Не съм аз. Този образ, който аз нося, то е на окръжаващата среда, в която живея. Тя се отразява. Те

фотографират средата. Виждам черти, но физиономически се очертава един образ и по този образ [се] мъчат да ме фотографират. Но туй, Божественото не може да се фотографира. Трептенията не се поддават, Божественото не се лови. То има по-силни трептения. Аз имам тук един образ и сам не го познавам. И тъй да го срещна, ще питам: „Кой ли е този човек?“

Ако аз не познавам законите, понеже за мене нещата са ясни, нищо не ме блазни в света. Познавам и нищо не ме блазни. Нека да определя защо не ме блазни. Не ме блазнят нещата по следната причина: Аз съм в една градина, дето всичките плодове са пресни. Не ме блазнят изгнилите плодове отвън в градината. За мене всичкото знание в този свят са живи плодове. Туй, което хората предлагат, нищо не струва. Казват: „Много красива жена.“ Аз усещам една воня, която излиза от нея и гледам да се освободя. Казва: „Няма ли да я прегърнеш?“ Казвам: „Туй е за тебе. Ти може да я прегърнеш.“ Той мисли, че в прегръдката е.

Онова, което се прегръща, то е възвишеното. Възвишеното, Божественото се прегръща. Имаш право да прегърнеш, да целунеш Божественото. Ако не Го прегърнеш в себе си, ти правиш престъпление. Казват: „Той прегръща чуждите жени.“ Ти като прегърнеш хората, те трябва да оживеят, да станат добри. След като [я] прегърнеш, тази жена да ти каже: „Много ти благодаря!“ Мъжът ѝ да каже: „Много ти благодаря, че откак [я] прегърна, много е мека, много е добра. Вкъщи все шета, всички ни обича.“ Питам: Какво зло съм направил, че съм я прегърнал? Ако устроя техния дом и те започнат да се карат и да се бият, вие ще кажете: „Това не е педагогично!“ Така не трябва да се говори, не е морално. Да обичаш хората тъй, както Бог изисква, това е морално. Да правиш добро тъй, както Бог изисква, това е морално. Да имаш хубавото мнение, което Бог има, това е морално. Да желаеш доброто във всяко направление, това е морално. Да желаеш успеха на всяко живо същество, това наричам морал. Любов към всяко същество на Земята, колкото и да е малко. Да храниш тези Божествени чувства!

Та, казвам: За всяко нещо в света има време. Сега как ще пренесете? Вие по някой път имате кос и не знаете защо ви е. Вие теглите носа си, теглите го през целия живот и не знаете защо. Цяла магия има в носа. Имаш някое нещастие, не ти върви напред. Него ден, знаеш как да бутнеш носа си, ако си търговец и ще ти тръгне. Ако знаеш къде да бутнеш носа си 3 пъти, ще го побутнеш и ще произнесеш формулата – всичките операции

ще станат много добре. Ако не бутнеш, ще има нещастие. Когато една мома се жени, ако бутне носа си три пъти на едно място, може да има отличен дом, другарят ѝ ще бъде отличен. Ако не си бутне носа, аз сега да ѝ определя, главата ѝ ще побелее.

Казвам: Ще бутате носа дето трябва. Ти се жениш. Съобщи на невидимия свят. Женитбата не е индивидуален акт. Не е произволен акт. Ще кажеш: „Аз имам желание“, ще бутнеш носа, ще почакаш и ще ти кажат: „Съгласни сме.“ Ти ще имаш тяхното благословение. Ти нямаш благословението на никого от тях, тръгнеш на своя глава и след туй се оплакваш. Ще престанете да правите неща своеобразни, своеволни. Иска някой оратор да говори. Ако той си бутне устата отгоре, ще държи една отлична реч. Ако не си бутне устата дето трябва, нека остави речта. Ако на вас не остави една истина, от която вие ще се ползувате. В мене желанието не е да ви заблуждавам, но ще кажете вие: „Това не е човешко понятие.“ Това е извън човешките понятия. Има неща, които са извън. Но някои от вас тия работи след 10 години ще ги разберете. Някои и сега може да ги приложите. Устата образува Божествените чувства на Любовта. Ако вие не знаете как да се справите и как да бутате този орган, ако вашият нос означава интелигентност, ако знаете как да го пипате, ако очите означават истината и не знаете как да ги пипате, вие как ще се домогнете до нея? Ако ушите са канали, ако не знаете какво да правите с вашите уши, по кой начин тогава ще дойде доброто във вас?

Вие може да направите опит. Намерете една сестра, която ви обича, и нека дойде 3 пъти на ден да си прекара ръцете около ушите ви – за 10 пъти какво ще бъде. Тя да си прекара ръцете около ушите, да внесе нещо. Някой път вие сте радостни, прекарайте си тъй ръцете. Някоя лоша мисъл имате. Ако речете да се обърнете, ще ви дам една формула: помислете за най-умните хора, за най-добрите хора, вие вече образувате един контакт. Прекарайте 3 пъти ръцете. Това е един начин на влияние върху вас. Вие ще кажете: „Това са заблуждения.“ Вие вземате лотариен билет и на какво основание допущате, че билетът ви печели? Ако аз взема един лотариен билет, ще направя известни математически тълкувания върху него и вие вярвате. Всеки, който вземе билет и е раздвоен, няма да спечели. Ако някой път мислите, че непременно ще спечелите, във вас само в подсъзнанието трябва да остане една мисъл, че този билет ще спечели и да го забравите. Забравяте го, като че нищо не съществува. Ще спечели билетът ви. Всяка една мисъл, която няма раздвояване, всяко едно чувство, в което няма

раздвояване, във всеки един човек, акт и постъпка, в които няма раздвояване, всякога стават. Най-малкото раздвояване спира ставането, може да спира мисълта. Този закон работи. Вие искате да образувате мисъл и казвате: „То сега няма да го бъде.“ Вие неутрализирате Божието благо.

Вие казвате: „Ние сме хора, имаме слабости.“ Най-първо, ние сме хора, но не сме само слабости. Ние сме създадени хора, за да мислим. Страданията и радостите трябва да ни научат да мислим. Всеки един от вас трябва да направи един опит. Да кажем, вие сте болен, лекува ви един лекар, втори, трети, никой не може да ви помогне. Какво трябва да направите? На колкото съм дал тия правила, те са прескочили правилата и са отишли да помагат на другите, преди да помогнат на себе си. Един опит ще направиш 99 пъти, един опит и който даде добър резултат, тогава ще го казваш. Лекуваш някого от ревматизъм, това е наука. Ще идеш при този човек, когото лекуваш и ще кажеш: „Твоят крак след 7 деня ще бъде здрав.“ Аз да ви приведа един пример, разправяше ми един господин, как ще го обясните. Той тук, в София, става. Този човек заборчлява, продават му къщата, и онзи кредитор, който има да взема от него, минава в неговото разпореждане. След една година той трябва да излезе от къщата. Той отива при една гледачка и тя му казва: „Господине, аз ти казвам, че този човек туй, което е намислил, няма да го направи.“ След 7 деня мисли тази къща да вземе. Той ще отложи. Жената казва: „След 7 деня ще се отмахне туй.“ Как ще се отмахне? Разправя ми своята опитност. – „Как ще стане, я ми разправи?“ – „Аз ти казвам, че ще се отмени.“ Идва да се допита до мене и казва: „Ти какво мислиш?“ Казвам: „След 7 деня ще опиташ!“ Той казва: „Както каза тази жена, така и стана: отложи се за 3 месеца.“ Тя после, тази жена, му обясни. Всякога може да предвидим онова, което може да стане, нещата не са абсолютно определени да станат. Но може да станат и може да не станат. Може да страдате от ревматизъм, може и да не страдате от сърцебиене. От вас зависи. Може да стане, може да промените една фаза в много лека форма.

Та, казвам: Първото нещо: трябва да имате една положителна вяра, вътрешна вяра. Вие ще оставите другите религиозни вярвания. Онова, което вие опитвате. Тебе те боли кракът. Ще опиташ и ще кажеш на ревматизма: „До 7 деня ти давам срок да напуснеш крака ми!“ Нищо повече. Забрави това. След 7 деня ще видиш. Ако ти си казал и ревматизмът няма го, изчезнал е, вярата ти е силна. Ако не е изчезнал, трябва да знаеш, че вярата ти е слаба. Ти може да се молиш, може да

правиш каквото искаш. Ако не се махне болестта, тази вяра не е достатъчна. Христос казва: „Все, що попросите в Мое име, ще ви бъде!“

Та, за всяко нещо има време. Но трябва да вярвате и трябва да учите. Отивате, вземате цяр, не помага. Една американка, 12 години като я лекували лекарите, казват: „Госпожа, не може науката да ти помогне. Обаче природата какво може да направи на тебе, не знаем.“ Тя чете една книга върху вярата. Авторът, който привеждал много примери как са се излекували хора и тя повярвала и веднага става от леглото. Оздравява. Питат я: „Как?“ – „Не зная.“ Че, Христос казва на този: „Дигни одъра си и върви!“ Казва на слепия: „Иди, умий се и прогледай!“ Казва: „Лазаре, излез вън!“ и Лазар излиза. Но в ума на Христа нямаше раздвояване. Ако Христос дойде при тебе и каже: „Повярвай, каквото е казал, ще стане“, ти казваш: „Не може.“ Защото в дадения случай може да бъдеш като Марта или Мария, която казва: „Вече смради, но ти си свободен.“ Христос казва: „Ако вярваш, ще видиш силата Божия.“

Ти не си осъден да умреш от глад. Ако е решено да бъдеш беден, ще бъдеш, но един от честните бедни. Ако си богат, пак ще се помолиш на Бога. Богатството и сиромашията в дадения случай трябва да ги използуваш за тебе. Аз сега говоря на вас. Вие разбирате тия работи. По някой път някои са разправяли чудни опитности. Казва: „Като се помолих и стана.“ Не се минават два месеца, за всичко се моли, молитвата се чува, но за себе си не може да помогне. Аз вярвам в силата на вярата, която може да лекува различни болести в себе си. Най-първо, няма да употребяваш външни средства, но силната и опорна точка може да бъдеш ти. Не да кажеш: „Нямам нужда от точка!“ Имаме нужда от една опорна точка. [Това] трябва да бъде нашата вяра. Според нашата вяра ще бъде нашето положение. От вярата зависи здравето. От вярата зависи развитието на нашия ум. От вярата зависи състоянието на нашето сърце. От вярата зависи общественото положение. Бъдещето даже зависи от вярата.

Казвам: За всяко нещо има свое време. Сегашното време е за опознаване на великата Божия Истина, която иде да освободи хората от всички техни недъзи, в които са изпаднали. Божественото трябва да [ги] промени. Господ действува в умовете. Хората вярват, че могат да бъдат избавени от всички нещастия, които може да ги сполетят. Защото светът не е нещастие. То[й] е изпитание, което човек минава. Съзнанието трябва да се пробуди. Като евреите, трябва да излезем от Египет, да се дигнем и да идем в Ханаанската земя. Ще минем през пустинята, за да влезем в

Ханаанската земя. В новия ред на нещата трябват нови разбирания. Нови разбирания на любовта, нови разбирания на истината, нови разбирания на човешката свобода.

„Отче наш“

34-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 27.V.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ИЗПЪЛНЍ

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 5-а глава от Еклисиаст. Разбиранията преди 3000 години са се различавали от сегашните, затова трябва да се направи един превод.

„Духът Божи“

Ще взема последните думи от 4-ти стих: „Изпълни, което си обрекъл!“

В съвременната мисъл има едно течение, което наричат относителна философия. Аз взимам думата „отношение“. Всички неща имат отношение едно към друго. Философията не е наука само да обясни нещата, защото нещата не могат да се обяснят. Ти, щом обясняваш едно явление, честно ще го обясниш. Не какви ще бъдат крайните резултати. Това остава една задача за бъдещето. В рая най-учената жена беше, по-учена жена не се е раждала от нея. Тя не можа да предвиди какви ще бъдат последствията от яденето на плода. Един философски въпрос, който не може да се предвиди. Казвате: „Какво има, един плод?“ Много работи в нашия живот се виждат маловажни, както [е случаят с] тази учената жена в рая.

Сега ще ви представя един пример. Човек трябва да има образ, трябва да има и нова мисъл. Тъй, както сега хората мислят, с тази мисъл те доникъде няма да идат. С тези крилца, с тези ръце, с тези крака – заекът ще побяга 5–6 километра и пак ще се върне на същото място; лисицата ще обиколи няколко километра и пак ще се върне в леговището си, докато един ден я претрепят; рибата ще плува из океана и пак ще се върне; птицата ще похвърка и пак ще се върне. Хората мислят, че птиците са свободни. Те са ограничени, не са свободни. Човек също тъй е ограничен, вътрешно е ограничен.

Един богат човек имал езеро, в което нямало втичане и изтичане. Помислил той какво да прави, как да го използува. Почнал да изважда рибата, да си изкарва прехраната от рибата. Обаче умира господарят на езерото, идва неговият син и казва: „Не си струва тази риба да се хваща и да се продава.“ Той направил един канал, една река, една воденица направил, да се мели брашно. Всички говорели, че много хубаво мелела.

Умира новият господар, дохожда неговият син и казва: „Не си струва да се мели брашно, да се измъчва житото.“ Той си направил една грамадна градина, започнал да изкарва зеленчуци и да ги продава на хората. Умира той, остава син му. Той казва: „Не си струва тия зеленчуци.“ Той намислил да направи една канализация, да прекара водата през целия град, да се ползуват всичките хора.

Питам: Кой е постъпил най-разумно: онзи, който продавал рибите, вторият, който направил воденицата, третият, който направил градина, или четвъртият, който прекарал водата, да се ползуват всички хора? Вие се раждате с идеята за рибарството. Това е най-лесният живот – на рибите във водата. След това растете, започвате воденичарство. След това ставате градинар и най-после докарвате водата, ставате бозаджия, изкарвате водата.

Сега някой може да каже: думата „бозаджия“ е много низка дума. Когато напишеш една книга, която мяза на боза, раздадеш своето знание като боза на хората, какво ги ползува? В какво седи бозаджията? Бозаджията в някои отношения е много добър. Купуваш боза, жаден си. Воденичарят може да ти смели брашното. Съвременните воденичари с доброто създадоха и толкова зло. Злото в света зависи от воденичарите. Сега, като се говори, че злото зависи от воденичарите… Ще дойде един човек в един град, с една клечка ще запали града. Откъде е дошло злото? Така в 97-а година в миналия век целият град Чикаго изгоря: някой си отишъл при своята крава с един свещник, кравата ритнала свещника, там имало слама, запалила се плевнята и оттам целият град се запалил. Сега тези неща нас не ни интересуват. Че изгорял Чикаго. Изгорял – изгорял; съградил се – съградил се. Че воденичарят мели брашно. Ние привеждаме примера, в какво ние може да насърчим рибаря, в какво може да насърчим воденичаря или в какво ние може да насърчим градинаря. Те имат отношение към нас; дотолкова, доколкото ние се ползуваме от тях, те ни интересуват.

Та, казвам: Има една страна в живота, която е интересна в сегашния живот. Ти може да бъдеш богат човек и може да бъдеш нещастен. Може да бъдеш богат човек и да бъдеш щастлив. Може да бъдеш сиромах човек и може да бъдеш щастлив. Щастието в живота не зависи от външните условия. Но за да бъде човек щастлив, той трябва да има знание. Не какво познава, той трябва да има знания. Благата, които му е дала природата, или благата, които Бог му е дал, да знае как да ги запази в света. Защото

страданията в света произтичат от изгубването на благата, които Бог ни е дал. Аз зная цели семейства, които са се опропастили за една малка причина. Да ви кажа какво: че бобът не е бил добре опържен, че лукът не е бил добре опържен. Този младият, който писал толкова много любовни писма, който ги е носил в джоба си, за малко, че лукът не е бил добре опържен, както трябва, цял живот се разваля. Любовта за лука се разваля.

Питам: Един човек, който обръща внимание на яденето, как ще живее той в любовта? Че ако той е взел една жена само за да му готви, че той е криво разбрал. Най-първо, човек не се жени, за да има един готвач. Нито пък една жена се жени, за да има един слуга, да ѝ допринася отвънка. Чудя се, когато хората са създали известни порядки. Жената е едно условие за прогреса на мъжа. Без нея той не може да прогресира. Мъжът без жената не може да прогресира. И двамата са условия за прогреса на човека. Домът вече така има смисъл. И тогава и децата са условие за прогреса на майката и бащата. Защото бащата и майката без децата не могат да прогресират. Защо са децата? За да прогресират майката и бащата. Без деца един дом не може да прогресира. Тогава ние туряме тази аналогия малко по-далече. Ако в твоя ум ти нямаш мисъл, ако в твоето сърце ти нямаш чувства, тогава как ще прогресира твоят ум без мисли и как ще прогресира твоето сърце без чувства? Външният живот е израз на онова, което е вътре. Целият наш живот е израз на нашия ум, на нашето сърце.

Та, казвам: Някой път се проповядва една философия: човек трябва да има религия. Какво нещо е религията? Кога се е родила религията? Религията е наука да припечелиш изгубеното богатство. Когато ние напуснем живота на греха, няма да има нужда от религия. Защото религията, това са гаранти. Когато умре син ти, мъжът ти, ще му дадеш гарант, ще го прегръщаш, ще го целуваш. Това са неща отдавна минали. Че, Христос преди 2000 години умря. Чествуват Неговата памет, че Той пострадал. Че, Христос днес ходи по Земята, влиза във вашата къща и ви говори. Казвате: „Туй е Негова мисъл.“ А вие мислите за един Христос преди 2000 години, Когото познавате и Когото разпънаха. Този Христос, Който сега ви говори за любовта, Него не познавате. Казвате: „Туй бамбашка работа, неразбрана работа.“ Онзи преди 2000 години стана един Бог, а Този, Който сега говори за любовта, е еретик. Та нима евреите не мислеха по същия начин, не Го считаха за еретик? Този, на Когото сега се кланят и считат за Бог, евреите Го считаха за еретик.

Казвам: Това е схващане. Някой път и ние се спираме и се хвалим и

казваме: „Аз имах един дядо, много благороден човек, носеше брашно на воденицата.“ Много добър е бил дядо ти, ами ти какво носиш? Дядо ти беше човек, ами ти какво си, ти какво носиш? Нищо не носиш.

Сега, аз не искам вие да останете като подсъдими, че ви съдя. Като на театър искам да ви представя. Умира някой в театъра, представят една драма, че умира някой. Вие може да се тревожите, не е за вас ни най-малко. Аз пред себе си имам хора светии: светии от първа степен, от втора степен, от трета степен. Та, вие сте от първа степен. Та, до трета степен има време. По този начин вие ще минете един път. То е дълъг път за учене. Светията е човек, който е започнал да разбира човека. Той е човек, който може да живее в съвременното общество; онзи човек, който всред бурното море да се не бои, че ще потъне корабът, че ще се удави, и да му е приятно, като се вълнува корабът. Той знае, че ще утихне морето.

Например, ако отидете в един дом, ако мъжът и жената се представят в истинските си образи, вие ще излезете недоволен оттам. Ако човек започне да мисли тъй сериозно, ще кажат: „Какво си станал сериозен?“ Ако се усмихнеш, казват: „Защо си се усмихнал?“ Ако се затвориш, ще кажат: „Защо спиш?“ Или ще спиш, или ще се смееш, или ще мислиш, ще питат: „Защо?“ В какво седи лошавината на онзи човек, който не се смее? Когато имаш да взимаш от някого, не ставай сериозен. Тогава се смей. Не отивай при него, не го плаши, но се засмей. Имаш да даваш нещо, кажи: „Ще уредя тази работа.“ Кажи на човека, засмей се, да не се плаши. Ако имаш да даваш, отиваш при онзи, на когото имаш да даваш, при него, сериозен. Сега в света пред кого трябва да бъдем сериозни? Ти имаш една мъчна задача, която имаш да разрешиш. Туй е един кредитор, ти трябва да мислиш. Ако мислиш, ти ще разрешиш въпроса. Според мене три неща в живота трябва да се направят: Яж добре, работи добре и мисли добре. Казвате: „Какъв трябва да бъде нашият живот?“ Яж добре. Не се сърди на жена си за препържения лук. Да не те смущава. Пък и да го е прегорила всичкия, кажи: „Отличен е този лук.“ Но аз да ви кажа от какво се прегаря лукът. От голямата любов. Ако имаше малка любов, жената нямаше да го прегори. Със своя огън, усилила огъня и го прегорила. Ако любовта ѝ беше малка, нямаше да го прегори.

Та, откъде се раждат в света всичките недоразумения? От голямата любов. Ти обичаш някого. Майката обича дъщеря си, трепери за нея; бащата обича [сина] си. Обичаш парите си – трепериш за тях; не ги обичаш, оставяш ги спокойни. Тогава, заслужава ли човек да обича нещо,

от което може да се безпокои? Ти се безпокоиш като остарееш кой ще те гледа. Аз да ви кажа кой ще ви гледа. Като остарееш, старостта ще те гледа. Че вие не знаете да видите старите хора как гледат. Старостта не е така страшна, както вие мислите. Или вие искате да ви докажа това. По-стар в света от Бога няма. И ние гледаме на този стария. Младите нищо не могат да свършат. Вие играете роли в света на стари. На Земята стари хора няма. Будали има много. Онзи, който казва на сина си: „Ти ще остарееш, гледай да си оправиш работите!", той е първокласен будала. Ние в думата: „ще остареем" туряме нещо, което не е вярно. В старостта няма никаква слабост. И младите в света живеем по единствената причина, че старите остаряват. Ако старите не остаряват, младите никога не биха живели. В това седи великата истина в света. Казвате: „Ние искаме да ликвидираме със старите хора." Тогава вие не разбирате философията на живота. Силата на младия човек седи в тялото, в стария човек, който е зад него.

Та, сега, фотографирайте човешката мисъл. Всички вие, които съществувате на Земята, вашите тела са създадени по единствената причина на старите хора, които мислят за вас. Те ви създадоха формата. Ако те престанат да мислят, вие ще се схумите. Човешката мисъл е, която е създала тялото. Искате ли да ви направя един опит? Дете, какво и да е хилаво дете, по известни закони ако аз съсредоточа ума си върху него, няма да минат 10 години, туй дете съвсем ще се измени, съвсем ще се измени неговото естество. Ще го пресъздам, без да му говоря нещо. Със своята мисъл ще го създам. Но трябва да зная как трябва да мисля. Или, казано в тази дълбоката мисъл: Бог със Своята мисъл ни е създал. Ако ние спазваме законите, по които Той мисли, ние ще бъдем вечно млади. Причината, че ние ставаме стари, обезсилваме се, е, че ние изменяме на онзи закон на Неговата мисъл, вследствие на това идат големите нещастия на Земята.

Какво е нещастието? Нещастието се дължи на едно изгубено благо. Дойде някой и казва: „Аз съм нещастен!" Трябва му пак път, по който да намери своето щастие. Защо тъжи търговецът? Изгубил парите си, изгубил стоката си, къщата си; изгубил своите приятели, изгубил сина си, дъщеря си. Всичкото нещастие и страдание в света зависи от изгубването на някакво щастие; дали [човек] съзнава или не, то е друг въпрос. Тежко ти е нещо. Имаш една малка опитност. Кажеш една дума не на място, стане ти тежко. С твоята мисъл ти си престъпил един Божи закон.

Та, казвам: В този смисъл ние трябва да спазваме това, което сме

обещали. В света ние сме дошли. За какво е дошъл човек? За да стане наследник на вечния живот, на вечните блага или на туй щастие, към което хората се стремят. Туй щастие се търси по разни начини. Но всичко онова, което сега притежава[ме], то са само външни условия. Най-първо, в света ние трябва да намерим условие, в което никога да се не съмняваме. Всеки човек трябва да има една идея, едно чувство, една постъпка, която да не носи абсолютно никакво съмнение в неговата душа. На туй ти да разчиташ в себе си. Едно знание трябва да имаш в своята мисъл.

Погрешността в сегашното вярване седи в това, че ние мислим, че като отидем в онзи свят, ще бъдем щастливи. Погрешността в сегашното възпитание на младите поколения седи в това, че младите мислят, че в бъдеще ще бъдат по-добре, отколкото сега. Ами че ако туй благо не е влязло, отде ще дойде? То трябва да съществува, то трябва да се развие. Ако ти не вярваш, че в себе си имаш известно благо, то отвън не може да дойде. Проповядва се, че на човека ще се дадат дарби. Не, на човека ще се дадат условия да развие своите дарби. Когато в Писанието се казва, че Бог създал човека по образ и подобие Свое, разбираме, че Бог създаде човека с всички онези дарби, които са били необходими за милиарди години. За бъдеще тия дарби трябва да се развиват. Дава се едно благо, дава се едно условие, за да могат сега тия дарби да се развиват.

Тогава, в сегашните разбирания на живота ние препятствуваме на един Божи закон. Жената препятствува на своя мъж да обича друга жена и мъжът препятствува на жена си, та да не обича друг мъж. Туй е човешката страна. Той казва: „Как жена ми да обича друг мъж?“ Жена ти не е дошла да бъде жена на тебе. Тя трябва да бъде проявление на един аспект на Божията любов. Че, Бог се проявява чрез твоята жена! Ти не препятствувай на Божията любов да се прояви чрез жена ти. В който ден я ограничиш, ще сгрешиш. По-добре да греши, отколкото да те намрази. Грехът да те намрази е по-голям грях, отколкото да обикне друг. Има престъпления, които са външни, на тялото, а има престъпления, които са вътрешни, на сърцето. Вътрешните престъпления са още по-лоши. Скритата омраза е по-голямо престъпление, отколкото едно външно престъпление. Едно външно престъпление по-лесно се лекува.

Сега вие ще ме разберете криво и ще кажете: „Де ще му излезе краят?“ Питам ви тогава: Къде излиза сегашният край? В Ню Йорк, според статистиката, има 200 000 помятания на година – само в Ню Йорк за една година. Питам: Какво очаква Ню Йорк с такива помятания? Те са тайни

начини на престъпления на Божествения ред на нещата. Ами онзи опит да убиеш някого? Онзи опит, който постоянно се върши, онези религиозни хора, които шиканират и някой път се повдига гонение. Че, всички тия неща са противобожествени. Защо трябва да се контролират нашите вярвания? В какво аз вярвам и в какво ти вярваш. Ако ти си надарен, както аз съм надарен, тогава всеки един човек трябва да опита. Бог е дал свобода. Всеки човек трябва да опита свободата си. Ние още не знаем. Виждаме един човек греши – ние още не знаем далечните причини. Това още не е грях.

Да кажем, един човек минава българската граница, отива в Сърбия, не плаща мито. Престъпление ли е това? Природата такъв закон няма, да туря мито на солта. Хората може да турят. Солта е дадена за общо употребление. Житото от една държава в друга може да се пренесе. Житото е дадено от Невидимия свят за всички същества. Има бюджет. Природата наказва защо това жито не е разпределено както трябва. Вследствие на това има разни закони, турени от хората.

Изходния път хората не могат да намерят. Изходният път ще дойде само тогава, когато всички народи решат да направят една конфедерация на народите на цялото земно кълбо. Или, аз бих казал, конфедерация на европейските народи и тогава да се отворят границите. Това е разрешението на един социален въпрос донякъде. Туй е първата стъпка на един уреден земен живот за Земята. Но казвам: Има един ред, в който ние сега живеем. Има нещо в света, което още не е уредено за нас, но въпреки това има [и] нещо в света, [което] е много уредено. Сега не искам да говоря, но само загатване за онези от вас, които са силни.

Казват, че хората умирали от глад. Човек от глад не може да умре никога. То е немислимо. Човек умира от някое престъпление, считат го за глад. В миналия век, когато имаше глад в Русия, Толстой дава един малък пример. Там, в своето списание, той привежда този пример. В едно село, гдето мнозина измрели от глад, в едно семейство с баща, майка и две деца, всичките са осъдени на глад, зимно време, на глад са осъдени, обаче едното дете казва: „Нас ще ни дойде хляб и ние ще бъдем спасени.“ Че как ще бъдат спасени в руските степи? Чудят се, вече 3 дни са гладни, толкова хора са измрели. В най-голямата виелица някой похлопва на вратата. Явява се един руснак с една голяма шуба и с една торба. Той бил един от Петербургските богаташи, който ходил да посети тия места, да помага, с хляба си на гърба, изгубил се в бурята, че като вижда този прозорец

отворен, влиза. Отваря торбата си и те се насищат. Детето казва: „Аз няма да ям, аз искам да замина за другия свят.“

Вие може да направите друг опит, но не зная дали ще излезе сполучлив. Сега няма да ви кажа какъв е моят опит. Аз бих желал да зная каква ще бъде вашата опитност. Може да опитате: ако опитът излезе сполучлив, добре; ако не излезе, вярвайте, че има други хора, които са сполучили. Ти се намираш в трудно положение, ти си гладен, изгубил си се някъде в гората. Три, четири деня си гладувал, казваш си: „Свърши се вече, трябва да се приготвя да умра.“ Друг умира, друг е изгубен, а ти искаш да умреш! Не, за тебе смъртта още не е дошла. Отправи ума си към Бога и кажи: „Господи, Ти си ме изпратил на Земята, моля Те, хляб ми трябва. Аз искам да се върна.“ Легни си и спи. Като станеш, ще намериш един сомун. Откъде е, няма да знаеш, но ще намериш един топъл хляб.

Сега учените хора ще кажат: „Как е станало?“ Аз не искам да ви обяснявам нещата, защото, като обяснявам нещата, те остават необяснени. Питам ви тогава: как ще обясните, като взе Христос 5 риби и 5 ечемичени хляба, [как] с тях Той 5000 души? Как се увеличи този хляб? Вие ще кажете, че само Христос може да направи [това]. Само един човек, който има абсолютна вяра в това. Има един ред на нещата. „Ще умра – казваш – гладен!“ Ако не се страхуваш, ако имаш любов, хлябът ще дойде. Като дойде хлябът, трябва да спиш. Щом са отворени очите ти, нищо няма да видиш.

Може да направите друг опит. Лекували са те 10 души лекари, казват: „Ние не можем да ти помогнем, твоята работа е свършена; не може повече да ти помогнем, ти си осъден да умреш.“ Седни и кажи: „Господи, не искам да умирам, не съм изпратен да умирам. Пратен съм да извърша волята Божия. Отсега ще я върша вече тъй, както съм Ти обещал.“ Помоли се, легни си в леглото и като станеш, ще станеш вече здрав. Ще кажете, че това са бабини деветини. Аз се обзалагам, че мога да направя този опит. Обещават ли всички лекари, че като направя опита, всички да повярват, вие да служите на Бога? Ще кажете: „Докажи го.“ Мога да го докажа, но след това вече назад няма. Ти ще посветиш живота си. Туй са извънредни случаи.

Сега съществува друг един относителен порядък. Като се говори за Любовта, разбирам този вечния установен порядък, в който смъртта не съществува, в който нещастие не съществува, в който зло не съществува. Там работите стават. За този порядък е говорил Христос на онези, които

разбират. Казвам: Всеки от вас може да направи опит. Вие ще питате: „Как?“ Ще се помолиш с 4–5 думи и ще си легнеш да спиш. Ще станеш. Като станеш, ще видиш, че си оздравял. Ако станеш и си оздравял, ти си се молил. Ако не си оздравял, втори път ще се помолиш. Ако и втория път не си оздравял, ще повтаряш опита; 365 дни прави този опит. Ти, като легнеш, кажи: „Ще оздравея! Ще оздравея!“ Накъдето ходиш, казвай: „Ще оздравея!“ Цяла година като казваш: „Ще оздравея!“, в края на годината, последния ден ще оздравееш и оттатъка ще минеш. Сега вас ви се вижда смешно. Ако онзи каменар вземе най-якия камък, че удари веднъж, дваж, три пъти, уморят се ръцете му, отмалеят, той удря 100 пъти, 200, 400, пет-, шест-, седемстотин пъти удря камъка, той ще се разчупи. То е въпрос на време. На същото място ще удряш, докато се разсипят тия условия. В тебе ще има едно знание, една светлина. Ти казваш: „Ще оздравея!“ – „Няма да оздравееш!“ – казва нещо. Този вътрешен глас на противодействие започва да ти говори. Ти казваш: „Ще оздравея!“, той казва: „Няма да оздравееш!“ Когато престанеш да го чуваш, тогава ще оздравееш. Най-първо ще има една контра. Като ти каже: „Няма да оздравееш!“, ти го повярваш. Ти ще му кажеш: „Слушай, досега аз вярвах в тебе, пък сега ти ще повярваш в мене!“

Тогава, привеждал и друг пример, за един пияница, който се учил 25 години да пиянствува, че най-после идва съзнание в него да направи последния опит. Отива в кръчмата, казва да му дадат половин кило вино, иска и една чаша вода. Кръчмарят си казва: „Да видя днес какво ще прави този.“ Чашата седи с виното пред него. Казва: „25 години ти ми заповядваше и се налагаше и не нарушавах твоята воля; каквото казваше, изпълнявах го. Отсега нататък ти ще ме слушаш!“ Взема чашата с вода и я изпива. Изпива втора чаша, трета и казва на кръчмаря: „Плащам. Отсега нататък ти ще пиеш моето вино, аз ще пия вода.“

Ако вие с вашето нещастие не може да се справите, аз не казвам, че сте слаби, ще се прояви вашият характер. Вие се радвайте, че имате страдания, защото страданието е един изпит. Тогава ще се покаже човек може ли да мисли. Като страдаш, ти мислиш. Ако не страдаш, ти не си човек, ти си едно животно. А пък като се научиш, ти изпълняваш волята Божия, ти си син Божи. Ако искаш живот без страдания, ти може да си едно животно: ще ядеш, ще пиеш, ще спиш, ще ставаш. Някои питат дали животните ще станат хора. Да, ще станат, защото те вече орат нивите и страдат. Щом животните почнат да страдат, те са кандидати за хора.

Когато Бог каза: „Да направим човека по образ и подобие Божие“, каква форма имаше тогава човекът? Човек още тогава [беше] най-съвършеното същество извън рая. И го изнесе Адама във вид на кал, вдъхна му нещо, направи го градинар. Той се върна към своето жизнено състояние. Яденето, което направиха в рая, престъплението, то е връщането. Един опит да намериш своето жизнено състояние. В сегашния свят всички ги е страх, казват: „Гладни ще умрем!“ Каква е същността? В света ние сме създадени да се научим да мислим. Страданията ще дойдат, ние не може да ги избегнем. Като хора не може да избегнем страданията. Само човешката мисъл е в състояние да ни избави от страданията. Благата съществуват, но те изискват умни хора в света, да турят ред и порядък. Подтик да се даде. Възпитанието на човека зависи в нищо друго освен да му дадеш подтик да вярва, че в него има заложби, на които той трябва да разчита. Тази заложба, която е в него, той трябва да я предава на другите.

Казвате: „Какво е твоето верую?“ Да ям добре, да работя добре, да мисля добре. Туй е нормалното верую, с което трябва да започнем. В какво седи доброто ядене? Ако ти седнеш на трапезата да ядеш без любов, онези сокове, които природата ти е дала, няма да останат в тебе. Ти ще приемеш само онази материя, която е груба, а онази фината материя, в която се крие живот[ът], тя ще изчезне.

И следователно ние, при всичките големи блага, всички тия големи блага минават, ние ходим в дома Божи, без да получим Божието благословение. Дишаш въздуха и се съмняваш: има ли Господ или не. Ходим по Земята и сега нашите учени хора казват, че нашата Земя щяла да живее още един милион и 700 000 години, [толкова] години живот имала. Много големи пророци са! След един милион и 700 000 години Земята ще се преобрази, няма да бъде в туй състояние. Тя няма да изчезне, но материята ѝ ще бъде малко преустроена. Това се разбира. Някои казват, че след един милион и 700 000 години няма да има никакъв живот на Земята. Не искам да споря сега. На Земята ще има живот. Само че в другите светове, например Луната е в почивка, там няма живот. Всички хора, които са завършили своето развитие на Земята, отиват на Луната да правят своите наблюдения. На Луната имат такива обсерватории, каквито на Земята след хиляди години не може да има. Какво ще кажете на туй? Казвате: „Малко дъската му хлопа.“ Дали моята дъска хлопа или вашата, не зная. Ако моята дъска хлопа, тогава туй, което ви говоря, ще кажете, че не е истина. Ако вие говорите неистина, вашата дъска хлопа. Ако аз говоря лъжа, моята

дъска хлопа. Ако вие не вярвате в една истина, вашата дъска хлопа. Аз съм много прям и за себе си, и за вас.

Аз проповядвам това, за да ви покажа, че като дойдем до Истината, трябва да напуснем човешкото разбиране. Има един начин, по който човек може да отиде на Луната. Ако един от вас си Тури за задача да посети Париж, да отиде в Лондон, трябва да спести малко пари, [за] да направи една обиколка. Така всеки един от вас може да отиде и на Луната. Може, но стига да иска. Туй е за напредналите, както ходят на гости, не е за децата. Аз бих съветвал само онези от вас, които сте възрастни. Защото, за да отидете на Луната, трябва да знаете най-малко 12 езици. Трябва да знаете езиците на всички зодии. Всяка една зодия си има по един език. Земният език, той се е сформировал в своята реч до последната станция, на която се е спрял човек. Доста от думите са заимствувани на Луната и са пренесени. Защото окултната наука говори, че сегашното човечество е дошло от Луната. Те са жители на Луната, които, като са нямали тия им органични условия, се слезли на Земята да живеят. В туй отношение те считат Луната като майка на Земята. Туй [е] свободно вярване. Вие не вярвате, но каквото и да е, вярвайте на самата действителност. Вярвайте в това, което вие можете да проверите. Един ден може да отидете на Луната, че тогава вярвайте. Като се върнете, пак се съмнявайте.

Човек трябва да разшири своите възгледи. Каква е била целта на Бога, Който е създал Луната и Слънцето? Те имат отношение. Ако вие не разбирате онази дълбока мисъл на Луната, ако не разбирате онази дълбока мисъл на Слънцето, ако не разбирате онази дълбока мисъл на Земята, тогава вие как ще растете? Земята е израз на онази Божия енергия, която е работила, на Божията мисъл. Луната е израз на Божията мисъл. Слънцето е израз на Божията мисъл. В Слънцето ще видите онази Божия мисъл, която е проектирана. Бог поддържа Слънцето. Не е сега да ви доказвам това. Аз не обичам да доказвам, че Ниагарският водопад съществува някъде. Вземете билет, идете в Америка и вие ще видите в какво седи Ниагарският водопад.

Та, казвам сега: Всичко, каквото човек е обещал, трябва да го направи. Във всички ви трябва да се събуди онова велико съзнание да служите на Бога. Да служите на Бога, това значи да приемете всички хора. Като служите на хората, да знаете, че на Бога служите. Всичките хора, това са аспекти, това са явления на Божията мисъл. Ако не помогнеш на един беден човек, ти противодействуваш на Божията мисъл. Бог те държи

отговорен. Създавате един дом, съберат се един мъж и една жена. Жената е едно условие за мъжа. Че ако ти в своята жена не виждаш своята другарка, [не виждаш] Бога, Който действува, да имаш едно страхопочитание, да видиш Този Великия, Който действува, [какъв дом ще се образува?] И жената ако няма страхопочитание към мъжа си, какъв дом ще се образува? Ако детето няма туй страхопочитание към майка си и баща си и не вижда Бога, какво възпитание може да има? Това е новата мисъл, туй е възпитанието, което трябва да се тури в дома.

Соломон преди толкова години е казал: „Онова, което си обещал…“ Туй показва, че човек, преди да е слязъл на Земята, той е обещал. И той трябва да изпълни това обещание. И ако не изпълни своето обещание, той ще носи своите последствия и своите страдания в света. Ако хората се бяха съгласили, младите не тъй да живеят, но младите трябва да живеят весело и радостно. Младият не трябва да живее като стария. Болният трябва да живее като здравия, не трябва здравият да живее като болен. Добрият не трябва да живее като лошия, а лошият трябва да живее като добрия. Мекият не трябва да живее като гневния, но гневният трябва да живее като мекия. Любящият не трябва да живее като човека на омразата, но човекът на омразата трябва да живее по законите на Любовта. Ще изменим целия ред на нещата. За нас Любовта трябва да бъде един идеал, в който трябва да влезем. Омразата ще се яви като едно последствие на миналото, което трябва да преодолеем.

Та, казвам: В тази философска мисъл по някой път се дава едно възпитание на младите. Казвате: „Не им проповядвайте религия!“ Аз съм съгласен, на младия няма какво да му се проповядва религия. На младия проповядвай му любов: любов към бащата, любов към майка му, любов към братята му, любов към ближните, към своите другари, любов към растенията, любов към животните, любов към всичко окръжаващо, любов към работата, любов към труда, любов към изкуството, към музиката, любов към всичко.

Казвате: „Няма да се молиш.“ Молитвата, според мене, това е наука. Не само да си дига човек ръцете. Най-хубавата наука е молитвата. Казвате: „Човек, който не е учил да се моли.“ Че, кой не се е молил? Молитвата е външен израз на Любовта. Кой не се е молил? Я вижте онзи младия момък, воденичен камък вдига, а седи пред младата мома и я гледа в очите и казва: „Без тебе не мога да живея.“ Смешно ли е туй? Туй е молитва на любовта. Казва: „Твоята сила седи в любовта. Докато ме обичаш, ти си силна; като

престанеш да ме обичаш, ти си съвсем слаба." Защо хората са слаби? Защото не обичат. Защо хората са болни? Защото не обичат. Защо са безверници? Защото не обичат. Защо остаряват? Защото не обичат.

Обичай! Не спъвай онези благородните пориви на своята душа! Моят съвет за вас: Никога не спъвайте какъвто и да е порив. Аз не говоря за Слънцето. Всеки порив на вашата душа нека бъде свещен. Каквото дойде в душата ви, приемете го. Не мислете за последствията. То е Божествено. Трябва да правите различие между насла[да] [и порив]. Що е порив? Поривът е нещо благородно. При такъв един порив ти усещаш освобождение, усещаш, че човек расте и се подмладява и по-красив става. Не спъвай порива си, но дай му свобода, свобода на душата си. Какво казват философите? философите трябва да дадат и всички трябва да дадем този порив на душата си. Аз наричам този вътрешен порив: дишаш дълбоко. Вие може да избавите съвременното човечество от този път. Той ще го избави. В този свят ще се преобразят много работи. Ще видите и много работи, които ще опитате. И ще видите по-красиви работи, за които няма да съжалявате, че сте дошли на Земята.

И тогава, в този смисъл нека ви стане Христос най-близкият приятел. Най-близкият приятел ще ви стане! Сега вие мислите как Христос е страдал. Христос е най-щастливият. Той едно време беше от страдащите, а сега по-весел човек от Христа няма. Най-веселият човек, който аз съм виждал, е Христос: светъл, засмян. Той, като види някой, който се е обезсърчил, Той го потупа и казва: „Те не са по-големи от Моите едно време. Ще ги минеш! Трябва да се мине туй! Не бой се, Аз ще ти помогна. Върви по този път." Ти казваш: „Вярно ли помага?" Вярно, вярно. Слушай и няма да те боли главата. Къде трябва да седи вашата сила? Вярвайте в онова, което Бог е вложил във вашата душа. И при този подтик никакво съмнение да няма. Всички болни да дойдат на Земята и да се обновят. Вие пък да станете и да кажете: „Онова, което Бог е направил, то е вярно!"

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва

35-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 3.VI.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

УМНО ДЕТЕ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“

Ще прочета 4-тата глава от Еклисиаст.

„Духът Божи“

Ще взема стиха: „По-добре бедно и мъдро дете, нежели цар стар и безумен, който не приема вече съвет.“

В XX век се говори за наука, говори се за щастие, говори се за морал. Ето какво аз подразбирам, каква идея лежи в основата: Хлябът е ценен за гладния, който може да яде, който може да оцени. Каква полза за онзи, който не може да го възприеме? Богатството е ценно за човека, който може да го използува. Силата е ценна за онзи, който може да я възприеме. Защото този закон навсякъде прониква. При сегашните хора, при сегашния век, при сегашното поколение хората се смущават за неща, за които безполезно е да се смущават. Може да се смущавате колкото искате, нищо не може да внесете. Ние живеем в един завършен век, това са свършени факти. Каквото и да направиш, стомната е счупена, къщата е съградена. Влязъл си в един параход, който е малко хилав, назад да се върнеш не може.

Хората се смущават, че някой не е даровит. То е свършено. Ако искаш поет да станеш, то е свършена работа. Искаш да станеш виден човек – то е свършен факт, ти не си роден за това. Защо искаш? Има само едно изключение, което е дадено в света. Когато Господ направил света, един ангел погледнал Господа и като наблюдавал света, дали има дефект, намерил, че има едно животно, което не е направено както трябва. Туй животно било днешното магаре. То било дребно, хубаво, красиво същество, което не било [по] мярка за другите. Никой не обръщал внимание на дребното същество магарето. Оплакало се то: „Дадоха ми непочтено място, всичките са големи, аз останах да рева и да плача; също пък се и плаша от сянката.“ Като се върнал, ангелът докладвал това на Господа. Попитали магарето какво иска и му казали да си даде прошението. То отишло при един адвокат да му даде съвет. Магарето

платило с английски лири. То казало: „Много ми взе!“ Той казал: „Като спечелиш, ще ми благодариш за това.“ То казало: „Е, като спечеля!“ Дали е този сегашният ръст на магарето? Та, се оплакало магарето на този адвокат, който му казал: „Ти защо не служи на Господа по всичките правила, които зная, да искаш Господ да ти даде голям ръст и силен глас?“ – „Ама – казало магарето – в моето прошение да ми покаже Господ и времето, кога да рева.“ Всичкото нещастие е, че магарето, като получило големия глас, не знаело кога да реве. В този анекдот, този, който го е създал, е вложил една скрита идея: благата, които имаме и не оценяваме, не знаем как да ги приложим. Ти може да имаш голям ръст и силен глас, но да не знаеш кога да ревеш и кога да кажеш сладка дума. Да кажеш нещата навреме, то е отлично.

Та, казвам: Ние, съвременните хора, живеем в един завършен свят. Сега вече ще се примирим с положението. Всичките хора сега не се примиряват и искат да се измени животът за бъдеще. Но засега е така. Една поговорка казва: „Както го е залюляла, така ще го долюлее.“ Казвате: „Какво ще излезе от мене?“ Ще те посеят като житното зърно и за бъдеще ще станеш едно хубаво цвете. Но като станеш, ти ще се намериш в положението на магарето. Аз ви казвам сега, аз ви тълкувам думата „магхахарец“. „Маг“ значи умен, „хахарец“ – най-умният на Земята. Единственият, на когото Бог приел прошението, било магарето. И каквито други прошения дали, Господ не приел, Той приел само прошението, което магарето дало. Само че в туй прошение не е турено кога магарето да реве. Втория път като си даде прошението, ще тури кога да реве.

Сега разбирайте: Да реве, значи да знаеш да мисли. Защото онзи, който плаче, той си има една мисъл в ума. Искаш да смекчиш сърцето, но нямаш знание. Плаче детето, то не е случайно. Ти плачеш, но все има някакъв обект. Майката плаче, защо? Всеки плаче все за нещо, не може да плачеш тъй, за вятъра, дето духа.

Мисля, че туй се е случило в България. Съдът обвинява някого за някакво престъпление, за кражба. Като го съдили, адвокатът защищавал неговото дело. Адвокатът искал да го извини и казал: „Господа съдии, моят довереник е честен, той не е направил престъпление. Той е взел само 100 лева, той, следователно, е искал да направи едно научно изследване, а не е взел 50-те хиляди лева, които били там.“ Като чул това, подсъдимият заплакал. Питат го защо плаче. – „Плача, защото не съм видял 50-те хиляди лева.“ Онзи го оправдава, иска да смекчи престъплението му, а той си казва

истината. Кой е на почетното място? Обвиняемият. Казва: „Аз влязох да си открадна, но много съжалявам, че глупав излязох и не можах да видя 50-те хиляди лева.“

Та, казвам: Като правиш една погрешка, направи я на свят, погрешка да е. Когато правиш едно добро, направи го на свят, не наполовина, но както трябва. Защото всяка една погрешка е една сянка на една неосмислена добродетел. Злото в света е неосмислено добро, което миналите поколения са искали да направят. Следователно в това седи практическото приложение. Що е злото? Неосмислено добро на миналите векове. Туй е сега целта, която ние туряме.

Твоят дядо е искал научно да опита някоя чашка винце, после баща ти, и той е опитал и станало навик напиването на дядо ти. Най-после баща ти станал формен пияница. Причината е много малка, лошо е последствието. Едно добро искал да направи дядо ти, но не е знаел как да го направи. Ти носиш едно лошо последствие. При сегашното възпитание ние се спираме и казваме: „Този човек е лош, онзи човек е лош.“ Така може да се говори в обикновения живот, но щом дойдем научно, така не трябва да говорим, че един човек е лош. Трябва да определим на кое място е. Следователно лошевината ние може да я изправим, но трябва да се върнем няколко поколения назад. Сегашните хора по никой начин не могат да се възпитат. Туй възпитание е само една дресировка. Че някой е възпитан. Единственият фактор, който може да преустрои сегашните хора, е природата, понеже всичко е излязло от природата. Ако ние се отнасяме до нея, може да нямаме истински начин, по който ще сполучим да оправим живота си, понеже в основния смисъл само Бог е, Който е създал света и може да оправи света.

Сегашните хора спорят има ли Господ или не. То е все-таки, ако има някой по-учен от мене, аз да кажа: „Аз съм най-ученият човек, който вярва в Бога, а всички други са по-глупави.“ Учен съм, защото вярвам. Човек, който вярва в Бога, зло не прави, а оня, който не вярва в Бога, прави зло. Всеки човек, който прави зло, той дори може да ходи на църква, но той е безверник. Няма какво да ми говорите: „Ама той ходи на църква, той се моли на Бога.“ Да се молиш на Бога значи да не правиш зло и да изпълняваш волята Му.

Сега някой казва: „Как ще се оправи светът?“ Няма да се оправи. Гърнето трябва да се счупи и грънчарят, който ще дойде, ще направи ново гърне. Тогава ще ви приведа един пример с един модерен виден философ.

Един ден се разхождал и гледа, едно 4–5 годишно дете плаче на улицата при една счупена стомна. Като го видяло, детето му казало, че той може да поправи неговата погрешка. – „Макар да съм философ, аз не мога да поправя направената погрешка, тази счупената стомна не може да я поправя, но може да дам пари да купиш нова стомна. И аз, философът, не мога да поправя погрешката на счупената стомна.“ Мислил да му даде 6 лева, но изважда и – кесията му празна. Казва на детето: „Утре по това време ще дойдеш на това място и аз ще ти дам 6 лева. Ти можеше да бъдеш по-внимателен, да не я счупиш, но погрешката е погрешка.“ Сега, де се явява характерът на философа. Той, като се върнал вкъщи, бил поканен на едно място да държи лекция в същия час, в който обещал на това малко момченце. Казва: „Ще ме извините, не може да дойда да държа лекцията.“ Отива да изправи погрешката на малкото момченце. Но в какво седи благородството? Че детето има вяра в този професор, че той ще му покаже пътя.

Мнозина вярват, че ще възкръснат хората. Старите хора няма да възкръснат. Господ ще им даде пари за нови стомни да си купят. Ако трябва да възкръснете в сегашните тела, вие ще бъдете пак затворници. Аз се чудя, че хората обичат пак в тия тела да дойдат. Не, от тази колиба ти [ще] се освободиш и втория път в някой палат ще влезеш с всичките удобства: с баните, с кухните, с угощенията. Сега някои хора се представят много скромни и казват: „Ние много не искаме.“ Но трябва да се направи това многото, не да се внесе това всичкото.

Та, казвам: В какво седи характерът на човека? Човек трябва да има характер. Един английски параход посещава едно пристанище в света. Бил поканен един виден писател. Като се качва на парахода, вижда принца, наследника на Англия, който ще наследи кралица Виктория, бос мие парахода. Той се учудил, че този, който ще бъде цар на Англия, като слуга чисти. Ще кажете вие, че в света всеки трябва да слугува. Капитанът казал, че величието на Англия седи [в това], че нейните владетели първо слугуват, а после се качват да управляват. Ако вие като този престолонаследник не сте в състояние да миете парахода, с който ще пътувате, а искате да имате жезъла на държавата или всичко, каквото искате, вие сте на крив път.

Някой път питат хората: „Защо са тия страдания на човека?“ Това са изпитания. В какво седят изпитанията на човека? Чудни са хората, когато казват, че много големи страдания имали. Изгубил той един милион. Аз

философски разсъждавам – в какво седи загубата на милиона? Сто милиона кожи, за които са работили 100 милиона животни, които са одрани и щавосани добре и този човек ги е взел за богатство и казва: „Това богатство е мое!“ После изгуби това богатство. Нещастието му седи в това, че умряла жена му. Като умряла, потекли сълзи, плаче за нея, че я е изгубил. Ама тя се отървала от него. Тя е една царска дъщеря. Господ, като видял [как се отнася с нея] този мъж, казал: „Дъще, върни се при Мене!“ Той сега заронил сълзи. Измъчвал я и тя се спасила от него. Той си учи урока, че тя не е за него.

Та, ние имаме едно криво понятие за нещата. Ти имаш едно дете на 3 месеца. То ни най-малко не е твое. Ти още не знаеш душата на това дете, не разбираш неговото сърце, не разбираш неговите нужди. Един ден, ако то остане да живее при тебе, ще роди цял един скандал. Господ казва: „Върни се при Мене!“, взема го. Ти питаш защо го е взел. Сега те са пратени за майките. Някой генерал изгубил своя пост или някой министър изгубил своя пост. Че, това е в реда на нещата. Има ли един от вас, който да не е уволняван? Да кажем, всички вие сте на почтени длъжности, но довечера вие може да бъдете уволнени. Вие ще идете да спите и онези ще ви заместят на вашата служба. Че, представете си, че вие сте един параход, вие сте потопени – ще дойде някой да ви замести. Питам: Не са ли те служащи? А какви сте вие тогава? Вие сте уволнен чиновник в това отношение, да си починете. Какво лошо има в една почивка? Казваш: „Уволниха ме!“ Не, така не се говори! „Дадоха ми един уволнителен билет.“ Отпускат те тебе за 12–13 часа, да си починеш. Някой път [съм] чел, някои философи описват, че бедните страдали, всичко туй описват.

Ще ви приведа един пример, в какво седи престъплението според мене в едно религиозно общество. Един брат, много религиозен, запознал се с три възрастни сестри, и те религиозни. Като говорил този брат, толкова се въодушевил от любовта Христова, че прегърнал и целунал едната сестра, която била на 45 години. На нея ѝ е приятно, че я е целунал, но понеже има мъж, мисли какво ще каже мъжът ѝ, как тъй! Този брат отива още по-далеч. Втората сестра, която била също на 45 години, и нея целунал, да покаже как Христос обича хората. После третата сестра целува. Най-после става въпрос, че такива възрастни сестри и братя си позволяват да се целуват и то от религиозно гледище. Сега иде до моето ухо, аз да си дам мнението, аз какво мисля върху въпроса. Питам, тия сестри, една по една, кои са. Казвам: Според мене този брат е постъпил точно по Христовия

принцип. Че ви е целунал, показва, че този човек е доста културен. Една погрешка според мене има и погрешката седи в това, че когато той ви проповядва за Христа, да каже: „Сестра, много те обикнах, ще ми позволиш ли да те целуна?“ Втори път ако ви целуне, пак да ви пита. Там е малкото престъпление. Тялото е дреха.

Сега ние се смущаваме. Ако идете в Америка, за такава целувка въпрос не става. Американците обичат съвсем други работи. Ако един американец му обещаеш нещо и го излъжеш, тогава трябва да си дигаш пъртушините; а че е целунал жена му и дъщеря му от любов към Христа, той нищо няма да ти каже. Ако му кажеш, че в името на Христа си го направил, той нищо няма да ти каже, но щом го излъжеш, работата е свършена.

Ние сега обръщаме внимание на второстепенни работи. Ние обръщаме внимание кой е богат и кой е сиромах, кой е учен. Важни работи са, не са лоши, това е един подтик вътрешен, защото хората не трябва да бъдат глупави. Богатството и сиромашията не трябва да бъдат прицелна точка на живота. Всички хора трябва да бъдат богати. Сиромашията е едно временно състояние, преходно. Ти като минаваш от едно състояние в друго, ти непременно трябва да станеш беден. Аз изследвам закона на природата. То е преходно състояние. Като минаваш от едно състояние в друго, ти непременно трябва да станеш сиромах. Ако не станеш, ще изгубиш условията да станеш богат. Затуй сиромашията е едно условие към богатството. Следователно ако ти се откажеш от сиромашията, ти се отказваш от богатството; ако приемеш сиромашията, ти приемаш и богатството.

Същият закон е и за болестите. Болестта е едно преходно състояние към здравето. Един човек е здрав, после става болен, да стане още по-здрав. Доказано е, че всички деца, които са боледували, са по-здрави от онези, които не са боледували.

Същият закон е и за грешните хора. Грешните, които са станали праведни, са по-праведни от праведните, които не са грешили. Той греши, но прощава погрешката си, цяла нощ седи и изправя погрешката си. А този, който не е грешил, не се е лекувал, той мисли, че е праведен.

Кое е по-хубаво: онази мома, на която ръцете са чисти и е облечена с хубави дрехи, която никога не е копала на лозето, на нивата, която никога не е свършила една работа, или онази мома, на която ръцете са окаляни и която е свършила нещо? Кое е по-хубаво? Следователно аз говоря за поправените погрешки. Това е едно преходно състояние от покой към

деятелност. Всякога, когато минаваш от покой към известна деятелност в света, ти ще направиш една малка погрешка, за която може да се безпокоиш, неизбежно е. Ако седнеш там, може да безпокоиш себе си, а пък погрешката ти остава. Твоят учител се радва, че си направил една погрешка. Така се завързало едно отношение между тебе и учителя. Ако ти си учен, не може да образуваш никаква връзка между тебе и учителя. Следователно учителят, който ти е предал своето знание, образува връзката. И ученикът напредва, и неговият учител напредва. Ученикът учи и учителят учи от това.

Та, казвам: Нашите погрешки, които имаме, се дължат не на самите нас. Има 400 милиона форми, през които човекът минава; те са повече, но 400 милиона неразделни състояния има, през които човек е минал и станал човек. Тези 400 милиона форми съдържат всички сегашни животни, които сега съществуват, с всичките техни противоречия. И с всяка една форма човек е наследил качества от формата, в която е живял. Ти си живял във формата на един вълк и си наследил добрите и лошите черти на вълка; ти си живял във формата на една жаба, на тигъра, на паяка и си наследил изкуството на паяка да точиш тънки нишки и с неговата индустрия си се научил да хващаш мухите и да изсмукваш кръвчицата им. Питам: След като си минал през тия 400 милиона форми, един ден изпъква в твоя живот една черта на вълка и се чудиш как е дошла. Вълкът казва: „Ще изсмуча кръвта!“ Казвам: Този си припомня формата, когато е бил мечка – тогава е смукал кръвта на някой вол. Мечката, като хване някой вол, направи един абсцес и изсмуква кръвта. Този вол 4–5 деня не може да дойде на себе си.

Сега може да се зароди друго положение. Може да се обясни защо стават нещата. Туй е допуснато, [за] да си създаде човек характер. Създават се противоречия в света с единствената причина и предназначение да се усили характерът на човека. Защото силата на човека не седи в силата на доброто, което направи, но в погрешката, която изправя. Доброто и децата могат да направят, но да направиш една погрешка и да я изправиш, то се иска учен човек, мъдрец. Едно добро и децата могат да направят, а за погрешката ум се изисква да я направиш и втори път – да я изправиш. Та, казвам: това е умният човек. Тази връзка, която имате, този праведният живот, който имате на Земята, вие го дължите на вашите погрешки. Че ти някога, в миналото, си бил слуга при един богаташ, задигнал си му всичкото имане, окрал си го и си забягнал някъде. Този човек е проклел: „Къде се намира този слуга!“ Богатият човек умира. И тогава това става по

закона, че този слуга става голям богаташ, а неговият господар иде при него като слуга и като го види, обърне му се сърцето. Но той иска да изправи погрешката си. Този човек го оставя, съдейства му да изправи погрешката си.

Сега да обясня къде е злото. Ако ти вложиш своя капитал в една банка, след 15 години да ти послужат. В дадения случай този безследно изчезнал слуга може да ти се притече на помощ в трудно положение. Ти казваш: „Много време стана, че внесох богатството си!“

Та, казвам: При сегашния развой на живота ние искаме да пласираме всичкия капитал, който имаме, искаме да живеем, но не може да оправим живота си. Но сега не са времена за оправяне живота. Всеки трябва да се пази, всеки трябва да е нащрек. Когато един параход потъва, всеки със спасителния си пояс да чака. Ако чакате отсега нататък да бъдете щастливи, не си правете илюзии.

Питам: Как ще се оправи светът? Аз проповядвам, че няма да се оправи. С тази философия на проповеди не върви. Счупил си крака, той почнал да маже крака. Казвам: Тази работа с мазане не върви. Някои обаче утешават, че като си счупил крака, карма било. Оставете кармата! Да дойде някой професор да оправи крака и после да ви проповядва кармично ли е или не – то е друг въпрос. Някой е беден. Този, бедният човек, ще му се как да оправи работата, откъде да вземе.

При един български поп иде един калугер от странство, който обиколил целия свят. Попът го гощава, но на калугера трябвали пари, една голяма сума, да си купи билет. Свещеникът казва, че няма. Като му казал, че няма, калугерът си тръгнал пеш. Аз се пошегувах със свещеника и казах: „Знаеш ли кой е този калугер?“ – „Кой е?“ – „Той е Христос, преоблечен. Той те изпитва.“ Той казва: „Не думай, аз имам пари. Ако е за Христа, всичко ще направя.“

Че, не е ли така? При някой богаташ дойде стар човек, той казва: „Нямам пари.“ Замине си старият човек, иде една млада мома и той веднага си отваря кесията. Защо на стария човек казва, че няма, а на младата мома дава? Аз ни най-малко не осъждам този банкер, нито младата мома, нито стария човек. Стария го потупам по гърба и казвам: Радвам се, че ти посети този банкер, да му кажеш: „Ти на мене може да не дадеш, но след мене иде една млада мома, от нея зависи твоето щастие и живот.“ Благодарение, че този старият човек мина. Банкерът каза: „Тази мома е ангел, аз не я връщам назад.“ Тогава аз срещам момата, която има оправени работи, и ѝ казвам:

„Виж този старец, той преди тебе мина. Ти трябва да го цениш вътрешно, защото това, което ти получи, той ти отвори път.“ Тя не вижда връзката между банкера и стария. Какво зло има в туй?

Писанието казва: Един ден няма да остане сълза на човешкото лице, която Бог да не изтрие. Вие няма да бъдете винаги бедняци, болни и страдащи. Един ден вие ще се върнете при Баща си, но и Баща ви ще дойде при вас. Аз бих желал да дойде не с тояга. Апостол Павел казва: „Как искате да дойда сега?“ Не ние ще дойдем при Господа, но Той ще дойде при нас и Земята ще бъде разтресена. Всички топове като забият „Бум, бум!“ Онези, които не разбират, ще се уплашат, а които разбират, ще кажат: „Земетресение има.“ Това са салюти. Формата на туй е поетическа.

Сега онова, което е потребно заради вас: Научете да мислите добре. Вие казвате така: „Ние живеем в Бога и Бог живее в нас.“ Ако вие вярвате така, какво има да се смущавате? Аз, който вярвам, че Бог живее в мене и аз живея в Бога, от какво има да се оплаквам? Ако аз живея в Бога и Бог живее в мене, тогава трябва да приема нещата. Ако не приемам нещата, тогава аз отричам тази истина. Светът по друг начин не може да се оправи. Светът без любов не може да се оправи; светът без правда не може да се оправи; светът без служене не може да се оправи; светът без наука не може да се оправи. Ние се тревожим и казваме: „Хората не живеят добре.“ Въпросът не е в това, че не живеят добре.

Писанието казва: Умното дете. Ние разсъждаваме като глупавия стар, който не взема никакъв съвет. На много стари хора след като съм говорил дълго време, казва: „Синко, защо не дойде преди 30–40 години да ми говориш, а сега, като се готвя за онзи свят? Какво ще ме ползува?“ Аз му отговарям: Ако бях дошъл преди 40 години да ти говоря, тогава ти съвсем ще я закъсаш. Какво има сега, че си стар? Ни най-малко не си стар. Сега може да се подмладиш в 24 часа, да [ти] се отворят очите. Аз мога да го направя, аз мога да ти върна младостта, но ако ти решиш да лъжеш момите, няма смисъл. Аз мога да ти върна младостта, но ако ти решиш да лъжеш момите, няма смисъл. Аз може да ти върна младостта, но с едно условие: ако ти се решиш да посветиш живота си на Бога, да живееш само за Бога, да Му служиш и да употребиш всичко за Неговото благо. Това мога да го направя в 24 часа. Но ако речеш да живееш по другия начин, да лъжеш момите…

Сега някой казва: „Аз не зная как да правя добро.“ Всички ще правите добро. Туй добро старите ще го оставите. Отиваш при един болен, ти може

да му помогнеш. Казвам: „Аз мога да те излекувам, но ще обичаш Бога. Ти готов ли си всичко, което имаш, да го туриш на Негово разположение? Така може да те излекувам.“ – „Ама ще видя.“ – „Няма виждане! Виждането е да служиш по всичките правила, без никакво изключение. Още сега може да бъдеш здрав. Ти готов ли си да посветиш живота си на Бога и богатството, което имаш, с него заедно? – „Ама да видя.“

Помни: Трябва да турите „Любете Бога!“ Някой иска да се жени – същият закон; някой иска да има деца – същият закон. Навсякъде ще турим: служене на Бога и посветяване на всичко, което имаме. Две неща: Човек трябва да живее за Бога и да посвети всичко на Него. Сега вие живеете миналото и живеете тъй, както в миналото. Вие говорите по старому, а аз говоря за бъдещето. Ако искате, този е пътят. Пък сега както живеете, казвате: „Аз ще отделя както сърцето ми дава.“

Аз зная един брат, който казваше: „Човек малко може да даде, но от сърце да го даде.“ Той беше много скържав, все по 5 стотинки даваше. Ако щедро даваш, щедро ще ти се даде. Помнете закона, няма изключение: Ако щедро мислиш, щедро и ще възприемаш. Ако сърцето ти е отворено, неизбежно ще приемеш навсякъде, силен ще бъдеш. Не на хората да служиш, но ако ние отворим нашият ум и нашето сърце да служим на Бога. Няма да мислите, че аз искам да ви заблуждавам. Сега, ако някой мисли, да мисли, че аз го заблуждавам. Този, който мисли за мене, че аз мисля да го заблуждавам, той е светия. Защото животът определя хората по 4 неща: светията – по своята святост, братът – по своята любов. Брат е, който люби другите. Още две неща има, с които хората се определят: слугата – със своето служене и ученикът – със своето учене. Ученик е онзи, който учи; брат е онзи, който люби; светия е онзи, който свети и слуга е онзи, който служи. Това са 4 качества, които всеки човек трябва да ги има. Ти искаш да бъдеш светия – свети! Ти искаш да бъдеш слуга – слугувай! Ти искаш да бъдеш ученик – учи! Ти искаш да бъдеш брат – люби! Това са качества. Само ученикът има качеството да се учи. Само слугата има качеството да слугува. Светията, като направи нещо за тебе, да ти даде от неговата светлина. Брат е, който люби. Братската любов минава за безкористна, в която няма никакво користолюбие. Всичко даром сме взели и даром ще даваме. Защото в света само любовта дава даром нещата. Казвате: „Даром ми го дай!“ Даром може да ви го дам, ако ви обичам. Само братът може да даде даром; само светията свети даром; само ученикът учи даром; само слугата слугува даром. Това са 4 категории, които слугуват даром. А

всичкото друго, това е било.

Аз ви говоря, във вас има възможности. Вие сте дошли до един преходен период. Във вас има заложби за вашето бъдеще, заложби има, за бъдеще трябва да ги развивате. Вие не сте родени за роби в света. Вие не сте родени за грешници. Защо ще се оплаквате? Вие сте родени за светии, вие сте родени за слуги, вие сте родени за братя, вие сте родени за ученици. Какво лошо има в това? Ти си роден за светия, да светиш. Ти си роден за слуга, да служиш. Ти си роден за брат, да любиш. Ти си роден за ученик, да учиш. Чрез учението ще придобиеш знание в себе си. Всички хора, които обичат знанието, те са ученици, които носят светлина в света.

Та, казвам: Тия са бъдещите положения, които трябва да имате в ума си. Искам да имате ума на светията. По какво ще определиш дали е светия? Най-първо ще видиш дали е светия, ако свети. Ако светиш, светия си; ако знаеш как да служиш, слуга си; ако знаеш как да любиш, брат си; ако знаеш как да учиш, ученик си. Трябва да имате най-малко едно от тези качества, а пък ако имате всичките, то е голямо благословение. Ако четирите ги нямате, поне едно от тях да имате. Ако не сте светия, поне слуга да сте. Ако ти си кандидат за светия или за брат, или за слуга, или за ученик, и ако някой каже: „Дотегна ми да уча!“, значи научил се вече.

Та, казвам: По-добре бедно и умно дете, което може да възприема. Мнозина са идвали да ме питат какъв е онзи свят. Аз съм отговарял така: аз не правя разлика между този и онзи свят. За мене този и онзи свят са един свят. Само че, като кажем „този свят“, подразбирам хората в сегашната форма, а като говорим за онзи свят, разбирам формата на същества, такива разумни, такива възвишени, на които телата не представят умиране. И те живеят на тази Земя.

Ще кажете: „На коя Земя?“ Една философия има. Ако питате мравите на коя Земя живеят хората? На същата Земя, на която и те живеят. Но какво е положението на мравите? Мравите нямат книжнина, нямат храмове, нямат свещеници. Донякъде са достигнали: и те имат военни, генерали, офицери, полковници.

Сега, това са символи. Мравешкият живот, това е онзи егоистичен живот, когато човек от сутрин до вечер мисли как ще живеят децата му и той. Ако ти цениш Този, Който те е създал, Който ти е дал всички блага в света – аз разбирам Бога, – всичко това, което сега имаме: и живота, и сърцето, и ума, и здравето, и духа, този Бог всичко създал, аз ще се отричам ли от Него? Защо да не Го обичам? Той е Този, Който всичко ми е

дал. Питам тогава: Този, Който всичко ви е дал, не заслужава ли вашата любов? Вие не може да имате моето уважение, ако спрямо Него не сте внимателни. Мислите ли, че към мене ще бъдете внимателни? Не.

Тогава едно нещо: Ние трябва да изправим една капитална наша погрешка. Всички имаме тази погрешка. Ние трябва да обичаме Този живия Господ с всичкото си сърце, душа, ум и сила. Тогава целият този живот ще се измени. Ако Го обичаме, и тия 4 неща ще имаме. Ако Го обичаме, тогава може да бъдем светии; ако Го обичаме, можем да бъдем слуги, братя, тогава може да бъдем ученици. Животът на Земята за нас ще има смисъл. Това е вътрешна философия на живота. Всички други неща сами по себе си ще се оправят. Няма какво да се безпокоите. Бъдещата епоха ще бъде една от най-великите епохи, дето човечеството някога е виждало. Тогава на Земята няма да има баждарници, няма да има гробища, всички хора ще живеят братски. Тогава ще има 4 категории хора на Земята: хора светии, слуги, братя и ученици.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

36-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 10.VI.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ТРИ ФАКТОРА

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 63-а глава от Исаия. Някой път е мъчно да тълкуваме пророческите сказания. Аз ги уподобявам на един човек, който е намерил една бомба, направена за неприятеля, не за своите; оставена е някъде, но някое глупаво дете започне да човърка тази бомба, тя избухва, осакатява го. Та, когато пророкът говори за Господа, когато човъркаме тази Божествената бомба, ще стане известно нещастие. Това означава гневът Господен. Гневът Господен е, когато бараме там, дето не трябва.

„Духът Божи“

Много от страданията на хората и големите нещастия, които претърпяват, произтичат от два фактора: от един по-нисш живот, в който сегашните животни живеят, и от един преходен живот, в който сега човек живее. Страданията на човека се дължат на неговите чувства. Обикновено във всичките хора има разположение да живеят добре, т.е. да бъдат охолни, да нямат никакви мъчнотии. Ако попитате, даже в животните ще има този маниер. Всяко едно животно иска да бъде богато, да бъде охолно, да няма кой да го безпокои. Това е неразбиране на живота. Яденето и пиенето, това са условия. Скърбите и страданията, това са пак условия, побутване. Скръбта е само за да изкара човека от едно пасивно състояние. Но по някой път ние не мислим, че има някакъв Промисъл. Много пъти се говори, че има охолност в света, че има закони. Но хората нямат една реална опитност. Малцина имат. Те имат една опитност дотолкова, доколкото ближните могат да им помогнат. Уповават на баща си, на майка си, но утре бащата замине занякъде. Някоя сестра, на която мъжът ѝ заминал за онзи свят, попита я някой къде е мъжът – заминал е мъжът за странство. Защо отиде? Да се специализира. Ако му каже, че е заминал, ще [я] съжалява. Много добре ще се специализира и като се върне, ще го настаня[т] на много добра работа. И действително, трябва да се тури подтик да се учат хората. Знание трябва на хората. Не натрупване на сегашното знание. Природата в своята целокупност е едно учреждение за наука. Хората са

пратени, всички са пратени навреме да се учат. Нито едно същество не е останало да не учи. Някои ученици са много мързеливи, но природата е измислила разни начини, по които да ги застави да учат. И всичките страдания не са нищо друго освен един метод да те заставят да мислиш.

Сега, по някой път ние искаме да знаем дали Господ се грижи за нас. То е толкоз ясно. Той е създал света със съвременната наука. Всички учени хора от хиляди години насам и сегашната наука показват, че има един велик промисъл. Ако ние сме проникнали в този Промисъл, в нас ще се роди желание да учим.

Сега, например, у някой човек се зарежда в ума му да стане богат. Защо? Да си съгради някоя хубава къща. Хубава идея, но това не е смисълът на живота. Какво ще му донесе богатството? Нищо. Във всичките богати хора, във всички онези, които са станали богати и не са използували своето богатство, става едно огрубяване в тяхното лице. Известни болести се явяват. Изобщо, богатите хора се разширяват в слепоочните очи, понеже мозъкът им там работи повече. В тях има желание да трупат като мравките, защо и за какво – не знаят. Казват: „Да трупаме за нашите деца!“ Техните деца трупат за своите и т.н. Това не е наука. Няма какво да трупаме, да богатеем. Достатъчно е богатството, което имаме. Има една самоизмама, че ние искаме да станем богати. Всеки един човек има грамадни богатства, заложени в него. Той има такива способности, такива сили! Ако той ги развие, той ще стане богат. Богатството е в него. Той търси това богатство извън себе си, вследствие на това, като остарее, дойде му на ум да има, но мине време и казва: „Едно време бях млад, можех да работя. Сега остарях.“ Тогава се зараждат две заблуждения: младите вярват прекомерно в своите сили, а старите изгубват възможност в това, което може да направят. Старият казва: „Не ми държат краката.“ Неуспехът на човека не зависи от неговите крака, зависи от неговия ум. Старият може да работи, защото може да мисли.

Та, казвам: В сегашната възпитателна система трябва да се внесат онези мисли. Аз наричам истинска наука онази, която премахва страданията и скърбите, омразата, злобата и т.н. Това е наука. Щом тебе те безпокои една малка работа в живота, ти не си учен човек, не вървиш в правия път на науката, ти вървиш в един път на самоизмама. Ти сам се рушиш. Един ден ще забележиш, че главата ти е побеляла, лицето ти се е набръчкало, ще се прегърбиш, кожата ти ще се свие, после тази старческа болест, склерозата, те е посетила, ще имаш едно вцепеняване, ще започнеш

да дишаш малко по-плавно, ще се запъхтяваш и най-после ще мислиш да умреш, да отидеш на онзи свят. И мислиш, че като идеш в онзи свят, ще уредиш въпроса. Няма нищо да уредиш. Това е едно заблуждение. Ти може да мислиш, че като влезеш в училището, всичко ще придобиеш. То е така, училището е едно условие, ако се учиш. Ти може да имаш един виден професор, но ако не се учиш, ако в тебе няма любов към знанието, то какво може да стане? Какъвто ще влезеш, такъв и ще излезеш. Ще излезеш малко по-друг – в този смисъл: с една превзета идея, с възгледи, които не са верни.

Вземете тия хора, тъй наречените свободомислещи. Аз се чудя по някой път. Свободомислещ, туй значи да мисли каквото той иска. Това не е свобода. После, другите казват: „Той е артист, не вярва в нищо.“ Ти може да вярваш, че е тъмно. Това в дадения случай е вярно. Ти може за вярваш, то е в дадения случай. Но трябва да знаеш отношението на светлината и тъмнината, защо са допуснати в природата и каква роля играят. Например, вземете някои от месоядните животни, които вечерно време виждат тъй, както човек вижда денем. Питам: По кой начин тия месоядни животни създадоха тази способност в себе си? Един човек, един гениален човек вечерно време може да гледа даже повече от един вълк. Нещата са ясни, защо ние, обикновените хора…

Аз влизам в една област, дето не трябва да засягам, понеже всяка една област смущава човека. Например, ако се заоблачи времето, веднага се смутим. Ако загърми, пак се смутим. Ако е студено, пак се смутим, ако е много сухо, пак се смутим. Навсякъде се смущаваме. Не разбираме защо е влага, защо гърми, защо са облаците. Ако попитаме, някой иска да бъде все сухо времето. Защото той няма никакви ниви. Този човек си направил хубави дрехи, иска всеки ден да се разхожда и да не се нацапа. Земеделецът, който има ниви, иска да вали. Единият се моли да има дъжд, другият се моли дъжд да не дойде. Кой е на правата страна? Земеделецът. Понеже живите семена са живи. Неговите дрехи може да чакат вкъщи, дрехите може да ги окачи вкъщи. Когато вие… Например някой път в живота са ме срещали хората и ми казват: „Защо аз да не живея добре?“ – той подразбира защо той да няма хубави дрехи, да е хубаво облечен, да се покаже на хората. Казвам: По същия начин земеделците се молят за дъжд. А един-двама души в града, които нямат ниви, искат да се разхождат, искат да си облекат новите дрехи, да се покажат на хората и заради вашия кеф трябва Господ да ви послуша времето да бъде хубаво. Нека се развали това

време, да намокри нивите.

Казвате: „Лошо е това време!“ Неразбиране е. Времето не може да бъде лошо. Лоши сме ние, които не разбираме, нямаме наука. Една наука трябва да има човек. В дадения случай както казва неговият ангел – твърди се, че всеки човек има по един ангел, по един дух напреднал, който го ръководи. Колцина от вас сте запознати с вашия ръководител, който ви ръководи? Туй, което той е направил заради вас, вие го отдавате на Ивана, на Петка, на Стояна. Този ръководител не се грижи на кого ще го отдадете, той се грижи вие да го учите, той се грижи вие да се просвещавате на Земята. Този ръководител те оставя абсолютно свободен. Абсолютно свободен казвам, в дадения случай да опитате последствията на вашите желания, на вашите мисли.

У българите, които са много практични, има един навик. Българинът по естество обича работата. Много е бърз, скоро да се свърши. Българинът иска, една работа като я почне, в няколко деня да я свърши. Аз съм наблюдавал, стопанинът направил нова къща, има си малка една веранда, един пруст и мие нещо вкъщи, една паница, например, и току хвърли водата от верандата, от пруста. Днес хвърля, утре хвърля, образува се миризма и започват да заболяват. „Не зная – казват, – някаква магия има направена.“ Ти като хвърляш помията отвън на двора, ти вече създаваш условията за магията, магията ще дойде. Като се разлагат тия мазнини, магията скоро ще дойде. Някой път като стане сутрин, той не отваря прозорците, оставя ги целия ден да бъдат затворени и като се върне, казва: „Не зная какво има.“ Отворѝ всичките прозорци, въздухът нека да влиза и светлината изобилно да влиза. Вечер, преди да залезе Слънцето, затвори прозорците. Нека онази, живата енергия, пак да остане в стаята ти. После, ако би имало една школа за съвременните хора, да се изучава всяко едно състояние на човека каква енергия произвежда.

Запример ти някой път мислиш… Сутрин се събудиш и като правило, щом се събудиш сутринта, не се въртиш в леглото. То е едно от правилата на природата: събудиш ли се, не се въртиш! Ще дойде неприятна мисъл, ще се въртиш на една страна, на друга страна, ще направиш едно прегрешение. Най-първо ще започнеш да мислиш за един сън, че сънят ти избегнал. Започваш да мислиш, че другите спят. После ще намериш, че в леглото възглавницата не е турена хубаво, на място, ще я преместиш. После ще намериш, че вината е в юргана, увиваш от едната страна, от другата страна и най-после казваш: „Не можах да се наспя!“ Сегашните

учени хора казват, че човек трябва да спи 7 часа. Право е, при дадените условия е така, при децата, но един разумен човек не е необходимо да спи 7 часа или 5 часа. За един човек, който живее един редовен живот, 3 часа дълбок сън са достатъчни, за да се възстановят всичките сили. То е вече за хората, които разбират законите на природата. Но ако не разбират законите, тогава потребни са повече часове. Който разбира една работа, може да я свърши за 3 часа, пък който не разбира, трябват му 12 часа. Той ще гради, ще разваля, ще мери.

Та, казвам сега: Светските хора в някои отношения се отличават от духовните. Чрез големите страдания [са] станали по-практични, по-умни, а пък религиозните хора в едно отношение правят една погрешка. Те със своето сърце уповават на Господа, че Той бил благ, да промисли за тях и по някой път стават мързеливи, не работят. Седнат някъде в пустинята, не работят, целия ден се молят на Господа и казват: „Ние се молим заради вас и понеже се молим, ще ни дадете нещо.“ Най-първо, като ходят между хората, казват: „Ние се молим.“ Хората не им вярват и[ли] малко вярват. Ако ти се молиш, защо ще разправяш на хората? Ако ти се молиш, ще учиш един език. Ти като се молиш, учиш небесния език. Ако идеш в Англия, казваш: „Моля, обяснете ми тази дума.“ Англичаните нямат думата „моля“.

Та, казвам: Ние не разбираме. Ние мислим, че като се молим, ще получим. Ние мислим, че като се молим, сме направили нещо. Ние в молитвата, то е наука, ще научиш онзи език на природата, с който да се разговаряш. Аз като говоря, намирам се в голямо противоречие. По някой път казвам, че се разговарям с растенията. Смешно ви се вижда, че и растенията имат свой език. Растенията имат език. Едно растение може да те обича тъй, както един човек. Всеки може да те обича. Но ако те обича и измениш своето положение спрямо него, то ще изсъхне. Внесете едно цвете в стаята си, което обичате, поливайте го, помирисвайте го и след 4–5 месеца оставете го в градината и вижте как ще повехне това цвете. Ако го обичате и престанете да мислите заради него, то ще изсъхне.

Има една опасност в света хората да ви обичат. Човешката любов изсушава хората по някой път. Изсушава ги по единствената причина, понеже не е разумна. Някой ви обича и след туй ви тури надалече. Вие, които не разбирате, ще изсъхнете, ще се зароди във вас едно противоположно желание. Истинската наука счита всеки един човек… Ако искате да разбирате човешката душа, във всеки един човек трябва най-

първо да откриете Божественото начало, което живее в него. Ако искате с един човек да се запознаете, пазете едно правило, с което главата ви никога няма да ви боли. Ако на един човек всичките прозорци са затворени, никакво приятелство с него не правете. Този човек е недостъпен за Божествения свят. Той е зает напълно само със себе си. Един човек, с когото вие трябва да се запознаете, той трябва да има един прозорец, отворен към духовния свят.

Една добродетел аз наричам един прозорец. Добрите чувства, това са вторият прозорец. Добрите мисли са третият прозорец. Аз наричам любовта живота извън човешката природа. Когато човек излезе из къщата навън, тогава той, като влезе в закона на Любовта, той трябва да излезе във външния свят, навън, за да проучава живата природа. Много материални работи има, които да проучават[е]. В природата има такива грамадни богатства! Вие някой път сте отегчени. Турете раницата на гърба, идете горе на Витоша. Посред канарите, цветята ще придобиете богатство. Казвате: „Какво ще придобия?“ Много работи! Вие сега носите един камък – скърбите си. Това са камъни, от които нищо не може да учите. Идете при другите камъни, те ще трансформират вашето състояние, което имате.

Например, аз сега оставям светските хора, вземам предвид религиозните хора, които твърдят, че обичат Господа, че по 3 пъти на ден се молят. Когато дойде сиромашията, казват: „Защо дойде тази неволя у нас?“ Аз питам, сега този въпрос е на място. Казвам, че не е право.

Но аз питам, когато някой човек се разболее, стомахът стане чрезмерно слаб, не може да мели, той иска да яде, майка му не му дава, казва: „Не може. Лекарят казва: не може да ядеш.“ Той иска да яде, не може да яде. Баница не може да яде, попара не може да яде. Какво да яде? И той се намери в чудо. Идва един лекар и казва: „Ще дадете на този болен само череши, сок малко.“ Той се чуди сега. Разправя един, който държал пост 30 дена. Най-първо, когато дошъл да отговява, понеже се водил по правилата на лекарите. Лекарят взел, че му разрязал гроздово зърно, дал му една четвърт от него, а другото изхвърлил. Той се чуди, но ако се наяде, ще свърши. На втория ден му дава две половинки от гроздето, на третия – три, а на четвъртия ден му дава две чаши топла вода. Малко разбито мляко във вода, постепенно му давал, приспособявал неговия стомах към естествения ред на яденето. При заниманието на един висок духовен Живот не е необходимо ти да се наядеш тъй, [че] да ти пращи стомахът. Чудя се по някой път, когато казвате: „Той пожълтял.“ Пожълтяването не показва, че е

здрав. Не е и пълнотата, която определя здравето на човека. Ако този, жълтият човек, който виждаш, няма толкоз мазнини, но дига 200 килограма, [а] ти, който имаш червендалесто лице, ако попипат корема ти – два пъти по-дебел, отколкото рамената, пък не може да дигнеш 50 килограма, кой от двамата е по-здрав?

Според мене един човек, който не може да носи страданията, той е болен. Един човек, който може да издържи големите страдания, [той е здрав]. Аз срещнах един българин, казва: „От 10 години съм спестил 10 000 лева.“ Дал ги на един бакалин, а пък бакалинът фалирал и отидоха парите му. Той казва: „Слава Богу, няма нищо, имало да минавам. Хубаво, че не си счупих крака или главата. Благодаря, че злото отиде на парите.“ Друг ще каже: „Защо Господ допусна?“ А другият казва: „Добре, че не си счупих крака.“ След 2 години ме среща и ми казва: „Спечелих един път и половина повече от изгубените пари.“

Човек трябва да работи. Сега ние, когато ставаме религиозни, ставаме такива пенсионери. Религиозният живот не е пенсионерство. Аз имам една статистика. Гледам, онези, които се пенсионират, се поставят на голяма опасност. Като бил на работа, бил в голяма деятелност, а като се пенсионират, няма какво да се занимава и след няколко години пенсионираните си заминават, отиват за другия свят. И пенсията с него заедно си отишла. Не мислѝ в ума си да се пенсионираш, понеже Господ не те е пратил на Земята да се пенсионираш. Благодари на Бога, че ти е дал едно добро. Ако има пенсия, благодари! Ако няма пенсия, пак благодари!

Ако искаш да разбираш Божиите пътища, ако искаш да разбираш човешките пътища, нямам нищо против това. Казвам: Онзи, който иска да разбира Божиите пътища, да стане умен, да стане господар на своето положение, да разбира живота, да се освободиш от този неестествен страх, който сега съществува. Тия терзания, които постоянно измъчват душата. Гледаш, и млади, и стари, по някой път и старите аз наблюдавам, стари хора се мъчат. Разбирам защо се мъчат. Дъщерите, синовете не живеят добре. Майката, и тя се мъчи. Гледам, булката, и тя се мъчи, мъжът, и той се мъчи. Младата мома, и тя се мъчи за някого. Детето, което сега се е родило, и то се мъчи. Всички се мъчат, имат известни разбирания.

Казвам: Пак ще ви приведа примера за онзи турчин. Един турчин посетил един български чорбаджия. Ние сега се намираме в положението на този турчин. Той се оплаква на българския чорбаджия и казва: „Доста заможен човек съм, но ме крадат. Толкоз пари съм придобил, не мога да

намеря един честен човек. Крадат ме.“ Чорбаджията казва: „Мене моите слуги не ме крадат.“ Той видял, че света Богородица и свети Никола, две икони на стената висят. Казва: „На тях като запаля по една свещ, те ме пазят.“ – „Тъй ли? Че колко струват? Казва турчинът: „Как да не зная тази работа по-рано?“ Той отива, взема три икони, купува кандило, уволнява всичките си слуги и казва: „Кандилото горе ще бъде пред вас.“ Обаче, случва се, че след 10 деня пак го обират. Идва той сега при иконата и гледа света Богородица с детето си, погледнал я турчинът и казва: „Млада си, дете имаш, не може да ти намеря погрешка. Гледай твоето дете. Ти не може да гледаш моите интереси, ти си гледай детето. Права си.“ Гледа младия свети Георги и казва: „Млад си, ти ще ходиш насам-натам, ти няма защо да се грижиш заради мене.“ Хваща свети Никола. Казва: „Слушай – казва, – онази там има дете, този има кон. Ти нищо нямаш, трябваше да внимаваш да не ме оберат. Затуй ще те накажа!“ Обръща го с главата надолу. Случва се, че след 10 деня тези крадци връщат обраното. И той, като се връща, казва: „Много добре си направил, че си намерил разбойниците. Втори път да се не случва същото.“

Сега, в повестта свети Никола представя разумното в човека. Той трябва да се застъпи у нас, разбиране на онзи разумния живот, не какво ние чувствуваме. Няма по-голяма илюзия от тези вътрешни самочувства. Има едни самочувства, които са много лъжливи. Има в човека едно знание, туй го наричам по някой път интуиция. То схваща как ще се сложи животът от ред години. Не го чувствуваш, една ясна мисъл прониква в ума ти как ще станат работите. И тъй става, точно както е. И тогава човекът е свързан. Този човек, който така се определя неговият живот, този човек е свързан с много разумни същества, той е в хармония с тях. Да кажем, ако един способен ученик влезе в един университет и е в общение с най-учените професори, неговият живот ще се поправи. Ако той е беден, ще се поправи положението му. Но и най-богатите студенти, които […]итават в училището, излизат такива, те изгубват своето бъдеще. Бъдещето на човека зависи от неговия ум. Не човек да мисли, че е учен. Аз наричам учен човек, когато падне в голямо противоречие, [да] може да разреши една вътрешна задача – той е учен човек. После, всичките хора, някои религиозни хора мислят само да идат в оня свят, за да живеят добре. Но има друга страна. Ние сме пратени на Земята, ние имаме всички дадени условия, ние сме пратени да слугуваме и да научим нещо. При това да се развият известни способности. Как ще се развие в нас шестото чувство, да виждаме нещата

надалече? Казваме някой път: „Невъзможно е." Възможно е. Вътре в човешкото развитие, когато човек е бил сляп, не е виждал, с големи усилия той е образувал своите очи. Било е време, когато човек е бил глух и с голямо желание той е образувал своите уши. Било е време, когато не е говорил. Желанието да говори е образувало езика. Има и други способности, които трябва да се развият. Трябва да има един непреодолим копнеж в света. Не копнеж да отидем в другия свят, но копнеж да влезем във връзка с тези, разумните същества, които направляват законите, за да се научим как ние, които живеем на Земята, как да устроим своя живот.

Сега, аз искам да ви наведа не на някои неща нови, но да ви наведа, че вие имате известни богатства, които трябва да разработвате. Не се спъвайте с мъчнотиите, които имате, но се завземете да учите. Една домакиня 4 часа ще готви, ще кълца лук, картофи, това-онова, гледа да угоди на мъжа си. Много време иждивява, 4 часа. Според мене, ако аз съм домакиня, на този мъж ще отделя 35 минути и в 35 минути ще му сготвя. После, ако аз съм една домакиня, ще туря на мъжа си едно правило: като влиза, отвън да изува обущата си. Ще му туря едни чехли, да не влиза с кални обуща, че после аз да мия. После, ще го впрегна половината от работата той да я свърши, той да измие половината от къщата. Хич няма да се церемоня. После, като дойде, ще свърши, аз [ще] работя заради него. Ще взема и ще му свърша половината от работата – не само той да работи, да влизаме в една вътрешна обмяна. Работата, която някой я върши, да влезе в неговото положение, да имаме желание той да свърши работата.

Ако така не си помагаме, ние сега противодействуваме. Един има един възглед, втори, трети, четвърти. С възгледи светът няма да се оправи. В природата има един възглед, който е неизменен. Ти може да мислиш каквото искаш, но възгледа на природата няма да измениш. Ти трябва да приспособиш очите си на светлината, която природата ти дава. Ти трябва да приспособиш мозъка си на условията, които природата ти дава отвън. Ти трябва да дигаш една тежест и трябва да знаеш, не да дигнеш тежестта и да се повредиш. Много пъти хората се изсипват, една пакост си правят. Той изведнъж дигне и се увреди. Не, така не се дига. Има особен начин. Най-първо, не се стреми да дигаш голям товар. Най-първо започни от един килограм. Не бързай да го дигнеш изведнъж, хвани го полека. Казваш: „Килограм е." Равномерно го дигни. Втория ден тури два килограма, пак полека. Третия – 4–5 килограма, но плавно дигане. Всичките мускули тъй да действуват. Може след една, две години ти да дигаш само с едната си

ръка 50 килограма, 60, 70 и 100 килограма. Това е въпрос, то е наука.

Сега аз не искам да се спирам. Има хора, които дигат големи тежести. Аз съм привеждал примера за един американски студент, който отива да гледа някой американски борец. Бил много наблизо, направил една погрешка и борецът му ударил една плесница, поваля го на земята. И като му ударил една плесница, искал да си обясни, започнал да изучава неговия характер: как живее, как се занимава, с какво се упражнява, какво чете, кога ляга, кога става, всичко това. И 10 години се упражнявал и най-после могъл да дигне един кон с две кончета. Можел да дига един голям кон с две кончета с двете си ръце. След 10 години среща тоя борец, който го прекатурил. Казва му: „Познаваш ли ме?“ – „Не те познавам!“ – „Аз съм оня студент, на когото ти удари преди 10 години една плесница и го търкули на земята.“ – „Как, че кога?“ – „Благодаря ти за плесницата. Тази плесница в мене събуди заспалите сили. Признавам те сега за мой учител.“

Ако ти от плесницата на съдбата не можеш да научиш един урок… Не да мислиш защо те е плеснала, но да започнеш да изучаваш нейните пътища. Ти един ден ще станеш силен човек.

Хората някой път се срещат и питат: „Ти – казват – православен ли си?“ Друг ме пита: „Ти евангелист ли си? Ти окултист ли си?“ Какъв съм, казвам, безразлично е. Ако съм православен и съм слаб човек, какво ме ползува православието? Ако съм евангелист и съм слаб човек, какво ме ползува евангелизмът? Или какво ме ползва окултизмът? Или ако съм биолог или зоолог какво ме ползува, ако съм слаб човек? Аз разбирам [под] биология подновяване на човешкия организъм. Биологически това са онези закони, това за подмладяване, дето сегашните лекари искат да подмладят хората чрез присаждане на жлези. Съществува в природата един закон на обновление. Биологичен закон, събуждане живота на клетките. Известни клетки в човешкия организъм са безсмъртни. Ако изучаваш техния език, може да ги стимулираш и може да подновиш своя организъм.

Сега не искам някои неща да ви разправям, да ви примамвам, понеже те са мъчни работи. Да обновиш организма си не е лека работа. Но, да обновиш организма, трябва да махнеш всичките противоречия в ума си. Как ще ги махнеш? Най-първо ще мислиш, [че] Бог, Който съществува в света, е разумно Същество. Всичко, което Бог е създал, е разумно и добро. Ако съществува нещо неразбрано, няма противоречие. Туй противоречие не произтича от Бога, но от окръжаващата среда, която трябва да я изучаваме, трябва да елиминираш.

Казвам: За бъдеще, когато на физическото поле знаем законът какъв е… И когато искаш да се стоплиш, отиваш при топлата соба, не отиваш при студената. По кой начин ти ще се стимулираш? Молитвата ти не трябва да бъде еднообразна. Например, ако аз исках сила в себе си, ако аз искам сила от Бога, ще се кача на голяма канара и оттам ще се моля за сила. Ако аз исках да се науча да плавам, ще вляза в морето до колене и така ще се моля да плавам. Ако се молиш в пустинята на сухо да плаваш, никога няма да се научиш. Ако искаш да станеш градинар, ти трябва да идеш в живата природа, между растенията, и там да се молиш, да наблюдаваш живота на растенията. Ако искаш да изучаваш животните, в животните има много скъпоценни опитности, даже с тях има много будни лекари, хирурзи, които правят своите операции. Много работи има, които ние може да научим от животните. По наследство много работи може да събудим. Някои лекари, които по естество са лекари, те са наследили туй чувство, което с хиляди години са развивали в себе си. И най-после, всеки човек трябва да събуди в себе си туй, разумното чувство на лекуването, да знаеш във всеки случай да вземеш известни условия, за да предотвратиш известни болести. Някой път тия болести трябва да ги минеш. Има болести от три рода: има физически, духовни, има и умствени болести. То е неизбежност в света, все някъде ще се пресилиш.

Казвам сега: Ние трябва да разгледаме, [че] Бог е едно от най-разумните същества, ние разбираме Божията любов на етикецията. Бог е Същество, Което е определило всичките възможности за човешкото развитие. Той е предвидил всичко онова, което човек може да постигне и при какви условия. Дал е възможност да постигнем и Той казва сега да използувате тия условия. И тогава, ако ние не може да ги използуваме, погрешката седи вътре в нас, понеже нашите чувства, ние искаме да живеем охолно на Земята, ние изгубваме ония условия на подигане. Някой иска да бъде философ или поет, или художник, или цигулар. Но поетите в света, това са носители на Божествените идеи. философът трябва да бъде носител на Божествените [идеи]. Всичките хора изобщо трябва да бъдат проводници [на] туй Божественото.

Когато хората станат проводници на Божественото в света, тогава ще имаме общ организъм, в който ще живеем хармонично. Божествената любов ще функционира и всички ще бъдем щастливи. Сега, понеже не изпълняваме волята Божия, се намираме в едно голямо противоречие. Ако ти не си в хармония с баща си вкъщи, ако баща ти не те обича, ако ти не го

обичаш, ако ти не обичаш майка си и майка ти не те обича, ако ти не обичаш брата си и брат ти не те обича, ако ти не обичаш сестра си и ако ти не обичаш своите приятели, ако ти не обичаш обществото, в което живееш, как ще живееш щастлив живот?

Някой път казвате: „Това общество е невежо." Възможно е някой път обществото да е невежо, но някой път ние сме невежи. Има два вида невежество. Мене ми разправяше един българин, той е правил опити с охлювите. Ние мислим, че охлювите са много глупави. Той развъждал охлюви в градината си и турил една жица и чрез нея прекарал много слаб електрически ток и забелязвал, че всеки един охлюв, който се е опарил от жицата (той отбелязал отгоре на охлюва, който се е опарвал), намерил, че този охлюв, който се опарвал от жицата (той отбелязвал отгоре), никога не е намерил този охлюв, който веднъж се е опарил, да дойде втори път при жицата. Все нови и нови охлюви са се доближавали до жицата. Онези, които са се опарили, не се приближавали.

Тази разумност искам да мине. Ние, след като се опарим 10 пъти на Божествената жица, която турят, ние пак искаме да прекрачим. Турил Господ известна невъзможност в живота, нещо, което, да си счупим главата, не може да постигнем. Например да станем милиардери. Тази възможност математически е невъзможна. Туй е хазартна игра. При сегашното развитие, при сегашните условия, които хората имат, колко хора може да бъдат милиардери? При сегашното развитие на човечеството колко души може да бъдат гениални, първокласни поети или колко музиканти или колко художници може да бъдат гениални? Като погледнеш картината на този художник или този музикант като го слушаш, през целия [ти] живот тази песен да [не] излезе из ума ти. Това наричам гениален музикант, гениален художник или поет.

Казвате: „В нас има истина." Аз съм виждал такива хубави картини сутрин, когато Слънцето изгрява, които са останали паметни в ума ми, които са карали моя ум да мисли върху това. И всичките хора, които искат да станат поети, писатели, които искат да станат гениални, трябваше да идат да видят тази хубава светлина, която тури така тия наброски. Казвате: „Не си струва сутрин да се става." Питам: Откъде ще групира, откъде художникът ще вземе скица, да измисли нещо? Тези мъдрувания ще бъдат както онези студенти в Америка, от една колегия, които искали да изпитат своя професор колко е учен човек. Изучавали зоология и те събрали крилца, крака, пипала, глава от различни насекоми и сглобили едно

насекомо, майсторски го направили. Носят го на професора и казват: „Господин професоре, един нов тип намерихме. Какъв е той?“ Той го разгледал, разгледал и казал: „Това е хъмбък. Това е – казва – една ваша измислица, вие създадохте тази буболечица. Такива буболечки на Земята не съществуват.“

Ние ще създадем такива буболечки в нашия ум и като представим на невидимия свят, ще кажат: „Хъмбък. Съставили сте си една идея. Такава няма.“ Казвате: „Тъй ще направя, тъй ще наредя живота си.“ И като представите този план, от невидимия свят казват: „Неосъществим е.“ Да приложим сега да учим. Тази богатата природа, тя туря пред нас тия богатства, които имаме, и трябва да учим във всичките отрасли. Всеки от вас трябва да знае по няколко езика; всеки един от вас трябва да познава животните; всеки един от вас трябва да има известни понятия върху растенията; всеки един от вас трябва да знае по астрономия; най-после, човек трябва да разбира нещо от химия и от много други науки, с които неговият ум се занимава.

Някой ще каже: „Защо ми са?“ Когато онзи арабски халиф завладял Александрийската библиотека, той попитал: „Тези книги какво да ги правим? Какво пишат тези книги? Ако пише като Корана, нямаме нужда от тях. Ако пише това, което го няма в Корана, да се изгорят веднага!“ И казват, че 9 месеца в баните в Александрия горели тези книги. Едно богатство, събрано от хиляди векове, хората може за един ден да го разрушат. Онова, което Бог е вложил, ще вземеш ти туй богатство, ще го разрушиш за някои твои понятия, които нямат никакво реализиране.

Казвам: Всеки един от вас, да си установи дълбоко да разбирате Божия глас, когато говори. Аз разбирам Божия глас. Когато Бог проговори на човека, всичко в да него утихне, да настане една светлина. Умът да заработи, сърцето да заработи, човек е здрав, има енергия да работи. Когато ти обичаш някого, ти си силен човек. Може да те затвор[ят], целият затвор нищо не значи за тебе. Само да имаш някой да обичаш и да те обича. Ако ние може да обичаме Бога, всички мъчнотии в света ще бъдат за нас безпредметни. Лесно ще ги минем. Ако не може да обичаме Бога, животът ще мине много скучно. Трябва любов към Бога, любов към ближните. Това е мощната сила, която ще даде сила на човешкия ум да работи. И отсега нататъка трябва да учим ние.

„Благословен Господ Бог наш“

„Отче наш“

37-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 17.VI.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

НЕ ЖИВЕЯ ЗА СЕБЕ СИ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 5-а глава от Второто Послание на апостол Павел към Коринтяните. Малко философско е: „Защото знаем, че ако се развали земната къща [на нашето селение, имаме от Бога здание на небеса, дом неръкотворен, вечен.]…“

„Духът Божи“

Ще взема само част: за да живеем вече живота не за себе си, но за Този, Който възкръсна за тях. (Вж. стих 15.) Има две реалности в живота: едната реалност е върху която животът почива; другата реалност е онази, която може да се изменя, която ни донася всичките разочарования, които сега имаме. Тъй щото онзи, който се е разочаровал, е в реалността, която носи разочарование. Да влезе в онази реалност, в която няма разочарование. Болестта е една реалност, която носи разочарование. Здравето е една реалност, която носи здраве. Сиромашията е една реалност, която носи ограничение и смущения. Богатството е една реалност, която носи радост и веселие. Невежеството е реалност, която носи ограничение и нещастие. А знанието е една реалност, която носи сила. Омразата е една реалност, която носи нещастие на човека. Любовта е друга една реалност.

Казвам: Между тия две реалности по някой път хората се намират и наричат тази относителна реалност на нещата. В относителната реалност те трябва да се приготвят винаги да плащат. В относителната реалност колкото пари имаш, ще се изпарят. Здраве имаш, ще го вземат. Не си господар на нищо и в края на краищата ще бъдеш един роб. Ти си млад, ще остарееш. Ти си стар, ще умреш. И като умреш, тогава няма да те оставят на спокойствие, но ще [се] разложиш и нищо няма да остане от тебе. Сега някои свършват и казват: „Не си струва човек да живее.“ Това е неразбиране. Той живее в относителната реалност и казва: „Не си струва да живее човек.“ Право е, в относителната реалност не си струва да живееш! Има реалност, която носи точно туй, което искаш. Казвате: „Докажи ми!“ Като влезеш там, ще има туй, което казвам. Като влезеш, ще го научиш.

Влиза един господин, от бурята го е страх и казва: „Не излизам вън, буря има.“ Тази буря влезе вътре. Той бяга от бурята, иска навън да излезе. Отвън като е бурята, казвам: „Излизам навън“, а с нея излиза. Защо? Защото няма да се погълне.

Сега ние, които сме в света, казваме: „Не се мърдам аз оттука!“ Не се мърдаш, но дойде смъртта, тази голямата буря – като влезе, отвън ще излезеш и оттатъка ще минеш. Няма нито един човек, който да е останал вкъщи, като е влязла тази голямата буря. Пари няма, за да остане, няма защо да прави приятелство с нея. Със змията приятелство не се прави. Едно време нашата прабаба, или старата ни майка, със своята голяма интелигентност имаше само едно рандеву с нея и 8000 години не може да ѝ се прости грехът. Вземете го както искате. Едно рандеву на учената наша майка, която в рая не беше така. Сега всичките жени днес да ги събереш, не знаят толкоз, колкото тяхната майка. Ако всичките жени се съберат, които днес има, не са толкова учени, колкото тя беше. Ако тя направи една погрешка и те имат едно рандеву със змията и мислят, че резултатът ще бъде друг.

„За да живеят вече живите не за себе си.“ Животът е едно от големите блага. Трябва да се изучават законите на живота. Ние много пъти казваме: „Не си струва да се живее.“ Много добре, значи трябва да се изменят условията. При тия условия много пъти казваш: „Не споделям твоите мисли. Не си струва да се живее тъй, в тази сиромашия. Не искам да живея.“ Бог не те е направил да си сиромах. Никой не те е направил сиромах. Излез от нея! Колкото по-рано, толкоз по-добре. Казвате: „Съдба е туй.“ Съдбата ти си я създал. Не я създаде Господ. Нима твоят Баща ще има съизволение синът да живее в немотия и да се мъчи? Ни най-малко не е така. Казвате: „Сиромах съм. Господ наредил тази работа.“ Това е философия. Тези философии може ли да имат смисъл? Онзи, блудният син, след като ходи, изпояде и изпи всичко, казва: „Да се върна при баща си.“ И като се върна, баща му му даде нови дрехи, даде му всичко. Баща му не иска да живее в беднотия.

Казва: „Не си струва човек да бъде невежа. Излез от невежеството, учи се.“ – „Нямам способности.“ Защо ходиш сам да се лъжеш, че нямаш способности? Бог те е създал, в тебе е вложил нещо велико! Ти още не си разбрал себе си. Велико нещо има в тебе. – „Ама еди-кой си ми каза.“ Остави какво ти е казал. Той не е авторитет. Туй, което е вложено в тебе, то е авторитет. Ти посей житеното семе и ще видиш какво е авторитет и какво

е вложено в тебе.

Има едно сравнение. Един отива и влиза в света. Казали му сега: „Е, какво искаш ти: банкер ли да станеш, колар ли да станеш, да возиш едно житено зърно?“ – „Банкер, разбира се, не съм толкова глупав да нося житеното зърно със себе си.“ И двамата се явяват при Бога. Единият носи идеята да носи банкерството, а другият – да носи едно житено зърно. Пита го Господ: „Колко искаш?“ – „Десет милиона са ми достатъчни.“ А на другия дал едно житено зрънце, впрегнал го в каруцата и казал Господ: „Като идеш, ще го посееш.“ Казва му Господ: „Ще опъваш каиша 15 години и твоята работа ще расте, а неговата ще се смалява.“ Като се върнали след 1000 години на Земята, Господ пита банкера: „Колко пари ти трябват?“ – „Банкерство не ми трябва. Не искам да ставам вече банкерин. Всичко искам, но банкерство не искам. Научих се, много лоша работа.“ А онзи, който носил зрънцето, казва: „Господи, много съм благодарен. Опъвах каиша до 15 години, но след 15 години всички хора на Земята ми станаха приятели. Всички хора дотогава страдаха, но с моето жито тия хора вече започнаха да не мрат така вече.“

Та, казвам: Ние пренебрегваме малките работи в света. Ние пренебрегваме една дума, която носи Силата на едно житено зърно. Ние пренебрегваме силата на една малка постъпка, но в тази постъпка седи всичкото твое щастие. Ние пренебрегваме някой път малката мисъл и казваме: „Кой ще се занимава с нея!“ Но в тази малка мисъл седи всичкото твое щастие. Ние се намираме в онова противоречие. Двама приятели се спират в един американски хотел. Единият – аристократ, другият – беден. Легнали да спят. По едно време се запалил хотелът и бедният става и казва: „Ставай, че хотелът гори!“ Онзи казва: „Махай се, искам да си почивам. Те ще го изгасят.“ – „Ставай!“ – казва. – „Остави ме да спя, те ще го изгасят.“ Бедният излиза из хотела навън и казва, че няма да може да си почива, а онзи остава да си почива, но след време го виждат горе, на покрива, вика за помощ. Хотелът гори, всички съобщения така са прекъснати, хората искат долу да му помогнат, не знаят как. Ние чакаме крайните резултати. Богатият искал да си почине. Какво му костваше да излезе навън, че като угасят хотела, да влезе и пак да спи? Той казва: „Ще го угасят.“ Ти сигурен ли си, че ще го угасят?

Не отлагай каквато и да е работа, която животът иска. Едно нещо никога не отлагай. И в мисълта. Първото правило: Никога не отлагай едно добро желание, никога не отлагай една добра постъпка, ако искаш човек да

станеш в света. Тази постъпка, още като ти дойде на ум да я направиш, и насън да е, стани от леглото, не я оставяй за другия ден.

Казвам: Често се говори за Бога, но Бога Го туряме в разни форми, които остават за нас неразбрани. Най-първо трябва да проучим какво нещо е човек. Те определят така: В най-древните времена определят човека [като] същество, което мисли. Туй определение е хубаво, но аз определям, според мене, в моя ум, има 4 неща в човека. Той има дух, от който произтича онзи първичен подтик, дето се явява животът. Той има душа, туй, което възприема нещата, обработва ги. Той има ум, туй, което създава формите, което сгъстява, обработва и в което става цялата култура. И най-после, човешкото сърце. Това са силите, които слугуват на човека. Четири неща, съединени в едно, образуват човека.

Сега човекът се е разделил. Вие казвате: „Душа няма човек.“ За духа както и да е, но душа нямал, а имал душевни прояви. Душата била нещо отвлечено. За да се определи нещо в дадения случай, то се определя по два начина. Много пъти при мене идват и ми казват: „Кажи ми, познаваш ли ме добър човек ли съм или лош?“ Казвам: „Или си едното, или другото.“ Защото, ако си добър, никой не може да те направи лош. Какво ще го казвам, ако си лош, никой не може да те направи добър. Какво ще ти казвам? Аз не съм те създал. Аз като казвам, че си добър, ни най-малко няма да станеш добър. Ти го знаеш. Що ще казваш: „Аз добър човек ли съм или лош?“ Казвам: Или си добър, или си лош. Но щом си добър в себе си, постъпи според законите на твоята добрина, понеже, ако не постъпиш така, ти ще паднеш в изкушение. Ние сме изопачили закона на Любовта, турили сме ред правила кого да обичаме. Даже Моисей, който създаде онези, великите закони, десетте Божи заповеди, казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила, а баща си да почиташ.“

Сега ние туряме един закон кого да обичаме. Първото нещо в света е: ние трябва да обичаме Бога. Ти ако Бога не може да обичаш, никого не може да обичаш извън Него, понеже всички живеят в Него. Като обичаш Бога, Той ще те научи как да обичаш другите хора. Щом не обичаш никого, туй показва, че не обичаш Бога. Нищо повече. Понеже всички живеят в Бога, Той ще те научи как да обичаш другите хора. Тогава, ако обичаш, ти си човек, който растеш.

Сега някои казват: „Не си струва да люби човек.“ Погрешно схващане. Културата, щастието, блаженството, силата на човека, богатството на

човека, здравето му, всичко туй зависи от закона на Любовта, в който той върви. Без любов идат обратните резултати в света. Може той да не съзнава, че люби, но този човек върви по пътя на любовта. Любовта не е само да я понасяш, но трябва да вървиш по онзи закон на Любовта и тази Любов да работи вътре в твоята душа. Тогава за кого човек трябва да живее? Трябва да живее за Бога, за да може и Бог да живее заради тебе. Когато ти работиш за Бога отвънка, когато ти живееш за Бога отвънка, Бог ще живее вътре в тебе. Той ще работи в тебе. Когато ти Му слугуваш отвънка, Той ще ти слугува отвътре. Ако ти не си внимателен към Божиите работи, Бог няма да бъде внимателен към твоите работи. Ти ще загазиш съвсем и главата ти ще побелее; пък ако Му служиш, не е било време в света човек да е бил изненадан. Който е служил на Бога, този човек ще расте, той няма да се спре в тази фаза, в която е бил досега. Туй положение, от което той излиза, само една Божествена мъдрост, само една Божествена любов може да ни извади от сегашното положение на живота. Каквото и да казваме, нас ни очаква една голяма сила. Ти си остарял, изгубваш силата, изгубваш богатството, изгубваш знанието. Зрението ти отслабва, слухът ти отслабва. Уплашиш се. Питам сега: От туй положение къде ще идеш? Един ден ти може да уповаваш на синовете и на дъщерите си, но те заминат преди тебе на оня свят, ти останеш.

Разправяше ми един български свещеник за дядо Ради в село Николаевка. Един стар чорбаджия, дядо Ради, казвал: „Синове имам, ще ме гледат.“ Но всичките му синове излязоха така непрокопсани, че го туриха в една колиба. Той вика отвътре: „Хляб, хляб!“ и по 3–4 дни държат го гладен. Синовете и дъщерите му не искат да знаят. Свещеникът минава: „Какво искаш?“ – „Гладен ще умра!“ – „Ами какво казваше, че тия синове и дъщери ще те гледат?“ – „Лъгал съм се, лъгал съм се. Ще ме уморят гладен.“ Един ден се запалва къщата и дядо Ради изгаря с къщата заедно.

Уповай там, дето няма да бъдеш излъган. Уповай на Бога – няма нито един човек и нито един случай. Опитността на всички вярующи, които с хиляди години са служили на Бога: няма нито един човек, който с хиляди години да е служил и да е бил излъган. Казвате: „Господ дава, но в кошара не вкарва.“ Ти, като вярваш в Бога, ще бъдеш здрав, ще бъдеш умен, ще бъдеш силен, ще бъдеш богат, ще имаш всичко на разположение. Господ никога няма да те остави на изпитание. Мнозина от вас се обезсърчават. И стари, и млади се обезсърчават. Мнозина от вас се обезсърчават, че няма кого да обичат. Старите се обезсърчават, че няма кой да ги обича. Младите

се обезсърчават, че няма кого да обичат. Младият не може да намери кого да обича, а старият няма кой да го обича. И двамата страдат. Младият да обича Бога, нищо повече. Ако няма кого да обича, има Един, Когото може да обича. Старият какво трябва да прави? И той трябва да обича, не да очаква да го обичат. Господ го е обичал. Старият като почне да обича, старият чрез любовта ще се подмлади. Любовта подмладява, а страхът състарява човека. Хората се плашат, казват: „Остаряхме.“ Туй е един вечен страх. Старостта е едно условие, за да се подмладиш. Младостта е едно условие, за да се научиш, за да придобиеш знание. Младият, като остарява, ще придобие знание. След като дойде във фазата на стария човек, ще намери условията, при които той може да се подмлади. Той като почне да люби, ще започне да се подмладява.

Сега в света казвате, че не си струва човек да обича. Зависи как обичате вие. Тази любов, за която сега аз ви говоря: когато обичате някого, той абсолютно да не знае за това. Вие ще уреждате работата, ще говорите най-хубаво, той да вижда: от хиляди места да текат благата; вие да съзнавате, че вие сте факторът, но този човек да не знае. Той казва: „Хубаво е уреден животът.“ Вие знаете, че вие сте причината. Да се радвате във вашата любов, че го обичате. Във вашата любов този човек живее и благува. Това е любов. Онази любов, която не се знае, тя е истинската любов. Любовта, която се знае, тя е временна, в нея има много разочарования, много скърби. И тя е хубава, някой път носи и хубави работи. Хубави са писмата на тази любов, аз съм ги чел. Тъй пише: „Без вас не мога да живея, вие сте слънце на живота, вие сте моя пътеводна звезда, вие сте за мене всичко в света. Без вас не мога. Вие сте за мене раят.“ Много хубаво. Няма да ви кажа противното. Вие ще си го преведете. Другото според мене не съществува. То е тъй: Без Бога няма рай. Така е. Всичко, което се казва, е вярно по отношение само на Бога. По отношение на хората вие ако изисквате, не разбирате закона. Този, и да има всичкото добро желание, той не е в състояние да ви направи щастливи, понеже сам е нещастен човек. Вие може да разчитате на вашия баща. Той не е цар, той не разполага с цялата Земя, той не разполага с всичкото богатство. Може да има един приход от 4, 5, 10, 50 000 лева. Какво са 10 000 лева на тия години? 10 000 лева един американец ще изпуши на пура.

Сега искам да остане една мисъл. Не да ви оставя, но да събудя у вас онази самоувереност, която имате, да уповавате, да опитате. Има един вътрешен закон: да вярвате в онова, което е вложено във вас, да вярвате

във вашия дух, да вярвате във вашата душа, да вярвате във вашия ум. Аз говоря за ума, който Бог е вложил. Да вярвате на вашето сърце. Има вторични неща, на които човек не може да вярва. Този дух е излязъл от Бога. Тази душа е излязла от Бога. Този ум, който имате, е излязъл от Бога. Това сърце, което имате, то е излязло от Бога. Всичките сте излезли от Бога. То пулсира, има един Божествен ритъм.

И духът, и душата, и умът, и сърцето пулсират според ритъма, който е в Бога. Ако вие държите тази хармония, от вас всичко ще стане. Ако нарушите този ритъм, веднага няма никакъв смисъл в живота. Първото нещо: щом се обезсмисли, животът ви вече не е музикален. В съвременната музика музикантите са правили опити: свири на някое плодно дърво или на някое цвете и като му свири някоя песен от някой автор, то се оживява; свири от някой друг автор – гасне животът. Та, мислиш, че ако пееш песента: „Мале ле, мале ле, мила мале, защо си ме родила?“, мислиш, че ще цъфнеш и ще завържеш? Ще пееш: „Благословена си ти, майко, която си ме родила, за да видя този Божествен свят, да служа и да те обичам. Благословена си ти!“ Тъй ще пееш. Ще цъфнеш и ще завържеш. Всеки ще се радва на твоя плод. Та, е настанало време, когато се изисква пеене, нищо повече. Не кой в какво вярва, не кой към кой народ принадлежи. Хубаво е, че си българин, че си англичанин, че си французин. Да си англичанин – навсякъде е отворено, широка империя, Българинът, горкият, където и да иде, все ще се свиеш. Единствените хубави условия, при които човек ще станеш: ти трябва да служиш, да бъдеш слуга. Аз съм ви казвал, аз определям сега тъй.

Казвате: „Какъв е смисълът на живота?“ По някой път аз го турям много конкретно. Казвате: „Какво нещо е светия? Какво нещо е слуга? Какво нещо е брат? Какво нещо е ученик?“ Аз го определям така кратко и ясно. Казвам: Ти си пътник, който може да се задоволи. Пътувал си дълго време. Като те види светията, че си се изгубил, ще излезе със своя фенер, ще те придружи до хотела и ще каже: „Довиждане, братко!“ Като влезеш в хотела, ще ти покажат стая, дето може да си починеш. „Заповядайте“ – ще ти покаже стая, дето можеш да си починеш. Излиза слугата. Ще дойде братът и ще каже: „Ти дълго време си пътувал, трябва да си гладен.“ Носи на таблата си хляб. Нахраниш се. Най-после дойде ученикът, казва: „Може би тази вечер не можеш да спиш? Аз ще ти оставя една хубава книжка да прочетеш.“ Ето как трябва да служите. Светията ще свети. Слугата ще служи. Братът ще донесе хляб. Ученикът ще остави една книга. Има ли

някаква мъчнотия в слугуването? Казвате: „Светия трябва да бъде човек." Всеки може да бъде светия: една лампа вечерно време свети. Всеки може да бъде слуга: казва „Заповядайте!", показва му стаята, услужва му. Всеки може да занесе хляб. Като му даде хляба. Ако не занесеш хляба, какво братство е? Всеки може да бъде ученик, да остави една книга някъде. Питам сега: Вън от тия разбирания, при сегашния живот, както ние живеем, до де сме стигнали? Достигнали сме донякъде. Ние имаме много знания, малко щастие имаме. Имаме много сила, но тази сила не знаем как да я употребим и вследствие на това у нас със силата, която се заражда, ние правим зло. Злото е една грамадна сила. И като не знаем силата, която Бог ни е дал, как да я употребим, ние правим зло в света без да искаме. Следователно, при сегашния живот човек трябва да впрегне тези сили (или да впрегне силата) и да знае как да работи с тях.

Сега, има известни правила, при които човек може да работи. Вие не сте броили досега, например, досега колко сте яли. Които съм срещал, статистика нямате. Запример с колко хапки се наядате. Нито един от вас не знае, дали има поне един, който да е броил с колко хапки на обед се нахранвате или по колко минути, по колко секунди е взело да дъвчете и при дадения случай какви мисли са ви минали. Ако дъвчеш една храна в устата си и ти си банкерин и казваш: „Онзи е изедник, не ми е дал парите" – дъвчеш и така мислиш, мислиш ли, че този хляб ще иде на място? Мислиш ли, че и соковете от тая храна ще идат на място? Не, с тази хапка ти си подписваш присъдата. В дадения случай, като ядеш, ще мислиш за житеното зърно, което тебе ти носи едно благо. Вие не знаете онзи велик живот, който се крие в хляба, който е внесен в хляба. Ние ядем хляба и не знаем за онзи Божествен елемент, скрит вътре в хляба, за Божествения живот, който е скрит вътре в хляба. Ти с благоговение да ядеш! Като вземеш хляба, да считаш, че този хляб е свещен. Като го погледнеш, да знаеш, че в него Божият живот е и да го цениш. Ти вземеш хляба и казваш: „Този хляб не струва, онзи хляб не струва." И след като се храниш така ред години, нищо не може да постигнеш.

Тогава ние сме взели едно правило: проповядва ни се едно учение, което е много лесно. Казвате: „Човек късмет да има! Роди ме, мамо, с късмет, пък ме хвърли на бунището!" Мислите ли, че онази майка, която е родила един син с късмет, ще го хвърли на купището? Мислите ли, че онзи, който носи един скъпоценен камък, ще го хвърли на купището? Тази поговорка няма никакъв смисъл. Роди ме, мамо, с късмет, че ме тури в

мъчния живот, да ме опиташ, че аз ще успея. Това значи. Роди ме, мамо, с късмет, пък ме тури в бунището, пък ме тури в устата на смъртта, за да опиташ моята сила, че тези челюсти на смъртта може да ги строша. Туй значи човек с късмет да е роден. Той троши челюстите на смъртта.

Имаме такива примери. Христос като влезе в утробата на смъртта, тя се намери в чудо. И Иона, когото глътна онази голямата риба, че като се намери Иона вътре, започна да се моли и като призва Господа, слезе Господ и рибата се намери в чудо. Като дойде Господ, тя се уплаши. Господ ѝ казва: „Ще идеш да го изхвърлиш, той има работа да върши заради Мене." Тя казва: „Тази е голямата беля. Каквото кажеш, ще направя."

Като влезеш в утробата на смъртта, повикай Господа. И като дойде Господ, ще каже на смъртта: „Пусни го да си върви! Има работа, която да свърши." Смъртта ще те изхвърли. Ти казваш: „Оздравях!" Не е лесна работа, и оттатъка ще минеш. Ако не призовеш Господа, тя ще направи така, както знае, на мътеница ще станеш. Не искам да ви убеждавам в нещо ново. Ни най-малко не искам да внеса нещо ново. Вие всички се стремите към един нов живот, благороден и възвишен, един нов живот – той е живот на възкресение. Новият живот е живот на любовта, дето омразата ще изчезне, хората ще се променят и ще живеят тъй, както трябва. Всички ще живеем за Онзи, Който е умрял за тях и е възкръснал. Значи, Който знае пътищата, по които човечеството трябва да мине.

Та, казвам: При сегашните условия в света трябва на хората един велик подтик на техния дух. Човек никога не трябва да отказва на своя подтик. Един подтик имаш към доброто. Той казва: Ако искаш човек да станеш, ако искаш да възприемеш една истина, не отказвай на туй желание да възприемеш истината, не я отлагай. Искаш да създадеш нещо, да напишеш нещо – не го отлагай, дай ход на работата. Казваш: „Тази работа не е за мене." Дойде ти на ума вечерно време да пееш. Пей! Ти казваш: „На стари години сега ще пея. За кого ще пея?" Досега си пял за хората. Сега пей на себе си. Най-добрата публика си ти, самият човек. Ти сам си и най-добрият певец, и най-добрият слушател, най-добрата публика си ти. Стани и пей!

Питам: Ако ви дойде вечерно време един подтик да пеете, каква песен бихте пели? Аз зная, може да ви приведа, не искам да засягам, много песни бихте пели. Аз бих пял така: „Велик е пътят на любовта, през която животът се проявява. Аз се радвам, че съм в този път, за да видя тази светлина, която за пръв път виждам." Така ще пея. Като стана сутрин,

моите работи ще се оправят. Знаете ли какво нещо е любовта? Тази е силата. В любовта има велика сила.

Ще ви приведа един пример. Един скъперник, американец, отиват при него една комисия от мъже и жени да искат пари за някакво благотворително дружество. Той казва: „Господа, не разполагам.“ Това са били стари жени, благочестиви, говорили му и на тях той казва: „Не разполагам.“ Дава им само 100 долара. Той можел 1000 да даде, но дал само 100 долара. Отива една млада сестра и казва: „Аз ще отида при него.“ Като влиза, поздравлява го любезно, потупва го по рамото, погалва го малко по лицето и той изважда и дава 2000 долара. И казва: „На Ваше разположение съм. И друг път заповядайте. Като дойдете, пак ме потупайте.“ Той усеща, че тя е внесла един нов живот. Вие ще кажете: „Това не е благочестиво, това не е според правилата. Какво ще каже жена му? Какво ще кажат старите хора? Тъй да даде на младата мома 2000 долара!“ И когато тя излиза, той с благоговение я гледа. Знаете ли какво разсъждавал този американец? Той казва: „Голям глупец съм бил досега. Аз не съм разбирал любовта. Тази ръка, която ме потупа, струва повече, отколкото богатството, което имам. Дано дойде втори път!“ Питам сега: Кое е по-хубаво, той да мисли за парите си, тъй да ги държи, или да мисли за ръката на тази мома, която го подига за нещо да даде. Най-после той се заинтересувал, намерил адреса и пише едно писмо. Пише ѝ: „Кажи ми какво да правя с моето богатство. Аз не съм знаел как да живея досега.“ Съветва се с младата мома. Това не е младата мома, това е Бог, Който дойде чрез младата мома. Това е вечната младост. Бог е същество, което никога не остарява.

Та, казвам: Ако ние в живота живеем и ако тази Божествена ръка вас ви потупа по рамото и ако само ви погали, въпросът е свършен. От този ден всичко в света вече е възможно.

Пожелавам ви на всички тази младата мома да ви потупа по рамото и всички, без разлика, да ви погали по лицето.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

38-а неделна беседа,
държана от Учителя на
24.VI.1934 г., 10 ч сутринта,

София – Изгрев.

ПРИЕМЕТЕ ДУХА

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета само няколко стиха от 20-а глава от Евангелието на Иоана – от 19-и до 26-и стих.

„Духът Божи“

Ще взема този стих: „И това като рече, духна и каза: „Приемете Духа Светаго.“

В природата съществува едно различие като една необходимост при органическото развитие на хората. Съвременното човечество трябва да научи закона на това противоречие. Това противоречие докато не се разбере, не може да има прогрес. Сегашните хора имат едно разбиране. Като срещнеш учени хора, така говорят, като че всичко знаят. Богатия като срещнеш, като че всичкото богатство има. Силния като срещнеш, като че всичко може. Религиозният като че всичко знае, като че е бил на Небето, а пък като го видиш по-отблизо, ще видиш, че не е бил в небето и е много бос. Говори за това, което не знае. Не е лошото в разправянето, но човек никога не трябва да разправя за неща, които не знае.

Смисълът на живота седи в разумното. Най-първо, човек трябва да вярва в една цел. Целта е една основна идея. Докато тази идея не я схванеш, няма да разбереш къде ти е мястото. Като разбереш тази цел, тази основна идея, ще разбереш къде ти е мястото. Представи си, че тебе те пратят в Слънчевата система. Най-първо трябва да намериш къде е Слънчевата система. После ще намериш на Земята твоето място и какво трябва да работиш. Сега учените хора имат какви ли не теории. Те се радват и казват: „Това ще направя, онова ще направя“, но след 5–10 години виждат, че тази работа не е такава, каквато те предполагат.

Много стари хора на стари години стават невярващи. Не че не са вярващи, но им липсва светлина. Има нещо, което те не са разбрали. Защото в старини – помнете това! – те преживяват своите младини. Стар човек е той, но той си мисли как е живял на младини, какво е правил и мисли, че той е много умен. Този, старият, никак не е умен. Той като млад

си е мислел, че е глупав, иска да стане стар, за да поумнее; а пък като остарее, казва, че на младини е бил по-умен, отколкото като стар.

Имаме два процеса. Старите слизат от върха надолу и като слязат долу, топят се, стават млади, образуват извори. Всички извори са били стари хора, които са били на върха по планините и са се стопили. Горе е бил много скържав, никому нищо не дава, а долу, като млад, дава; а пък младият после, като стар, започва да замръзва. Този процес трябва да изходи човек. Човек трябва да изходи пътя на младия и на стария и да ги съедини в едно и тогаз да си състави едно вътрешно понятие за самия живот. Младият човек е богат човек, а пък старият не може да задържи своята старост и идва смъртта. Младият трябва да бъде господар, да държи своята младост и старият трябва да бъде господар, да държи своята старост. Тогава те са герои.

Има две величини, които започват с плюс и свършват с минус. Младият не може да запази своята младост и старият не може да запази своята старост и умира. Яли и пили, изпохарчили и последния грош. Казват, че младият трябва да остарее и старият трябва да умре. Къде е писано, къде се казва това? Аз съм търсил и не съм намерил в никоя книга да е писано това.

Съществуват два закона в света, закони на Любовта се наричат те. Ако нарушиш любовта на своята младост, ти ще остарееш. И ако нарушиш любовта на своята старост, ти ще умреш. Аз съм намерил, че младият, който наруши любовта на своята младост, остарява. Ако той влезе в старостта и там наруши любовта на своята старост, той умира. Какъв закон има за смъртта? Там е робството. Най-голямото робство, което човек може да намери. Сега ще оставим това, вие за смъртта не мислете. Тя е една стара баба. Смъртта е една стара баба в света, тя е без зъби и плаши хората с голямата коса, но зъби няма. Сега да оставим този въпрос. Той е алегоричен.

Понеже вие живеете в един век, който наричате реален, казвате: „Парички, парички, не ми говорете за Господа!“ Бог не дава на човека сила, но му дава любов. Силата на човека зависи от неговата любов. Без любов никаква сила не съществува. Ако кокошката е със своите пиленца, и срещу вола се хвърля. Тогава кокошката става смела. Ако не бяха тези пиленца, то кокошката щеше да се уплаши. Кокошката казва на вола: „Ако те клъвна, нищо няма да остане от тебе!“ И волът се отстранява.

Казват: „Трябва да имаш някакъв идеал.“ Какъв е този отвлечен идеал?

Най-първо младата мома си представя един идеал. Тя си представя един момък като един ангел, благороден, възвишен, някой княз, цар. Ляга, става, сърцето ѝ трепери и го очаква. Действително, тя си го представя в княжески дрехи. Тя, като го види някъде, казва: „Прилича на идеала, ще взема да го опитам.“ Взема го, опитва го. И друго нещо – има дете и казва: „Моето дете е ангел!“ Но като отрасне детето, не е баш така, както тя си го мислела. Като стане това дете на 21 години, на 22 години, тя вижда, че не е ангел. И майката казва на дъщеря си: „Какво ми остана вече? Да умра, да си замина!“

Аз не ви представям този факт, за да ви обезсърча, но ви представям един процес, който сега става. Това, което си представя младата мома, не е така. Младите моми прибързват, като се женят. Всички, които страдат от женитбата, са прибързали. Не трябва да бързаш! Твоят възлюбен ще дойде така точно, както изгрява Слънцето. Детето е подарък отгоре. То трябва да се роди навреме. Някой казва: „Трябва да си имаме дете.“ Детето е една книга, която е пратена отгоре, но като не знаеш азбуката на тази книга, на санскритски ли е, на ватански ли е, на адамитски ли е, не може да четеш книгата. Какво нещо е твоята възлюблена? Това е една книга, която ти е пратена да четеш. Ако не четеш тази книга, не може да я обичаш.

И за да обичаш Бога, същият закон е. Ако ние не знаем да четем тази природа, тази книга, която е отворена пред нас, как ще обичаме Бога? Бог се изявява и в малкото, и в голямото. Тогава ние търсим Бога, търсим Го тук, търсим Го там и не може да Го намерим. Един светия се обезсърчил, намислил да се пожертвува. Казва: „Няма смисъл животът.“ Казал: „Търсих Те, Господи!“ Отива при едно дърво и рекъл там да умре, под дървото, и който го намери, да го погребе. Седнал той, 40 деня постил и по едно време видял плод на дървото. Като видял плода, вече не искал да умира. Казал: „Да се кача на дървото не мога; едно време можех, но сега не мога. Прояви се, Господи, бутни дървото.“ Дошъл един малък вятър, паднали плодове и той ял.

Докато не ни заведат при това дърво на живота, новото разбиране, новият живот не може да дойде. Ако не може да дойде това разбиране, да се разшири нашата душа, да могат хората да се обичат… Трябва да се обичат хората, защото душите са излезли от един и същ извор. Едно време хората бяха братя в Божествения свят, а сега, като са забравили, са станали врагове един на друг и едни са се облекли в червени гащи, други – в черни. Казват: „Ти не си като мене.“ Ние казваме: „Кое е онова достойнство, с

което райската птица се отличава, че тя носи най-скъпата дреха в света?“ Никой цар не е облечен като една райска птица. Христос казва: „Ако Бог така облича криновете и райските птици, ако ние не сме облечени, коя е причината?“ То е безлюбието в света.

Когато умре баща ти, майка ти, братът ти, сестра ти, ти се усещаш сам в света. То е едно заблуждение. Ти мислиш, че си ги изгубил. След като умре баща ти, ти ще го намериш от дясната ти страна. Някой ще каже: „Дали това е вярно?“ То е толкова вярно, колкото е вярно, че има ад и рай. Вие си представяте рая на някое място с дървета и ангели. Трябва да се приведе човек в магнетичен сън, за да влезе в рая. Трябва да заспите, за да влезете в рая.

Сега ще употребя една аналогия. Представете си, че в някой планински връх – 12 километра височина, има голям къс лед, който се стопява после. Човек сега е в едно такова твърдо състояние. Докато не се стопи, той не може да разбере духовния живот. Какво лошо има в това, че човек ще се стопи? Ако храната не се стопяваше, в човека какво щеше да стане? Реалното в дадения случай е само онова, което ние в дадения случай възприемаме и задържаме в нашето съзнание. Храната, която ти си ял, тя те ползува дотолкова, доколкото ти си изпитал нещо в яденето. Онова, хубавото възприятие, което остава в тебе, то е силата на храната. Казваш: „Едно време, преди 20 години, ядох толкова хубаво!“ Ако вие бихте се хранили с любов, щяхте да видите каква грамадна сила се крие в яденето. Ако ядете с любов, ще видите каква грамадна сила ще придобиете. Същото е и ако дишаш с любов. Ако ти имаш будно съзнание при дишането, диханието на Бога ще остане в тебе. Ти усещаш, че с тази вдишка ще възприемеш нещо и ще остане нещо в тебе. Писанието казва: „Бог вдъхна в ноздрите на човека и човек стана жива душа.“

Всички хора трябва да се обичат, защото са Божии проводници. Ако се създаде едно общество на любов, тогава смъртта ще изчезне. Ако мъжът и жената мислят кой е господар, тогава са на фалшива почва. Но ако съзнават, че са части на едно цяло и се яви онази любов, тогава ще могат да живеят с хиляди години. Щастието иде отвън, но отвътре се приема. Ти може да обичаш някой човек, но в някой случай не може да възприемеш неговата любов. Не само да имаш предмета на любовта, но трябва да си в състояние да възприемеш любовта. Трябва да считаш единствен авторитет в живота любовта. Тогава ти може да проявиш любовта в живота.

Вие казвате: „Като дойде Христос на Земята…“ Христос нали дойде

преди 2000 години? Сега разбирате Христа по особен начин. Това разбиране, както хората сега живеят, то не е разбиране на Христа. Днес народите живеят ли по братски? Има хора, които уреждат споровете си в съдилищата. Има братя и сестри, които с години не си говорят. Мене са ми казвали: „Я ми придай вяра.“ Моята вяра досега никога не ме е излъгала. Моят Господ досега никога не ми е изневерил, нито пък аз съм Му изневерил. Никога не е било време, когато да е имало стълкновение между мене и Бога. Аз зная коя мисъл е направо от Бога. В мене няма желание аз да оправям света. Бог е направил света. Да направиш една такава вселена, какъв ум се изисква, каква сила, каква грамадна работа! Като дойдеш при Бога, като видиш лицето Му, да кажеш: „Определи ми малко място и аз да работя в това голямо предприятие!“

Всички вие искате да управлявате сега. В сегашния дом въпросът е кой да бъде господар: мъжът или жената, братът или сестрата, господарят или слугата, ученикът или учителят. Кой ще бъде господар? Най-умният, най-добрият. Кой трябва да бъде слуга? Най-силният. Кой трябва да бъде господар? Най-слабият. Онова, което на всички бих ви препоръчал – може да имате каквото и да е вярване, то е вашият излишен багаж. Аз бих желал една дреха, която никой да не може да отмахне. Аз бих желал да имаме един живот, който никой да не може да вземе, и една свобода, в която никой да не се меси, и едно знание, което никога да не ни изненадва. Не е въпрос всичко да знаем, но онова, което зная, да мога да го опитам. Знанието е процес на степени, от разни градации. Животните имат знание, хората имат знание, ангелите имат знание, Бог има знание, но каква градация съществува!

Някой път дойдат мравите, вземат нещо и ще си заминат. Някой път аз си поговоря с мравите и те казват: „Тук е само един по-голям мравуняк.“ Често аз запитвам мравите какво мислят за човека. Те казват: „Една по-голяма мравка. Донякъде приличат на нас, имат ръце, глава, очи, различават се по нещо.“

Вие имате религия. Какво нещо е религията? Вие имате поезия. Какво нещо е поезията? Проза колкото искаш има у нас. Ако е въпрос за любов, няма любов в нас, има външно право. Като спра някоя мравка да я питам, тя казва: „Ще ме извиниш, чакат ме в мравуняка.“ Някои от нашите стари разсъждения в света не приличат ли на мравешките? Ако имаш нещо и го изгубиш, после ще плачеш за него. Затова, да не изгубим това, което ни е дадено.

Христос дъхна и каза: „Приемете Духа Светаго. На когото простите греховете, простени са.“ Значи така човек става господар на своя живот. Вярата в Бога, това е великото освобождаване от всички ограничения и временни терзания. Ако ти повярваш, ще се освободиш от всички ограничения; ако ти повярваш, ще се освободиш от всички болести, които съществуват в света. Не сляпа вяра, но вяра, която е резултат на великата Любов, която действува в света. Това учение е за онези, на които съзнанието е пробудено. То не може да се наложи насила на хората. В света има един закон, по който хората кога и да е ще дойдат до това. По този път всички ще минат. По друг път не могат да минат. Вие казвате: „Не е сега време.“ Но ще дойде време.

На всички същества идеалът е човекът, а пък човек върви към друга една цел, която го повдига към Бога. След като намерим Бога, ние трябва да напуснем Земята, ние трябва да приложим Божественото учение в света и да преодолеем всички мъчнотии. Много опити са правени. Правени са монастири, калугери са живели отделно и светът не се е поправил. Всичко е правено, но едно нещо не е направено: човек не е приложил любовта. Бащата не е приложил още любовта към сина си. Той се занимава само с посторонни идеи. Майката не е приложила любовта към дъщеря си. И тя се занимава с посторонни идеи. Защото, ако се приложи, то ще потече друга една сила. Ако бащата е приложил любовта към сина си, то ще има една вътрешна връзка и бащата ще се подмлади. Докато бащата остарява и умира, то синът не обича баща си. Докато синът остарява, то бащата не обича сина. Казано е: „Онези, които обичат Господа, силата им ще се обнови.“ Бог не е стар, както мислят някои. Бог е единственото същество, в което няма абсолютно никаква промяна. Един и същ е през всичките векове, през всичките вечности, които са минали, Той е един и същ, неизменен.

Бог иска ние да бъдем като Него, като приложим Божията любов. Ние сега отблъскваме Божията любов и вследствие на това ние умираме от безлюбие. Ние умираме от претрупване на Божиите блага. Че, ние умираме от преяждане, от големи грижи в света. Грижим се за това, за което не трябва. Ние даваме къщата си под наем и после умираме от каране с наемателите. Даваш пари назаем и след това умираш за парите си. Та, всякога [се] умира от претрупване на онова, което Бог ни е дал.

Сега, какви са отношенията между нас? Кога ще дойдат онези новите отношения? Теоретически лесно се преподава. Ние преподаваме

християнство теоретически, че Христос е умрял, но ние не сме в положението да разберем как е умрял Христос. Христос вече 2000 години не е престанал да работи и всякога посещава страдащите, утешава ги. Когато някой иска да се самоубие, Христос казва: „Ще се оправи твоята работа!“ Отива при един богат човек и казва: „Помогни на този човек, ще се благословиш и ти.“ Богатият отива и помага.

В Америка един богат човек една вечер чува един глас. Той бил богат милионер. Гласът му казва: „Посред нощ, в 12 часа, иди на еди-коя си улица, там имаш една работа.“ Богатият излиза вън, никой няма и се връща. Втори път гласът му казва. Той пак отива. Три пъти гласът му казва: „Ако не отидеш, ще стане нещастие.“ И той отива. Отива при посочената къща и си казва: „В какво голямо заблуждение съм, да хлопам в 12 часа!“ Той хлопа, един дрезгав глас отговаря: „Какво ме безпокоиш?“ Онзи му казва: „Трябва да отвориш.“ Като отваря, богатият вижда един младеж с разчорлени коси. „Какво искаш?“ – му казва младежът. Онзи казва: „Пратен съм тук нещо. Трябва да се намираш в едно извънредно положение, трябва да мислиш да направиш нещо. Не искам да знам каква е работата. Аз не знам, изпратен съм да уредя [тази] работа и ме държат отговорен.“ Онзи бил млад, 21-годишен, и казал: „Бях в едно религиозно общество. Учиха ме, че има Бог, Който промислюва. Аз съм честолюбив, молех се, закъсах материално и реших тази вечер да умра, да взема отрова.“ Онзи му казал, че „Господ ме прати тази вечер при тебе и ми каза, че ако не дойда, ще ме сполети голямо зло. Това, което ти липсва на тебе, аз го имам, а пък това, което в тебе го има, в мене го няма. Аз ще ти дам материалното, пък ти ще ми дадеш любовта си и двамата отиваме при Бога, за да види, че сме изпълнили работата.“ Младежът се развеселява, онзи го потупва по гърба, помолват се двамата и въпросът се урежда. Ако богатият не беше отишъл при онзи, който искаше да се самоубие, какво щеше да стане?

На сегашните хора трябва любов. Проявете любовта си както знаете, не както досега, не както вашите баби, майки, бащи, не както вашите наставници. Не прилагайте любовта както те са я учили, приложете я така, както вие я разбирате. Запомнете това добре. Да ме разберете право. Както вие разбирате. Идете при извора. Не вода, която от години е турена в едно шише, но иди при извора и се напий. Това е вашата вода, тази вода, която от вас извира като любов. Не както едно време са живели бащите и майките ви. Носи любовта, която сега извира в душата ти. Това е важното.

Дръжте за тази любов. Там е силата. Никога не служи на друга любов. Тази любов е, която ще допринесе нещо във вашия живот. Тя ще измени целия ви живот. Онова е преходно, а пък това, което сега ще почувствуваш, то е Божественото. Всеки един от вас може да го опита. Ще видите, че е така. Ти ще усетиш, че си в един свят толкова уреден, в един свят с толкова любов, че никога няма да се усетиш в някаква нужда. Той не е свят на безлюбие. Не уповай на него, но уповай на един свят на любов. Онзи свят прониква този свят. Вярвай във вашия живот, който прониква в мъртвата материя и я оживява. Вярвай в това, което организира ума, сърцето и въздига душата. Вярвай във вашия дух, който излиза от Бога. Това е Любовта.

Ще питате: „Коя вяра е най-права?“ Онази вяра, на която Любовта е авторитет. – „Кой живот е най-добър?“ Онзи живот, на който Любовта е авторитет. Всичко това, на което Любовта може да бъде авторитет, дръжте се за него и никога няма да се излъжете.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

39-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 8.VII.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

* На 1.VII.1934 г. от 10 ч сутринта по каталога на Елена Андреева няма беседа. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.

ИЗНОВО РОДЕНИ

„Отче наш“

3-та глава от [Евангелието на] Иоана, от началото до 14-и стих.

„Духът Божи“

„Истина ти казвам, ако не се родите изново, няма да видите Царството Божие.“

Раждането, това е една нова епоха, един нов живот, в който човек влиза. Има два пътя, по които хората се раждат. Едни се раждат в пътя на променчивото, там дето царува смъртта. А други се раждат в реалното, в духовното, там, дето е светлината и животът. Хората сега вървят по две линии. Едни – по линията на смъртта, а други – по линията на живота. Когато някой човек пита: „Защо този човек умира?“ Защото върви по линията на смъртта. Такава е неговата съдба.

Следователно онзи, който се е родил по линията на смъртта, той трябва да се роди изново, да влезе по линията на живота. Да влезе по тази линия, там не му трябва знание, наука. Една нова наука има, на която основата трябва да бъде Истината. Хората имат детинско разбиране за истината. Казват: „Какво е истината?“ И казват: „Истината е горчива.“ Няма по-сладко нещо в света от истината. Ако истината е горчива, то има някаква обвивка, която вас ви заблуждава. Туй, което горчи, е смъртта. Няма нещо по-горчиво от лъжата. Няма нещо по-горчиво от смъртта. Няма по-сладко нещо от истината. Ако животът е горчив, смъртта се е намесила там. Това са определения, за да имате едно истинско понятие, едно истинско схващане. Каква трябва да бъде новата насока? Защото всички хора искат да живеят по този път, по който сега вървят, но то е линията на смъртта. Горчивините ще дойдат. Явява се сега [Никодим] при Христа и [Той] му казва: „Ти си учител Израилев. Как учиш народа? Как проповядваш учението? По кой път трябва да се влезе в Царството Божие? През пътя на смъртта или през пътя на живота?“ Никодим се отрече, казва: „По пътя на смъртта се влиза.“ А Христос му казва: „По този път никой не може да влезе в Царството Божие. Роденият от плътта плът е, той ще умре. А роденият от Духа, той ще влезе в Царството Божие.“

Царството Божие е това, което вие търсите. То е онова щастие в живота. То е вашето спасение, то е вашето благоденствие. Може да го кръщавате както искате, то е Царството Божие. Царството Божие носи благата, за които вашата душа копнее. Казвам: При сегашните условия, при които хората живеят, те се определят на хората. Светските и духовните хора по какво се отличават? Един светски човек е човек, който обръща внимание на формата на нещата, в този свят туй, което вижда. По какво се отличава духовният човек? Духовният човек обръща внимание повече на проводниците, защото всичките духовни хора са проводници на някои нови идеи. За да бъдеш духовен, ти трябва да имаш вяра. Да имаш вяра и да вярваш, това са две неща различни. Да бъдеш духовен, в пълния смисъл на думата, то е вътрешната страна. А да бъдеш проводник, това е външната страна. Този живот има и външна страна.

Та сега човек, за да се роди, трябва му майка, една среда, в която той трябва да расте и да порасте в света. Следователно онзи човек, който трябва да се роди, трябва му вътрешна среда. Това са водата, въздухът. Водата, това е майката. Водата представлява животът. Казва някой, че обича майка си. Това е животът. Все трябва да се оформи в някакъв предмет. Майката може да даде на роденото дете живот. Ако тя не е, то не може да се прояви, не може да се прояви животът в него.

Та, казва Христос: не само вода, но вода и въздух са потребни, за да бъде човек духовен. Питам сега: при сегашните условия каква форма вие може да дадете на въздуха? Някой път те представят като една птица. Представят, че е духовният свят. Областта на духовния свят е обширна. Тя не е така ограничена, както областта на Земята. Безгранична е. Това е обширно пространство. Учените хора не може да знаят границите на пространството. От тука до Слънцето се изчисляват, но къде са границите на Слънцето, никой не знае.

В туй пространство, дето няма граници, съществуват много гранични тела. Тези тела, както ние тук на Земята съществуваме и се измъчваме. Ние сме на една Земя, дето има доста голямо измъчване. И тогава ние, хората на Земята, мислим, че има хора само на Земята. Мислим, че единствените хора, които съществуват, са само на Земята. Така мислят и мравите – че единствените същества, които съществуват на Земята, са само мравите. Растенията мислят, че единствени са растенията на Земята. Растенията мислят, че мравите са едно видоизменение на растенията и хората считат, че първите жители на Земята са растенията. Те са предците.

Обаче това са наши схващания, с които ние се намираме в едно противоречие. Ние мислим, че в света нищо друго не съществува около нас, а при това се намираме в едно вътрешно противоречие, в едно вътрешно безпокойство, като че нищо не съществува. Ти страдаш. Питам тогава: какви са основите на страданието? Ти казваш: „Страдам, защото нямам пари." Това не е вярно. Ти може да страдаш и когато имаш пари. Може да ти дам пари, с тия пари ти ще си купиш хляб. Парите са условие за хляба. Ти вземеш хляба и пак можеш да страдаш. Хлябът не е туй, което търсиш. Ако вземеш този хляб и не го сдъвчеш добре, ако хлябът не се асимилира и ако хлябът не се превърне на сила… Има един сложен процес. Казвате: „Без хляб не може." Съгласен съм, но хлябът трябва да се превърне на една вътрешна сила. Сега казвате: „Без къща не може." Вярно е, но и с къщите имате страдания, и с хляба имате страдания. Даже и любов като имате, пак имате страдания. Ако не разбираш любовта, тя е като една силна вода, която ще те помете, ще те измете, че нищо няма да остане от тебе. Тя е силна вода. Не че тя иска да ти причини страдания, но отдето мине, тя не пита, но влече. И тази форма, която имаш, няма да остане от тебе нищо.

Сега да се върнем към онова, което е съществено във вас. Вие най-първо в света търсите вашето здраве, след туй търсите вашето щастие, но щастието, това е крайната цел на земния живот. То се обуславя. Щастлив човек не може да бъде, ако няма един отличен ум, ако няма едно отлично сърце, ако няма един добър организъм. Те са елементарни работи, които трябва да съществуват. И тогава изобщо учените хора намират, имат функции в мозъка, главното седалище е там. Сърцето функционира в белите дробове. Сърцето функционира в слънчевия възел. Някои го наричат стомашен мозък. А пък твоите дробове функционират в целия човешки организъм.

В по-ранните времена, когато хората били като деца, те не знаеха като вас и мислеха, че човек е направен само от плът. Мислеха, че туй е целокупно, а сега учените хора казват, че цялото тяло е създадено от дребни същества, които са съединени. Тия същества се намират на разни степени на интелигентност. Ако вземете извън човешката глава, най-разумни, най-умни са клетките на сърцето. Всичките клетки, от които човек е образуван, от които е направено човешкото тяло, в мозъка са най-разумните същества. Човекът, той е господарят и благодарение на тия клетки, благодарение на тази разумна съвкупност на всички същества, че

те дават силата си и ума си, и човек минава за глава. Казва: „Аз съм човекът, който господарува!“ Не трябва да господаруваш, но ти трябва да бъдеш богат, да даваш. Господар, който иска да му слугуват слугите и да му дават, той е роб на условията. Господар, който дава на слугите си и работи за тяхното подигане, той е господар. В този свят господарят [не] трябва да седи на едно място, да чака слугите да му дават. Не само на едно място, но навсякъде, с „дрън“ работа не става. Едно дете може да бутне звънеца, но знаете ли какво му коства? Много скъпо е бутването на един звънец.

Един свещеник, не зная какъв е бил, гръцки свещеник може би, но в Румъния пътувал, носел една хубава попска шапка. Дошло му на ума, той искал да погледне през вагона, но в това време му пада шапката навън. Някой му казва: „Дръпни тази ръчка и тренът ще спре.“ Той дръпва ръчката, спира трена и казва, като дохождат да го питат защо е спрял трена: „Шапката ми падна.“ Но после казваше: „Знаете ли колко скъпо ми костваше това?“ С глобата, която му наложили, този свещеник е могъл да купи 20 шапки.

Питам: Струва ли си за една шапка да спреш целия трен? Тогава ще те глобят и с тия пари 20 шапки ще можеш да купиш. Като ти падне шапката, ти се прости с попската шапка. Имаш едно желание, с което трябва да се учиш. Например имаш желанието да бъдеш красив, пък не си красив. Турците казват тъй: „Не ме бутай, да си върви.“ Ти знаеш ли, ако си красив, колко скъпо ще ви коства при сегашните условия красотата? Ти казваш: „Аз искам да бъда богат.“ Хубаво, знаеш ли колко скъпо ще ти коства богатството? Не мисли, че като си богат… Ти толкоз огорчения ще имаш, че ще ти дойде до гуша.

Имах един познат, приятел, богат беше. Той ми се оплакваше: „Дотук ми е дошло!“ Той вярваше в прераждането и казваше: „Аз втори път не искам да се родя богат човек, не искам да се родя сиромах, но искам Господ да ме прати слуга при някой много добър господар.“ И право. Казва: „Лъгали са ме слугите, лъгали са ме хората и не може да намериш един човек да ти каже истината. Все за парите този ще те излъже, онзи ще те излъже. Не може да намериш хора, с които да се разговаряш. За Бога ще ти говори, за Христа ще ти говори и в края на краищата ще ти каже: „Имам малка нужда от пари. За Бога ще ми дадеш 2000 лева.“ Казвам: „За Бога ще ми ги върнеш.“ Аз за Бога му ги давам, той за Бога не ми ги връща. Този човек за Бога хич не се явява.“ Казвам: „Това са твоите слуги, по същия

начин постъпват. Ти си богат човек, тия твои слуги, понеже ти си толкова богат, че те разтоварват, да не ти е тежко на гърба. Съжаляват те, затуй не ти връщат парите." – „Прав си, казва, но като карам, да не ме изпразнят, та съвсем да не се обърна."

Сега да дойдем до онова положение в живота, което е потребно за онзи вътрешен мир, да се разбират законите на човешката мисъл, законите на човешките чувства, в които се проявява човешката любов. След туй се проявява животът. Християните казват: „Като дойде Христос, Той ще оправи света." Какво разбираме под думите: „Като дойде Христос"? Христос вече е дошъл! Ако ние очакваме да дойде втори път, Неговото идване ще бъде толкоз страшно, второто идване на Христа ще бъде толкоз страшно, че хората ще кажат: „Паднете, канари, та ни скрийте от Онзи, Който иде!" Какво ще Го очакваме? Като дойде, ще има плач и скръб. Ще има такива големи землетресения, Земята ще се отвори, ще поглъща, всичко туй ще се развали. Тогава защо трябва да дойде Христос да развали нашия порядък на Земята? Ако така разбираме Неговото идване, то е физическо разбиране. Сега да ви обясня. Когато дойде Христос на Земята, Той ще направи един преврат в нашите умове. Тогава всичките наши криви мисли, всички наши криви желания, всички наши криви пътища, ще станат алтуи [алтън?], [както] казват турците. Той няма да развали пътищата, съобщенията, реда и порядъка на света. Но нашите мисли съвършено, коренно ще се изменят. Съвършено и коренно трябва да се изменят.

Тогава, какво беше поведението на Христа, когато доведоха при Него онази блудница? И казват: „Учителю, какво казваш Ти? Знаеш какво Моисей е казал за такива – с камъни да ги убиваме. Те развращават обществото." Ама обществото ги избива с камъни, но същото общество създаде условия те да се развратят. Христос казва: „Този, който от вас е безгрешен, той да вземе пръв камък и да хвърли." Значи, преди всичко онзи, който е безгрешен, може да съди. Той може да има известни прави понятия. След като си отидоха всичките, той казва: „Жено, нямаше ли кой да те осъди?" – „Няма." – „И Аз не те осъждам. Поблагодари, иди и вече не съгрешавай, мисли по-добре. Туй, което си го вършила от незнание, Аз ако не бях, щяха да те пречукат. Втори път ако го направиш, втория път ще те пречукат. Иди и не съгрешавай вече."

Това е учението на Христа, Който иска да подигне падналите в света. [Той] не взе тази жена да я подигне от земята, да я помилва, да я погали, да ѝ каже: „Ти си безгрешна", но ѝ казва: „Жено, има ли някой да те осъди? И

Аз не те осъждам. Иди и не съгрешавай! Пази Божия закон, защото в тебе има нещо хубаво." Знаете какъв преврат стана в сърцето на тази жена? Ако при вас доведат такава сестра, какво ще кажете? Ако една такава сестра доведат във вашия дом, какво ще кажете? Ако такава една сестра заведат при вашия мъж и вие я намерите при мъжа си, какво ще кажете на мъжа си? – „А, ти с такива работа имаш, нали? Прилича ти, браво!" Ами ако вие намерите един паднал мъж при краката на една светица, ще кажете „Браво!" При светицата подобава такъв грешник, че тя ще му каже същото нещо: „Братко, няма ли кой да те осъди? И аз не те осъждам, иди и не съгрешавай!" Мъжът трябва да каже на жената: „Иди и не съгрешавай!" И жената трябва да каже на мъжа: „Иди и не съгрешавай!" Трябва да възприемем реалното. Защото ние грешим, понеже реалното нямаме в себе си. Човек, на когото душата е изпълнена с любов, никога не може да греши. То е немислимо. Немислимо е богатият човек да бъде крадец. Ако неговите каси са пълни, той не може да бъде крадец. Краде онзи, който няма нищо.

Следователно, ако ние в света вършим престъпление, то е с онази илюзия, че нямаме нещо. Искаме да откраднем, да го придобием по един неестествен път. И следователно всичките хора си служат все с насилие.

Има един път, по който ние може да постигнем желанията си. То е пътят на Любовта, ако ти обикнеш Бога с всичкото си сърце. На вас може да ви кажа: Ако ти обикнеш Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, ти имаш всичко, което искаш. Ти ще имаш всичко, което Той иска да ти даде. Питам: Ако вие обичате Бога, какво ще искате най-първо? Ако вие не знаете, аз ще ви кажа какво да искате. Като обичаш Бога, искайте да ви даде живот. „Това е живот Вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога." Само като любиш някого, може да го познаваш. Ние като не обичаме Бога, не може да Го познаем. Ако не обичате, искате да се запознаете. Запознанство в света без любов не може да стане. Който иска да се запознае с човека, непременно, преди да се е запознал, той трябва да го обича както себе си. Като се запознае, тогава може да се образува между тях едно вътрешно отношение.

Сега ние, хората на Земята, се оплакваме. Познанството много скъпо ни е коствало. Всякога едно познанство, което не е съпроводено с любовта, много скъпо струва. Познанство, което следва любовта, то е най-голямото благо, което човек може да получи. Един човек, когото познаваш по законите на Любовта, то е най-голямото благо. Ти ще познаваш човека,

неговата душа, неговия ум, сърцето му. Той за тебе ще бъде целият свят. Този човек ще бъде готов да стори всичко онова за нас, което иска законът на Любовта.

Сега, аз не съм за онази любов, дето някой път искаме в света да ни обичат хората. То е вярно, ако ние сме хора необикновени, ние не бихме се явили на Земята. Че сме се явили на Земята показва, че има някой да ни обича. Как сме се отплатили на тези, които ни обичат? За Този, Който е създал всичките условия и тия, които са създадени за тия условия, какво сме дали от себе си? Ние нищо не сме дали. Ние сме дали много малко. Истинският живот настъпва сега. Има работи, които в нас не са довършени. Тия недовършените работи създават всичките сегашни страдания. Животът от единия до другия край, във всичките страдания влиза нещо незавършено. Любовта ни е незавършена. Обичта ни е незавършена. Вярата ни е незавършена. Милосърдието ни е незавършено. И всичките неща са отгоре разгледани. Няма нещо компактно, вследствие на което да е завършено. Следствие на това външният израз не е красив.

Аз, като наблюдавам хората, казвате някой е красив. Аз, като изучавам хората, се чудя на онази аномалия, която съществува. Пък ме удивява онова великото постоянство на Небето. Виждам, онзи разумен свят постоянно работи, работи, за да изправи един човек. Виждам какви разумни сили работят, за да го накарат да учи. Като едно упорито дете е.

Казвам: Всичко онова трябва да се съедини. После, ако човек не се подчини на туй разумното, най-после той ще изгуби смисъла на живота. Ще дойде вътрешно обезсърчение, ще чувствуваш, че никой не те обича. Страшна работа е, когато някой казва: „Никой не ме обича!“ Разбирам какво значи. Няма по-страшно нещо от [това] да изгубиш любовта на всички. Няма по-страшно нещо [от това] да изгубиш любовта на Бога. Ти трябва да умреш, да изчезнеш. От тебе ще остане само едно голо съзнание, че всичко си имал, всичко си изгубил, останали само сухи кости. Когато мисли[ш] за всичко онова, което е изгубено… Представете си, че един учен човек, който е свършил 4 факултета, който е бил здрав, към 33-тата година изгубва зрението, слуха, вцепеняват се краката, остава само съзнанието, съвсем се затвори от външния свят и остават само неговите възпоминания. Знаете ли какво ще бъде неговото вътрешно терзание? Това е цял един ад.

Сега ние не съзнаваме благата, които имаме, ние не ги съзнаваме. Ние не съзнаваме какво представлява една екскурзия по планината. Ние не съзнаваме какво означава изгревът на един ден. Ние не съзнаваме какво

означава идването на един приятел, когото посрещаш, който носи една благодат в дома. Всички тия неща не ги съзнаваме правилно. Ние сме от ония хора, които са взели лотариен билет и постоянно мислят за лотарийния билет, кой колко ще спечели. Очаквате лотарията, дойде денят, тегли се билетът, няма нищо. Дойде следующата лотария, тегли се, пак няма нищо. Всичко е свързано с обезсърчение. Казвате: „Парите отидоха." След като се минат два-три месеца, казваш: „Да си опитам, хайде, пак късмета!" Не е лошо нещо и това. В лотарията се усилва вярата. Лотарийните билети донасят това, че се усилва вярата. Ако в лотарията не може да спечелиш, ще ви кажа коя е причината. Вярата ви е малка. Ако вярата ви е голяма, който билет вземете, ще спечели. Който печели, той има силна вяра. Който спечели, от това гледище [той] има най-силната вяра. От Невидимия свят казват: „Кому да дадем най-голямата печалба? – На онзи, който има най-голямата вяра." На вас не ви върви. Купите си билет да си опитате вярата, да познаете. Ако не ви се падне печалба, ще кажете: „Слаба е вярата ми." В туй отношение вие може да се обезсърчите, че не сте много вярващи. Представете си, че вземете един билет, падат ви се 200 000 лева, и то швейцарски.

Сега някои казват, че парите са съблазън. За слабия човек парите са съблазън, за силния и умния човек са едно благо. За слабите хора жените са съблазън, но за умните хора са едно лично благо. За слабите хора светът е лош, за умните хора светът е добър. Един умен човек, който е в света, за него злото в света е нещо частично, привидно така се вижда. Един предмет може да се вижда, че е много голям, но той е близо до очите. Като го отдалечиш на един километър, понякога няма да го видиш. Туй, което ви смущава, то не е голямото, то е много малкото, то ни смущава нас.

Христос казва: „Трябва да се родите." А за да се родите, вие трябва да се обичате. Вие трябва да обичате Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила. Тази обич е за да се родите втори път. Само чрез любовта към Бога може да се родите. Аз не говоря за прераждане. Аз говоря за раждане. Не, за новораждане. За мене процесът на раждането [е] раждане по дух, раждане и по плът.

Ако искаш да се родиш по дух, непременно ти трябва да обикнеш Бога с всичкото си сърце, душа, ум и сила. Тогава ще се родиш от вода и дух. Всичко ще бъде на твое разположение. Ти ще бъдеш царски син. Ти ще имаш всичко на свое разположение. Ще кажеш за всичко това. За да имаш всичко на разположение, ако се родиш по втория начин, по плът, ще бъдеш

тогава ограничен и през целия си живот ще се окайваш, ще проклинаш, както Иов прокле деня, в който се роди. Защо пострада Иов? Изпит беше. Понеже беше роден по плът, праведният Иов после се роди изново и казва: „Бях чувал за Тебе, Господи, но сега, понеже Те виждам, разкайвам се за моя стар живот. Аз мислех, че съм много учен човек, много праведен, а сега виждам. Господи, обичам Те с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкият си ум и с всичката си сила!“ И всичкото богатство, което имаше, в двоен размер му се върна: и синовете му, и дъщерите му се върнаха, и казва, че синовете и дъщерите му били по-красиви, отколкото първите. Той и Иов се роди втори път.

Аз може да ви приведа друг пример. Някой път, като се привежда някой пример, наместо обяснение внасят някои съблазни. Казвам: В дадения случай, примерът за Иова, Иов пострада, за да се роди. Страданията на света не са нищо друго, но пътят, за да намерите пътя, да намерите духовно да се родите и да станете свободни.

В този път ви трябва тази наука, разбиране на живота ви трябва. Колко са пътищата? Има много пътища. Най-първо трябва да изучавате, на човека му трябват елементи, той трябва да разбира качествата на светлината, качествата на слънчевата топлина, той трябва да разбира качествата на въздуха, той трябва да разбира качествата на водата, той трябва да разбира качествата на храната. Това са елементарни работи, които той трябва да знае. На Земята да знае от какво зависи изобилието в света. Когато един извор е изобилен някъде, [да] знае, че зад него има планински връх, голям планински масив, от него иде този извор. Ако този планински масив го няма, този извор не може да бъде така силен. Когато Слънцето изпраща грамадна енергия, показа, че Слънцето има грамаден запас, който е определен за хората на Земята.

Как мислите, тази светлина, която ви се праща от Слънцето, че тя иде така безразборно? Та, вие тук имате електричество. Всеки има часовник, който определя какво количество е изразходвал. Вие имате и за водата мярка, която показва колко вода сте изразходвали. Има хора, които се интересуват колко вода харчите. Мислите ли, че онази светлина, която ви се праща от невидимия свят, няма да ви търсят сметка за нея? Мислите ли, че вас няма да ви търсят сметка за хляба, който сте яли? Мислите ли, че няма да ви търсят сметка за енергията, която сте изразходвали? Ще ви държат отговорни за всяка ваша дума, която е казана напразно. Какъв отговор ще дадете? Защо сте изразходвали тази енергия напразно? Какъв

отговор ще дадете? Ако през целия [си] живот [си] седял пред огледалото, мажеш лицето си, стягаш прическата си, теглиш мустачките си, ще влезеш в невидимия свят, ще видиш хиляди, милиони фотографии, ще се намериш как си теглиш мустачките. Как си бил като дете, като старец. Как си се гладил пред огледалото, как с четката си си гладил косата, брадата. Мислиш ли, че брадата е нещо съществено? Когато някой иска да се дегизира, той си турга изкуствени Мустачки и брада, туря [си] перчем на главата. Когато иска да се покаже, да се дегизира, да не го познаят, той си обръсне мустаците, обръсне си главата. Хората имат едни идеали без мустаки, а други идеали с мустаки. Аз бих ви казал, смешно е. Сегашните жени са едновремешни мъже, които са хвърлили мустаците си и брадите си, да не ги познават. А сегашните мъже са едновремешни жени, които са турили мустаки и бради, да ги не познават. Тази работа не става така.

Сега да оставим дали е вярно това или не, това е мое предположение, но само един паралел правя, една аналогия. Какво се ползуваш, ако обръснеш брадата или какво се ползуваш, ако обръснеш мустаците? При сегашните условия мъжът носи мустаци и брада, понеже е минал в една много гъста среда. Всичките тия косми, които се намират, това са антени, свързани са с разни предприятия. Всеки един косъм, това са разни жици, съобщава му се по тях за неговото предприятие как върви. Хване един косъм – вече са му съобщили. Сега на жените, понеже са паднали космите на брадата и мустаките, техните предприятия всички са унищожени. Мъжете, понеже имат бради, те са турили старите предприятия, а понеже жените [са] изгубили. Туй е сега мимоходом. Тя в рая искаше да направи една търговска сделка и там всичкото предприятие падна. Мъжът, като излезе отвън, тури си брада и мустаци, помъчи се да поправи погрешката, която жена му направи. След като влязат и двамата в рая, жената и мъжът ще си мязат. Мъжът няма да има мустаци и брада, и двамата ще бъдат с дълги коси. Косите ще бъдат сребристи и ще кажат: „Слава Богу, че се освободихме от старите предприятия! Благодарим, че може да се върнем при първия бащин дом, където може да живеем без каквито и да е приключения.“

Законът на новораждането е закон на влизане в ония хубавите условия. Те са условия вътре във вас. Няма да мислите, че външният свят ще се измени. Ако се изменят нашите възгледи, ние ще видим, че светът, в който живеем, не е такъв, какъвто предполагаме. Около вас има един свят и ако вашите чувства се изменят, вие може да го видите.

Може да ви приведа един пример. Някой път гледате един човек: черничък, нищо не ви прави впечатление. Този човек, след като го обикнете, тогава виждате този човек, че има нещо в него. Разправяше ми един баща: „Имам едно дете на година и половина. Това дете разбира каква любов има в душата ми. Каквото говоря, разбира.“ Той обича детето и като каже нещо, тази душа се отваря. Туй дете не е просто. То е една душа, която е излязла от небето с дарби одарена и като вижда баща си, любещия си баща, който вижда хубавото в своето дете, и му казвам: „Дръж тази любов, поддържай, понеже с тази любов туй твое дете ще се подигне на онзи уровен, на който ти искаш.“ Любовта така действува. Дотогава, докато ние разбираме Бога, ако ние разбираме Бога, светът ще има смисъл заради нас. Ако ние не разбираме Бога и щом престанем да Го обичаме, целият свят ще се измени, хората ще се изменят. Ако обичаме Бога в душата си, всичките хора ще те познаят. Щом измениш мнението си за Бога, веднага и хората ще изменят мнението си за тебе.

Две неща се изискват: водата, това са твоите ближни, а духът, това е Бог. Ако ти обичаш ближните си… Ближна на тебе е майка ти, ближен на тебе е баща ти, това са твоите ближни. Ако нямаш любов в този смисъл, любовта към майката, любовта към бащата, ти не може да се родиш изново, не може да влезеш в Царството Божие. Само любовта е в сила да даде спасение на хората. Когато Христос говори за спасението в света, Той иска хората да се обичат, да влязат в новия живот. И всеки, който влезе, то е възкресението на човека. Роденият от дух е той. За тях се казва, че са синове Божии.

Казвам за всички ви сега, за съвременните хора, въпросът за любовта трябва да се постави на един изпит. Любовта ще разреши всички въпроси в света. Най-първо ти трябва да разрешиш онази връзка. Щом имаш любов, вече всичко в света може да се постигне. Семейството може да се устрои, децата ще бъдат родени, животът външно работи. Всичко ще се уреди – зависи [от] онова положение, което е станало в нас. Туй, което ще стане в нас, ще стане и отвън.

Сега на всинца ви казвам: Христос казва: „Ако не се родите изново от вода и дух, не може да влезете в Царството Божие.“ Не може да придобиете Царството Божие.

Сега може да се зароди следният въпрос: „Как може да го постигнем?“ Много пъти са ме питали: „Как да обичаме?“ Аз ще ви попитам един въпрос: Кое ви привързва към вашата майка? Кое е онова качество, за

което обичате майка си? Ако майка ти е дала онова, най-ценното, което имате в себе си, ти не може да не я обичаш. Ако баща ти е дал онова най-ценното, което имаш, ти не може да не го обичаш. И ако вие имате някой, който ви обича, ако вие някого обичате и ако дадете най-ценното в него, той не може да ви не обича. Но не да се лишите. Помнете: Реалността ти не може да дадеш. От онова, което имаш, от него да дадеш. Тогава вие спирате и казвате: „За мене какво ще остане?" Туй, което дадеш, то ни най-малко няма да намали туй, което имаш. То е както извора: колкото вода тече, няма да намалее. Онова, което изтича от вас, дайте го на другите ваши ближни и те ще ви обичат. Любовта в света трябва да бъде искрена. Не само на думи. Трябва да му желаеш доброто, трябва да имаш само едно мнение заради него. Не мислете някой път, като обичаш някого, че няма да бъдеш прям. Ще кажеш направо: „Не си справедлив, не си добър, имаш една погрешка, не си милосърд." След туй може да му кажеш: „Много си добър, но не си щедър."

Най-първо човек трябва да бъде справедлив, да имаш една мярка, с която да мериш. Справедлив трябва да бъде човек. С каквато мярка мерите, със същата ще ви възмерят. Ако ние мерим със закона на Божествената справедливост, всички наши приятели, онези, които ни обичат, ще ни мерят със същата мярка на справедливостта – ние ще имаме Божествена справедливост. Който спрямо тебе покаже милосърдие, и ти ще бъдеш милосърд. И като те критикува, той пак е милосърд, щедро те критикува. Милосърдният като те критикува, внася милосърдие.

Мнозина, на които съм говорил, казват ми: „Туй не е за сегашния живот, но за в бъдещия живот да го оставим." Според мене това, което днес извършиш. Силният човек върши работите днес, а слабият ги оставя за в бъдеще. Казват българите: „Днес – с пари, утре – без пари." Много хубав метод е в търговията: „Днес – с пари, а утре – без пари." Ако карат обратното: „Днес – без пари, утре – с пари", отиде конят в реката.

„Днес с пари" – което днес е микроскопическо, туй го направи. Микроскопическите работи в света са силата на човека. То е малкият конец и свързани в едно въже, те правят силно въже. Ти днес туриш една малка мисъл, утре туриш и ще образува цял характер. Казваш: „От мене нищо няма да стане." Ти ще кажеш, че от тебе все ще стане нещо. Втория път пак кажи: „Ще стане нещо!", на третия ден: „Ще стане нещо!" И най-после наистина ще стане нещо. Даже може да направите опит: турете една главня някъде [да] запазите запалената главня. Ако вложите вашата главня в

земята, тази главня ще престане. Ако престане тази главня, ще имаш един навик да пееш. Не вярвам да има някой, който да не обича да пее. Обичаш да пиеш и казваш: „Ще се отуча, ще се отуча да пия!“ Пак пиеш и казваш: „Ще се отуча, ще се отуча, ще се отуча да пия.“ Една година наред като поддържаш, тебе ти се втръсне и започне, че като започнеш да пиеш, ще се отчуждиш и ще се отучиш да пиеш. Няма да пиеш.

Всичките навици в света са все да се покаже колко човек е силен. Хубаво е да се отучи човек. Няма какво да се бори. Някой път дойде някой, иска да те изпита. Каже ти някоя обидна дума. Аз съм в кръчмата, погледна чашата, пълна с вино, и казвам… Погледна чашата с вино и искам да го ударя с чашата. Подигна чашата и сложа я. Повикам кръчмаря да ми даде чаша с вода и взема водата, и пак погледна чашата [с вино] и кажа в себе си: „Да мине от мене.“ Без да пия. Кой е по-силен? Едно време един българин – във Варненско има един анекдот, – на когото краката били много големи, ходил да си купува чехли и като обиколил чаршията, мерил тук, мерил там, не му стават и един турчин му казал: „Калъпсъс.“ Той излязъл от Варна и като се отдалечил на няколко километра, обърнал се към града и казал на турчина: „Ти си калъпсъс. Сен калъпсъс.“ Той казва така, за да му олекне. „Тия крака, които Господ ми даде, не са без калъп.“ Той няма калъп, затова казва така.

„Роденият от вода и дух ще влезе в Царството Божие.“ И на всинца ви пожелавам да се родите от вода и дух и да станете наследници на Царството Божие.

„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“

40-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 15.VII.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

ХВЪРЛЍ ХЛЯБА

„Отче наш“
„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета 11-а глава от Еклисиаст.

„Пред Тебе припадаме, Господи“

„Хвърлѝ хляба си по лицето на водата.“ Това са думи неразбрани. Аз разглеждам света или живота, като всичко е тясно свързано. Всяко нещо си има свой смисъл за умните хора. Всеки предмет в света има смисъл. За онези, които не са вещи, всичко за тях е откъснато (познато) (В разчетената стенограма двете дума са написани една над друга.). Голямото нещастие в света седи в това, че всеки иска да бъде отделно щастлив. То е невъзможно. Защото кога хората са щастливи? При жертвата на животните те са щастливи, но животните са нещастни. При една война победителите са щастливи, но победените са нещастни. Може да ви наведа хиляди други примери. Когато майката иска да има едно детенце да му се радва, тя е на крив път. Учителят иска да има ученик, той е на крив път. Музикантът иска да свири; и той е на крив път. Всички са на криви пътища, понеже отделно разглеждат. Казват: „Да преминем живота добре.“

После, сегашните хора казват: „Кажи ни истината!“ Истината на сегашните хора не може да се каже. При това разбиране, което хората сега имат, само известни факти може да ви се кажат, но истината не може да ви се каже. Да ви кажа истината, значи да ви освободя, да ви направя щастливи. Туй значи за мене истина. А някой ми говори за факти, че това станало, онова станало. Това са догадки, които не носят никакво благо. Кой от вас не е казал, че е готов да се жертвува, че ви обича. Това са празни думи. Ще се жертвува за мене! Аз го виждам, че той изял хиляди кокошки и ще се жертвува за мене! Той изял хиляди агнета и ще се жертвува за мене! Аз виждам, че агнетата са жертва за него, а той не може да се жертвува за мене. Онзи, който се жертвува за човечеството, той идва в двете хиляди години веднъж. Казвате: „Нека се пожертвува!“ То беше предопределено Христос да се жертвува, за да изкупи човечеството. Ако Христос разбираше живота така, отделно, тази жертва нямаше смисъл. Но

понеже разбираше живота общо, целокупната жертва, която Той направи, направи я за цялото. Следователно цялото да живее, там е щастието на всеки един човек.

Съвременното безверие и съвременният материализъм, туй е частично разглеждане на живота. Казват: „Човек като умре, всичко се свършва.“ Да, изменил се е човек. Нека ми докаже някой, че целокупният живот на битието може да изчезне. Как ще се изгуби? Туй, което съществува, как ще се изгуби? Нима мислите, че онзи сняг, който се е стопил в планината, се е изгубил? Той се е превърнал във вода. Ако водата се разложи на своите съставни части, ще отиде още по-високо в пространството и ще вземе още по-голямо пространство.

Та, когато някои говорят, че нищо не съществува, нищо не съществува в техните глави, а извън техните глави нещата съществуват. И тогава, има два вида […] (Неразчетени стенографски знаци.) в света, които може да проверим. В Америка има една религиозна секта, която поддържа, че в света материя не съществува. Всичко е Дух. Тези хора обичат да лекуват другите. Като дойде някой болен, който има болки в корема, казват: „Всичко е в духа. Ти вярваш, че имаш болка. Откажи се от стомаха си и ще видиш, че ще оздравееш. Представи си, че си дух. Откажи се от главата си и болката ще престане.“ И действително, хората много пъти оздравяват така. Един млад момък тръгнал на екскурзия, станало сблъскване на треновете и се счупил кракът му на две. Викат един от тези лекари да го лекува. Той му казал: „Откажи се от крака си, мисли, че си дух и ще оздравееш.“ – „Че как така?“ – „Мисли по този начин и ще оздравееш.“ Той почнал така да мисли и оздравял. Сега другата част. Лекарят казва: „Сега ще ми платиш, толкова време иждивих за твоето лекуване и ти оздравя! Ще ми дадеш 10 000 долара, когато оздравееш. Тогава ще плащаш.“ Той прилага една теория, която не е материална, а иска материално възнаграждение.

По същия начин трябва да бъдем съобразни с нашето верую. Материята, това е формата на живота. Доколкото животът в дадения случай може да се прояви, следователно материята е в едно вечно видоизменение, понеже всичките промени стават само в материалния свят. Дотогава, докато човек съдържа нещо материално в себе си, то ще се изменя, то расте. Ние казваме: ако искате да не се изменяте, станете дух. Но дотогава, докато вие имате материя, вие ще се изменяте, ще имате страдания, ще имате несрети, ще имате несгоди. Всички тези неща ще

дойдат. Изменят се нещата. Ще бъдете млад, после на средна възраст, после стар и след това вече ще минете в друго положение.

Сега няма да се връщаме в известни философски разсъждения. Има известни философски разсъждения, които са полезни за гимнастически упражнения, но не са те, които могат да се приложат в живота. Ако вие знаете, че вътрешните ъгли в триъгълника са равни на две прави, какво ще ви послужи [това] в живота? Или ако разрешавате Питагоровата теорема за правоъгълния триъгълник, че сборът от квадратите на катетите е равен на квадрата на хипотенузата, какво ще ви послужи? Ако знаете даже съвременната химия, знаете как се съединяват и как се разединяват елементите, какво ще ви ползува? Нима хората преди да познават химията, техните процеси не са ставали по химически начин? Когато човек е бил в първи клас, не е виждал химически процеси. Те са ставали в неговия стомах преди да е знаел нещо за тях. Преди човек да знаеше законите на светлината и тъмнината, той се ползуваше от тези закони.

Следователно, от това гледище, човек е трояк. Той е човек, който е човек на съзнанието – той е човекът-животно. Има човек, който е на самосъзнанието – той е човекът, който се движи и страда. Има човек, който е на свръхсъзнанието – той е Божият човек, той е човекът на пълната мисъл. Този човек на съзнанието, той е учил законите само да се удоволствува, той мисли само за ядене и пиене, нищо повече. Някой път мисли, някой път има любовни чувства, те като водата са малко. После в старини ще го носи, ще каже как писал той сладки думи. Такъв един човек, каквото обещава, той нищо не изпълнява. Нито едно животно досега не е изпълнило своите обещания. Защото в животните срам не съществува. Те разбират живота, че трябва да се удоволствуват, че трябва да живеят. Той разбира живота, че трябва да живее. Понеже животните живеели, понеже човек се подига върху почвата на животните. Сега не го взимайте в този смисъл, че той е един философ. Животното е един философ. Казва: „Не трябва да се мисли много върху живота.“ – „Яж и пий!“, тъй казва този човек. След като си ял и пил, този гостилничар е взискателен, той ще ти тегли една сметка. Казва: „Ще платиш!“ Ти нямаш толкова пари – дойде страданието. Казва: „Като си имал толкова пари, защо толкова много яде?“

Че, има хора, които много ядат. Ще ви приведа два примера за такива хора. Един българин отива в един български град, в турско време било, гостилничарят имал 25 тенджери с яденета. Той му дал от първата тенджера, от втората, дал му от всичките 25. Купил му един двоен хляб от

две кила. Най-после направил сметката, колко струва – 6 бешлика. – „Е, ефенди, ако имам само 6 души такива абонати като тебе, достатъчно ми са.“

Сега, естествено положение ли е това? Това е болезнено положение. Аз зная следния факт. Един американец влиза в едно богато семейство, дето е приготвен обяд за 20 души гости. Той изяжда всичкото с хляба. Ще кажете: „Къде го е турил?“ Този същият господин отива в едно заведение, дето е приготвена храна за 74 деца. Той изял кафето и хляба. Ако такъв господин ви дойде на гости, колко време ще го държите?

Ние сме дошли да контролираме нашия живот по отношение лакомията във физическото поле, но на лакомията в духовния живот у нас не сме господари. Какви ли не фантазии, каква лакомия, която ни причинява хиляди страдания!

Та, казвам: В старо време всички велики хора, водители на човечеството, съзнавали, че човечеството трябва да се откаже, хората индивидуално трябва да се откажат от много блага, които засега не са ни необходими. Така представете си едно същество, според законите на индусите, един мамонт, той е една елементарна душа, който, едно грамадно предипотопно животно, което може да се въплоти в едно малко четириного животно сега на Земята, но да се запазят неговите желания в лакомията. Туй животно, без да подозира, че неговата форма е малка, но има желанията на туй грамадното животно и се намира в противоречие. Окултната наука твърди, че едно време е било епоха, когато хората на Земята са имали 35 метра височина. Турете каква е била тяхната широчина. Това са хипотези, не са научни твърдения. Как ще го докажем?

Учените хора твърдят, че това има на Слънцето, онова има на Слънцето. По някакъв си начин доказват, че такива и такива елементи има в Слънцето. Доказват, че светлината пътува с голяма бързина; чрез известни методи доказват туй нещо. Това са научни потънкости, които нито ги твърдят, нито ги доказват. Светлината се движи с една скорост. Даже туй смятане точно не е изчислено колко е далеч Земята от Слънцето. При всичките математически изчисления едни твърдят, че Земята се намира на 92 милиона мили или 93 милиона мили от Слънцето. Питам: каква вероятност е тази, ако ти тръгнеш за Слънцето и те оставят на един милион мили от Слънцето? Казват: „То е нищо.“ Как нищо? Разбирам на 3–4 педи от Слънцето да дойдеш, или на един метър, или на един километър, но един милион мили – не е така. Може би има учени, които знаят точно

колко е оттук до Слънцето. Но техните ученици, като превеждаха техните познания, направиха погрешки.

Една малка погрешка в живота много струва. Ако вие вложите 25 стотинки със сложна лихва в някоя банка и ако ги бяхте вложили преди 2500 години, знаете ли каква сума щеше да бъде? Един математик изчислил, че след 2500 години, ако нашата Земя беше цяла от злато, не може да се плати тази сума. Той изчислил, че трябва 9000 години всеки 9 минути да пада по една Земя в банката, за да се изплати тази сума. Значи, Земята ако е от злато, не може да се изплати.

Та, приложението: Една малка погрешка в живота, след време, ако не я изправите, тя може да причини голяма вреда. А пък една малка добродетел, след време, по същия закон, тя може да бъде в голяма услуга на самия човек. Та, законът: Всички хора трябва да се учат да дават и да не мислят само за себе си. Правото мислене: най-първо мисли за Бога, мисли за ближния си и мисли за себе си. Това е правият път. Сегашните хора за Бога не мислят, а само за себе си мислят. Те мислят и за ближния си само ако им остане свободно време. А правата посока е ближният, той е средоточие. Бог е началният закон, после е ближният, а човек е съединителната нишка, той е съединителното звено. Той трябва да се съедини с вечността. Той трябва да оправи нещата. А ние дотолкоз сме се отдалечили от първоначалната истина, така всички сме станали нечисти.

Вземете запример, Слънцето има известни лечебни свойства. Няма болест, която слънчевата светлина да не може да лекува, но при известни условия. За да може туй Слънце тебе да те лекува, ти непременно трябва да докараш в хармония твоя ум, ти непременно трябва да докараш в хармония твоето сърце и непременно трябва да докараш в хармония твоята воля, да възприемат този лъч, който носи. Няма болест, която да не може да се лекува.

Или, както Христос е казал: „Да повярвате.“ В какво? Повярвай в Бога. Бог е нещо повече от Слънцето; Бог е нещо повече от Вселената. И старите пророци са мислели даже много по-положително. Казва там Писанието: „Бог казва: Опитайте Ме в ден скръбен и ще ви помогна и ще Ме прославите.“ Еврейският народ има една заслуга – че във време на големи бедствия те опитваха този закон. И когато се обръщаха към Бога, Той им помагаше и те се връщаха в своите пътища.

Питам: Тези болезнени състояния, които сега идват, на какво се дължат? Нашата култура е християнска. Ако се разгледа днес тази култура,

християнството днес не е заквасило цялото човечество. Външно, привидно в условията всички носят името „християнин“, но по същество ние не носим християнски дух. Та какво показа войната в 14-а година? Цялата християнска култура се опита. Най-образованите народи, всички народи, които бяха цветът на човечеството, излязоха и цели 4 години се биха непрекъснато, без примирие, че не можеха да прибират и ранените си от бойните полета. Четири години без примирие, как ще обясните туй противоречие? Ние мислехме, че като нашата култура друга няма, [че] всички други култури са били извратени.

Нашата култура, обяснява един окултист, понеже войната е станала, за 2000 години християнските народи не давали каквото трябва, не изпълнявали Христовия закон, че трябвало да се направи жертва. Затова трябвало да стане тази война в 14-а година, за да се дадат хората в жертва, да дадат нещо около 400 милиарда загуби на Европа. Това е една глоба за 2000 години, че те не са изпълнили своя закон. На Германия наложиха 120 милиарда. Че, цяла Германия да се продаде, не може да даде [толкова]. Че, всичкото злато в света възлиза на 100 милиарда. Отде ще вземе само Германия толкова да плати? Когато тези обединени народи победиха, наложиха на Германия 120 милиарда. Де е справедливостта? Нито едната, нито другата страна съзнават, че има една неправда. Те не могат да изправят. Мислите ли, че европейските народи са разбрали?

Европейските народи наближават към един страшен изпит, дето ще познаят, че има един велик закон в света, разумен закон. Те ще се научат да изпълняват и да се подчиняват на този закон. Туй, което хората наричат „Божи съд“. Господ иде не тъй да се проявява, както в миналото, но Той ще започне така да учи, че и глупавите ще почнат да разбират, че в света има нещо разумно. Ако се говори за някой път, някои хора се изпоплашат и казват: „Какво ще стане с нас?“ Нищо няма да бъде с нас. Ако ние възприемем Христовия закон, какво ще изгубим? Не сме го приложили в действие. Много е изгубил светът. Сега иде друга една война за неизпълнението на този закон.

И войната може да се прекрати само по един начин: ако се приложи законът на Любовта. Само тогава войната може да бъде предотвратена. По този начин, както сега разсъждаваме, всички вярващи християни, всички проповедници в цяла Европа, в целия християнски свят трябва да се дигнат и да кажат: „Доста сега! За истината!“ Не да защищават личните си интереси, но да кажат какво становище трябва да заемат всички и най-

после ние какво становище да вземем.

Казваме: „Ние може ли да оправим света?“ Ние няма какво да оправяме света, но ние не трябва да го разваляме. Ние не трябва да противодействуваме. Не че [върху] плановете на Бога не може да има въздействие.

По някой път питам: Дали по другите системи, по другите Земи има грехове, както на Земята? Не, в нашата Вселена само Земята е изправилница. От всички други системи всичките престъпници само тук ги пращат, на Земята. Когато стане дума за изправление, Бог слиза тук да оправи тази Земя. За изправление, все големи величия от всичките системи, най-умните, най-великите хора грешат, тук се изпращат за изправление. И когато се изправят, всеки си отива в своето отечество, отдето е дошъл. Може за 10, 15 000 години, може за 100 000 години или за милиони години. То е безпредметно. Но който е дошъл на Земята, трябва да се изправи. Време има колкото искате.

Сега вас това не ви интересува, както няма да ви интересува, ако ви разправяме за някой богат американец милиардер. Вас ви интересува това, което е полезно за вас. В Слънцето, в светлината, която излиза от Слънцето, съвременните хора, ако поддържаха Христовото учение, щяха да намерят всичкото свое благо. Ама от какво излиза нещастието в света? От една дума, казана не на място. Семейството се разваля само от една дума. Тези, които са [се] съчетали, които са умирали едни за други, малко яденето не е [добре] сготвено, мъжът казва така: „Така, както си прегорила туй ядене, сляпа ли беше?“ Оттам насетне проработи туй, любовта си взима крилата. Някой влиза в училището, изобличава учителя си. Учителят казва: „Ти си голям простак!“ Между слуга и господар, между всички. Най-после, като се усеща слаб, почва да крие туй. Казва: „Чакай, аз ще се покажа, че аз не съм простак!“ И тогава ние ще се намерим в положението: минава едно момче при един американски пехливанин, той го бутнал и пехливанинът му ушива една плесница. Той се търкулил на земята. Погледнал го, изтърсил си праха и казва си: „Чакай, аз ще ти дам да разбереш!“ Почва да следи този американски юнак, да види как се упражнява. Той 10 години се упражнявал. Един ден, като развил тази грамадна сила, казва му: „Познаваш ли ме?“ – „Не те познавам.“ – „Едно време ми удари една плесница и аз се търкулих на земята.“ Казва: „Сега да те ударя, че да разбереш! Удар за удар.“

Или как се разрешава? Нищо не се разрешава. Ако човек в света си

отмъщава, какво добива с това? Досега са проповядвали християнските проповедници. Един евангелски проповедник проповядвал следното наказание: колко време ще стои един грешник в ада. За да сплаши, той казва на слушателите си: „Ако всяка една година по една капка се изпарява от океана, че като влезе някой в ада, колкото милиона години вземе да се изпари всичката вода от океана, пак наказанието няма да се свърши!“ Турците казват: „И да видиш, пак не вярвай в това.“ Защото, ако вие тълкувате Стария Завет, дето се казва: „Вечно ще ви изхвърля от лицето Си!“, не се минават 50 години, пак праща някой израилски пророк. След 100 години, най-много до 250 години. Казва: 10 рода по 25 години, това са 250 години на затвор. Това не е малко да бъдеш отчужден.

Сега ние ще се върнем към онази велика любов. Светът е създаден за благото на човешката душа, светът е създаден за благото, заради вас. То онова, което Христос е проявил, много малко е писано от това, което Христос е казал. Каква светлина щяхме да имаме, ако всичко беше писано! Много малко [е] писано от това, което е казал. Но то е написано някъде. Туй, което Христос е казал, е написано в човешките души. И от 2000 години Христос не е престанал да говори. Чрез устата на всички проповедници в света Той е говорил; чрез устата на всички добри хора Той е говорил; чрез устата на всички съдии Той е говорил, навсякъде Той е говорил. И е говорил по такъв начин, че иска да убеди света да бъдат справедливи всички хора.

Най-първо, в сегашните условия всеки човек в себе си трябва да бъде справедлив, трябва да бъде и чист. Чистота, това е здраве на човека. Човек, за да бъде силен, трябва да бъде чист, а за да бъде умен, той непременно трябва да бъде справедлив. Изгуби ли човек онова чувство на справедливост, той изгубва своята интелигентност. „Че какво от това, ако не съм справедлив?“ Ще престанеш да бъдеш умна душа.

Казва Писанието: И постави Бог вражда между змията и човека. Тъй казва: Змията ще нарани петата на жената, а тя ще ѝ смаже главата. Следователно главата на злото в света ще бъде стъпкана от петата на жената. Значи злото ще изгуби своята интелигентност, вследствие на това ще бъде победено. Сега, това не е механически опит. Например всички имате една опитност: например, някой ден вие сте раздразнени. От какво сте раздразнен? Представете си, че имате един ваш брат по кръв, когото обичате. Той взел 1000 лева и не ги връща. Вие му се сърдите. Ако му се сърдите, какво печелите? Нима любовта на брата не струва 1000 лева?

Дайте му още 1000 лева. – „Къде ще му отиде краят?“ Давайте дотогава, докато дадете и последното петаче. След като нямате какво да давате, станете му слуга.

Ама вие ще кажете тогава: „Къде отиде братството?“ Че сега братството къде е? Сега има ли братство? Ако човек върви по този път, по туй разбиране, той ще обърне брата си. Когато ти станеш слуга на брата си от любов и почнеш да му даваш храна, хляб, той вече от тебе зависи.

Аз казвам, че ако сегашните жени знаеха, те можеха да оправят света само с месене на хляба. Аз съм виждал жени, които месят хляб и не знаят как да го месят. Една млада жена, като седне и вложи там всичките си чувства, всичките си мисли, всичката си вяра, този хляб, който тя даде, той ще се проникне. А тя, като седи там кисела, като го пече, мисли да се освободи и казва: „Туй не е за мене, туй е за слугиня.“ Най-после дойдоха слугините да месят хляба и на какво замязаха хората? На слугини. Трябва да се върнат, не слугините да месят хляба, но почтените професори.

Не само това. Аз препоръчвам на всинца, вие, който от вас знае да си меси хляб, той да си меси хляб. Три-четири месеца само той да си меси и да чете всичките молитви, които знае, и като го меси и като го пече, да не остане нито трошица.

Сега вие ще възразите: „Туй ни остана сега! Аз си имам толкова по-важна работа!“ Каква е по-важната работа в света? Ако аз меся един хляб, който може да примири двама души, моят хляб е на мястото си. Ако аз пиша една книга, с която двама души се скарат, кой какво искал да каже, както сега се карат какво е казал Христос? И досега се карат, християнските слушатели се карат какво искал да каже Христос. Христос искал да каже: Стани хляб и нека те изядат хората. Ако те изядат, ти тогава човек ще станеш. Докато не те изядат, ти човек не може да станеш.

Христос казва: „Аз съм живият хляб и който Ме яде, ще има живот.“ Как ще разберете? Не плътта, но онова, което човек мисли, туй е човекът. Мислите, онези възвишени желания, възвишените постъпки, туй е човекът. Когато ти възприемеш мисълта на човека, когато ти възприемеш неговите благородни желания и когато ти възприемеш неговите благородни постъпки, които не са материални, туй е човекът.

Казвате: „Който яде, той ще бъде жив.“ Туй, което имаме някой път, не е човекът. То е едно такси. Ти ще излезеш от това такси, таксито ще погребат някъде. Казвате: „Дали със същото такси пак ще оживеем?“ Не, благодарете на Бога, че втория път като дойдете на Земята, такси няма да

има. Едно такси, което трябва да ремонтират като сегашното, едно такси, което трябва да претърпява всичките несгоди и грехове, и робство и пороци, всичко това, благодарим за такова такси! Трябва да иззидаме едно такси, в което престъпления да не стават.

Питам сега: Коя глава днес е свободна от лошите мисли и желания, я ми кажете? Кое тяло е свободно от лошите постъпки? Вие ще кажете, че условията са такива. Условията, това е външният свят. Човек, това са вътрешните състояния. Човек е над условията, човек е над състоянията. На всяко едно вътрешно състояние съответствува едно външно условие. Дотогава, докато ние мислим, че условията са, които заповядват, животът ще бъде такъв, какъвто е.

Та, нима което казва Христос, не е същото? Казва Христос тъй: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема.“ За да познаете, че Син Человечески има власт, казва на болния: „Дигни одъра си и ходи!“ Моисей е писал, че в събота не може да си дига одъра. Ние сега мислим, че е ненарушимо както е писал, да не съгреши. В какво ще съгрешиш? Ако в дадения случай си се разгневил, превърни своя гняв в любов. Ето човекът. Туй е най-гъстата материя, която трябва да трансформираш в светлина. Ти имаш в себе си едно завистливо чувство, имаш ревност. Аз гледам навсякъде, вземете сегашните музиканти – какви ли не ревности. Казва: музиката колко благородни свойства [създава за] музикантите!

Казвам: Има 3 вида музиканти: едни, които свирят за удоволствие, други, които свирят за пари, и трети, които служат на Бога. Те са бъдещите музиканти. Те като дойдат, като засвирят… Сега двата вида музиканти ги имаме: за удоволствие и за пари. За мене важи един контраст. Ще отидеш там и ще направиш сделката – хубаво, туй не е лошо. Тази музика няма да спаси света. Разказваше ми един американец: „Аз – казва – слушах Камила Русо. – Тя била ученичка на Паганини. Казва: – Когато слушах „Сънят на живота“, аз реших да се примиря с всичките си врагове в света. Каквито прегрешения имах, като излязох, исках да се примиря с цял свят.“

Тогава, къде ние ще покажем нашата вяра? Казват учениците: „Придай ни вяра!“ Законът е такъв: Не може да ти се придаде вяра, ако ти не обичаш. Защото вярата произтича от любовта, която имаш. Любовта носи живот. Ти може да си съставиш едно мнение, заслужава ли твоята любов. Ти обърни въпроса другояче: ти заслужаваш ли любовта на другите? Ти мислиш дали другите хора заслужават твоята любов. То е същият закон. Въпросът не седи там. В света великият закон на Любовта е, че ние сме

носители на любовта. Ако ние дадем ход на Божията любов, то всичкото това благословение, което любовта носи, ще остане вътре в нас, ние ще станем хора силни. Всичкият успех на човека зависи от любовта, която има. В науката, и в музиката, навсякъде, дето има любов, човек побеждава. Дето любовта се оттегля, нещата стават невъзможни. Даже в една война тази страна побеждава, дето има любов. Когато дойдем да разберем закона на Любовта в пълния смисъл, светът ще се поправи.

„Хвърлѝ хляба!“ Кой хляб? Онзи хляб, който Бог ти е дал. Който ти не можеш да ядеш, хвърлѝ го във водата, в най-добрия живот. Тури там хляба, той ще живее. Писанието казва: „Хвърли семето си!“

Та казвам: При сегашните разсъждения, знанието, което имате, дръжте го в себе си; не да се откажете от знанието си, но вашето знание трябва да има една малка запалка. На най-богатите хора им трябва. Аз съм привеждал много примери, няма какво да привеждам повече. При сегашните условия на хората се изисква много малко, за да влязат в правия път на разбиране. Защото, прави са нашите стремежи. Ние искаме да стане нещо от нас. И туй е правото. Човешката душа трябва да добие своята свобода. Потребна е свобода за човешката душа.

Един съвременен учен човек прави следните изчисления. Какви възможности се крият у човека. Той казва така: Ако всичкото знание днес се събере, от хиляди години досега, се събере в 99 тома като Библията, в мозъка, след като се напечати туй знание, ще остане още място за 999 такива книги. Значи, какви грамадни условия още има в човека той да расте и да се развива. Той още дори не е на половината на пътя на своето развитие. Той се намира се още в своето детство. Пред него седи велик простор на развитие. Като погледнете как се е развило човешкото лице… Погледнете на жабата и като дойдете до човека, ще видите грамадния простор, как се е подигнал човек, как се е оформило човешкото лице. И то няма да спре там. Съзнанието на човека няма да спре до тази област, дето сте сега.

Та, любовта, като влезе в света, трябва да ви напълни. Всички хора в бъдеще трябва да бъдат силни не само по музика, но трябва да бъдат силни по любов. Няма по-мощна сила от любовта. Когато дойдоха да уловят Христа, онези, които бяха въоръжени, само като ги погледна с любов, всички паднаха на земята. Понеже Той искаше да спре, каза: „Кого търсите? Ако е за Мене, Аз не съм от страхливите хора, пуснете Моите ученици да си вървят, Мене хванете!“

Христос не се спря при малкото страдание, то беше нищо. Той влезе в устата на смъртта. Но смъртта се намери в трудно положение. Намери се един човек, когото не можа да сдъвче. Дотогава смъртта всички дъвчеше. Намери се един човек, когото смъртта не можа да сдъвче. И като не можа да го сдъвче, повърна го назад, както китът повърна Иона. Казва тогава смъртта: „Още веднъж такъв да не ми носите!“ Какво стана със смъртта? Оттогава всичките ѝ зъби изпопадаха и тя е без зъби. С нос е, но няма ония нокти и зъби, които имаше. Още малко остана, когато хората ще бъдат свободни от нейното робство. Сега хората казват: „Няма какво, ще се мре!“ Ще се мре, но хвърли хляба на любовта. В света хвърли хляба на отчаянието, на обезсърчението, на болестите. Навсякъде не търсете да кажете: „Чакай да намеря един светия, да се помоли.“ Не вземайте вие мястото на светията. Вие сте точно на мястото. Светията може да [е] на 4–5 километра. Какво ще прави този светия? Като помислиш за този светия, той ще каже: „Братко, започни работа, аз ще ти помогна оттам.“ Та всичките светии не са такива егоисти! Като се намериш там, като повикаш всички светии, те ще ви помогнат. Ако сегашните хора разбират така, ще дойде един беден, казвате: „Да повикаме един светия.“

Знаете ли какво е направил един от видните проповедници в Лондон, Спържен? Събират се най-видните проповедници и казват: „Да се помолим на Господа да ни даде една грамадна сума,“ Спържен казва: „Братя, да не изкушаваме Господа. Ето, аз давам от себе си 2000 английски лири.“ Брат Джон, виден философ, дава 5000 лири. Започват всичките да дават. Ето така се извършва волята Божия. Съберете парите, коопeрирайте се, че Господ ще изпълни вашите сърца да изпълните Неговата воля.

Сега ние сме в Божия храм. Мислим, че само от хляб се нуждаем. То е третостепенен, хлябът. Сегашният свят се нуждае от хубава и красива мисъл. Като ти говори някой, като те погледне – „Какво искаш?“ Иска пари назаем. Като погледне, казва: „Ще ги върнеш ли?“ Някой път поискаш, той дигне рамене: „Няма.“ Той има, но не иска да даде. Да ми каже истината: „Имам, но нямам доверие в тебе.“ Ние считаме, че не е полезно да се каже истината. Не истината, но фактът трябва да се каже.

Преди години минавам, среща ме един беден човек, който проси. Поглежда ме и почва да ми разправя, че е женен, деца има, жена му боледувала. Аз го виждам, че малко мирише на винце, но нищо не му казвам. Казва: „Дай ми нещо.“ Казвам му: „Ела с мене.“ – „Не – казва, – оставам.“ – „Ела с мене.“ Отиваме в гостилницата и казвам: „Ще му дадеш

ядене да яде, но пари няма да му даваш.“ Защото аз виждам, ако му дам парите, ще отиде да ги изпие. Казва: „За жена ми.“ – „Ще дойда да видя жена ти.“ – „Няма какво да я виждаш.“ – „Аз искам да проверя работите, да не ме лъжеш.“ – „Три деца има[м].“ – „Нито жена, нито деца имаш.“ Той не е женен.

Казвам: Да престанат всички онези самоизмами, белите и черните лъжи. Според мене, като не можеш да кажеш истината както трябва, мълчи си поне. Ако не можеш да кажеш на себе си истината, мълчи, не говори лъжи. Ти казваш: „От тебе човек не може да стане!“ Туй е една лъжа. Твоят живот не зависи от тебе. Онзи, Който те е изпратил на Земята, Той знае, в Неговите ръце е твоят живот. Той знае, че ще стане, Той те е пратил да стане нещо от тебе. Онзи зидар може ли да каже, че нищо няма да стане от тази къща? Най-първо, говорете истината на себе си. В този век вие се поставяте на най-тежкия изпит. Давам ви едно правило: Търсете Бога във всяко време. На Него възлагайте надеждата си. Не търсете хората, да им разправяте. Като направите 99 опита, да имате един положителен опит. Бог казва: „Преди да поискате, Аз ще ви отговоря.“ Вие виждате, че Господ живее в сърцата на хората, навсякъде живее Бог. Ако ние Го познаваме, ако имаме любов към Него, Той ще ни избави. Мога да ви приведа много примери, но няма какво да ви привеждам сега.

Внесете любовта си, във всичко се съмнявайте, но не и в Бога. Три неща трябва да имате предвид: Бога обичайте, в ближния си не се съмнявайте и себе си не презирайте! Щом ти грешиш, ти презираш себе си. Щом човек греши, той презира себе си. Пази се да не паднеш в грях, защото ти уронваш своето достойнство. След като направиш едно прегрешение, ти имаш най-низко положение. Казваш: „На какво низко положение съм!“ Не, не излагай себе си на изкушение нито на позор.

Люби Бога!
Не се съмнявай в ближния си!
Не презирай себе си!

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

41-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 22.VII.1934 г., 10 ч сутринта,

София – Изгрев.

ВЪТРЕШНИЯТ ЧОВЕК

Ще ви прочета само няколко стиха от третата глава [на Посланието на апостол Павел] към Ефесяните.

Ще се спра на думите „вътрешният човек“.

Има неща в природата, на които трябва да се направи един превод. Превод трябва да се направи, защото хората не са запознати с езика на природата. Ако биха били запознати с езика на природата, те толкова нещастия не биха имали на Земята. Понеже имаме толкоз криви преводи, ние влизаме в постоянно стълкновение. Всичките учени хора правят един опит, възможно е да направят разни преводи. Трябва да благодарим за хубавите преводи, които са направили. Тия преводи не са дали още желаемите резултати. Положението сега е много по-добро, отколкото в миналото и за бъдеще ще има още по-голямо подобрение.

Вътрешният човек. Щом има вътрешен човек, има и външен. Един обширен въпрос е да се проучава човекът. Най-интересното същество на Земята е човекът. По-интересно същество от човека няма. Ако човек би проучил човека, не себе си. Някой казва: „Проучи себе си.“ Онзи човек, който включва всичко – един човек или всичките хора са един човек, съзнанието е едно.

Сега, когато казвам, че съзнанието е едно, някои влизат в противоречие. Вие, от едно езеро, което няма никакво изтичане навън, ако отворите, може да направите хиляди вадички, които текат в разни направления. Туй е все от езерото. Езерото е едно. Изтичанията са човешки, ни най-малко няма никакво различие. Във всичките хора има нещо общо. Колкото и да се различават хората, всичките хора скърбят еднакво и се радват еднакво. Хората се различават, но всички скърбят. Най-първо трябва да се пазим. Има нещо, за което хората трябва да се учат. Има неща, които трябва да ги учим. Няма нужда да учим рибата да плава. Няма нужда да учим птицата да лети. Няма нужда да учим коня да бяга. Няма нужда да учим човека как да говори, как да гледа. То е външният човек. За да се изрази външният, този процес във вътрешния човек е завършен. Външно е незавършен.

Казвам: По някой път въпросите се разглеждат и външно, и вътрешно и оттам произтичат противоречията. Ние казваме, че животът има смисъл и няма смисъл. Животът всякога има смисъл, който го разбира. И животът

няма смисъл, който не го разбира. Казват: „За да бъде човек щастлив, трябва да бъде богат.“ Вярно ли е? Не, човек същевременно трябва да бъде и богат, и сиромах. Ако човек същевременно не е богат и сиромах, той не може да бъде щастлив. Може да докажем научно тези противоречия. После, човек трябва да бъде и добър, и лош. Защото, ако не е добър и лош едновременно, не може да бъде щастлив.

Това са противоречия, това са контрасти. Казваме: „Това не е съобразно със сегашния морал на хората.“ Питам: Какъв е сегашният морал на хората? Той не разрешава всичките противоречия. Преди хиляди години казва: „не кради!“, но крадат хората. От хиляди години е казано: „не лъжи!“, но лъжат хората. От хиляди години е казано, че хората трябва да се обичат, казва се: „люби ближния си!“, но хората не се обичат. Казва: „Причината?“ Няма никаква причина. Когато някой човек каниш на гости и той не иска да яде, коя е причината? Сит е човекът, не е гладен. Щом огладнее, ще видиш как ще яде.

Сега ти ще разсъждаваш философски кои са причините, сърди ли се. Те са посторонни работи. Основната причина е, че този човек не е гладен. Казваш: „Яж, на гости си поканен!“ Тогава законът е: Когато каниш на гости, кани тия, които са гладни, а не които са сити. Сега умният човек може да извади ред заключения. Това са все методи и начини за разсъждения. Понеже ние сме попаднали в един водовъртеж; учените хора казват, че светът се е образувал чрез един водовъртеж, хората са се родили във водовъртежа, понеже човек още не се е създал. Външният човек още не е оформен. Казват: Бог направи човека по образ и подобие [Свое]. Не, вътрешния човек; външния човек още го върти. Ако искате, туй може да ви го представя като че Господ е един грънчар, който има уреди да върти гърнето и да го изкалъпва. Тури ръката, върти колелото. Господ още държи човека на огъня, пече го. Който не разбира, казва: „Пече ме Господ.“ Радвай се, че те пече Господ, защото ако не те пече, нищо няма да стане. Опеченият хляб е, който има цена, не замесеният. Човек сега е замесен. Казвате: „Ние, съвременните хора, които сме дошли до сегашното положение на XX-я век, век на просвета, век на висока култура.“ Всичките християни минават за християни, говорят за любовта, говорят за общество, за морал, за гражданска свобода. За какво ли не говорят. Хубави работи са.

Три неща са, които трябва да залегнат в основата навсякъде: вътрешният живот, или да го преведем – Божественият живот. Ако разберем какво нещо е Божественият живот… [Божественият живот] е туй,

в което противоречие няма. В туй знание почива целият порядък, цялата природа е обоснована на това знание. После, вътрешната свобода, или това, което хората наричат истина, или Божествена свобода. Три неща трябва да залегнат в душата на човека. Следователно вътрешният живот изключва всяка болест. Вътрешният живот изключва всяко вътрешно страдание. Можеш да имаш страдания отвън, но го изключва отвътре; отвън е като едно условие. Този човек, той не се влияе от болестта. Болестта ходи около него като муха, може да кацне на главата, този вътрешен човек махне с ръката, замине мухата. Той е господар, само с ръката като махне, замине си.

Вътрешното знание изключва всяко невежество. Вътрешното знание изключва всяко заблуждение. По някой път как ли не са цитирали, как ли не са изопачавали моите думи. Аз виждам гениално, много майсторски, как им дошло на ум да го измислят. Едно нещо аз зная и на вас препоръчвам: Никога не се старайте да представите природата такава, каквато не е. Няма по-голямо нещастие за човека да представи природата такава, каквато не е. Представете природата такава, каквато е. Нищо повече. Ще кажете: „Понеже ние живеем в един свят, дето има страдание, мислим, че природата е причината.“ Нима когато един пътник или както онези германци, които ходиха в Хималаите [и] трима души [си] изгуби[ха] живота, нима природата е виновата? Ни най-малко не е виновата природата. Но то е невниманието на човека. Човек, когато иска да прави пътешествие из планината, трябва да е вещ, трябва да е сигурен, трябва да има бодро око, трябва да бъде ясновидец. То е само един контраст.

Според мене човек на Земята, за да бъде съвършен, веждите не трябва да бъдат дебели, нито веждите трябва да станат тънки като косъм. Казвате: „Защо?“ Дебелите вежди дават обективен ум, който вижда нещата отблизо, всичко вижда, пресмята. Този човек на 100 метра не вижда. Този с тънките вежди, той наблизо не вижда, той вижда на хиляди километри какво става. Когато искаш да се качваш по планините, ще се качиш по тънките вежди, ще видиш трябва ли да се качиш или не. Когато искаш наблизо – тогава по дебелите вежди. Много естествено, дебелото въже на късо разстояние може да го разпънеш; едно тънко въже като конец може да го разпънеш надалеч. Сега се заражда друг въпрос. Сега се заражда въпросът: тогава човек нямаше да бъде красив. Човек отвън нямаше да бъде красив, но главата му не щеше да пати, както сега пати. Сега е красив, но главата му пати.

После, съвременното човечество, всички съвременни учени хора

туриха една идея в ума, че природата трябва да се победи. Един максимум. И се започна една борба между природата и човека. И вече с години се води борбата и човек иска да излезе победител на природата. Той ще излезе победител върху природата, но ще се намери на гърба си легнал. Като един български пехливанин, който се борил с един турчин. Българинът ритнал турчина и го съборил на гърба. Понеже турчинът е много честолюбив, казва: „Ритнах го в корема.“ Българинът се радва, че го повалил на гърба, турчинът се радва, че го ритнал в корема. Нашата работа ще бъде тъй. Ние ще се радваме, че сме ритнали природата в корема. Природата има такъв корем, че речем ли да я ритнем, знаеш ли какво ще ти струва този удар? Като се качил комарът върху дебелата кожа на слона, казва: „Надупчих му кожата!“ Питат слона заболяло ли го е, той казва: „Не зная кога се е качил на гърба ми, не ме заболя.“

Друго едно положение, друго едно твърдение в старо време казва: „Трябва да победим себе си.“ Няма какво да побеждава човек нито природата, нито себе си. Обикни природата, обикни и себе си. Нищо повече. Ще кажеш: „Ние обичаме себе си.“ Не, ние не обичаме себе си. Да се удоволстваш, да се храниш по един неестествен начин, това не е обич. Да искаш стомахът ти от сутрин до вечер да яде, това не е обич към себе си. Твоят стомах е една машина, която иска почивка. След като работи два-три часа, да почива. Трябва да знаем, че нашите дробове, и те трябва да почиват; нашето сърце, и то трябва да почива; нашият мозък, и той трябва да почива. Казва: „Не мога да мисля.“ Той не разбира закона. Не може да мисли. При тези условия, при които човек може да мисли, неговият мозък си почива. Природата дава на човека от 6–7 часа, за да почине мозъкът; той трябва да спи, че като дойде сутринта, да може да работи.

Сега ние, хората, нямаме ясна представа за онази грамадна енергия, за онази велика разумност в света, за всички ония същества преди нас, които са завършили своето развитие, които са строили Вселената. Аз ги наричам строители на Вселената. В източната философия ги кръщават така. Аз ги наричам ония същества, които са построили Вселената. Думата „Господ“ в еврейски е турена в множествено число. Не един е построил Вселената, но мнозина са я построили. След като са мислили хиляда, един милион, тия мнозината сега имат единство в природата. Това е не че се отрича Бог. За Бога ние нямаме ясна представа. Бог е същество, недостъпно за човешкия мозък. Бог е едно същество, недостъпно за човешкото сърце. Бог е едно същество, достъпно за човешкия дух. За човешката душа

донякъде е достъпно. Туй, което умът и сърцето мисли за Бога, те са отражения на онези, които са построили Вселената. Сега туй вас ви смущава. Аз разбирам външно. Ние още не сме в състояние да разберем Бога. Погрешката е, че ние искаме да схванем Бога външно, като обект, като форма. Той е непонятен, не може да Го схванем.

Има един начин, по който човек може да схване отношението, което трябва да имаме към живото същество. Питам: Кое е по-хубаво за вас: да имате отношение с един милиардер, да знаете колко милиарда има, колко добрини прави този човек, но нищо не ви дава, не ви помага, да няма никакво отношение спрямо вас или той да ви помага, да бъде на ваше разположение и вие нищо да не знаете за неговите добрини? По-добре е помощта, която се дава. Ние се намираме в положението, че туй Същество, Което ни помага, ние не Го познаваме, То е недостъпно и ние не можем да Го разберем. От всичко, от което се нуждаем, няма нещо, което да не ни е дадено. Ако ние сме недоволни, то зависи от нашето невежество.

Мнозина се окайват, че са нещастни хора. Питам: Вземете един човек, който не оценява колко струват неговите очи. Той казва, че е нещастен, а най-малко неговите очи струват 100 милиона французки франка. Неговите уши струват 20 милиона. Неговото обоняние струва 50 милиона, яденето му струва един милиард. Вие ще кажете: „Къде са тези звонкови?“ Всеки ден, когато ядете, това не е ли приход? Какво искате?

Вие искате някой човек да ви обича. Аз не зная какво разбирате под обич. Аз може да обичам когото и да е. Ще започнат да плачат от моята любов. Може да ви обичам по два начина. От единия начин ще плачете до девет рода. Ако аз, който ви обичам, не ви дам да ядете, затворя ви в стаята, не ви дам нищо, туря ви восък в ушите да не слушате лоши работи; за да не се изкушавате от света, завържа ви очите; след туй завържа устата, за да не кажете лоши думи, да не направите престъпление – и все от обич направя това, питам: кой обича тази любов? Сегашните хора казват: „Защо Господ не ми затвори очите, защо направих туй прегрешение?“ Какво ли не са ми се оплаквали! И все мъже са ми се оплаквали, казват: „Очите като видят някоя жена, все на лошо гледат.“ Казвам: „Твоята камера е изопачена.“ Казва: „Не зная, каквото чуя, не го изопачавам. Така ми се гледат нещата.“ Ти дай нещата като произведение незавършено. Жената не е завършена външно, но вътрешно е завършена. Една картина не е завършена, може да се изкушаваш, искаш тази жена. По някой път мъжът се изкушава от жената както децата от захарта – бръкне, вземе една бучка,

тури я в устата. Само че е опасно да глътнеш жената. Няма нещо по-опасно [от това] да глътнеш една жена. Който е глътнал жена, казва: „Всичко гълтам, но жена втори път не гълтам.“ Човек не разбира жената. Това е противоположното на човека. Противоположно обективно. Вътрешният човек може да види себе си само в жената. Една жена може да види себе си само в мъжа. Следователно мъжът е едно огледало за човека, за да се види жената външно, обективно какво представлява. Така седят работите. Те са необходими. Какво има да се изкушаваш? То е като в огледало, ще се видиш в огледало. Благодари, че си красив. Ако имаш недостатък, ще се изправиш, ще направиш упражнения, ще се измени лицето ти.

Сега ще ви обърна внимание на следното: светът не седи в едно затворено положение. Вземете съвременните хора, не знаят какво влияние упражнява Слънцето, не знаят какво влияние упражнява Месечината и какво влияние упражняват звездите. Пък не знаят какво влияние упражнява Земята, какво влияние упражняват плодните храни, какво влияние упражняват цветовете, какво влияние упражняват растенията, животните. Човек е заобиколен с милиони неща, които упражняват влияние. Казваме: „За в бъдещето съществуване ще разберем.“ Ние по някой път сме недоволни от живота. Единствената причина е, че няма с какво да се занимава нашият ум, все с много обикновени работи е зает. Търговецът се занимава все с платове. Онзи, който се занимава с жито, все мисли колко жито да купи, колко ще продаде. Гостилничарят мисли колко клиенти ще дойдат, колко да сготви.

Те са външни неща. То не допринася нищо на вътрешния човек. Яденето е условие на външния човек, за да може да си достави материал за усъвършенстването на вътрешния човек. Сегашните хора даже не знаят как да ядат. Аз съм правил своите научни наблюдения 12 години. Някой тичал, дойде, вземе веднага да яде, бърза, бърза, изведнъж. Той ще си създаде своето нещастие. Такова ядене не може! Ще седнеш на масата, 10 минути ще си починеш, няма да бързаш, никой не те гони. Казваш, че някаква работа имаш отвън. В дадения случай туй, което ядеш, то е работата. Туй, за което мислиш, че имаш работа, ти се самозаблуждаваш. Тази храна, която ще влезе в този живот, то е Божественото. В Божествената храна, която ядем, там е скрит Бог. Че ние искаме живот да придобием. Ако ти не можеш да мислиш, че в тази храна участвува Божественият живот, смъртта ще те намери. Като започнеш да мислиш за храната, онзи хляб като ядеш, ще благодариш. Ти сега, като ядеш хляба, хванеш го, кажеш: „Този [е]

недопечен.“ Това е осъждане, това не е философия. Ти тогава ще седнеш да мислиш. Вие сте хора на XX век, вие сте хора образовани. В хляба се крие онази мощна сила. Ако си болен и мислиш, като ядеш, болестта ще изчезне. Като пиеш вода, ще знаеш, че във водата е Божественото. Като дишаш, ще знаеш, че Бог е във въздуха. Като възприемаш светлината, ще знаеш, че Бог е в светлината.

Ако така мислиш, ще настане един нов свят пред вас. По какво се отличава? Можеш да направиш един опит. Заблуждението се отличава от истината по следните качества. Когато човек върви в пътя на заблужденията, умът му се помрачава, недоволството се увеличава. Когато човек върви по правия път на истината, неговият ум се просвещава, той расте и душата му се разширява. Когато вие вървите по пътя на истината, вашата душа се разширява, вашият ум се просвещава. Ако твоето дело расте, от ден на ден ти ставаш по-красив и ти казват: „Ти вървиш в кривия път!“, аз бих желал да вървя по този крив път. По този път, по който върви, той ще разбере смисъла на сиромашията, той ще разбере смисъла на богатството, ще разбере и смисъла на живота, ще разбере смисъла и на смъртта. Човек, който така мисли, той като влезе в рамките на смъртта, той ще изненада и самата смърт.

Аз турям, максимум 3 неща са потребни на човека, за да бъде той свободен: да може да става толкова малък, че да минава отвсякъде, че нищо да не може да го спре; да се движи толкова бързо, че и смъртта да не може да го стигне; да бъде обширен толкоз в своята мисъл, че никой да не може да го ограничи. Че какво ще ме хване смъртта? Единственото нещо в света, което е неуловимо, то е душата. Душата се вижда, но не може да се ограничи. Душата се вижда и не може да се разбере. Единственото нещо, което се вижда и не може да се улови, е човешката душа. Единственото нещо, което смъртта не може да пипне, е човешката душа. Някой казва: „Еди-кого си улови смъртта.“ Чудя се на хората – смъртта дошла и освободила душата от ненужен багаж. Тя е келнер, който носи голям куфар на едно място, дойде смъртта и го пренесла на друго място. Всички онези, които са заминали на другия свят, радват се, подмладяват се и казват: „Ние сме на 33 години.“ То са сегашни данни, те не са мои. Може да ги намерите в Ню-Йорк, може да ги намерите в Бостон, може да ги намерите в Лондон, може да ги намерите в Берлин, може да ги намерите в Париж, може да ги намерите и в Индия. Учените хора правят своите опити. Ще кажете: „Тия хора са заблудени.“ Тогава кои са хората, които не са заблудени?

Казвам: Нас ни трябва нов начин на разсъждение. На западните хора трябва нов начин на разсъждение. Не че този живот е лош, но сега трябва да разберем сегашния живот обективно, за да извадим тази поука, понеже западните народи вървят по съвсем друг път. Източните народи вървяха по друг път, западните народи вървят по друг, противоположен път. Новата раса, която иде, тя върви по съвсем друг път. Новото поколение, което иде, то иде по друг път, но нов път, то не е старият път. Старите методи, старите разбирания, всичко туй ще служи като параван на съвсем нови работи. Ако така разсъждавам, че чрез Моисей Бог ни говори, ако беше съвършено Моисеевото учение, имаше ли нужда от Христос?

Законът е следният: Понеже човечеството расте, този външният човек расте. Следователно християнството в света дойде като един метод, за да може да даде два начина: за външния и вътрешния човек, да ги примири [в] голямото противоречие, което сега съществува в света между хората. Ако ние не намерим един път, по който да примирим, всеки един от нас се мъчи.

Вие искате да уредите живота си по начин, по който не може да се уреди. Единственият път, по който може да уредите живота индивидуално, семейно, обществено, държавно, то е да проучвате природата, нейните закони, нейните постановления и да постъпвате точно тъй, както тя постъпва. Туй трябва да дойде. Всичките учени хора, и мъже, и жени, щом намерят този път, тогава животът ще се видоизмени. Тези хора искат да ядат. Тези хора искат да имат жилища, искат да имат добър живот. Тези хора искат да имат семейство, искат да имат деца. Как да се възпита бъдещето поколение, ако майката ражда 10 деца и умират? Казвам: Каква полза има от умирането на тия деца? По-добре да роди едно дете разумно, което да ѝ даде радост.

Питам: Защо е известно знание, което не може да внесе полза? Знанието е потребно. Без знание не може, но знанието постоянно трябва да се тури на работа.

Тогава, да ви приведа пример. Без знание ти ще мязаш на стар цигулар на 70 години, който седи със своята цигулка, че не може да свири. Минава един Паганини, вижда го, взима цигулката, спира се при него и засвирва. Събира се голяма тълпа. Голямата копанка, която имал, се напълва с банкноти. На стария цигулар му потекли сълзи, казва: „Стар съм, защо не съм млад, [да] се науча да свиря както ти свириш? Колко години изгубих напразно, да дойда до този хал. Защо не съм така млад, да ме научиш да

свиря?“

Вие седите със своята цигулка, копанката празна. Като мине природата, ще засвири. Тогава може да кажеш: „Защо не [съм] малко по-млад, защо този ум не беше на младини, ами сега, на стари години?“ Има един начин за подмладяване. Вие се лъжете, че сте стари.

Преди два дни дойде при мене една госпожа от света, високоблагородна, и ми казва: „Ти си стар, на колко години си?“ Казвам ѝ: Аз имам за живота две понятия: млад е онзи, който никога не изгубва любовта на младостта си, стар е онзи, който никога не е изгубил любовта на старостта си. Ако кажа, че съм стар, значи, че съм изгубил любовта на младостта си, направил съм погрешка. Ако младият се откаже от своята младост, той ще остарее. Ако старият се откаже от своята старост, той ще умре. Тогава аз казвам тъй: Едновременно съм млад и стар. Млад съм толкоз, че като мене друг млад няма. Стар съм толкова, че като мене друг стар няма.

Туй е Божественото разбиране. Така трябва да разсъждава всеки един от вас. Затова ви се дава тази глава, затова ви се даде този ум, това сърце, този дух, тази душа. Казва: „Какво трябва да правим?“ Ще се спрете при някой цигулар и ще свирите. Колцина от вас бихте пели като Аделина Пати, например?

Ще кажете: „Може ли?“ Възможното за Аделина Пати е възможно за всеки, но трябва да спазвате всички условия, които природата изисква. Ако онази майка, която иска да роди едно дете, знаеше постановленията на природата, тя можеше да внесе дарби в своето дете. Когато дарбите се дават, за внасянето на дарбите в човешкия организъм има определени дни през годината. Когато едно дете се зачене, майката трябва да бди, за да внесе тази дарба. Ако не бодърствува, тези дарби не може да се всадят. Някои деца виждаме, че те не са религиозни. Религията не е нещо, което може да се насади. Човек се ражда религиозен. Винаги горната част е огъната като копанка на нерелигиозния човек. Когато майката бодърствува, винаги главата е изпъкнала отгоре. Ще го кажем, че е религиозен. Ако майката бодърствува, когато се предават дарбите на човешкия ум, на човешките способности, туй дете ще бъде одарено с отлична мисъл, челото отпред ще бъде изпъкнало. Ако не е бодърствувала, челото ще бъде вглъбнато, то ще бъде посредствено дете.

Мнозина ме питат тъй: „За тази мома да се оженя ли?“ Аз седя и разсъждавам: Защо да се жени, копани да ражда. Може да намери някой

момък богат, с хубава служба, с някой апартамент, да може да живеят. То е външната страна. Трябва да се изменят идеите за нашия семеен живот и частично за женитбата. Женитбата трябва да стане преди детето да се е родило. Когато майката се продава, че чрез женитбата да се осигури… Тя трябва да внесе туй необходимото, понеже известни условия се изискват. Този момък трябва да дойде на времето, когато е определено от невидимия свят, да не се разместят пътищата, че да не стане волята Божия. Всичко се нарежда от горе. Наредено е. Ако е наредено от горе да се ожениш, ще се ожениш. Ако майка ти е разместила пътищата […] Казвам за някого: „Майка ти е разместила пътищата, за тебе няма шанс. Ти ще се ожениш за един, който не те обича, той утре ще те напусне или ще умре.“ Някой дойде, казва: „Аз еди-кого си много обичам.“ Този, когото обичаш, сега не може да живее, майка му му определила на 35 години да умре. По един закон е наредено тъй, осъден е този човек, и двете линии на ръцете са скъсани. Може по стечение на обстоятелствата, ако той измени своята съдба, ако възстанови тези линии, но то се изисква един гениален ум.

Сега, какво учи Христос? Учи един закон: човек да не престъпва законите, които Бог е поставил в природата. Христос учи едно учение: да имат любов към Бога, към Първата Причина, за да може, като любят Бога, Бог да вложи дарбите, туй, което Той е вложил в душата. Христос учи да обичаш ближния си и да може този ближен като майката да вложи дарбите. Да обичаш най-после и себе си, за да може любовта на Бога, любовта на ближния и твоята любов като работи, да израсне в тебе великото. Така се постига великото в света.

Ние имаме понятие, че като дойде Христос, какво ли няма да направи. Че, Христос дойде преди 2000 години, какво Го направиха? Разпнаха Го. Ако дойде днес Христос, какво ще направи? Ако дойде Христос, Той ще каже: „Долу оръжието на всички държави. Братски ще живеете.“ Ще го послушат ли? Ако дойде Христос, ще каже: „Всички религии ще се обединят, подайте си ръка!“ Всеки да държи своята църква, но любовта да им въздейства. И мъже, и жени, и православни, и католици, и евангелисти по света, светът е пълен само със сектанти. Мечките не са ли сектанти? Вълците не са ли сектанти? Дърветата, буковите дървета не са ли сектанти? Рибите не са ли сектанти? Все сектанти търпи Господ. Потребни са сектите в света. Който не разбира, това са секти; който разбира, това са органи на природата, чрез които действува природата. Не мислете, че има секти, но разумни същества, които работят. Ако дойде Христос, туй ще

проповядва.

Казва някой: „Не му е дошло времето.“ След 1000 години ако дойде Христос, пак същото. След 2000 години ако дойде Христос, пак същото. И след 3000 години пак същото ще каже: „Без войни!“ За да може да направим една война, трябва да имате любов.

Кога ще влезе любовта в света? Казвал съм и друг път: Жените трябва да дойдат на фронта, да спасят света. Мъжете проповядват: жените трябва да реализират туй, което мъжете проповядват. Тогава всяка жена трябва да тури следната задача: никога няма да се жени за един мъж, който не обича Бога с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила; „никога няма да обичам един мъж, който не обича ближния като себе си и никога няма да обичам един мъж, който не обича себе си.“ Тези правила ще тури жената. Те са основни правила. Когато един мъж дойде да предложи на една жена, че се влюбил в нея, не може да живее без нея, така да му каже: „Всичко може да оставя, но през 20 години за любов няма да говориш. Каквото ти заповядам, ще слушаш и след 20 години имаш право да кажеш една любовна дума.“ Така се спасява светът.

Сега мъжете казват: „За жените е това. Ами за нас?“ И за мъжете същото правило. Като дойде една жена и каже: „Аз те обичам!“, той да каже: „Никога няма да се женя за една жена, която не обича Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила; никога няма да се женя за една жена, която не обича ближния си като себе си и която не обича себе си.“ Най-после, като каже, че те обича, ще кажеш: „Ти всичко, каквото искаш, ще оставиш на мене. 20 години за любов няма да говориш.“ Това са много тежки максими. Вие ще ги намерите, вие знаете числителя и знаменателя. Това е вътрешен път.

Трябва ново схващане за любовта, която сега действува в света. Вие, като не я разбирате, се раждат страданията. Страданията вече [в] света са един резултат на усилената Божествена любов, която иска да изправи хората. На хората трябва да се даде онова правилно разбиране. Не сега да се ограничаваме. Вие сега не живеете, но човек на Земята, каквото вложил, трябва да живее добре. Не трябва да го ограничаваме, не да му дотегне, но да има всичко онова, което му е потребно, да е радостен, че той живее на Земята. Има неща позволени. Не трябва да доказваме на човека: „Не трябва да пиеш!“ Ще пиеш колкото искаш. Ще пиеш умерено. Какво? Само най-чистата вода. Ще ядеш умерено. Какво? Не месо, не прасе, не агънца, не кокошки, но най-хубавите плодове. Хубав, пресен хляб ще ядеш и с него

плодове. Това са максими. Онзи, който иска да се освободи от обятията на смъртта, онзи, който иска да се освободи от страданията, от несгодите, от сиромашията, от всички неволи, на тях говоря. Онези, които нямат никакви страдания, живейте както искате. Онези, които искат свобода, на вас показвам пътя, по който трябва да вървите. Направете опит.

Някои ще кажете: „Дали е правилно или не?“ Онова, което сте опитали и проверили, вярвайте в това, което сте проверили. Приемете и вярвайте в пълния смисъл само на това, което сте проверили. Това, което не сте проверили, приемайте на вяра. Приемете на вяра нещата, които ви проповядвам, за да не би да ги преведете криво. Някой път нямам време да обяснявам достатъчно. Някои неща искат много обяснения. Някой път човек не е в състояние да разбере.

Допуснете, че вие имате приятел, който ви обича, иска да ви постисне ръката, но вашата ръка е изкълчена, рани имате. Постисне те, вие казвате: „Чакай, чакай, не ме стискай!“ Когато човек иска да изучава съвременния свят, човек трябва да бъде свободен от всичките болести. Най-първо трябва да се премахне всичката проказа, всичките болести, които човек има и тогава да дойде любовта.

Сега всички все говорят за любов и от любов умират. Не, аз говоря за една любов, при която хората не умират, ами оживяват. Това, от което хората умират, е безлюбие.

Помнете: Когато говорите за любов, всякога трябва да разбирате това, което дава живот. Ако един човек, който влезе вкъщи и ви говори за любовта, след като излезе от къщи, остави едно голямо мъчение в душата, никаква любов няма. Той като дойде, трябва да бъде като свещ; вие трябва да сте благодарни, като светне, вие сте доволни от живота. Той като дойде, трябва да премахне всичките противоречия.

Сега аз разбирам: Ако дойде Христос, Той ще проповядва по такъв начин на света, [че] да разберат хората. Единственият начин, по който хората може да разберат, то е законът на Любовта. Щом влезеш в закона на Любовта, ти ще станеш щастлив; щом влезеш в закона на Любовта, ти ще станеш здрав; щом влезеш в закона на Любовта, животът ще се осмисли, ще започнеш да се учиш и животът ти няма да бъде товар за тебе. Сега, другото противоречие: „Дали това може да бъде?“ Има хора на Земята, които живеят по този начин.

Срещнах една американка на 90 години, която ми разправи, казва: „С моя другар 90 години живеем, и през [тези] 90 години една горчива дума не

ми каза, нито един крив поглед хвърли, щастливи сме и двамата. Никога няма да се разделим. Като умрем, и двамата ще заминем заедно. Ако се върнем на Земята, пак заедно ще се върнем.“

Да умрете заедно с Христа и да се върнете заедно с Христа. Това е спасението в живота.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

42-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 29.VII.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

КОЙТО ПРАВИ ИСТИНАТА

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета само 3 стиха от 3-тата глава от Евангелието на Иоана, от 20-и стих.

„АУМ“

Ще говоря върху нещо практично, върху произхода и причините на всички болести, които съществуват в света. (*Учителят прочете 21-ви стих.*) Зад всяка болест какво е? Болестта, от какъвто и характер да е, поддържа една духовна причина. Туй е едно твърдение, не се нуждае от доказателства. То е като една аксиома, всеки може да провери. Всеки го е опитал. Природата, която е създала човека, надарила го е с много чувства за предохрана. Като е създала стомаха, турила е един контрольор, инспектор на здравословното състояние. Когато природата създала дихателната система, турила пак един инспектор да контролира дишането. Когато създала мозъчната система, турила пак друг инспектор да контролира мозъчните процеси, да контролира мислите.

Разглеждан човек от светско гледище или тъй, както хората сега се намират, понеже и светските, и духовните хора се намират в едно нездравословно състояние, малко анормално състояние. Следователно заключенията на всички религиозни хора не са верни. Например, някой път наблюденията на астрономите не са верни по единствената причина, че по някой път отраженията не са ясни, пространството не е много чисто, атмосферата не е чиста. Трябва да има много чиста атмосфера, за да бъдат наблюденията верни. Или много пъти светлината не е достатъчна при наблюденията под микроскопа. Човек трябва да бъде вещ, когато прави своите наблюдения. Сега, вие усещате едно малко неразположение и казвате за някого, че той е неврастеник. Именно хубавото нещо е, че човек има нервна система. Че е неврастеник нищо не значи. Казвате: „Той е неврастеник.“ Ни най-малко не показва, че това е една болест. Неврастенията не е болест. Неврастенията показва, че нервната система не функционира правилно, нищо повече. Силите, които функционират чрез

нервите, не вървят правилно.

Но причината на всички болести седи в човешката мисъл. Мислите са от два вида: едни мисли, които съграждат, и други мисли, които рушат. Едни, които спират капилярните съдове, и други, които ги разширяват. Едни мисли има, които изстудяват, мисли има, които повишават температурата. По някой път човек го втресе, повишила се температурата. И действително, опасно е да се повиши температурата. Но още по-опасно е, когато спадне температурата. Едното е опасно, но другото е по-опасно. Има една нормална топлина в човека, която е естествена. Тя не се образува от известно триене. Всяка топлина, която се образува от триене, е опасна, понеже туй, което се трие, се изтрива. Има една топлина, която е естествена, тя е мека и приятна, тя е топлината на здравето. Когато човек изгуби тази естествена топлина…

Тази топлина се поддържа от човешката мисъл. Когато човек има тази топлина, той има най-хубавите мисли, той не знае какво нещо е болест и мисълта му е здрава. Каквото и да дойде, той издържа всичко. Казвам: Много неприятни работи има натрупани, носи ги юнашки. Щом изгуби нормалната топлина, той почва да се нервира, да се тревожи за нищо и никакво, озлобява се, завижда. Завистта ражда ред болести. Страхът ражда друг ред болести. Пиянството ражда трети вид болести. Разюзданите страсти раждат друг род болести. Всичките отрицателни мисли имат лоши последствия. Те ще се явят в известна форма и туй природата допуска като лечебно състояние.

Запример, във вас се образува идеята: вие искате да станете тлъст, лицето ви да стане като Месечината, [на нея] да замязате. Най-първо лицето трябва да има линия. Туй, което младите говорят, линия да има лицето. Тази линия на ухото трябва добре да се очертае. И между челюстта вратът не трябва да е пълен, понеже има жлези, които изпълняват отлични функции. Когато се натрупат [там] мазнини, тия жлези не могат да изпълняват тези функции, зарежда се гърдоболие. Заболяват сливиците. Сега режат сливиците лекарите. Тази работа с рязане не става. Рязането е краен метод. Хирургията е стара наука. Първият, който направи хирургическа операция, е бил Бог в райската градина. Той го приспа, извади две ребра от Адама – направи му операция – и от тях му направи една другарка. Един лекар ще вземе, ще приспи един човек, ще му направи операция, но нищо няма да му направи. Сега и по 4 ребра изваждат, но няма никаква жена на света. Като извадят реброто и казват: „Спасих се!“

Нищо не се спаси. Освен че не се спаси, влоши се положението. Бог, като извади двете ребра, запълни ги с месце. Един лекар, след като извади ребрата, с нищо не ги пълни. Казват: „Хирургия.“ Но хирургията, която Бог направи, да направиш една жена, разбирам. Похвалявам хирурзите, които присаждат кожа; те отрежат от едно място на тялото и го присадят на друго. Ако може едно ухо да се присади, то е хирургия. Да възстановиш нещо, това е наука. Но да извадиш окото на човека, това не е хирургия. Туй най-големият простак може да го направи. Един американски професор казва: „Всеки може да отреже крака на един човек, даже и най-простият човек с един трион може да отреже крака. Каква хирургия се изисква да отрежеш крака?“

Та, казвам сега: Въпросът не е за хирургията. Въпросът е за един здравословен живот в света. Помнете, че всяка душевна тревога ще се отрази върху вашето здравословно състояние. Ще изгубите здравето си. Туй ще се предаде в ред поколения. Дъщеря ви, син ви, които вървят по ваша линия, ще наследят тия състояния.

Сега, зад всяка една неестествена мисъл седи едно неестествено желание. Зад всяко едно неестествено желание седи неестествена постъпка. Вие не сте си давали отчет. Да кажем, вас ви дойде една мисъл: по някой път искате да идете при някоя канара и да се хвърлите, защото не ви вървят работите. Мислите по един начин, по втори, по трети и най-после мислите, че трябва да се хвърлите от канарата долу. Ако сте търговец, ако сте чиновник, уволнен или неназначен, като видите, че [няма] да ви назначат, искате да се качите на канарата и да се хвърлите долу. Питам: Отде е дошло туй желание да се качите на канарата и да се хвърлите отгоре? Всички хора, който са тщеславни, искат да се хвърлят от канарата. Най-тщеславни, но в негативна форма. А пък всички ония хора, в които преобладава чувството на скритност, те обичат да се бесят. Те обичат да се скрият в една стая и там ще се обеси. Знаете ли, един човек, който се хвърля от канарата, той е израз на ред поколения. Ако 10 души силни хора или ако един силен човек намисли и каже да се хвърли от канарата, казва: „Не, аз няма да се хвърля!“ Вторият също така и най-после най-слабият от тях ще иде да се качи на канарата и той ще изпълни тяхната воля. Законът на внушението работи.

Та, казвам: При здравословното състояние главна роля играе храната. На първо място играе неестествената храна, ти ядеш безразборно. Не си сдъвкал достатъчно храната, при това, като ядеш, твоят ум е занят с една

отлична мисъл. Ти вече внасяш известна отрова в храната си. И тази храна, както и да се смели, тя все ще остави известни утайки в кръвта. След туй, някои хора, щом не живеят един редовен живот, дишат много плитко, не вземат достатъчно количество въздух. И сега се определя, че дължината на живота зависи от количеството на чистия въздух, който приемаме в дробовете. Животът се продължава чрез дишането. Вън от това, в хигиенично отношение, има един пулс в природата, която поддържа живота. Лошите мисли по някой път стават спирачки и гдето някой път сърцето не пулсира, или по-бързо, или по-бавно, зависи от този пулс. Електричеството е, което движи човешкото сърце. Жизненото електричество в природата, което свива човешкото сърце и по силата на електричеството става кръвообращението. Вие казвате, че от само себе си се свива.

Казвам сега: Има един лекар, който е дошъл, проучава болестите. Например, една болест може да се проучи и често се явяват известни бели петна по ноктите. Онези, които не познават тия петна, казват: късмет. Да, късмет, голям късмет. Ще боледуваш, ще боледуват децата ти, ще похарчиш 10 000 лева, голям късмет е, лотариен билет е той. Тия петна зависят от едно неестествено положение. Ти не си господар на своите мисли и на своите чувства. Туй показва. Следователно, за да ги премахнеш, трябва да започнеш да дишаш. Три пъти на ден ще правиш по 6 вдишки дълбоки. Сутрин, на обед между 11 и 12 часа ще правиш 6 вдишки и вечер към 6 часа пак ще правиш 6 вдишки. По 6 вдишки ще правиш. И като правиш тези вдишки, умът ти ще бъде на място, за да премахнеш тия петна. Ако ги премахнеш, показва, че дишаш правилно. Но ако не, ще продължиш, ще дишаш. Няма да се мине дълго време, най-първо ще дойде неврастения, след туй ще дойде неестествено положение, ще ви дойде някоя болест, която ще ви струва доста скъпо. Може неврастенията да се роди от вашия неестествен страх. Някой път ще се яви тумор в корема или другаде някъде ще се яви. Туй показва, че тези енергии ще се отправят някъде. Те ще стимулират някои от клетките и ще се зароди едно неестествено състояние. После ти ще направиш една операция. Хубаво, ако няма друг изход, може и с операция да се премахне болестта. Според своята неестествена мисъл и този тумор ще изчезне сам по себе си. При сегашната наука, нека се постави най-здравият човек, ако му се внуши, може да изкарате какъвто искате тумор на тялото му в 24 часа, в 3 деня може да изкарате тумор. Ако го поставите в магнетически сън, чрез

внушение, какъвто и да е тумор, може да го премахнете. Зависи от човешката мисъл.

Та, казвам: Сегашната наука, която е дошла, трябва да бъде чисто хигиенична. Най-първо: Всички разумни хора трябва да разбират как трябва да се живее. Най-първо, храненето е неестествено. Еднообразната храна, каквато и да е, винаги е вредна. Еднообразното дишане, каквото и да е, винаги е вредно. Еднообразното мислене, каквото и да е, е винаги вредно. Еднообразие има и в желанията, в света. Когато човек започне да живее неестествен живот, има еднообразие. В природата има едно вечно разнообразие. Красотата на природата се отличава с живота, с вечна зеленина, с реки, с полета, а в пустинята виждаш вечно еднообразие, пясък, всичко е голо.

Сега хората очакват своето щастие там, отдето няма да дойде. Щастието на хората е написано, „които идват във виделината.“ Виделината е потребна за онзи, нормалния живот. Когато човек мисли нормално, когато чувствува нормално и постъпва нормално, то е виделина. Каквато и болест да има, най-първо се спри и опитай [с] твоята вяра какво може да направиш.

Например, много пъти анемия може да се яви в хората от неестествената храна, от малокръвие. Кръвта не се окислява, дишането не е правилно, не се приема достатъчно количество въздух. Питам сега, ако не дишате, ако някой каже: „Аз не се храня“, храната е толкоз важна, но много по-важно [е] дишането. Вие при дишането сте свободни: може да вземете колкото искате обеда без да плащате нищо, а за яденето се плаща, но за дишането нищо не се плаща, никакви пари не се дават. Всеки може, поне веднъж в седмицата може да излезе горе на Витоша. Казвате: „Ама кой ще си губи времето?“ Знаете, 10 дни изгубени през лятото може да спасят вашия живот през цялата година. С 10 спечелени дни през лятото може да загубите цяла година. Защото в 10 дни може да спечелите 2000 лева; а може би печалбата на тия десетте деня може да ви коства загуба 10 000 лева. По-добре е някой път да загубите малкото, отколкото многото.

Та, казвам: Първото нещо без болести, това е мисълта. Ти си фиксираш мисълта. Заболи те някъде и казваш: „Имам бодеж.“ Щом като имаш бодеж в гърба, подразбира, че има разстройство в дробовете. Ни най-малко не е така. Тия бодежи се дължат на мисълта, капилярните съдове се свили, набрало се е излишно количество електричество. Струпало се е несъразмерно в разните органи и следователно, дето има много

електричество, туй електричество излиза и като излиза, образува бодежи. Като се свърже с положителното електричество, усещаш болка. Ти благодари на това. Бодежът показва, че може да се лекува. Ако няма бодеж, е по-опасно. Бодежът показва, че след като бодели вола, той оре. Природата те бутва да идеш да ореш, да започнеш да живееш и тогава какво се изисква?

Да кажем, ти си неразположен. Съобщят ти, че мъжът ти умрял някъде, той отишъл в странство. Но не се минава много време и ти кажат, че този умрелият не е твоят мъж. Ти 10 деня оплакваш мъжа си. Ще си създадеш известна болест. Казват ти: „Мъжът ти умрял." Ти попитай Господа умрял ли е, повикал ли го е при Себе си, „тук на Земята ли е или дойде при Тебе?"

Защо да не отидете да повикате Господа и Неговите служители? Ще идете да питате Ивана, Петка, Драгана, Стояна. Кое е по-хубаво: да идете да питате някое цвете, някой карамфил, не е ли по-хубаво да идете да питате някой професор? Този професор е занят, всякога не може. Вашето обоняние Бог ви го е дал във всеки случай да се ползувате. Цветята са лечебно средство за много болести. Запример, карамфилът лекува известни нервни болести. Розата лекува други болести. После, минзухарът, кокичето лекуват трети вид болести. Гергината, всички цветя лекуват известни болести и същевременно поддържат известни добродетели в човека.

Някой път искате да възпитате, да направите децата здрави. Направете градина. Направете един опит и ако детето е нервно, накарайте [го] да полива най-различни цветя. Ще видите как ще се моделира неговият характер. След няколко години тези цветя ще почнат да моделират неговата нервна система. Изучавайте живота [им], при какви условия се садят, каква почва им трябва. Но всичките хора, като станат религиозни, казват: „Нас цветя не ни трябват, само за Господа да мислим." Че Господ е в цветята! Господ е вътре в изворите, не в този смисъл Той е в дърветата, но Той е в живота на дърветата, не във формата. Той е в реките, в живота на реките, Той е в светлината, в живота на светлината. Защото самата светлина, която Той направи, е едно нищо, а пък животът, който е в светлината, е друго. Всеки човек не е във формата, но в живота, който той носи. Това трябва нас да ни интересува.

Сега, по какво се отличава животът на един човек? Този човек, когото срещнем, ето по какво се отличава: онези, които имат живот, ако животът му е нормален, нормалните хора и анормалните хора, щом срещнете един човек, който е здрав, в него органическата, жизнената сила преодолява.

След като го срещнеш, чувствуваш една голяма приятност, и в мислите ти, и в чувствата ти е приятно. Той е късметлия. Като дойде в дома ти, носи благословение. То е факт. Аз говоря, може да го проверите. Аз говоря в известни факти, ще ги проверите. И ако не са верни, ще дойдете да ми кажете. Вие ще проверите същата истина. Ако един човек дойде, който не е здрав, той отвън може да е червен, но усещате, че нещо ви стяга, този човек не е здрав. Те го наричат лош. Той не е здрав, той не мисли добре, не чувствува добре и не постъпва добре. Дали това го знае или не, но то е вече състояние. Той ще си създаде известна болест. Някой човек сега е здрав, след половин час или след 5 часа или след 24 часа той умрял. Че как ще умре тогава? Казвате: „Пръснало се е сърцето." Че как се е пръснало сърцето? За да се пръсне сърцето, трябва да има някаква мисъл.

Да ви представя един пример. Един гонел едного да го убие, но онзи, който бягал, се молил. Казва: „Господи, избави ме от този човек!" Онзи, който го гонел, паднал, строшава си крака и от големия яд, че не е могъл да го стигне, пръска му се сърцето. Лекарят констатирал, че станало разрив от гняв, че не е могъл да го стигне да го претрепе. Това не е разрив, но камерите в сърцето се разстройват. Камерите в сърцето се разстройват, престава кръвта да се движи правилно. Тия камери, които има сърцето, се разстройват, както се разстройва една цигулка.

Сега, тия белите петна по ноктите. Аз гледам, има лекари, които определят само болезнените състояния. Мене болезнените състояния не ме интересуват. Човек трябва да изучава нормалното състояние на ноктите какво трябва да бъде.

После, има цяла наука, която прави своята диагноза по очите, но въпросът е само да се изучи едно нормално око. По-важно е да се изучи нормалното око, кое е здравото око. Следователно, когато окото според мене е здраво, когато човек има един здравословен живот, нормален живот, в очите му какво ще видите? Ще видите три гами на светлината, на цветовете. Когато има дъга на физическото поле, има един опитен начин, по който може да минете от един свят в друг. Ако вие, без да се боите, започнете да концентрирате мисълта си, да се абстрахирате от психическия свят, веднага ще почне тъй, както е светло, всичко ще почернее, голяма тъмнина ще се яви. Ако не се уплашите, няма да се минат и 5–10 минути и ще започне да се явява нова светлина. Като зазоряване. Ще видите, че се явява нова светлина. Ще видите нова дъга, на която цветовете са още по-меки от тия на физическото поле. Ако сте още по-напреднал човек, може

да минете в трето състояние, да видите третата дъга, пак цветове, които са Божествени.

Аз това привеждам като факт, без да го обяснявам. Когато човек е в здравословно състояние, тия краски са в очите. Тогава, щом започнат да се явяват болезнените състояния, тия краски започват да потъмняват и следователно изгубва се тази първата, Божествена гама на светлината; след туй изгубва се втората гама на светлината и най-после изгуби се и третата гама и тогава дойдат всички нещастия на човека. Тогава идват болезнените състояния. Така е според физиолозите. Те казват, че очите стават мътни, тъмни. Те са анормални състояния. Те не съставят никаква наука. Човек трябва да предвижда нещата преди още да са станали. Някои болести може да ги предвидите преди 20 години.

Вие трябва да поддържате цветовете на вашите желания, на очите си. Например, никога не трябва да губите вяра в живота. Никога не трябва да губите вяра в Любовта. Никога не трябва да губите вяра в онзи великия Промисъл, в Мъдростта, която съществува в света. Никога не трябва да губите вяра в Истината, която носи свобода. Защото Истината, и тя има свои цветове. Три основни цвята има в Божествения свят. Цветът на Любовта е най-хубавият червен цвят, който съществува в природата. Ако го видите, вие никога няма да го забравите. Най-хубавият жълт цвят, златист, който някога сте виждали, той е на Мъдростта. Най-хубавият син цвят, той е на Истината. Това са три основни цвята. Така ви говори на вас Истината. Такива краски има. Ако ги видите, и ако сте мъртви, ще оживеете.

Та, казвам: Ако вие искате да възстановите в себе си здравето, седнете и мислете върху Любовта. Мислете върху любовта на растенията, мислете върху любовта на минералите. Мислете върху любовта на слънчевите системи. Мислете върху любовта, която съществува в разни същества. Мислете най-после върху любовта на хората. Туй може да бъде като предмет за една мисъл. Казвате: „Какво може да мисля?“ Най-първо, какво може да донесе една любов към растенията? Ако вие сте нервен, ако вие обичате едно растение, туй растение отлично може дави помогне. Ти си нервен. Лекувал си се при разни професори, не са могли да ти помогнат. Не ти трябват професори. Намери горе в планината един стар дъб, от 200–300 години. Ще кажеш: „Господин професоре!“, ще го погледнете, ще го обикнете, ще турите гърба си, ще се облегнете. Помислете си през какви бури на живота как е устоял и е весел. Три-четири пъти е достатъчно да си

турите гърба на този професор и вашето неразположение ще изчезне, както снегът се стопява на слънцето. Сега ще кажете: „Колко време трябва да седя?“ Този дъб вие ще го обичате. Запитайте го как той се е домогнал до този дългия живот и кои са законите, които изпълнява. Поискайте и той ще ви даде.

Ще ви приведа един пример сега, че растенията говорят. Един наш приятел се спира в Борисовата градина и като помислил, че растенията говорят, турил си гърба на една ябълка. Той си мисли: „Каква услуга мога да ти направя?“ Тая мисъл седи в съзнанието. И тогава му идва една мисъл: „Има долу нещо, което ме стяга. Махни това, което ме стяга.“ И наистина, той се навежда и долу в дънера имало турена една тел, когато ябълката била малка, и като раснала, телта се впила в дървото. Той отива, взема една пила и претрива, изрязва телта. Казва: „Освободи ме!“ Някой го турил тук без да разбира. Сега вие, като отидете при едно растение, то ще ви разправи своята история.

Сега много хора един факт няма да проверят, [а] какво пишат вестниците, ще повярват. Когато се обсаждаше Одрин, българските вестници около 30–40 пъти писаха, че Одрин пада и на другия ден опровергават, че Одрин падна. Все-таки Одрин падна.

Растенията са съединителната нишка за дългия живот и всички растения живеят в хората в миниатюра. Има цели гори, които са насадени в човешкия организъм. Когато пазим тия гори, всичко върви; а когато ги изкореняваме, заболяваме. Ако погледна човека, цели гори има: и дъб има, и бук има, и леска. Много растения са изчезнали в човека.

Сега аз говоря за онези от вас, които имате една мисъл, която може да опитате. Един въпрос, аз не искам да го разправям, то си има своя специална страна. Защото за диагнозата например, аз мога да ви дам диагнозата на някои болести, но ще се изплашите. Може да ви покажа по ноктите някои болести, но няма какво да ги знаете. Това са резултати. Тези нездравословни белези как да ги премахнете е много по-важно. Да допуснем, че са тъмни очите ви, че имате температура 40 градуса. Какво трябва да направите? Едно от двете: или трябва да вземете Очистително, или аз бих ви препоръчал, когато имате температура 40 градуса, свари картошки, големи от по 100 грама, изяж ги и виж дали след половин час няма да спадне вашата температура. [Картофът] не на чорба, но варен хубаво и ще го дъвчеш, понеже в дадения случай не че той ще ви излекува, но той до известна степен ще урегулира тази неестествена топлина и той

ще ви помогне.

Всичката погрешка е, че някои мислят, че някое лекарство може да премахне болестта. Някое лекарство временно помага, а пък туй, което лекува, то е въздухът. Силата, жизнената сила, праната във въздуха, тя лекува. Светлината лекува, храната лекува. Трябва да разбирате каква храна. Например, мислите, че една храна, която е пълна с масло, може да ви помогне. Някой път човек се нуждае от масло, някой път не се нуждае. Най-първо, не се лишавайте от вашата собствена мазнина, която имате. Някой път кожата е суха по единствената причина, че нямате мазнина. И гледайте да възстановите мазнината на вашата кожа. Сухата кожа е лош проводник. Сухата кожа показва, че не може да живеете дълъг живот. Ако вие сте богат човек и кожата ви започне да загрубява, трябва да знаете, че скоро ще фалирате. Единственото нещо – трябва да възстановите мекотата на вашата кожа. Тази мекота може да се възстанови чрез дишането.

Тази мекота може да я възстановите чрез закона на Любовта. Ако мразите едного и отидете да се примирите, ако искате да продължите живота си, примирете се, примирете се с 10–20 души, направете всичките жертви. И аз да ви кажа, има една статистика: всеки един човек, който мрази баща си, не може да живее дълго време. Ако синът дойде в стълкновение с баща си и мисълта на бащата е по-силна, синът ще се съдере по-бързо отколкото бащата. Ако мразите майка си, и майките са пълни с любов… Ако майката те намрази, не можете да живеете. Ако брат ти те намрази, не може да живееш. Майка си, баща си, брата си ти обичаш от здравословно гледище, понеже техните мисли ако предизвикаш, ще действуват разрушително. Ти пак може да мразиш, но трябва постоянно да бъдеш ограден. Може да те мразят отвсякъде. По-хубаво е в дадения случай да употребиш закона на Любовта. И когато се препоръчва да възлюбиш ближния си, единствената причина е да бъдат хората здрави. Ако мъжът и жената се обичат, ако децата се обичат, този дом нищо не може да го нападне. И да дойдат болести, лесно си отиват. Щом един дом се лиши от любов, болестите идват. Ако не се обичат, ако яденето не става правилно, ако дишането не става правилно, ако мисленето не става правилно, този дом се поддава на много болести.

Досега в религиозния живот, в духовния живот най-първо се изисква една хигиена на мислите. Онези от вас, които сте дошли до положението… Разваля се времето – тебе да не ти трепне окото! Задуха вятър, пекне слънце – да не ти трепне окото! Дойдат гладни години, казвате: „Гладни ще

измрем.“ Не мислете така. Бог не е създал света да ни умори гладни. Бог не е създал света, за да ни измъчи, ни най-малко не е Неговата цел тази. Той е създал света да ни учи, иска да ни подбуди към една трезва мисъл, да ядем както трябва, навреме. Яж, когато си гладен. Не си ли гладен, не яж. Гладен ли си, и в 12 часа яж. Не яж така, [че] да ти се пръсне коремът, стомахът. Закуси и после си легни. Когато си гладен, пак ще ядеш. Когато не си гладен, никога не яж. При това, никога не се обленявай.

Най-първо сутрин направи едно упражнение: изчети „Отче наш“ с дишане. Как го четете досега „Отче наш“? Аз не съм срещал досега нито един да чете „Отче наш“ както трябва. Най-първо ще напълниш дробовете си с въздух. Ще приемеш въздуха от Бога и после ще кажеш: „Господи, благодаря Ти, че ми даде“ и най-после ще кажеш: „Отче наш, Който си на Небесата и на Земята.“ После пак ще поемеш. На колко вдишки ще го прочетеш? Сутрин го прочетете, на обед го прочетете пак с вдишки и вечерно време, преди да е залязло Слънцето, пак го прочетете с вдишки. Казвате: „Кой ще ходи да го чете?“ Няма да четеш „Отче наш“, но лекарите ще ти режат стомаха, ще ти отрежат единия бъбрек, ще ти отрежат сляпото черво или някое ребро, или тумор ще вадят.

Разправяше ми един, че му казвал лекарят: „Непременно трябва да направиш операция.“ Една операция струва 4–5000 лева. Една операция правиха на един руски консул на монархическа Русия. Направиха [му] една операция, която струва 14 000 лева и пак умря оперираният. Сега, не че лекарите са виновни за това. За лекарите има една по-светла страна. Всичките лекари най-първо трябва да дадат доза за здравето. Ще дойде лекарят, ще ти предпише една доза здраве, една рецепта за добра мисъл да вземеш, една рецепта за добро желание да вземеш и една рецепта за добра постъпка. Ето един лекар, да му платя и 100 лева, ето какво ми трябва. И като ми предпише рецептата, аз ще я изпълня както е казал.

Сега аз ще ви дам една рецепта. Вземете думите на Христа: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Написано чисто на една пергаментна книга, книгата ще вземеш, ще я изгориш, ще я разтвориш в 100 грама вода и сутрин ще вземеш по 3 лъжички, на обед по 3 лъжички и вечер 3 лъжички. Направете опит и вижте какво ще бъде вашето състояние. Вие ще кажете: „Това е суеверие.“ Хубаво, нека имате едно ново суеверие. Вие вземате билет от лотарията и очаквате да получите 50 000 лева печалба; 20 години вземате. Направете един опит, то е една рецепта, но вие още не сте ми платили. Аз ви давам една рецепта, ще се хванете и ще дойдете после да ме

питате. Тя има и обратна реакция. Ако тази рецепта не знаеш как да я направиш… Зависи как ще я приемеш. Всяко нещо, което може да приемеш с любов… Ако ти повярваш в думите на приятеля, който ти казва: „Повярвай, че ти ще оздравееш!“, ако майка ти казва, че ще оздравееш, ако баща ти казва, че ти ще оздравееш, който и да е, ако ти каже и ти повярваш в дадения случай на неговите думи и ако той ти говори истината, непременно ще оздравееш.

Всякога в природата има една реакция, която се дължи… Няма да ви говоря, в природата има един принцип, който образува противоположни реакции. Такъв е, по-добре да не го знаете. Всякога принципът на любовта ще роди принципа на омразата. Там, дето има вяра, ще се роди реакцията на безверието, на обезверяването. Там, дето има надежда, ще се роди реакция на отчаянието. Там, дето има живот, ще се роди реакция на смъртта. Реакция има. Защо е така? Един ден, когато станете много учени, ще разберете. Това е една област. Ако мислите за нея преди да сте готови, вие ще си създадете неприятност.

Знаете ли онзи анекдот: един, който опитвал нещата само чрез мириса и така ги познавал. Сляп бил и глух, че опитвал нещата чрез мириса. Минавала една царска дъщеря и той я хванал, за да я помирише дали е царска дъщеря. Ръката му била оцапана и тя му ушила две плесници. Той се повалил на земята. Царската дъщеря, и без да я помиришеш, трябва да я познаваш. Това е външната страна. Мирисането вече е един принцип. И без да мирише един човек, трябва да го познаваш. Казва: „Помириши го, за да го видиш какъв е.“ След като го помиришеш, какво ще стане? Вълкът си има особена миризма, котката има особена миризма, таралежът има особена миризма. Вземете дървеницата, и тя си има своя миризма. И, колкото едно същество е по-благородно, колкото е по-възвишено, толкоз има хубав нектар, мирише хубаво. Колкото туй същество е по-развалено, толкоз неговият мирис е неприятен.

И казва в третата глава: „Всеки, който обича Истината.“ Истината е, с която ние тук се занимаваме. В този, реалния живот искаме да бъдем здрави, на Земята. Вие не искате да страдате от неврастения. Вие не искате да страдате от главоболие. На какво се дължи главоболието у човека? Главоболието се дължи на неговия стомашен мозък, на стомаха. Когато стомахът не функционира правилно, вие ще имате главоболие. Когато мозъкът не функционира правилно, вие ще имате коремоболие.

Но, за да се поправи главоболието ви, най-първо трябва да поправим,

най-първо се разваля отношението на предната част на мозъка със задната част. То трябва да бъде нормално. Винаги, за да се разстрои стомахът, зависи от задната част на мозъка. Ако тази част на мозъка се стопли повече, отколкото предната, ако с една десета се повиши температурата на тая част… Много болести започват от повишението на температурата на задната част на мозъка. Най-мъчно се подига температурата на предната част на мозъка. Най-лесно се подига температурата на задната част на мозъка. Човек най-лесно заболява от това нещо – заболява от любов, от любов се повдига температурата. Любовта е отзад.

От какво заболява? Той постоянно мисли. Туй, което е залюбил, той иска да го има, да го вземе за себе си. Природата никога не позволява да обсебиш туй, което тя е дала. Тя дава да го употребиш, но да го обсебиш всякога противодействува. Следователно, ако в твоята любов влагаш принципа да завладееш туй, което тя е създала, ти ще си създадеш в себе си едно болезнено състояние.

Имаш право да обичаш, но нямаш право да обсебваш. Имаш право да ядеш, но нямаш право да бъдеш лаком, нямаш право да преядаш. Имаш право да чувствуваш, но никога няма да повишаваш своите чувства. Имаш право да плачеш, но не викай да те чуят, да проявяваш своя плач. Имаш право да плачеш, но не да ревеш. Аз харесвам тихия хленч. Някой седи някъде, капят сълзите, текат. Плачете тихо. И като си поплаче, му олекне. Някой има, като зареве, чува го от километър. Това е лош плач. Бог обича тихото сърце, смиреното, съкрушеното. Бог обича тихия плач.

Трябва да плачете. Аз се радвам, когато някой плаче, но щом плачеш 5–10 минути, не се позволява да плачеш повече от половин час. Пет минути като плачеш, достатъчно е. Всеки ден по 5 минути се позволява да плачеш. Шест деня по 5 минути. Единственият ден, когато не се позволява да плачеш, е съботата. Неделята, той е ден свободен. В своя ден може да плачеш, в Господния ден няма никакъв плач. От сутрин до вечер, като дойде неделята, всички трябва да бъдете радостни, весели.

Казвате: „Как ще бъда радостен и весел? Ами сиромашията?“ Ще се радваш на сиромашията. Питам сега, кое е по-хубаво: да имаш богат неприятел или сиромах неприятел? Кое бихте предпочели? Сиромах приятел или богат приятел? Кое е по-хубаво да имате: богат приятел или сиромах неприятел? Казвам: Сиромасите приятели носят много повече, отколкото богатите приятели. Трябва да знаете, че богатите наши неприятели и сиромасите наши приятели винаги се намират в много добро

отношение. Ако вие се държите добре с вашите сиромаси приятели, те ще уредят въпроса с вашите богати неприятели. Сега да ви изясня. Казвате: „Как може?“ Представете си, че богатият ваш неприятел е мъж, а сиромахът ваш приятел, това е жена, която е оженена и е с едно обилно сърце. Казва: „Прости му, не ставай като него!“ И той от щедрост ще каже: „Хайде.“

Сега да се върнем към онова, което е потребно за вашето здраве. Боли те главата – не знаеш как да ядеш. Болят те дробовете – не знаеш как да дишаш. Смущава се умът ти – не знаеш как да мислиш. Тогава започни добре да ядеш. Започни, най-първо измий се, свари си малко оризена водица и цяла седмица вземай сутрин 3 супени лъжици, на обед и вечер по 3 супени лъжици, [общо] 9 лъжици. Вземай така една седмица. Втората седмица ще вземеш едно кило грах, ще го свариш хубаво, ще направиш чорба и тогава ще вземаш 10 лъжици грашена чорбица сутрин, 10 на обед и 10 вечер – доколкото стигне. Цялата седмица продължава една диета, докато дойдеш до хляба най-после.

Искаш да се научиш как да ядеш: ще вземеш брашно, ще си месиш хляб, ще си вземеш нощвите, ще си месиш вкъщи. Ще повикате някой, който знае да меси. Сами ще си замесите, ще си направите пещ, сами ще турите хляба, ще го опечете и цяла седмица ще се храните с хляб, който вие сте месили, за да се възстанови вашето нормално състояние. То ще ви избави. Ако направите този опит, той ще ви избави да харчите най-малко 10 000 лева. Три седмици по 1000, 3000 и 500 отгоре всяка седмица.

А пък първото нещо, като станете сутрин: не се спирайте върху тревогата. Отправете ума си към Бога, започнете да дишате на вдишки през лявата ноздра, понеже теченията на лявата ноздра са на Луната, на чистене; ще поемеш с дясната ноздра, ще изпущаш въздуха, то е Слънчевото течение. Туй, което възприемеш от него, обработете и ще го върнеш назад. През лявата ще вдишваш, а през [дясната] ще издишваш, ще задържаш този въздух. Три пъти ще правиш тия упражнения и ще имаш здравословно състояние. Тогава работите вървят добре.

„Всеки, който обича Истината, иде към нея, за да се явят неговите дела.“ Първото нещо, което Бог иска от нас, Той иска всички ние да бъдем здрави, да имаме чисти мисли. Бог изисква да имаме чисти чувства.

Чувствата зависят от дишането, постъпките зависят от нашия стомах. Човек, на когото стомахът е развален, никога не може да постъпи добре. Човек, на когото дробовете са развалени, никога не може да обича. Човек,

който не може да мисли, той никога не може да каже истината. Така са свързани. Ако ти с ума си не може да кажеш истината, ако с дробовете не може да проявиш своята любов, ако със стомаха не може да проявиш своите постъпки, ти си в болезнено състояние. Тогава ще поправяш своите постъпки, ще реагираш, ще се поправяш и добре ще постъпваш. Няма да обръщаш внимание, че не си разположен.

Един човек някой път е като киселица. Ще се оправи тази работа. Почни. Няма нищо, той може да дига гюрултия. Казва: „Чакай! Аз ще оправя тази работа." Щом той разбере, че ти си господар, нали някой път някъде може да проявите своите чувства. Тази работа пак ще се оправи, трябва да обичаме хората. Казва: „Не може да обичам, те са такива." Ти ще го убедиш, че ти си господар. Най-после ще го убедиш, че ти може да го учиш – като убедиш тоя вътрешния човек да те слуша.

Този, вътрешният човек, сега той ти е господар. Казва: „Я се скарай!" и ти се скараш. „Я го намрази!" – намразиш го. „Кажи нещо лошо!" – и ти кажеш. Как може да живееш? Писанието казва: Този човек е млад човек. Онзи старият, философът, казва: „Ти ли ще ми даваш ум?", а той не знае, той е толкоз будала. По-голям будала от него няма. Той е такъв учител, който е създал хиляди нещастия. Той казва: „Я го накастри!" и ти като го накастриш…

Идва един и ми разправя: „Минава един български офицер и той казва: „Я иди го накастри, той не трябва да минава оттам!" Той отива, казва му и офицерът му ушива две плесници, поваля го на земята. Защо той ще иде да се разправя с този офицер? Кой му е дал тази власт? Най-първо, той знае ли по кой път да мине? Аз ако съм на [неговото] място, на този офицер ето какво ще му кажа: „Всяка сутрин минавайте през тук, трябва да Ви е приятен много този път. Хубаво е това място." Ако този човек е избрал този път, не му реагирайте на пътя. Не реагирай на един човек, че има известни желания, не реагирай на желанията, нека той да мисли, че тия желания ги желаят 10 души хора. Ако 10 души дойдат в състезание, тогава какво ще се добие? Резултатът е следният, ето какъв резултат ще стане: Един попски син… В турско време се случило, в град Варна, това. Това е един действителен пример. Свещеникът бил благочестив. Купува две кошници яйца, за да ги вапса неговата жена за Великден. Синът искал да си избере кораво яйце, да се бори със своите другари. Синът отива при едната кошница и опитвал яйцата – борил се, борил се и най-после останали две яйца, от които на едното бил счупен върхът, на другото – задницата. Близо

300–400 яйца счупил. Нищо не оставил здраво. Не избирайте вие вашият пехливанин като този попски син. Отива жената и вижда: всички яйца изпочупени. Свещеникът бил с широко сърце, казва: „Сега е Великден, кой ще ходи да го бие! Тия яйца ще изядем. Дай ги на съседите.“ Той отива и купува други две кошници. Ама сега ги е заключил с ключ. – „Кой ще ходи да го бие, да си развалям настроението!“ Заключете вашите яйца, за да не би вашият син да влезе и да търси здравото яйце.

Всичките болести зависят от човешкия ум, от човешкото сърце, а се изпълняват от човешката воля. Това е най-сигурният начин за лекуване. В каквото и направление, каквато и болест имате, направете опит. Разумно ще търсите. Ако трябва да минете през операция на лекаря, нека [това] бъде последният метод. Най-първо всички трябва да добиете една опитност, да знаете как да се лекувате. Всеки един от вас трябва да знае как да си даде първа помощ, правилна помощ. Вие се изплашите. Тогава, ако вие не сте господар на една болест… Тази болест има свой произход. Вземете произхода на чумата: това са малки микроби, които се размножават много бързо, в 24 часа милиарди се размножават. И от техните нечистотии човек боледува. Пийте 5, 10, 15 чаши топла вода – чумата я е страх от топлата вода. Българите казват: „Чумата се плаши от топлата вода.“ За да се разтвори серумът на микробите, пийте топла вода. И така вие подобрявате качеството на вашата кръв. В една чиста кръв не може да живеят сегашните микроби, това са елементарни работи.

Тези от вас, които сте духовни, трябва да знаете какво трябва да правите. Аз ви давам тия правила, защото постоянно идват при мене и ми казват, [че] кракът го болял, пръстът го заболял, подула се страната, ухото го заболяло, окото го заболяло, кръстът, стомахът го заболял. Казвате: „Какво трябва да правим?“ Мислете добре. Седни, внеси любовта в душата си, кажи, че има нещо и като премахнете онези, горчивите мисли, като премахнете горчивите чувства, веднага ще дойде здравето. Аз не съм за туй здраве, което сега имате. Знаете колко хубаво е човек да бъде с един свеж дух, готов за работа, да учиш, умът ти стига всичко да направиш. Не горе-долу закърпено, но когато ще бъдеш здрав, на свят да е. И дето ходиш, от тебе да изтича сила, живот и здраве. Болезнените състояния ще дойдат.

Мислете добре, чувствувайте добре, постъпвайте добре.

Хранете се добре, дишайте добре. Не обременявайте мозъка си с ненужна работа, с която може да нарушите този вътрешен процес. Това е, което трябва да научите. Това е здравето на човека.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

43-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 26.VIII.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.

* На 5.VIII.1934 г. и на 12.VIII.1934 г. беседите са държани на Витоша в местността „Яворови присои“. Тези две беседи са отпечатани като съборни в томчето „Великото в живота“. На 19.VIII.1934 г. Учителят е на събор на Изгрева. Беседата е отпечатана като съборна в томчето „Часът на Любовта“. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

ДОБРОТО СЕМЕ

„Отче наш“
„Събуди се, братко мили“

Ще прочета част от 13-ата глава от Евангелието на Матея – от 24-ия стих до 30-ия стих.

„Духът Божи“

Знанието в света седи от няколко категории. Четири-пет души се събрали и единият казва: „Едно време дядо ми приказваше за царя в тази държава.“ Другият казва: „Баба ми на мене ми показваше портрета на царя.“ Третият казва: „Аз ходих в града и го видях.“ А четвъртият казва: „Аз се познавам с него, приятел ми е царят.“ Има знание, което дядо ви е предал. Има знание, което баба ви на картина ви го е показала. Има знание, което е като този, който ходил в града и видял царя. А съществено е знанието да ви бъде приятел царят. Знанието може да ви бъде приятел. Доброто, това е капитал, възможност в живота. Това е късметът на човека. Турците имат една поговорка и казват: „Късметът ми на крака да ми дойде.“ И всички хора сега очакват късметът им на крака да им дойде. Казват: „Тъй, както Господ го даде.“ Когато Господ го даде както Той намери за добре, тогава питат: „Защо го даде?“ Най-първо бяха съгласни както Господ го даде, после намериха едно противоречие.

Ние всякога казваме: „Както Господ даде“, [но] имаме една своя идея, нищо Божествено. Онзи човек, който казва: „Както Господ дал“, той всякога има една човешка идея и казва: „Дано стане както мисля!“ И като стане, казва: „Господ ме научи.“ А пък като не стане както той мисли и както той иска, той се учудва защо нещата не стават тъй.

Сега да оставим обикновените работи. Има неща, които не може да ги поправим. Има една погрешка, която не може да поправим. Тя е, че не може да изправим оста на Земята. Една погрешка: земната ос се е изкривила с 23 градуса и ние не може да я изправим. Всичките пакости, погрешки произтичат от тези 23 градуса на земната ос. Кой е онзи професор, който може да я намести? Било е време, когато оста на Земята е била перпендикулярна и тогава онези, учените хора казват, че всичката

тежест тогава е била на Южния полюс. Но понеже Земята, като не разбира [да] седи на едно място, тя не обича да седи на едно място, и тя обича, като жените, да ходи тук-там, и тя си има свой идеал, стреми се към някого. Попадне нашата Земя на едно свое заблуждение, чака от черната магия да увеличат тежестта на Северния полюс и от тази тежест се е изменило равновесието, наклонило се е. На Северния полюс има повече лед и тази е причината, че оста е наклонена. Тази тежест е била долу, а сега се е изменила малко тежестта

Сега, туй с доброто семе няма нищо общо [с] разместването на земната ос. Искам да ви кажа, че на всинца ви осите ви са разместени. Това искам да ви кажа. Няма нито един от вас, на когото оста да не е наклонена 23 градуса и всичкият стремеж на хората е в това да наместят оста си. Перпендикулярна трябва да бъде. Една ос може да бъде перпендикулярна само между две основни точки, между две плоскости. В света съществуват две плоскости. Едната плоскост аз я наричам плоскост на любовните действия. Любовта има известна площ. Знанието и мъдростта, и тя си има площ. Между тия две плоскости този перпендикуляр когато се измени, започват всичките нещастия.

Или другояче казано: Ако не разбираш законите на Любовта, която действува в човешкия живот, ако ти не разбираш законите на Мъдростта, която действува в човешкия живот, ти ще влезеш в едно противоречие. Туй противоречие може да произтича от тебе, може да произтича от съвсем посторонни причини. В даден случай може да страдаш. Дали заслужаваш или не, това е без разлика. Защото, ако се радваш, че си го заслужил, ако страданията са незаслужени, то и радостите са незаслужени. При радостите, когато се радваме, считаме го в реда на нещата. Но всяко нещо, което изпитваш, заслужил си го. Щом имаш съзнание, заслужил си го. Кой ти е крив?

В света малките работи създават най-големи пакости. Всичките недоволства в света произтичат от малкия прах. Има един прах, който преминава през всичките пукнатини. Ти може да имаш херметически затворено нещо, но има малки пукнатини и през тия пукнатини прахът минава. Може пукнатината да е половин милиметър, но през тия дупчици прахът намира място да мине. Сега, всичката пакост у човека е понеже човек има 7 дупки на главата и през тия 7 дупки влиза толкоз прах в неговия мозък. През очите влиза прах, през ушите, през носа, през устата. През тия дупки като влиза този прах, той е причина и образува една каша в

човешкия мозък. Вие сега се намирате в трудно положение. Казвате: „Как Господ е направил тъй, че да влиза прахът вътре?“ Господ не го е направил тъй. Вие пропукахте прозорците. Той ги направи херметически. Вие казвате: „Малко отвън въздух да влиза, чист въздух.“ И край този чистия въздух влиза и прахът.

Сега, другата страна на живота седи в следното: човешкият мозък не е еднакво организиран. Част от човешкия мозък е полуорганизиран. Човешкият мозък, и той е в процес на развитие и всичките нещастия в света произтичат от неорганизирания мозък на човека.

Например, ще намерите, на някой човек всичките нещастия произтичат от задната част на мозъка. Неговата глава е така завъртяна, има повече мозък отзад, отколкото отпред. А пък този, задният мозък, той много обича, много да яде и да пие нашироко, обича удобства в света и затова заборчава и през целия живот само дългове изплаща. Ако малкият му мозък не е организиран, знаете какво ще произтече от него. Всички бели на хората произтичат от малкия мозък. Ако е неорганизиран, той няма да се задоволи. Ако е мъж, няма да се задоволи с една слугиня: 2, 3, 5, 10 слугини иска да му шетат. Ако е жена, обича да има не един слуга мъж, но тя иска 10 слуги мъже, жени не може да търпи.

Хубаво нещо е да има човек слуги, но слугата е нещо вметнато, слугите са дошли отпосле. Бог е дал толкоз слуги да му слугуват. Например, Той на човека е дал 10 милиона слуги да му слугуват в стомаха. Десет милиона слуги! Какво иска повече? Пък в дробовете, в главата колко слуги има! И вън от това той иска още слуги отвън. Казвам: Един човек, който има само в стомаха си 10 милиона слуги, той белята си търси, като иска отвън още слуги. Двама слуги. Никакъв слуга не ти трябва. Казва: „Без слуга не може!“ Щом без слуга не може, и без беля не може. Хората са дошли до това, че като не могат в света да успяват, викат дявола да го направят слуга. Пък дяволът, като ти стане слуга, цялата ти глава ще завърти. Казвате: „Умен е нашият слуга.“ Умен е, но знаеш умните слуги какво създават? Туй е в алегория казано.

Сега да оставим погрешките. Погрешки правят само учените хора. Невежите, понеже не се занимават с наука, погрешки не правят. В науката си някой астроном, някой геометрик, някой математик, някой естественик, той може да направи погрешка. Ако дойде в религиозния живот, някой учен човек може да внесе погрешка, може да внесе някое правило, някой проповедник може да каже нещо. В живота красивите, умните жени може

да направят сума пакости. Такъв кодекс, направен [от] погрешки. Всичките най-учените хора, и те правят. Сега учените хора, за да се избавят от своите погрешки, казват: „Онзи, невежият, той е причината!“ Невежият човек нищо не разбира.

„Който посял доброто семе.“ Мнозина от вас имате доброто желание. Направите услуга някому и този човек не ви се отплаща. Казва: „Услужете ми с 10 000 лева и аз ще Ви бъда крайно признателен.“ Мине се година, две, три, десет години, трябва да го съдиш. Дойде друг, и той иска 10 000 лева. Три, 4, 15 души се наредят по 10 000 лева и всичкият капитал отиде. От какво страдаш? От много добрини. Питам сега: Каква е крайната цел?

„Посял доброто семе.“ Дошъл враждебник и посял лошото семе. Но понеже целта ни е да обясня някои противоречия: по някой път вие правите погрешки по единствената причина, че нямате достатъчно светлина. Не че не сте добри. Добри сте, но нямате достатъчно светлина във вашия мозък, понеже едното полушарие на мозъка ви е съвсем неорганизирано. Човек работи засега само с дясното полушарие. Половината полушарие седи в запас. Лявото полушарие седи в запас. От това мозъчните способности и чувства, мозъчните центрове, с които човек работи, някои са полуразвити.

Например вземете центъра на човешката справедливост: някой човек не е справедлив, не е съвестен. Чувството на съвест е чувство, не е способност. Някои хора не може да бъдат съвестни, обичат да лъжат, да крадат, съвестта е слабо развита у тях. Някои хора са съвестни, справедливи. После, има някои хора са набожни. Да бъдеш набожен не е способност, то е чувство. В някои хора това чувство е развито, а други го нямат. Някои хора имат чувствата по вяра. И вярата е чувство. Той вярва. Но у някой вярата е слабо развита, той не вярва. Като дойдем до човешките способности, те са недоразвити.

Колкото хора са идвали при мене и са се оплаквали. Аз като ги погледна, виждам откъде иде. Най-първо в него способността за време не е развита, после способността за интуиция, за пресмятане на времето не е доразвита. Виждам, че центърът на причинността – да разсъждава от причина към следствие, е слабо развит. После, наблюдателните способности, и те са слабо развити. Той е станал търговец, взел стока, която на хората не е потребна, забатачил. Казва: задигнали го. Какво ще го задигнат? Той турил 10 души слуги в дюкяна си, а той си държи ръцете отзад. Той не разбира, [че] тия слуги обичат да пооткрадват. Днес каквото вземат, 5 на господаря и 5 в джоба, утре 5 на господаря и 5 в джоба и

работите не вървят. Най-първо, като дойде един слуга, ще видиш главата му дали е развита. Някой казва: „Но какво ни казва той, аз съм честен човек!“ – „Да видя главата!“ Друг казва: „Аз съм свършил по математика, разбирам.“ – „Я ми разреши една задача. Ако разрешиш задачата, разбираш.“ Друг казва: „Аз разбирам от строеж, от план.“ – „На опит трябва да се постави.“

Сега някой казва: „Аз съм много набожен човек.“ В това ни най-малко не вярвам. Аз вярвам повече на своя пергел, той показва по-право колко е набожен човек, отколкото неговите думи. Някой ще каже, че много набожен бил. Знаете ли какво значи набожност? Това е едно от най-благородните чувства, които той има. Когато туй чувство е хубаво развито, той има най-голяма мекота и благородство, състрадание към хората – най-хубавото чувство, във всяко отношение един примерен човек е. Когато туй чувство е слабо развито, той може да те пържи на ръжен.

В европейските народи религиозното чувство е развито. В германците е слабо развито. Силно е в славяните. В американците е средно развито религиозното чувство. Силно е развито у евреите и там е [в] едно противоречие с парите. Слепоочната част, чувството за стяженолюбие е толкова силно развито, че Господ, като знаел тази слабост на евреите, даде им малка земя. Ако беше им дал голяма земя, какво щяха да направят, не зная. Малка земя им дали, да ги научат да работят. Един умен народ са евреите, религиозни са. Един евреин разбира времето тъй, както европеецът не разбира. За време евреите са първи. Евреин в търговия рядко пропада.

Сега да оставим, това са посторонни въпроси. Когато се говори за добродетелите на някой народ, се разглежда народът, разглежда се цялото човечество как е. Всеки народ, всеки човек има свои добри и лоши страни. При лошите условия какви са последствията и при добрите последствията какви са? Лошите условия, в миналото които са имали, лошите последствия са вътре, в неговия организъм. Например, слабо е развита твоята съвест, слабо е развито религиозното ти чувство, слабо е развита твоята вяра – ще куцаш, ще се обезсърчаваш, ще се обезверяваш; животът няма да има смисъл за тебе.

Сега, когато се проповядва религията на хората, ние искаме да си обясним техните чувства. Казваме: „Набожен е.“ Той тепърва трябва да внася храна в организма си. Той трябва да намери набожните хора, не така които изповядват, но набожния човек. Ако си ясновидец, ще видиш, че

излиза една особена светлина от главата. Запалено е. Туй място индусите го наричат хилядолистник, един център. И при този хилядолистник се намира най-висшето чувство – любов към Бога. Да любиш Бога, върху Който е поставен законът, да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила.

Казвате, някой човек станал религиозен. Сегашните хора са мнозина религиозни. Ако бяха религиозни в този смисъл, светът щеше да бъде рай. Тия хора нямат религия. Но какво нещо е религия? Религия може да има един човек, който може да има любов към Бога. Бог е едно Същество, Което е образец на всичките хора; всичките добродетели и стремежи Той поддържа. Държавата, домът, семейството, всичко онова, което в нас е благородно и възвишено, произтича от Него. Той е, Който контролира нещата. Той казва на човека: „Това, което правиш, не е право. Има закон." Ред същества има, които са завършили своето развитие.

По някой път мене ме питат: „Ти виждаш ли нещо?" Казвам: „Това е обидно заради мене. Виждам, разбира се. Виждам тебе, виждам, че ти си човек, който нямаш любов към Бога, после си човек, който имаш много малко съвест: откъдето вземеш пари назаем, не връщаш; обичаш да икономисваш истината; в училище като си бил, не си се учил, дипломът, който имаш, е слаб." – „Отде знаеш?" – „Познавам. Ти си носиш своите белези на главата." – „Е – казва, – страшен човек си." Не съм страшен аз, страшна е твоята глава. Тури в себе си да подигнеш, да организираш своя мозък. Ти ако живееш добре, заради тебе е, не е заради мене. Аз ако живея добре, заради мене е. А пък ако не живея добре, то е пак заради мене.

Сега всичкият стремеж в света е да се организира човешкият мозък. Трябва една наука. Не само да се констатира, но да има начини, по които човек може да се превъзпита, не изведнъж. Защото, за да се превъзпиташ, трябва да дойдеш, да имаш един образец. Не може да придобиеш туй религиозно чувство в себе си, без да организираш своя мозък. Само хора, у които туй чувство е развито, ти като влезеш при тях, усещаш, че тия хора ти дават. В света сме много практични. Трябва да идеш при банкера, който има пари, да ти даде назаем. Или при тях, или при архитекта иди като при професор, който има знание да ти даде; той разбира тия работи. Разбира математика, тази способност е развита.

Казвате: „Така се раждат." Не така се раждат хората. Всеки човек носи своите заложби, които Бог му е дал, но същевременно носи и резултатите, усилията, които той е правил в миналото.

Ако вие вземете двама души, единият, на когото веждите са тънки, както копринен конец или като 10 копринени конци (защото единият е много тънък; българите казват: такива „копринени гайтани“), а пък другият с дебели вежди, като на Тарас Булба, който Гогол описва. Единият човек, с тия дебелите вежди, е практичен. Той е обективен, той разбира физическия живот. Той може да бъде справедлив. Той няма фини чувства, той не е религиозен. Той казва: „Ти трябва да изпълниш каквото ти казвам!“, другояче, ще ти даде път. Онзи с тънките вежди, той е по-отстъпчив, той с големите отстъпки създава на себе си други пакости. За хатъра на този, за хатъра на онзи прави погрешки. От какво произтича хатърът? То произтича от едно чувство на тщеславие. Когато у тебе уважението е много силно развито, когато искаш хората да имат за тебе добро мнение, хубаво е това, то служи за един подтик. Ти може да имаш туй чувство, но за да имаш доброто мнение на хората, трябва да дадеш нещо. За да мислят хората, че ти си музикант, ти трябва да свириш, да направиш нещо. Или да бъдеш скулптор. В каквото и да е направление, хората искат да видят нещо у тебе. Ако това не може да дадеш, ти не може да имаш тяхното добро мнение.

Не търси доброто мнение на хората, но най-напред търси онова, което правиш, право ли е, разумно ли е или не. Търси една опора вътре в себе си, после търси опора вън от себе си. Защото ако вие вървите успоредно в своето развитие, ако тия хора имат твоите разбирания, не само разбирания, разбиране значи еднакво развиване, ако техният мозък е така организиран, както твоят, вие ще се разберете. Ако техният мозък не е организиран както вашия, ако техните способности и чувства не функционират както твоите, вие не може да се разберете. Ако вие идете в Европа, във Франция, ще намерите законите по-други. Ако идете в Америка, и там се различават. Ако вие идете в Англия, различават се законите. Ако идете в съветска Русия или ако сте тука, в България, има различие. Според степента на развитието на народите, такива са и законите.

Колкото един народ е на по-високо развитие, по-добре е организиран неговият мозък в правия смисъл, според ония правила, според ония закони, които съществуват в природата. Защото аз не считам живота произволен. В света има една правова държава, има съвършени хора, от които ние може да черпим. Пример, дали вие ги знаете или не, няма какво сега да ви доказвам.

Някой път някои искат доказателства. Как ще докажете на някое дете, което гледа Слънцето, иска да го носи под мишница? Ако ти му кажеш, че

то е един милион и 500 хиляди пъти по-голямо от Земята, как ще разбере? То казва: „Може да е като нашата къща.“ Туй дете не може да го убедиш, даже способни хора, които говорят за един и половина пъти, че Слънцето е по-голямо от Земята, те сами не разбират това нещо, защото, за да разбереш колко е голяма Земята, ти трябва да го обгърнеш. Ние говорим, че Земята е много голяма, но това е повърхностно знание. Ние със своето съзнание е трябвало да обгърнем Земята или да можем да я видим отвсякъде, да може да видиш какво става в Америка, да може да видиш противоположната страна, навсякъде Да виждаш, това значи да разбираш нещата, да знаеш къде е ден и нощ, да знаеш къде е вечер. Сега може да се зароди противоречие: „Кой може да го има това нещо?“ Има хора, които може да го имат. Има хора, които живеят на Земята и знаят, че нощ няма, има вечер и ден. Има хора, за които Слънцето никога не залязва. Какво ще кажете? Щом Слънцето не залязва, това показва, че вие има още дълго време да се усъвършенствувате. Но да оставим този въпрос.

Сега въпросът е за доброто семе, заложбите, туй, което в дадения случай зависи от вас. Вие се намирате в едно противоречие – искате да услужите (?) вашия живот. Природата не ви е оставила съвсем в тъмно. Животните, които са поставени на голяма опасност, например, като един заек или както една сърна, един елен, у тях слухът е толкова фино развит, по някой път обонянието е толкоз развито, че още отдалеч, от един километър една сърна ще усети мечката. Някога от два километра чувствува. Тези, първите жители на Америка, у тях туй чувство на слушане е толкоз силно развито. Те казват, един индианец като тури ухото на земята, от 4–5 километра който иде, той вече го чува.

Та, казвам: Природата в нас е вложила известни чувства, за да ни предпази. Много пъти известен човек предчувствува, че след време неговият живот ще се измени и той трябва да вземе някакви мерки. Казвате: „Това е илюзия. Сега върви по мед и масло.“ След 5 години той чувствува, че това ще се измени и след 5–10 години това се случва. Вие, които не знаете, ще идете при някоя врачка да ви гледа на кафе или на боб, или при хиромантисти на ръка, или физиогномисти, или френолози, все да ви кажат нещо.

Преди години, мисля 7–8 години има, във време на войната, един ден седя занят, една млада госпожа иска да ме види. Казвам: „Занят съм, ще кажете да ме извини.“ Тя казва: „Не, не, толкоз важно е, непременно трябва да видя този господин!“ Казвам: „Не може ли да отложи?“ – „Не, по никой

начин.“ Слизам и казвам: „Ще ме извините, имам малко време.“ Обръща се тя и ми казва: „Ще бъда ли щастлива? Моля да ми кажеш!“ Казвам ѝ: „Искате ли да Ви кажа една горчива истина?“ – „Че каква горчива истина? Може да ми кажеш.“ – „Ти, рекох, има да живееш само две години. Затова ти препоръчвам да вземеш едно Евангелие и да се приготвиш за другия свят. Пък туй, дето искаш да се ожениш, всичко това го остави.“ Тя казва: „Друго нещо няма ли писано?“ Казвам: „Съжалявам. Понеже искаш да ти кажа, хайде да ти дам малка надежда. Виждам една малка възможност. Тя е много малка – на 10 000 случая става изключение, но ако стане изключението с тебе, ако ти останеш на този свят, да дойдеш да ми кажеш. Ако заминеш за другия свят, аз това ще го зная.“ Тя и досега не е дошла.

Ще кажете: „Някое ясновидство.“ Това не е закон на ясновидство. Това са известни черти, които аз виждам. Аз виждам строежа, който тя има. Този строеж при тия условия след две години ще рухне. Казвате: „Трябва да видя това.“ Не, аз другояче разсъждавам. Виждам кола слабо направена, казвам: „Като турят стотина кила, ще се счупи.“ – „Отде го знаеш, ясновидец ли си?“ Не, аз виждам, аз измервам оста колко може да издържи. И виждаш, че 100 килограма като носи, може да издържи.

Та, когато се говори за ясновидство… Това е отношението. Другояче седи ясновидството. Тъй, както разглеждате, ясновидството е много механическо. Законът на вярата – човек има отношение към същества, които не познава. Ти седиш някой път и нещо ти казва: „Стани туй да направиш!“ И казваш: „Така ми дойде на ума.“ Имаш едно същество, което мисли твоето добро. То ти говори по радиото, възприемаш, казва ти: „Така и така ще постъпиш.“ Постъпваш. Работата тръгва. Или някой път забравил си някой предмет или някоя книга, някои от тия същества те заведат и казват: „В еди-коя си библиотека иди, в еди-кой си шкаф“ да намериш някоя книга. Всичко туй ще ти каже. Някои хора нямат такива помощници, тяхната работа върви малко по-мъчно.

Туй, което хората наричат късмет, това не е нищо друго освен връзка с известни разумни същества, които са богати в своята опитност, богати в своите сили, богати в много неща. Те може да ви помогнат и упътват в правия път. Някои ги наричат божества, някои ги наричат светии, някои ги наричат гении, някои ги наричат дарби. Както и да е, но те съществуват.

Както и да вярвате вие, аз сега не искам да ви карам да вярвате, но аз искам да вярвате в туй, което е. Вие не може да вярвате, докато вашата вяра не е развита. Някой казва: „Вяра трябва.“ Вярата е един закон. Ти ще

видиш нещата как ще станат. Да вярваш в Бога какво означава? Ако Бог ти е приятел, какво има да се плашиш тогава? Но тебе Бог не може да ти бъде приятел, ако в тебе чувството на любов не е развито, да Го обичаш, да ти трепери сърцето, да имаш свещено чувство към Него. Ако към Него имаш любов, Той ще ти нареди всичките работи в света. Всичките блага и сега, и за в бъдеще зависят от Него, не тъй механически ако Го обичаш, но ако не Го обичаш, нещата ще се сложат тъй, както никога не очакваш.

Вие казвате: „Защо е така?“ Защото не може да бъде другояче. Вие вземете някога една жена, колкото и да е красива, колкото и да е умна, каквато и да е, ако тя започне със своя другар мъж да се отнася зле, той и светия да е, той като търпи, търпи, ще излезе из търпение и ще каже: „Не искам да имам нищо общо с тебе!“ Турците казват така: „И счупените орехи надминаха 1000.“ Докато счупи 999, търпи; като счупят хилядния орех, той ритне. Турчинът търпи до 999 ореха и като туриш хилядния, ритне. Американците казват: „Да ме ритне някой с крака си, ще го претърпя; но да се качи на гърба ми – ще го ритна аз.“

Не, към сегашния живот, тъй, както хората са се стремели да обяснят живота според своите разбирания, тия методи, които сега употребяват, са полезни. Но тия методи не са ефикасни за самовъзпитанието. Казва: ти бъди справедлив, ти бъди разумен, ти бъди добър, бъди малко мъжествен, бъди честен. Как? Дружи с честни хора. Ти искаш да имаш един честен син, един отличен син. Ще намериш най-добрата мома, ще ѝ попипаш главата, съвестта в нея да е отлично развита, да има 7 за съвест. Религиозното чувство да има 7, твърдост 7; вяра 7, надежда 7, вдъхновение 7, разумност 7, памет 7, навсякъде 7. За нея като се ожениш, но и у тебе да са по 7, ще имате синове и дъщери такива, каквито вие искате. Казвате: „Каквото Господ даде!“ Ако посееш семето на бодили в нивата, Господ пшеница няма да даде, бодили ще даде. Ако ти развиваш в себе си противоположни качества на ония плевели, ти не може да имаш един гениален живот.

Чудни са хората, когато мислят. Казва: „Той е гениален човек!“ Той, за да бъде гениален, трябва да има гениално чувство, той трябва да има гениален ум, той трябва да има гениална воля. Значи развит мозък, трябва да е организиран. Гениалният човек в пълния смисъл е с добре организиран мозък. Всеки човек може да стане гениален, ако работи над себе си. Ще се организира неговият ум, мозъкът е в постоянен процес на организиране. Не трябва да се обезсърчава. Когато направим изменение на живота, 20–30

години по всичките правила постъпваш по всичките правила, може да дойдеш до гениалното положение на добре организирания мозък. Ако мислите само произволно, трябва да работите над себе си, да се молите.

Оттук-оттам те похваляват, че си добър човек. Не с похвали. Онзи човек, който пише, ще направи едно съчетание, второ, трето. И после, много поети пишат там. Аз, като видя някой поет, като пише поезията, виждам, че неговото религиозно чувство е слабо развито. Той развива своята поезия, някъде е поетично, но някъде е хлабаво, в морално отношение е хлабаво.

Казвам: Когато в човека чувствата са хубаво развити, той не трябва да бъде хлабав в своя морал. Не че не трябва да имаме любов, но любовта не седи само да вземаш, трябва да даваш. Аз разглеждам живота. Що е любовта? В света има два вида любов: който купува и който продава, или онзи, който произвежда и онзи, който консумира. Ако дойде някой да ми продава хубав плат, платът мене ми е приятен и аз съм доволен, че съм взел хубавия плат, скъпо плащам, но хубав е платът.

Хубаво. За да пожертвувам заради някого, той ще каже, че ме обича. В какво ще покаже своята любов? Ако този, който ме обича, в най-мъчното положение не може да помогне, де седи неговата любов? И ако аз не може да постъпя по същия начин, де седи моята любов? Чудни са хората. Казва: „Това е безсмислено, заради което аз умирам.“ Казва някой: „Аз умирам за някого.“ Аз не искам някой да умира заради мене. Аз искам хората да живеят заради мене и аз да живея заради тях. Християните по някой път казват, че Христос умрял заради тях. Хубава идея. Аз виждам, според мене има криво тълкувание. Христос умря, за да живее заради тях. Отрича се от Своето лично благо, за да живее изключително за благото на другите. Той не е мъртъв, но жив, живее за другите, умрял в Своя личен интерес и живее за благото на Своите ближни. Това е Неговото разбиране. Човек трябва така да разбира.

Сега всички се намираме в една степен. Някой от вас трябва да живее дълго време, някой искате да се ожените, млад сте. Гледайте главата на вашата възлюблена да е добре устроена, лицето да няма никакъв дефект, като го прегледате. Щом намерите дефект, ще кажете: „Тя не е за мене.“ Като изправиш дефектите, нека 10 години момъкът да работи и тогава да се ожени за младата мома. Да не бърза. Чудни са хората, като бързат млади да се оженят! Като се оженят, какво ще направят? Да се оженят, да се разбират, да си помагат. То е смисълът. Вие не разбирате женитбата. Тя е

една от великите тайни. Жената е излязла от мъжа и трябва да се върне при мъжа. Човек е излязъл от Бога и трябва да се върне при Бога. Вие не разбирате каква е тайната. Жената като се върне при мъжа си, тогава и той ще се върне при Бога. Само тогава може да живеят заедно. Сега жената – отвън, мъжът – отвън и всичко карат през просото и са нещастни. Дотогава, докато твоята жена е извън тебе, дотогава тя ще греши. Дотогава, докато ти си извън Бога, ти ще грешиш. „Не искаме да грешим!" Ще влезеш при Бога. Жена ти, [за] да не греши, тя трябва да влезе в тебе. Жената, ако не иска да влезе в мъжа, тя ще греши. Човек, който не иска да влезе при Бога, той ще греши.

Ако грешите сега, кой е крив, я ми кажете? Ако мъжът греши, причината е, че е без Бога. Ако жената греши, причината е, че не е в мъжа си. Тя иска да има един мъж. Сега, разбирайте ме право. Тя иска да има един мъж, като кон да го възсяда, да му тури един гем. Не, не. Подкопаваш ли мъжа, туряш ли му гем и самар, ти създаваш на себе си най-голямото нещастие в живота. Човек, който се опитва да подчини Божественото в себе си – мъжа, той ще създаде най-голямото нещастие в себе си. Така седят работите. Ти, като дойдеш до Бога, ще считаш Неговия закон свещен. Жената да счита закона на мъжа свещен. Тя трябва да има за мъжа, свещена идея, който е излязъл от Бога. Нали за мъжа вие имате идеал? Коя жена не търси този идеал? Коя жена не въздиша?

И сега въздишате. Не мислете, че аз ви осмивам. Аз ви оценявам. Когато въздишате, търсите. Когато не въздишаш, казвам: „Ударил я нашироко!" Всички, които не въздишат, казвам: нашироко са ударили. Мъж, който въздиша, на прав път е. Мъж, който не въздиша, не е на правия път. Които въздишат, влизат в положението, на прав път са те. Когато човек намери Бога, да живее в Него и Бог да живее в него. И когато жената намери онзи мъж, разумното, Божественото да живее в него и то да живее в нея.

Това е доброто семе, което човек трябва да посее. Тази нива, то е новият човек, който трябва да се посее. Пък сегашните плевели, които са посети, няма да ги търсите, ще ги оставите. Ще погледнете, има някакъв дефект посят. Не се мъчи да го изтеглиш. Остави да расте доброто в тебе. Кой как дойде, кажи: „Не се доближавай до мене, понеже обичам да ритам. Стойте малко настрана, един метър настрана. Имам навик: без да искам, ритам." Човек не трябва да бъде сляп за своите погрешки, но не трябва да ги изкоренява. Той иска да ги изкорени. Човек трябва само да подхранва

Божественото, да се спре върху силното, което има в себе си, да види кои са силните точки, върху тях да работи. След туй идват други способности да развива. Вярата е чувство. Други са хората, които имат вяра. Чувството на любовта е подложено на развитие. Човек не е достигнал до туй съвършено развитие. Той подлежи на развитие. И всичките усилия сега се изискват. Сега ние искаме да се облагороди човек. Човек да познава себе си, да познава ближните си, да знае как да помогне, това е то, доброто семе, което Бог е посял.

Сега, онези нещастия, които идват, онези противоречия, които идват, не считайте, че са нещо неизцеримо, тъй както казват: „Това е съдба, това е карма!“ Тогава ще обясня. Това е полуобяснение. Всичките погрешки на човека в един живот могат да се изправят. Всичките занемарени чувства може да се развият и всичките занемарени способности може [да се развият]. Престъпление той не трябва да държи в ума си, но нека да държи един образ Божествен. Образ трябва да се държи. В туй отношение, не трябва да се спирате върху отрицателната страна на човешкия живот, понеже той е познат. Там няма какво да се занимавате. Спирайте се върху положителното. Срещате кой и да е човек – винаги се спирайте върху нещо положително, което има. От него може да се ползувате. Дефектът, какъвто има, ако се спирате върху този дефект, вие ще си създадете цяло нещастие на себе си. Когато казва Писанието да възлюбиш ближния си, подразбира да търсите доброто, което Бог е вложил в твоя ближен. Не търсете неговите недостатъци, той сам ги чувствува. Ако ги намериш, кажи един начин, един прав път, как може да ги изправи.

Да допуснем, че някой човек не е милосърден. Как бихте му казали? Ти ще му кажеш, че не е милостив. Как трябва да помогне? Вие обичате да жертвувате, вие подразбирате парите на някой човек. Трябва да дадеш мисъл, не пари. Хората не се нуждаят от пари. Парите са на втори план. Дай му една мисъл, постави го на един изпит. И себе си ще поставиш на един изпит, тъй както са поставени външните условия, при които си поставен, когато условията, при които ти можеш да се подигнеш. След като се подигнеш, ще може да помогнеш и на окръжаващите. Първият, който излезе из един трап, ще може и другите, които са в трапа, да ги извади. То е, когато се подигне човек. Остава сега едно отношение за нас. Работници се изискват, за да се подигне светът. Във всички области се изискват работници и то много добри работници. Ние сега ратуваме за един ред и порядък. Всички хора трябва да се превъзпитат. Те трябва да се

пресъздадат. Тогава ще имаме едно общество, такова, каквото ние желаем. В едно общество с тия неразвити чувства и способности какво ще има? Музиката няма да е на свят, изкуството няма да е на свят. Милосърдието няма да е на свят. Религиозното чувство няма да е на свят. Тогава какво ще бъде?

Та, казвам: Тия усилия, които се правят в науката за възпитанието на младото поколение, тия преобразования в дома, навсякъде се изискват знания. Да тръгнем по онзи път, който природата от хиляди години е начертала и който постоянно ни коригира. Това е новата наука, която слиза и знанието, което в миналото е било запретено да се казва на хората. Вече се отваря нов път. Трябва да се изучава. Казвате: „Духът като дойде, ще ни научи." Много общо е казано: Духът. Дойде един учен човек, казва: „Я да видим съвестта как е развита, религиозното чувство как е развито." Не само за пари да ти прегледа главата. Ако е за пари, като я гледа и ако дадеш повече, ще ти каже неща, които не са верни, ще позаглади, ще позамаже и т.н.

Доброто семе, което е посято, трябва да израсте. Сега работете върху себе си. Когато дойде обезсърчението, всяко обезсърчение показва, че надеждата е слабо развита. Всяка меланхолия и обезверяване показват, че вярата ви е слаба. Когато започнете и в Бога да се съмнявате, показва, че любовта ви е слаба. Като кажете: „Добро не трябва да се прави", милосърдието е слабо. А като кажете: „Много философия не ни трябва", разсъждението не е вярно. Казвате: „Този човек няма какво да учи." Казвате: „Музика не трябва, това не трябва, онова не трябва." Казвате: „Навреме и без време." Не, всяко нещо трябва да стане точно навреме. Навреме и без време. В Писанието има навреме и без време. Някой път хората считат, че някои неща не са навреме, но по Божествен […] и навреме. В човешкото време ти всякога не си според Божественото време. „Навреме и без време." Всякога прави нещата според Божественото време, а не без време. Ако направиш нещата без време, когато Бог не ги иска, ще имаш най-голямото разочарование. Това е в човешкия живот. В Божествения живот всичките неща са навреме, точно определени. Точно определено е. Вие знаете – по закона на интуицията, някой път десетина години не сте се виждали с някого, тръгвате по улицата и мислите за някого. Срещате се и той казва: „Аз за тебе мислех!" Срещате се двамата точно навреме. Приказвате и се разбирате. Целият ваш минал живот остава.

Казвам: Връзките, които свързват хората, са много по-дълбоки, отколкото вие схващате. Сега се живее и за в бъдеще пак ще се живее, пак ще се виждате. Вие казвате: „Има ли друг живот?“ Има, има. Аз от там ида. Аз ида от този живот, за който вие питате. Или, ида от Живота, от Големия Живот, от Великия Живот, дето всичко се осмисля, живот, в който всичките противоречия не съществуват. Съществува Божественото. Един ден, когато влезете в този живот, ще видите защо са били тези работи. Сега, както и да обяснявам, аз не искам да примирявате противоречията. Не мога да кажа на един железар защо бие желязото. Ако го попитам, казва: „Много дебело е, трябва да го заостря. Трябва ми остро желязо.“ Гледам, дърводелецът деля дърветата. Питам го защо ги деля, казва: „Трябва ми за греди.“ Какво ще кажете на онази жена, която кълца месото? Тя казва: „Мъжът ми иска. Не може, трябва да го кълцам.“ Аз виждам противоречията, но виждам и добрата страна.

Ще ви обясня с един пример. Един ангел, който искал да разбере какво е човешкият живот, молил се на Господа да го прати на Земята. Господ го пратил на Земята на една ябълка. Той цъфнал, завързал хубави плодове, хората го заобиколили и той се зарадвал, като ги видял толкова хора хубаво облечени. По едно време идва едно дете, откъсва, без да го пита, започва да го реже с нож, да го дъвчи. Казва: „Втасахме!“ Знаете ли какво било положението на този ангел? Като се върнал на Небето, казва: „Много добре беше, но онова дете ме накълца и ме изяде.“ Казва Господ: „Искаше да изучаваш човешкия живот.“ Пратил го в една круша – същият опит. Пратил го в коня, в кравата, в разни форми. Туй е отрицателната страна. Най-после, като минал през всичките страдания, до гушата му дошло, той го турил във формата на една красива царска дъщеря. Дошъл вече нейният възлюблен и като поживели, казва: „Слава Богу, царската дъщеря заличи всичките ми земни страдания.“

Казвам: Като дойде последната форма – на царската дъщеря, всичките ви страдания ще се заличат.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

44-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 2.IX.1934 г., 10 ч сутринта,

София – Изгрев.

МЕЧЪТ НА ДУХА

„Добрата молитва“
„Духът Божи“

Ще прочета 6-а глава от Посланието към Ефесяните.

„В начало бе Словото“

Ще взема 17-и стих: „Вземете меча на Духа, който е Божието Слово.“

Има една опасност от постоянното еднообразие в говоренето. Еднообразие има в мисленето, в чувстването. В човека има навик по наследство. Той обича старите работи и говори за стари истини. Истината не може да бъде стара, защото тя е вечна. В това отношение трябва да се разбира онзи вътрешен порядък, който съществува в живата природа. Трябва едно ново верую. Не че сегашното верую, което имате, да го отхвърлите. Ще правите същото, което правят младите моми. Младата мома през седмицата си служи с обикновени дрехи, а пък в неделя се облича с най-хубавите си дрехи и излиза на хорото. Че, аз го харесвам това. Та, някой път човек трябва да се премени с най-хубавите си дрехи.

Някой се обезсърчи и казва: „Как да се освободим от старите си възгледи?“ Няма какво да се обезсърчавате. Ако вие искате да се освободите от вашия кир, само водата може да направи това. Някои вярват, че сапунът прави това. Сапунът нищо не прави, благодарете на водата. Някои хора казват: „Без сапун не може.“ Питам: Дълговековният живот на дървото – то живее 4–5000 години, то със сапун ли живее? С водата. Аз привеждам този пример, защото някой път ние имаме някои възгледи, които приличат на съвременния сапун. Аз мисля, че ако някой светия се измие със сапун, той ще изгуби своето достойнство. Обикновеният човек може да се измие със сапун, но светията – никога! Защото в самия организъм на светията има една мощна сила, хиляди пъти по-силна, отколкото сапунът. То е такова електрическо динамо, че всичкият прах, всичкият кир се изхвърля навън. А пък понеже при обикновените хора това динамо е слабо, то се набира кир и затова се мият със сапун. Те могат по 3 пъти на ден да се мият със сапун.

Природата има крайно отвращение от повторенията. Тя не обича

повторенията. Ще забележите, че даже умните хора, като ги възпитат 4–5 пъти за едно нещо, те казват, че не бива така. Стига веднъж. Постоянно ние питаме кога ще се подобри животът. Малкото дете пита кога ще стане възрастно. Старият пита кога ще поумнее. Младата мома пита кога ще стане красива. Безпредметни са тези въпроси. Ти, ако си роден да станеш красив, ще станеш; ако не си роден, така ще си останеш. Красотата зависи от една предшествуваща мисъл на ред минали поколения, които са мислили красиво. Следователно ти не може да избегнеш този резултат. В човешкия живот мощно е знанието. Това е капиталът на човека. То е равносилно на златото. Златото е пак резултат. Няма да се спирам да обяснявам, съвсем други възгледи имам за намирането на златото в земята. Това върви по един особен закон. Само в океана има 10 милиона тона злато. Като се раздели това злато на всеки един от жителите на Земята, ще имате по 40–50 000 лева златни. Това е един капитал, с който можете да преживеете. 50 000 швейцарски, това е един почтен капитал.

Но някой ще каже, че това са отвлечени работи. Животът е една съвкупност от много разумни същества. Онези, които не разбират природата, мислят, че дърветата са много глупави. Не, ни най-малко не са глупави. Едно дърво, което може да живее 300–400 години, глупаво ли е? Това дърво има 40–50 метра височина, дънерът му е толкова дебел, че двама души не могат да го обкръжат – това дърво глупаво ли е? Това дърво, което може и при най-неблагоприятните условия да живее, да се справи с противоречията, със светлината, топлината, глупаво ли е? Има нещо потайно в растенията. Слънчева светлина и топлина има складирана в плодовете. Това нещо произволно ли е? Значи в това отношение растенията имат една специфична интелигентност, с която работят в една специфична област в природата. Те не се занимават както хората. Това, което хората мислят, растенията не мислят никак. Те имат други възгледи за цялата природа.

Но, когато се говори за растенията, вие ги вземате вън от човека. Растенията вън от човека не съществуват и човек вън от растенията не съществува. Растенията, животните, човекът, Слънцето, звездите, всичко това съставя едно цяло, един организъм, в който функционира един дух. Онези хора, които вярват в гъстата материя, това не е материя. Това, което вие пипате, това не е материя. Тази материя аз мога да я разложа. Тялото, на което вие разчитате, това е една илюзия. Това е нещо, което е неустойчиво, а има едно тяло, което е устойчиво на всички промени. В

него душата живее. Има едно тяло, което не може да се разруши. Когато се говори, че вашите души са храм на Бога, не подразбирам това тяло. Онези от вас, които се интересувате, трябва да учите. В една беседа в един час кое по-напред може да се научи? Ако река да ви угостя, ще се намеря в положението на онзи американец, когото гощавал един китайски мандарин, за да покаже благородството и разкоша на китайската кухня. Имало 40 блюда ядене и американецът трябвало от всичките да си вземе по малко, според китайския обичай. Някои неща били толкова противни, че, той сам разправя, че след този обяд цели две седмици той трябвало да се справя с тази китайска кухня и да страда.

Ти искаш да бъдеш богат, да имаш милиони пари в банката. Не знаеш какво да правиш. Имаш красива жена, имаш нескопосан син, който харчи, имаш нескопосана дъщеря, която харчи, имаш слуги, които наляво и надясно крадат. Онзи слуга, който изнудва, който краде, той си има идеал. Човекът иска да живее като тебе. Той казва: „Ако господарят разполага с тези блага, защо и аз да не разполагам?“ Дъщерята и синът казват същото.

Не е въпрос в яденето, но е въпрос в незнанието какво да се прави и с какво да се разполага. Не е ли смешно, ако почне един комар да разполага както човека? Ако на един комар му дадете един човешки обяд, колко години му трябват, за да го изяде? Представете си, че този комар има очите на човека, неговото лакомство и мисли, че това няма да му стигне. Като вземе няколко капки, ще види, че всичко това ще остане. За колко години той може да освободи паницата от това ядене? Пред вас седят толкова много паници с ядене, че вие само паници гледате, някой плод. Един религиозен мисли дали той ще бъде спасен или не. Някой мисли колко е грешен. Някое дете иска да расте, да се повдигне в живота. Някой иска да стане богат.

Всичко това са хубави неща, но те са посторонни работи. За растежа си няма какво да мислиш. За забогатяването си няма какво да мислиш. Някои неща има общи, дадени за всички. Те се възприемат от природата. И старият, и детето, и възрастният ще дишат колкото могат.

Детето кой го учи да диша? Майката в утробата му е дала първите наставления за дишането. Оттам насетне детето само диша. Сега, ако това дете не се ползува от благата на въздуха, майката ще страда, това дете ще боледува. Ако майката не знае, с физическата храна, която дава на детето, тя може да го осакати. Много майки още в началото осакатяват своите деца. Много хора са осакатени. Някои хора са осакатени в първия месец на

бременността, някои – във втория, някои – в третия, а някои се осакащат след като се родят – до третата година. Докато детето бозае от майка си, тя може да го осакати. Всяка тревога отравя млякото. Майката, която храни детето си с мляко, не трябва да има никакви отрицателни мисли. Всяка отрицателна мисъл носи такава страшна отрова, с която може майката да отрови детето си. Животът е предизвикал тази отрицателна мисъл. След това започва да възпитава детето си и казва: „Това няма да правиш, онова няма да правиш!“ Нашият живот седи в едни правила, които ние сами не можем да изпълним.

Една секта в Америка са имали спор за причастието. В такива нередни работи изпадат хората. Едните казвали, че при причастието чашата трябвало да се дигне нагоре, а пък другите казвали, че не трябва да се дига и направили Господня вечеря. Тези, които поддържали първото, като направили първото причастие, забравили да дигнат чашата нагоре – толкоз е важно това! Аз навеждам този пример по единствената причина: има нещо в нас, което ни безпокои. То е толкова важно, колкото диганeто на чашата. Важното в живота не седи във външния живот. Всичкият външен живот, който сега имате, е резултат на минали поколения. Той е сега завършен резултат. Ние не може да изменим нито йота от него; но има нещо, което може да изменим сега, има нещо, което ние сега, хората, създаваме. Сегашното поколение създава нещо и на него ние сме господари. Ако го създадем както трябва, в природата ще внесем един нов елемент.

Ти не може да измениш характера на един вълк, както и да го възпитаваш. Да искаш вегетарианец да го направиш, той вегетарианец не става. При сегашните условия той винаги ще запази своя характер. Както и да я възпитавате, змията си остава същата. Много змиеукротители са пострадали от самите змии. Те са казали, че змията може да се хипнотизира и може да ѝ се влияе. Но много змиеукротители са пострадали от змиите и са се счупвали техните ребра. Един стар навик някой път може да причини една голяма неприятност. Вие мислите, че като имате някой стар навик, че сте господари на него. Старият навик трябва да се държи далеч, той е един завършен резултат. Дръжте го далеч от себе си.

Не разчитайте на едно щастие във вашите старини. Мнозина живеят на младини и казват: „Да си поживеем както трябва и на старини ще благуваме!“ Турците имат една поговорка: „Това, което няма да бъде.“ Вие ще се изложите на това противоречие, на което се е изложил един млад и за

когото говорят един анекдот. Този анекдот навсякъде го има. Вие сте го слушали, че е станал в България. Навсякъде този анекдот се излага в разни форми. Ето го: Един млад момък отишъл да служи на Господа и тръгнал за църква. Среща го един човек много благороден и му казал: „Къде отиваш?“ Той казал, че на църква отива. Този човек, прилично облечен, му казал: „Църквата не е за младите хора, а за старите. Ти си млад, други работи има да вършиш, по-важни. Църквата е за стари години.“ Дал му наставления какво да прави. Момъкът му казал: „Много ти благодаря.“ Като станал на 70 години момъкът, взел си тояжката и тръгнал за църква. Същият го среща и му казва: „Къде отиваш?“ – „На църква.“ – „Църквата е за младите, не е за старите. Ти сега да си почиваш.“

Младият всякога може да бъде щастлив, ако има отличен баща, ако има отлична майка. Старият всякога ще бъде нещастен, ако има посредствена майка и посредствен баща. Аз взимам в дадения случай думите „баща“ и „майка“ в следния смисъл: онази основна идея, която дава подтик на човешкия живот. Аз ви говоря за неща реални. Вие искате да подобрите вашия живот. Всеки, който иска да бъде щастлив, всеки, който иска да бъде здрав, силен, умен, да има всички удобства, тези неща са едно благо, което Бог му е дал. Това е турено в Божествената програма. И когато Бог създаде човека, Той го тури при най-благоприятните условия. Той му създаде градина и го тури да управлява градината. Не да работи градината, а само да я наглежда. Тури му животните да ги поучава. Човек се е занимавал там с растенията да ги поучава и после – със зоологията, с животните. И като седял дълго време в градината и проучил растенията, Господ му извел всичките животни и той им турил имена. Знаете ли колко имена е турил човек на животните?

Има хора, които не могат да запомнят 10 думи, а има хора, които могат да запомнят 10 000 думи и да ги кажат наред отпред назад и обратно. У нас паметта не е така развита. Аз много малко хора съм срещал да знаят през кой ден какво се е случило. Те почти са забравили това. Вие може да забравите деня, в който сте взели пари от някой банкер, но този банкер си има книга, дето е записал колко си взимал. Ти го забравиш, но той не забравя. Благодарете, че това е така. Ако природата забрави, ще бъде най-голямото нещастие за нас. Тя проверява нещата и ги изправя. Как ги изправя? Да кажем, че днес се намираш в едно нещастие. Аз да ви обясня от гледището на съвременната наука. Мислите ли, че едно нещастие е нещастие? Представете си, че някой ял нещо отровно. После той повръща

назад изяденото. Като бълва дълго време, това нещастие ли е? Той повръща нещо зелено и след като повърне, се спасява.

При Каспичан има много канари. Там се въдят много орли. Турили месо със стрихнин, за да убият вълците. Но орлите яли от месото и умрели. Един от големите орли, и той ял, но се обръща на гърба си и сполучил да повърне месото. Той е единственият орел, който се спасил от отровата.

Вас ви хваща една болест, едно страдание. Вие мислите, че това е нещастие. То е едно спасително средство за вас. То е за повдигане на вашето съзнание. Защото в едно болезнено състояние човек почва да разбира нещата много повече, отколкото когато е здрав. Като е здрав, той казва: „Аз трябва да живея!“ Че другите хора страдат, това ни най-малко не го интересува. Ако природата тури този принцип: „Мене страданията на хората не ме интересуват“, тогава какво би станало с хората? Благодарение, че тя има винаги предвид страданията на хората и иска да ги освободи от тези страдания. Ако в света има някой път страдания, то е една необходимост, за да се запазят хората от много по-големи бедствия, от които в бъдеще могат да страдат.

Та, сега стихът казва: „Мечът на Духа, това е Словото.“ В онова разумно разбиране седи човешкият живот. Един казал на един танцьор: „С такива ли работи ще се занимаваш, да играеш танци?“ Кое е по-хубаво: да се кълчи или да живее в блудния дом и да продава тялото си? Не е ли по-чисто да си изкарва прехраната с игра, отколкото с развален живот? Кое е по-хубаво: като танцьор или като кръчмар да си изкарва прехраната? Аз мисля, че един танцьор ще вдъхне в някои хора един импулс много по-благороден, отколкото един кръчмар. Аз не казвам, че това е единственият занаят. Кое е по-хубаво: като апаш ли да си прекарваш живота или като един циганин, който ходи от къща на къща и свири, за да си изкара прехраната? Аз бих предпочел да съм циганин, да съм танцьор, отколкото един кръчмар.

Та, казвам: Има един начин да разбираме онова сложното, кое е най-хубаво, което може да ни подигне. Вие може да желаете да бъдете един поет. То е една от най-хубавите служби. Но поезията не е за Земята. Тя е за духовния свят, тя е за Божествения свят. В мене ето каква е идеята. Аз считам, животът на Земята, това е детинство; животът в духовния свят е възрастният живот; а когато говоря за Божествения свят, подразбирам съвършения човек. Не разбирам стария човек, а съвършения човек, който е бил дете, възрастен и е станал съвършен. Съвършеният човек е, който може

да помага на всички други.

Та, от това гледище, на Земята всеки трябва да избере една професия за себе си. Коя професия ще изберете, ако ви попитам каква професия бихте избрали? Почти в животинското царство всички са избрали своя професия. Има един анекдот. Тези професии не са определени както би трябвало и то по погрешка на един ангел. Когато Бог дал професиите, един ангел направил погрешка и вследствие на това той сега се преустройва, за да станат професиите определени както трябва. Един ангел бил изпратен от Господа да носи всичките блага. Когато този ангел приближил до Земята, видял една красива царска дъщеря, седяла при един шадраван и си миела ръцете и краката. Като я видял, той се поспрял да я погледа и в това време от чувала почнали да падат всичките блага и те изпопадали и всичките хора и животни ги разграбили. По едно време само един пакет останал, няма ги другите пакети. Които ги взели, няма ги – отишли са си, нямало ги. Погледнал ангелът царската дъщеря и ѝ казал: „Ти днес ли намери тук да се миеш?“ А царската дъщеря казала: „Ти днес ли намери да тръгнеш?“ Като погледнал ангелът, какво да види: останал само един пакет с поезията. Идва един човек и казва: „За мене нищо ли няма?“ – „Само един пакет. Какво да правим, само един пакет, той е най-бедният, той е за небето. Всичко, каквото имаше, отиде. Ти ще пишеш само за хубавите неща на небето.“

Та, сега, поетите се занимават с последния пакет. Така говори този мит. Той изразява една истина. Той си има своите дълбоки причини. Та, всеки един от вас е взел един от падналите пакети без позволение. Всичките ваши професии, които ги имате, вън от поезията, не сте ги взели по законен път, но кой каквото е могъл, е взел. Като се върнал ангелът, се изповядал на Господа. Той казал: „Ще чакаме сега да видим тези хора, които са задигнали тези блага, кой как ще изпълни своята длъжност.“ Господ чака толкова години всеки човек от професията, която е взел, какво ще изкара от нея. Оттогава нататък всяка година пращат този ангел, вече няколко хиляди години, да види какво правят хората. Той взима дознание, което дава на Господа. Например, тази година е занесъл вече и идущата година пак ще дойде. Колко години ще продължи този ред, и аз не зная.

Господ е решил: сега иде втори ангел, носи багаж, с багажа идат новите блага, които носи на човечеството. Но на този ангел са турили восък на очите, за да не гледа кой къде се мие. Ангелът, като иде от небето, носи по едно дете. Затворени са очите на ангела и детето го води. Който

дойде при него, без да гледа, той раздава благата, не по първия начин. Няма да има заблуждение. При този ангел ще има една парола, лозинка. Знаете ли каква е тази лозинка? Не трябва да ви издавам тази тайна. Който не знае лозинката, ще чака дълго време.

Всички проповедници в света все проповядват, че ще дойде Христос, че това и това ще стане, това, което те наричат Божи съд. Първите, които заграбили първите блага, ще бъдат съдени. Едни от тях са употребили талантите добре, а някои не са ги употребили добре. Аз считам, че една трета не са ги употребили добре. И те ще бъдат съдени, а пък другите ще бъдат възнаградени. Новите блага ще се раздадат.

Но сега да се върнем към онова, реалното, което сега трябва. Какво трябва да прави човек? Отде трябва да започне човек? Трябва да има ясна представа за себе си. Имате ли вие ясна представа какво сте вие вън от окръжаващата среда, вън от хората, вие сами, индивидуално, какво сте? Апостол Павел казва на едно място: „На мъки съм, додето се роди Христос във вас.“ Някой път може да видиш в себе си баща си, майка си. Това са наследствени черти. Често се явяват известни инстинкти в човека, които са известен атавизъм. Това не е човекът. Новият човек, който е направен по образ и подобие Божие, такъв човек не може да върши престъпление. Онзи, който върши престъпление, това е атавизъм от миналото. Има нещо в човека, което е станало преди създаването на човека. Писанието казва, че Бог е направил човека и Бог е казал, че всичко е добро. Обаче има един ред произволен, който е влязъл в човека и от който съществуват сегашните престъпления.

Има едно криво разбиране у човека. Всеки човек има възможност у себе си да живее щастливо, всеки човек има възможност у себе си да стане богат, възможност да стане умен, възможност да стане силен, но не знае как. Ще ви приведа като пример следното. Представете си, че баща ви е оставил 10 милиона наследство, но не знаете в коя банка са. Кой да ви каже къде са? Това наследство, ако не знаете как да си помогнете, какво ви ползува?

Има сега учени хора, които се занимават с една дарба, която съществува в човека. Златото си има свое ухание, както един карамфил. Ти може да го чувствуваш, както един копой следи заек по дирите, както едно куче следи своя господар, който е минал. Може хиляди хора да са минали в един град, кучето познава по мириса стъпките на своя господар и го намира. Вие имате един нюх, вие имате една дарба и не искате да я

развиете. Вие седите и страдате, бедни сте. Ако имате тази дарба, то вие, като тръгнете, може да намерите къде има злато.

Сега аз говоря в широк смисъл, не само за златото в земята. Има заровено богатство в сърцата на хората.

Често аз съм привеждал примера за онзи американец. В една църква, за благотворителна цел благочестиви братя отишли при един банкер. Той им дал само 100 долара. След това отишла една комисия от стари християни. Дал им 1000 долара. Най-сетне една млада мома от църквата казала: „И аз ще отида при него.“ Тя отишла, усмихнала му се и той почувствувал нещо хубаво и ѝ казал: „Какво ви трябва?“ – „Трябват ми 10 000 долара.“ Той ѝ дал парите и ѝ казал: „Аз съм на Ваше разположение, елате пак.“ Тази мома отворила сърцето на банкера и в този човек станало едно преобразувание. Тази мома не изкориства тези пари. Тя отива и втори път, и трети път. Той се изповядва и пише едно писмо: „Откак ти дойде в моята банка, стана голямо преобразувание в мене. Аз бях много закостенял и не влизах в положението на бедните, на сиромасите. Сега, каквото ми кажеш, ще направя. Да бъдат благословени краката ти, когато дойде в банката. Да бъдат благословени очите ти, че ме погледна. Никой не ме е поглеждал така: нито дъщеря ми, нито син ми.“ Изповядва се този човек и прав е. Той я благославя, че го е посетила, че тя е един ангел.

Златото не се окислява, не се покваря. Един ангел не се покваря. Желязото се окислява, но чистото злато не се опетнява. Така са правили светиите. След като са живели 20–30 години в планините, влизали са между гражданите и не ги е било страх от тях.

Вас ви е страх от Господа, Който живее в хората, и това е вашето нещастие. Ние мислим, че златото в хората е по-силно, отколкото Онзи, Който живее в тях. А пък това е нашето заблуждение. Всеки един от вас се заблуждава. Вие мислите, че условията са по-силни, отколкото вашите усилия да направите нещо. Има нещо във вас велико, което е по-силно, отколкото окръжаващите условия. При всичките тези несрети, ако вие може да го събудите, ако вие може да се свържете с него в дадения случай, вие ще почувствувате какво нещо е човекът. Аз съм виждал хора, и седмици преди те да дойдат при мене, идва едно ухание при мен. А пък има други хора, и седмица преди да дойдат при мене, идва при мене нещо неприятно. Някои хора са неприятни, а някои – приятни.

Та, казвам: Понеже всички вие сте служители на Господа, няма някой от вас, който да няма дарби. Всички вярвате, всички имате доброто

желание и можете много да направите. И ако на сте направили досега, то е, че сте отлагали. Казвате, че не му е дошло времето. Но времето за пролетта е дошло. Трябва да се работи, дошло е време за работа. Трябва да се жъне. И на есента трябва да се събере и през зимата събраното трябва да се използува. Сегашните учени хора вече идат да подкрепят старите идеи. Искат да подмладяват хората, като им присаждат разни жлези: маймунски и от други животни, подмладяват ги за 10–15 години, след това пак се връща старостта. Ти може да станеш добър, може да се прояви добротата ти и ако ти дам 100 000 лева днес в банката, ти ще станеш добър, но щом се свършат парите, пак ще проявиш склонност към лошото. Ти може да спреш лошия навик, но трябва да стане едно коренно преобразуване в човека, коренно преустройство на материята в човека.

Онова естество, което в човека наричат плът, другояче е устроено, и онова естество, което наричат дух в човека, другояче е устроено. Едното състояние е низходящо, от него духът взима тази материя и я преустройва, а духът е направен от фина материя, но тази материя не иде както при плътта. Външната форма на човешката мисъл е направена от електричество и магнетизъм, които показват онези мощни сили. Има сили, които вървят от центъра на вън по права линия, а пък има сили, които вървят от вън към центъра. Пътят на магнетизма върви по спирала. Разумността е свързана с електричеството, а обичта – с магнетизма. Вие не може да предизвикате едно магнетично състояние във вас, ако не обичате. И вие не може да предизвикате едно електрическо състояние във вас, ако не мислите. Вие не може да сте здрав, ако не сте магнетичен. Например някой човек се счита съвсем изтощен нервно – той е демагнетизиран. И Божествените мисли, които идват, той не може да ги задържи. Всичко, каквото дойде, минава и протича. Най-първо трябва да бъдете магнетичен. Всяка Божествена мисъл, която прониква във вас, трябва да я задържите. В това е вашата воля. Ако онова растение не може да задържи дъждовните капки, които падат, какво ще стане с него? От това зависи неговото бъдеще. От Божествените мисли, които идват във вас, зависи вашето бъдеще. Вие ще кажете, че това е илюзия. Илюзионни неща са всички онези неща, които не може да използувате.

Какво ще кажете за следния сън: един сънува, че го съдят за едно престъпление. Десет души съдии и прокурор има. Осъждат го най-после на смъртно наказание. Но, идва най-после неговият довереник и казва: „Простете на този човек!“ – „Как да му простим?“ – „Пуснете го да си

върви.“ И когато казал неговият довереник да го пуснат, той се събудил и въздъхнал, че смъртното наказание се отменило.

Та, мислите ли, че положението, което сега имате в света, е нещо много реално? Трябва да ви приведа един пример. Представете си, че някой ви е взел 10 000 лева и вие го пазите. Идва един човек и ви казва: „Аз ще ти дам 20 000 лева, пусни го!“ Имате ли тогава за какво да се гневите? Веднага ще изчезне вашето разгневяване. Като идете при Бога, всички ваши недоразумения ще изчезнат. От какво си недоволен? – „Онзи ми каза една обидна дума.“ Господ казва: „Аз ви давам 10 ценни думи.“ Че ако той не беше ви обидил, Господ не щеше да ви даде десетте ценни думи. Вие като отидете при Бога, вие, онеправданите в света, всякога ще приемете в Небето стократно. Христос казва: „Няма никой от вас, който да е оставил баща, майка и да не приеме в този живот стократно и в бъдеще живот вечен.“ Но тази теория не е приета. Казвате: „Как ще приеме стократно?“ Ако вие обичате хората както Христос обича и както Бог обича, нито един от вас няма да бъде беден.

Да ви приведа онзи пример, какво нещо е вяра. Един американец живял с мотото „Бог ще промисли!“ Той бил работник в една фабрика и господарят уволнява много работници, уволнява и него. Жена му казала: „Господ ще промисли.“ Той казал: „Господ ще промисли, ще видим.“ Той си отворил прозореца и се молил. Едно дете идва и държи една умряла гарга. Хвърля я, удря го по гърдите и казва: „Ще ти помогне Господ.“ Мъчно му станало, но като хванал за гушата гаргата, заинтересувал се и като разгледал, в гушата намерил една огърлица от бисери. Гледа огърлицата и вижда инициалите на господарката на фабриката. Тя се миела и оставила огърлицата, гаргата я погълнала и умряла. Той казал на жена си: „Господ промисли сега. Аз трябва да занеса тази огърлица на господаря сега. Тя е негова. Тази гарга я откраднала.“ Жена му казала: „Остави огърлицата, това е късмет, който е дошъл при тебе.“ Но той отива при господаря и му разказва цялата история. Той се замислил и си казал: „Аз ще се погрижа за този човек.“ Назначил го наново и му удвоил заплатата.

Ако хората могат да възстановят онази любов, слугата да не изнудва господаря, но като работи, да работи като за себе си. Старият не трябва да гледа, че онова дете е малко. Той трябва да гледа на това дете с уважение, понеже малкото дете може да бъде старо. Онзи, богатият трябва да гледа на бедния, че и той може да стане богат. Богатството е едно изключително условие. Аз разбирам богатството да бъде човек богат с вяра, с ум, с

чувство, с една добра воля. Човек трябва да воюва с кого? С онези желания в човека, които го тикат в един крив път.

Мнозина от вас имат известни опитности. На вас ви трябва познание. Например късите пръсти са пръсти на обобщение. Хората с къси пръсти обичат много да имат. А хората с дългите пръсти са на детайлите, на подробностите. Когато първият пръст е по-дълъг от третия, този човек е идеалист. Но колко къс трябва да бъде, какво отношение трябва да има? Когато първият пръст е толкова дълъг колкото третия, този човек не е идеалист, той иска да се носи като някой голям. Каква е нормата по отношение на третия пръст? По някой път третият пръст ако е дълъг колкото втория пръст, този човек е Слънчев тип, този човек е идеалист. Науката изнася тези заключения. Трябва да има съотношение. Какво е съотношението на пръстите? Ако първият пръст има дължина 9,5 сантиметра, третият пръст трябва да има 10 сантиметра, а вторият трябва да има 11 сантиметра. Ако първият пръст е 10 сантиметра и вторият – 10 сантиметра, този човек няма идеализъм. И за да предизвика идеализъм, той трябва да мисли.

Това са сега външни признаци. Някой ще каже: „Какво отношение има първият пръст с тези работи?“ Третият пръст в дадения случай има връзка със Слънцето, със слънчевите енергии, а пък Слънцето е най-богато от всички. Следователно слънчевите енергии са преодоляващи. Онзи, който има слънчеви енергии, той има най-голямото богатство, той е идеалист. Тези хора, у които слънчевите енергии преодоляват, живеят най-дълго време. Когато първият пръст е много дълъг, този човек е много неустойчив, мнителен, честолюбив, непримирим и затова се трови, коси. Като му кажеш една малка дума, даже при дипломатите отдалече трябва да почнеш. Дипломатите се пазят да не кажат някоя дума, да не би да се разбере криво. Дипломатическият език е префинен. Той ще ви говори дипломатически, със заобикалки.

Да ви кажа какво нещо е дипломацията. Един богаташ отива да иска дъщерята на друг богаташ и казва: „Съседе, много се радвам, че твоето имение, че домът ви е много уреден. Ти имаш една отлична порода круши. Ще бъдеш ли добър да ми направиш една услуга, да ми дадеш малко издънки, да си посадя в моята градина?“ Онзи казва: „На драго сърце.“ Онзи не се досеща, а първият разбира неговата дъщеря. Това е дипломация. Първият казал: „Пак ще дойдем, пак ще поговорим по въпроса.“ После ще разберат какво са говорили иносказателно. Ако му каже: „Аз дойдох за

дъщерята“, ако му каже това веднага, няма да има този резултат.

Сега има много проповедници, които казват: „Ако не вършите волята Божия, ще идете в пъкъла.“ Както проповедниците разбират ада, той не е такъв, той не е място на мъчения, както те разбират. В ада има живот организиран, много комфортен, има забавления, музика. И Христос ходи в ада. Това не е най-голямото мъчение. Това са човешки души, това е един свят, дето хората се намират в илюзии. Илюзиите седят в това. Един млад турски ходжа се научил да пие ракия. Старият ходжа, като му проповядвал, му казал: „Колкото варела ракия изпиеш, тези варели ще бъдат на онзи свят закачени на врата ти.“ Младият ходжа запитал: „Ще бъдат ли пълни?“ – „Разбира се.“ Младият отговорил: „Тогава има какво да пия!“

Има неразбиране на онези велики закони, които съществуват в света. Адът е свят на илюзии. В Америка преди години един пише една книжка, писмо от онзи свят, от ада. Той описва така ада: там има една голяма трапеза с най-хубави яденета и хората стоят до нея. Тя върви напред и те – след нея. Хората искат да ядат, но не могат, защото трапезата отива все напред. Та, и сега, някой път, нали виждате, че нещо си го хванал, но на втория ден виждаш, че всичко това се е разсипало. А Божественото е това, което може да се употреби и което може да внесе растеж в него. Това, което дава светлина на ума, разширение на чувствата и сила на неговата воля, то е Божествено. В Божественото има едно свойство, че човек при Божественото расте, то отива от светлина в светлина, от сила в сила, от мощ в мощ. А пък при обратния процес човек постоянно губи, докато целият живот се обезсмисли. Следователно всяка една тревога, всяка една неестествена скръб, всяко мъчение, това е едно предохранително средство и показва, че другояче трябва да мислиш.

Божествено е онова, на което сега може да разчитате. Този ред, който съществува в света, той е неизменим засега. Само разумните същества в света могат да изменят сегашния свят. Аз го вземам в много широк смисъл: да се изправи целият сегашен живот, това е нещо грандиозно. От Невидимия свят постоянно работят в това направление. Христос дойде преди 2000 години да даде една нова програма, да измени целия ход на човешката еволюция. И като дойде втори път, ще даде пак друг ход. Пак ще даде изменение, постепенно изменение, докато хората се осмислят, докато влезе свободата на онази правата мисъл. А пък права мисъл може да имаме само когато се установи любов между хората. Защото само с любовта хората може да се познаят.

Ти не може да познаеш един човек, ако не го обичаш. После, обратният закон е верен: не може да го обичаш, ако не го познаваш. Две неща са верни: първо, трябва да го обичаш, после, да го познаваш. Да познаваш човека, но не отрицателното в него, но онова хубавото, което има в него. И когато се запознаете с някой човек, вие трябва да възбудите в него една от най-хубавите черти.

Всеки човек има някакви си дарби. Вземете този американски изобретател Едисон, който е бил едно бедно и просто момче, но имал заложени дарби. През големи мъчнотии е минал и се е проявил най-после, но имало кой да му даде подтик в света.

Сега хората са в едно обезсърчение. Всеки от вас ще каже: „Какво може да стане от мене?“ Ако нищо не може да стане от вас, то вие не бихте дошли на Земята. А щом сте дошли, вие имате известна мисия. И няма нещо по-красиво от това да почувствува човек силата в себе си. Като вярваш в силата, която е в тебе, тогава ти ще престанеш да боледуваш. Има хора, които сега правят опити. На някои хора дават каквато и да е отрова, бацили и не ги хваща. Другите хора могат да умрат. Тоя човек, който е здрав, никакъв бацил не му вреди, понеже бацилът, като влезе в човека, не може да намери храна. И отровата, като влезе в него, не може да намери материал, с който да работи. И Христос казва: „Ще вземете отрова и нищо няма да ви направи.“ Но един християнин с това знание, което сега има, той не може да постигне това.

Кой от вас е в състояние да оправи живота си, да задоволи всички хора? Това не е лесна работа. Сега спасението в света трябва да започне от жените. Ако майките дадат този устрем на децата… И всички хора трябва да дадат устрем на себе си, всеки да каже на себе си: „Аз мога да служа, аз мога да направя това.“ Сега всички хора ги е страх да не умрат от сиромашия. Но аз казвам: И богат да си, пак ще умреш от сиромашия. Сегашните хора трябва да умрат като светии, като хора на жертвата. Ако 500 милиона християни, ако всички биха решили да умрат за своята идея, знаете ли какъв преврат би станал? Ако всички християни биха имали Христовия ум, да турят всички свои сили и чувства в ход, какво преобразувание би станало! Даже в малък размер се забелязва законът как работи. Например в един дом, дето стопанинът и стопанката са в хармония, и децата са в хармония и се обичат. Няма спор между тях, те вървят напред. Дом, дето мъжът не вярва на жена си и жената не вярва на мъжа си, детето не вярва на своите родители и родителите не вярват на своите деца,

този дом не успява. Дом, дето се обичат, успява. Няма две мнения по това. Ако твоят ум, сърце и воля са на място, ще ти върви и всички мъчнотии в света ще се превърнат в твое добро.

Сега аз говоря на онези от вас, които сте готови. Вие направете един научен опит. Някой казва: „Аз съм решил вече да служа на Господа.“ Аз го виждам, че след 4–5 години той дава пари под лихва. На Господа служи – по-малко лихва взема, отколкото другите. Направил едно преобразувание, но той не е приложил Христовото учение.

Когато аз говоря за милосърдие, че хората трябва да живеят даром, всички трябва да живеете по същия закон, а не да подавате ръка за просия. Аз изключвам всякаква просия. Според мене праведният човек не трябва да проси. Ако е за просия, той трябва да предпочете да умре, отколкото да проси. Аз бих предпочел да взема цигулката или да играя като танцьор, отколкото да прося. После, бих взел магическата тояжка и да търся, какво ще ходя да прося?

Сега ние изучаваме свещените книги, какво е казано в тях. Много християни има, които знаят от единия край до другия Библията, но онези неща, казани в Библията, има едно приложение. Когато отиваш при един човек, не предизвиквай в него лошите черти. Намери една добра черта в неговия характер. Сега аз говоря за хората, които са създадени от Бога. Ако някой няма да възприеме, не говоря за него. Аз говоря за хората, които ще възприемат. Той и разбойник да е, пак ще възприеме. Аз мога да ви приведа такива примери. Един християнин минава край разбойниците и главатарят на разбойниците го потупал по гърба и му казал: „Аз нямам никакво нареждане за тебе. Ти си свободен. Ти си добър човек, аз обирам богатите.“ Изважда от джоба си и му дава. Тогава разбойникът му казал: „Помоли се за мене да ми прости Бог греховете!“ Казал му, че му е дотегнал този живот. „Ако е възможно, и аз бих желал да вървя по твоя път, ще напусна разбойничеството.“ Това е човек, в когото съзнанието е пробудено. Това е мечът на Духа, който действува.

Всички вие имате по една свещ и по един фитил, но кибрит нямате. Всичко ви е готово, но идете при едного, който да ви запали свещта. Ще отидете да си запалите свещта, да си запалите у вас правата мисъл. Когато някой път аз говоря, някой казва: „Този човек какво ги е омотал, какви хитрини употребява!“ Ако е за хитрини, аз ги зная всичките хитрини. Но аз бих предпочел да бъда един танцьор на сцената и да играя, аз бих взел цигулката и бих свирил, отколкото да стана хитрец и да замотавам хората.

Че, тези хора ще ме срещнат един ден и ще ми кажат: „Този път ли ни учиш?“ Аз, като минавам по един път, срещна едно дете, което не е учило като мене, но то ми показва пътя, казва: „Този е пътят.“ Ние се нуждаем от хора, които да кажат истината, а не да те омотаят. Като срещнеш човек и той ти каже нещо, да разчиташ на думата му. От това днес се нуждае човечеството. И това ще дойде у всички хора. Любовта има начин на възпитание, което хората трябва да научат.

На вас ви трябва да отидете и да запалите вашата свещ при някого. Вие ще кажете: „Няма ли да дойде той да ми запали свещта?“ Слънцето всеки ден изгрява, то е готово да запали вашата свещ, но защо досега не сте ги запалили? Че, Слънцето носи всичките блага, хиляди години изгрява и залязва. Единственото реално е то. Хиляди години то носи всичките блага. Ако вие знаете, вие бихте могли да възприемете от Слънцето толкова много енергия, че да лекувате всяка една болест. Ако вие разбирате слънчевите енергии, вие досега бихте направили житените зрънца като кокоши яйца. Ако бихте разбирали слънчевите енергии, които Бог е вложил от хиляди години, вие какво бихте направили?

Трябва да се изучава онази енергия, която иде от Слънцето. Това има приложение във възпитанието. Ако аз река да възпитавам, аз най-първо ще преустроя всички здания. Сега зданията са построени по един нездравословен начин. Зданието трябва да се построи по такъв начин, че да влиза широко светлина. Това ще дойде, но това трябва да се каже на онези разумните хора, които могат да приложат това. Училищата, църквите трябва да се направят по този модел. Когато Моисей построяваше скинията, Господ му каза: „Ще я построиш както си я видял горе.“ Сега еврейската скиния е разрушена, не се знае как е била построена. Има някакво описание там. Не само това, трябва да се направят някои други работи. Преустройство трябва да стане на човешкото лице.

Доброто е най-висшата форма, чрез която човешкият ум, сърце и воля могат да се изразят. Ако не си добър, ти нямаш формата, чрез която умът, сърцето и волята могат да се изразят. Доброто е формата, чрез която човешкият ум се изразява. Как се свири? Ще вземеш цигулката, ще я поставиш хоризонтално и ще вземеш лъка. Докато един цигулар се научи да взема лъка правилно и правилно да тури пръстите, най-малко му трябват 10–15 години и да се упражнява по 3–4–5 часа на ден. Че, ако вие не може да употребите половин или един час на ден, за да мислите върху онова мощното в света, как ще напредвате? Вие употребявате 3 часа да готвите.

Ако аз вляза във вашата кухня, мене ми трябват само 15 минути, [за] да сготвя. Аз ще сготвя за 10–20 минути едно отлично ядене, но това ядене ще бъде за един светия.

Сега аз одобрявам този начин, дето хората искат да готвят добре. Аз виждам доброто желание у тях, но те не знаят още начина на готвене. В готвенето има един начин, има механически начин за готвене. Аз поддържам, че всичките готвачи трябва да са свършили 4 факултета. Готвач, който не е свършил 4 факултета, да не може да бъде готвач. Като ядеш от неговото ядене, да ти просветне умът. Да кажеш: „Колко факултета е свършил нашият готвач!“ Това е едно твърдение, което се нуждае от доказателство. Аз съм правил опити и съм дошъл до много отлични резултати за себе си. Но тази система, която имам, аз не мога да я поверя, понеже в нея има една опасна страна.

Вчера тук идва един от монастир да събира милостиня. Казвам: „Нямам пари.“ Казвам на един брат да даде за мене. Той носеше едно шише и каза: „Дайте ми светена вода.“ Казах му: „Всичката вода в чешмата е светена, вземете от нея.“ Тази вода, която Господ е осветил, е много по-осветена, отколкото ако аз бих я осветил. Тази вода, която природата, която Бог е осветил, тази вода е осветена. Аз, като взема вода, няма да кажа, че аз съм я осветил, но ще кажа: „Водата, която вземам, е осветена от Бога.“ Ако туря ръката си и вложа нещо, няма да кажа, че аз съм го направил, но Божественото в света освещава нещата. Само Той ги освещава. Той се колебаеше. Казах му: „Ще си напълниш колкото искаш и ще си вземеш.“ Той ме послуша, отиде и си напълни шишето оттам.

Аз ви казвам: Напълнете си главите с онази осветена светлина, напълнете дробовете си с осветен въздух, напълнете стомаха си с осветена вода, осветена храна по новия начин. В това е спасението в света, което сега иде.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

45-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 9.IX.1934 г., 10 ч сутринта,
София – Изгрев.